

600082306P

Skrifter

af

Forfatteren til „En Hverdags-Historie,"

samlede og udgivne

af

Johan Ludvig Heiberg.

Ellevte Bind.

Kjøbenhavn.

Forlagt af Universitetsboghandler C. A. Reitzel.

Trykt hos Kgl. Hofbogtrykker Bianco Luno.

1851.

BIBLIOTHECA·BODLEIANA
DOMI NUS ILLU
MINA TIO MEA

Indhold af ellevte Bind.

Side.

To Tidsaldre.

Første Deel.

Revolutionstiden.

Det var i det sidste Decennium af det forrige Aarhundrede, i den franske Revolutions blodigste Periode, at den nyskabte Republik sendte en Legation til Danmark, for af dette neutrale Land at forskaffe sig ad den diplomatiske Vei den Anerkjendelse, som dens seirrige Vaaben lovede den i de krigførende Stater. Grev A. P. Bernstorf, med kraftig Arm fredende sit ædle Værk, at bevare Danmark som en blomstrende Oase midt i Krigens stormfulde Ørken, tilsidesatte sine individuelle Anskuelser om en Tingenes Orden, som den da herskende i Frankrig; han modtog disse Fremmede med Velvillie, og stræbte at forene Frankrigs Ønsker med Nordens Interesser. Foruden den egenlige Legation sendte Republiken desuden tre saakaldte Commissairer, hvis Hverv efter Forlydende bestod i at gjøre Opkjøb af Kornvarer for at forsyne de franske Armeer; men blandt disse Mænd havde, som det syntes, idetmindste Een af dem ogsaa diplomatiske Ærinder. Enkelte andre Landsmænd ankom i deres Følge, flere fulgte af og til, deels som Afsendte, deels som Reisende, og saavel paa offentlige Steder som paa Gaden saae man dem jævnligen, ofte i en temmelig talrig Klynge, der altid vakte Opmærksomhed. Den

franske Revolution havde til den Grad grebet alle Gemytter, at neppe Nogen, af hvilkensomhelst Alder, Kjøn eller Stand, mødte disse Franskmænd med deres trefarvede Cocarder, uden at fæste et velvilligt eller hadefuldt Blik paa dem, og saa bramfrit og beskedent som de end gik frem, saa stod Massen dog stille paa Gader og Stræder og saae efter dem, som de havde været Folk fra Maanen; og den hæftige, ofte til Splid udartende Ordstrid, som i de fleste Kredse var opstaaet om de store Spørgsmaal, som i hiint Øieblik bevægede den dannede Deel af Menneskeslægten, syntes ved Synet af disse Republicanere at hente nyt Næringsstof.

Det er bekjendt, at den Tids Franskmænd i Almindelighed udmærkede sig ved god Tone, ved Lethed og Gratie i Omgang. De her omtalte retfærdiggjorde ved enhver Leilighed dette Omdømme, og De iblandt dem, som man kunde kalde Anførerne for denne lille Trop, vare ikke blot elskværdige Mennesker, men talentfulde Videnskabsmænd. De bleve snart søgte og indførte i de forskjelligste Selskabskredse; alle litterære Notabiliteter og Kunstnere sluttede sig til dem af naturlig Sympathie, og vor — i denne Periode — glimrende og gjæstfrie Handelsstand modtog dem med aabne Arme.

I de noksom bekjendte rige Huse, hvor Fremmede fra alle Lande fandt en festlig Modtagelse, traf de sammen i et, om just ikke venskabeligt, saa dog af Gjæstevenskab og den gode Tone beskyttet Møde med Diplomater fra de Frankrig fiendtlige Magter. Deres Forretninger bragte dem desuden i Berøring med adskillige Handelshuse, ogsaa af anden Rang. I et af disse, i en formuende Kjøbmandsfamilie, der hidtil kun havde nydt sin Velstand i en temmelig indskrænket Sphære, var det mærkeligt, hvilket nyt Liv, hvilke nye Sædvaner og nye Anskuelser der med disse Fremmede lidt efter lidt vare indtraadt i Huset.

En Søndag sad denne Familie, efter endt Middagsspiisning,

omkring Kaffebordet. Foruden Grosserer Valler, en Mand i sine bedste Aar, hans endnu unge, smukke Kone og hans endnu smukkere, meget unge Søsterdatter, vare endnu tre af Husets næsten daglige Gjæster tilstede: nemlig Grossererens Broder Justitsraad Valler, kongelig Embedsmand, dennes Søn Ferdinand, en juridisk Student, og Høiesterets-Advocat Dalund, en Mand med et klogt, høist interessant Physionomie. Disse fire Personer sadde ganske tause, som om de hver især vare fordybede i deres egne Tanker. Huusfruen, beskjæftiget med Kaffens Tillavning, lod imidlertid ligesom stjaalne Blikke glide hen over det lille Selskab, medens hendes milde Øine med et besynderligt melancholsk Udtryk især fæstede sig paa Advocaten, der paa sin Side besvarede disse Blikke med en Blanding af Ømhed og Fortrydelighed. Tjeneren gik om med en Presenteerbakke med Kaffekopper og bød dem til de i en Kreds siddende Herrer. Justitsraaden tog en, idet han sagde: „Naa i Guds Navn! Det er da ogsaa af vore nye Moder! I forrige gode Tider saa kom I Sukker og Fløde i Kopperne, nu skal man selv have Uleilighed. Dengang fik man da ogsaa Koppen ordenlig fuld, men det forstaaer sig, det var da rigtignok Kaffe, ikke Extract, som denne sorte Mixtur, der kan slaae Hjertet itu paa et Menneske. Maa jeg bede om min Kop fuld af Vand," tilføiede han. Madame Valler rakte efter den og sagde venligt: „Tilgiv, kjære Svoger! En anden Gang skal jeg erindre, hvorledes De ønsker det."

Hun bragte ham selv Koppen og tilføiede: „Jeg frygter, at jeg idag i alle Maader er uheldig i at træffe Deres Smag, thi jeg bemærkede ved Bordet, at De neppe smagte paa Maden."

„Kjære Svigerinde," svarede Justitsraaden forbindtligt, idet han kyssede hendes lille fine Haand: „Deres Kjøkken var idag, som altid, fortræffeligt, men jeg havde tabt min Appetit, fordi vi saalænge havde ventet paa vor Middagsmad. De veed nok, at i de forrige gode Tider spiste vi til Middag Kl. 2 i det seeneste,

istedenfor at vi nu her i Huset, efter de nye franske Moder, først gaae tilbords Kl. 3 og derover."

„Det gjør mig ondt, kjære Svoger! men Valler har ønsket denne Forandring. Det er nu blevet almindeligt at spise sildigere, og Vallers Forretninger i den senere Tid" ....

„Ja og hans Omgangsvenner i den senere Tid, og den usalige senere Tids forbandede franske Moder, ifølge hvilke De f. Ex. ikke engang tør kalde Deres Mand, som tilforn, „„min Mand,"" eller „„Peter,"" som han er kaldt i Daaben, men titulerer ham med hans Familienavn „„Valler."" De skulde hellere sige „„Hr. Valler.""

Den vakkre Kone taug, og da Grosssereren, som imidlertid sagte havde underholdt sig med Advocaten, nærmede sig til dem, gik hun stille tilbage til sin Plads.

„Hvad Fanden er det?" sagde Grossereren leende: „jeg troer, du skjænder paa min Kone, du er jo rigtig bleven vranten og vanskelig før Tiden."

„Det kan vel være, det kommer af Tidens Vanskeligheder."

„Aa hvad! Tiden! Det er netop gode Tider, vi leve i, Tider for de retskafne Folk, men ikke for Konger, Adel og Præster. Nu er Touren til Folkets Kjerne. Vi skulde takke Vorherre, ifald han ellers er tilstede."

„Naa det er en net Tale!"

„Hør! nu vil vi ikke disputere mere for idag. Vær nu rimelig! Kom nu i vort Selskab imorgen. Vi vil da ret slaae os løs, Intet skal mangle. Vi vil have en glad Dag med vore brave franske Venner."

„Ja de brave franske Penge, som du fortjener ved at handle med dem, de faae dig til at glemme, at det er Kongemordere, blodige Rovdyr, som du indbyder til dit Bord."

„Hvad for Noget!" udbrød Grossereren opbragt: „Penge,

siger du, skulde bevæge mig! mig, som er den varmeste Frihedsmand, som vilde give Liv og Blod for Robespierre!"

De andre Herrer nærmede sig, og Advocaten sagde: „Nei, han har udgydt altfor meget ædelt Blod, til at nogen brav Mand skulde give mindste Draabe for hans Skyld."

„Bravo, fornuftige Mand!" raabte Justitsraaden: „Ja, De holder med mig, der daglig siger, at den franske Revolution er udgaaet fra det dybeste Helvede."

„Nei, Hr. Justitsraad! langt fra! Jeg anseer den franske Revolution for et Tordenveir, der har klaret de tykke Dunster, som Aarhundreder havde samlet paa Menneskelivets Horizont. Et rædsomt Uveir, hvor det raser, men velgjørende i dets Virkninger; en Lynildstraale, der har knuust saamangen trykkende Lænke; en Omvæltning, der var nødvendig til Menneskeslægtens Fremgang, og følgelig ikke et Værk af enkelte Mennesker, men en høiere Nødvendighed i Skjæbnens Haand, eller i Forsynets — om De hellere vil have det saaledes."

„Nu," sagde Grossereren, „nu er Touren til mig at raabe: Bravo, fornuftige Mand!"

„Ak!" sagde Advocaten, og trak paa Skulderen: „Jeg frygter, at det gaaer mig som Girondisterne, jeg bliver Uven med begge Partier, thi jeg maa tilstaae, at naar jeg tænker paa de Grusomheder, de al menneskelig Følelse oprørende Afskyeligheder, som under Lovlighedens Navn foregaae i det ulykkelige Frankrig, saa forekommer det mig jo rigtignok mangen Gang, som om onde Magter huserede og rasede i det skjønne Land."

„Ja ja!" udbrød Justitsraaden, „det er fortjent Straf over det ryggesløse Land. Lad Frihedsmændene nu kun prøve, hvad det vil sige at slippe den store Masse løs, ligesom et Kobbel vilde Blodhunde. Jeg skjærer nu alle Franskmænd over een Kam, jeg vilde ønske, de havde Alle eet Hoved, og at Satan, deres rette Fyrste, byggede en Guillotine saa stor, at den Hals, Hovedet

hængte ved, kunde kappes saa tilgavns, at det onde Blod flød lige ned til Øresund, saa skulde jeg staae paa Toldboden og fryde mine Øine ved de røde Bølger."

Grossereren raabte hæftigt: „Det er infame Ord, du siger. Den store Masse er vel frygtelig i sin Hævn, men det er ogsaa den, som har taalt og liidt, og som nu øver Retfærdighed."

„Retfærdighed?" spurgte Advocaten: „Ja saaledes øve ogsaa de vilde Naturkræfter Retfærdighed, naar de ødelægge Lande og Mennesker. De ere villieløse, og det er Pøblen ogsaa; men der udgaaer jo undertiden en fornyet Frugtbarhed af den vulkanske Jordbund, og jeg haaber ogsaa, at der af alt Dette skal udgaae et stort Gode for Verden, og vi kunne jo allerede ikke nægte, at meer end eet trykkende Kors er lettet fra Menneskehedens Skuldre ved den franske Revolution og de liberale Grundsætninger, der allerede fra den americanske Krigs Tider have faaet Indpas i alle civiliserede Lande. For Ex. det huuslige Despotie, maaskee det utaaleligste af alle, og hvorunder Børn og Tjenestefolk i de fleste Familier sukkede. Men naar man nu derimod paastaaer, at Familiebaandet er løsnet ved Frankrigs Exempel, saa gjør man dette Land Uret, thi de Franske ere almindeligviis gode Sønner og Brødre. Som sagt, jeg vil haabe paa det Gode, som skal opstaae af den nærværende Forvirring."

„Ja naar det Gode engang kommer, saa kan det vel ogsaa være tidsnok at drikke Duus med Skarpretteren, som man siger."

Grossereren raabte: „Hvad mener du?"

„Jeg mener, at disse hersens Franskmænd, som du gjør saameget af — for din Negoties og Fordeels Skyld, det kan ikke hjelpe, du siger mig imod — disse Folk ere, reent ud sagt, Mordere. Deres Minister — som han kaldes — denne Citoyen Grouvelle, har han ikke læst Dødsdommen op for sin ulykkelige Konge?"

Grossereren vendte sig fortørnet bort, og med de Ord:

„Jeg gider ikke engang svare dig," satte han sig hen i en Krog og tog en Bog, som han bladede i.

Ferdinand vovede nu at give sin Skjærv med i Laget, og sagde med beskeden Stemme: „Kjære Fader! Citoyen Grouvelle var Secretair i National-Conventet; det var hans Embedspligt at oplæse Dommen for enhver Domfældt."

„Begynder nu du med? Dig skal jeg rigtig nok bede" ...

Advocaten afbrød ham: „Tilgiv, Hr. Justitsraad! Hvad Deres Søn sagde, er jo ganske sandt. Og jeg vil endnu tilføie, at uagtet mit Bekjendtskab med denne franske Minister ikke er gammelt, saa maatte jeg meget bedrage mig, om ikke denne godmodige, fine, særdeles dannede Mand har under Udøvelsen af denne Embedspligt følt sig overmaade ulykkelig."

„Ja visselig," udbrød Madame Valler: „Jeg synes, jeg kan see hans Læber skjælve under denne Læsning."

„Det vil jeg aldrig haabe," raabte Grossereren fra sin Krog: „En saadan Svaghed vil jeg ikke tiltroe ham."

„Idetmindste," sagde Ferdinand, „vil jeg for min Deel haabe, at han har havt samme Følelse ved at læse Dødsdommen op for enhver anden politisk Forbryder, selv den ringeste."

„Er du gal!" sagde Justitsraaden: „Der var da en Fandens Forskjel."

„Ja, det var der visselig," svarede Advocaten, „men om disse Ting ville vi nu ikke igjen begynde at stride. Gud veed, hvor utallige Gange de ere blevne plaiderede pro et contra imellem os og over den hele Verden, men Saameget er vist, at de herværende Franskmænd, idetmindste de, vi omgaaes, ere saa langt fra at have Deel i deres nuværende Regjerings blodige Handlinger, at de nok tvertimod have grebet Leiligheden for at fjerne dem fra de Forfølgelser, som truede ogsaa dem."

„Det er Bagtalelse!" udbrød Grossereren: „De ere ægte Republicanere, Robespierres Venner og Forbundne."

„Jeg vil ikke sige Dem imod, men kunde dog fortælle Dem Et og Andet, om jeg ikke mærkede, at det nedsætter et Menneske i Deres Tanker, at han vil undgaae at lade sig slagte som et umælende Dyr."

Ferdinand sagde: „Jeg kan dog ikke ganske fornægte den Mening, at det har noget vist Uædelt, om jeg tør sige det, at forlade sit Land i Nøden. Om man saae sin Fødeby beleiret og brændende, vilde man da blive udenfor den? Vilde man ikke styrte sig i Flammerne hellere end redde sin egen usle Person? Skulde man forlade sin Ven i Nøden?"

„Ja," svarede Advocaten: „dersom min Ven var gaaet fra Forstanden og vilde dræbe mig, saa gik jeg rigtig afveien for ham."

„Nei, nei," sagde Grossereren: „Alt Dette er vist ikke Tilfældet med vore franske Venner; tvertimod, jeg var forleden tilstede, da En af vore berømte Frihedsmænd i deres Nærværelse sagde om Grouvelle, at han ikke besad nok Energie, at han ikke værdigt nok repræsenterede Republiken; og de af hans Landsmænd, som vare tilstede, taug stille eller indrømmede Sandheden."

„Hm!" sagde Advocaten: „Saameget vil jeg idetmindste paastaae, at om det ikke egenlig strengt kan siges, at han repræsenterer Republiken, saa repræsenterer han værdigen den franske Nation fra dens elskværdige Side, og vi skulde være Republiken Tak skyldig, at den har sendt os en Mand af dette Slags, og ikke En fra dens vilde Centrum."

Ferdinand sagde: „Jeg vil ikke forsvare alle denne strenge Regjerings Handlinger, men kraftige Forholdsregler vare dog saa høist nødvendige i dette arme Land, omspændt af Fiender udenfra og Forrædere i det Indre. Det er sagt, jeg troer af Grouvelle selv: „„Man giver os Gift, og fordømmer os fordi vi tage Modgift."" O hvor maa det dog ikke opflamme ethvert friskt Hjerte at være Vidne til hvad dette Folk har liidt og handlet? Hvilket

Skuespil er mere opløftende end at see et Folk, som kæmper for sin Frihed? Hvo kan i saadanne Øieblikke sætte Priis paa sit Liv? Lyksalig Den, der udgyder sin sidste Draabe Blod under den trefarvede Fane!"

„Nei Dette er for Meget!" udbrød Justitsraaden: „At høre sin egen Søn tale saaledes!"

Han reiste sig med saadan Hæftighed, at han væltede sin Stol. Madame Valler greb hans Arm og førte ham ind i et tilstødende Værelse. Advocaten fulgte dem, Grossereren reiste sig, han nærmede sig Ferdinand, slog ham paa Skulderen og sagde: „Du er en brav Dreng! Dig kunde der blive noget Bedre af end en Lovtrækker, der paa Befaling maa gjøre Hvidt til Sort og Sandhed til Løgn."

„Ak, kjære Onkel! Gud give, at min Fader tænkte som De! Gud give, jeg turde kaste det syv Gange forbandede juridiske Nonsens paa Ilden og gribe ind i den levende Verdens raske Begivenheder og sætte Livet paa Spil for at vinde et virkeligt Liv!"

„Ja, ja," udbrød Grossereren: „Hvem veed hvad der kan skee, ogsaa hos os? Vor Tid kommer ogsaa nok!"

Claudine, Grossererens Søsterdatter, havde siddet stille ved sit Arbeide i en Vinduesfordybning, medens hun dog med spændt Opmærksomhed havde lyttet til det øvrige Selskabs Samtale. Hun nærmede sig nu og sagde til Ferdinand: „Hør, er det sandt, hvad en af dine Venner har betroet mig, at du har skrevet nogle deilige Digte, meest om den franske Revolution, om Frankrigs Skjæbne fra ældre Dage, om dets fordums Helte, om Jeanne d'Arc?"

„Tys!" sagde Ferdinand, „lad for Guds Skyld ikke min Fader høre det."

„Men du vil dog læse dem for mig? Det maa du ikke nægte mig. Mit Hjerte slaaer af Henrykkelse, naar jeg hører

eller læser skjønne, begeistrede Digte. Et Digt om Jeanne d'Arc! min egen Heltinde! O gid jeg, som hun, kunde gaae i Krig, bære Hjelm og Sværd, og følge en Frihedens Helt — dig for Exempel," tilføiede hun med sagte Stemme, medens et høi Purpurskjær farvede hendes Kinder.

Grossereren slog sin Arm om hende: „Du er en herlig Pige! det er ikke for Intet at du er min Søsterdatter, der flyder et ædelt Blod i dine Aarer. Gud give, alle vore Qvinder lignede dig, saa stod det anderledes til med vort Land! Men du, Ferdinand! har du skrevet saa smukke Digte, hvorfor vil du da ikke give dem ud, men sætte dit Lys under en Skjeppe?"

„Gud bevares, kjære Onkel! Hvad vilde min Fader sige?"

„Naa! ja saa! saa er du jo ikke bedre end De, som du nylig dadlede, fordi de forlode deres Land i Nøden; saa vil du da ikke give din Skjærv til den gode Sag, af Frygt for at din Papa skal brumme i et Par Dage eller maaskee nægte dig Penge til din Skræddderregning? See, saadanne ere de, disse Frihedens unge Stridshelte!"

„Der er Noget i hvad De siger, kjære Onkel, men imidlertid .... en Faders Villie."

„Passiar! Det er man nu kommen ud over. Disse Familiebaand! dem blæse vi af i vore oplyste Tider. Naar min Søn bliver stor, saa ere vi Kammerater, ifald vi kan enes, og kan vi ikke det, saa gaae vi hver sin Vei. Sin Frihed skal han have. Hvorfor seer du paa mig, Claudine?"

„Bliv ikke vred, bedste Onkel! men saa maa du forandre dig meget i den Henseende, til han bliver stor, thi nu er du saa streng imod ham, at Tante tidt har grædt derover, skjøndt hun kun er hans Stedmoder."

„Aa hvad! Tante! hun er jo ligesom Gedske Klokkers, hun kan græde for et godt Ord, og hun hævler over den store Dreng, som om hun var hans egen Moder to Gange. Men farvel!

jeg gaaer hen til de Franske, jeg har Noget at afgjøre med dem. Farvel, Ferdinand! Maa jeg ellers for tiende Gang bede dig om at slippe dit De. Naar vi sees igjen, saa siger du ikke andet end Du til din Onkel, ligesom Claudine; hende har jeg da faaet afvænt med de gammeldags Noder, som ikke passe til vore Tider .... Ja jeg veed nok, din Fader kan ikke lide, du siger Du til mig, men jeg kan ikke lide, du siger De, og det er mig det angaaer."

Med disse Ord gik han ud af Døren. Da de to unge Mennesker nu bleve allene, sagde Ferdinand med høi Latter: „„Gid jeg kunde bære Hjelm og Sværd og følge en Frihedshelt! dig for Exempel!"" „Mig! Jo jeg takker! I falske Fruentimmer! Jeg veed nok, hvem du mener."

„Aa Snak! Hvem skulde jeg mene?"

„Skal jeg nævne hans Navn? Er den blotte Lyd dig en sød Musik? det er ogsaa et ret velklingende Navn, altid smukkere end Trois oeufs eller Deux sous eller deslige."

„O Ferdinand, jeg beder dig!"

„Naa Herregud! troer jeg ikke ordenlig, at Taarerne komme dig i Øinene. Det er min Tro alvorligt fat med dig. Naa, min søde Claudine! vær ikke vred! Du skal have en oprigtig Fortrolig, en sand og taus Postillon d'amour i mig. Jeg gaaer i Ilden for dig og den brave Lusard. Veed du vel, at jeg allerede har fattet det varmeste Venskab for denne kjække unge Mand, der har forladt Alt for at stride under Republikens Banner? Jeg siger det høit til hvem der vil høre det: Charles Lusard er et Naturens Mesterværk, mandig og klog, som han er skjøn. Han seer ud som en Fortidens Heros, som en Romer, og han har et Sindelag som en ægte Romer. Som Brutus, har han ikke betænkt sig paa at vælge mellem et Menneske og sit Fædreland."

„Hvad mener du? Et Menneske?"

„Jo, seer du, han er af en meget fornem, adelig Slægt, men fader- og moderløs, uden egen Formue. Hans rige Farbroder, der har opdraget ham, og hvis eneste Arving han var, emigrerede under Revolutionen og befalede ham at følge sig, eller at blive gjort arveløs og forskudt af sine Slægtninge, der alle ere Emigranter. Lusard valgte det Sidste og tog Tjeneste i Armeen som simpel Soldat. Han har været med i Felttogene i Tydskland, opsvunget sig til Capitain og Adjutant hos General Custine, som han fulgte tilbage til Paris, da han blev anklaget. Men denne Generals sørgelige Skjæbne, som Lusard anseer for ufortjent, rystede ham i den Grad, at han blev syg, og da han endelig kom sig, søgte han Leilighed til at gjøre en kort Reise. Regjeringen sendte ham med Depecher til Kjøbenhavn. Imellem os sagt, saa griber han maaskee ogsaa Leiligheden til hemmelig at erfare Noget om den føromtalte Farbroder, der er bosat i Jylland, hvor han har kjøbt et Gods."

„Men hvoraf veed du alt Dette om Lusard? Har han fortalt dig det?"

„Nei! men jeg har det af den lille Doctor Aubry, som er fulgt hertil med Commissairerne. Den Mand har en sjelden Aabenhjertighed; man skulde ikke troe, at han havde været en Geistlig, dersom man ikke saae Tonsuren, som han gaaer med den Dag idag."

„Gaaer Lusard igjen til Armeen?"

„Ja det gjør han sikkert. Claudine! Du seer jo ganske bedrøvet ud. Du vender dig fortrydelig fra mig. Hør nu, min bedste Veninde! hvorfor vil du forstille dig for mig, for din broderlige Ven? Jeg priser dig høit, fordi du elsker Lusard; thi elske ham gjør du, og det var flaut, om du kunde omgaaes et saadant Menneske og være elsket af ham, uden at hænge ved ham med Sjæl og Hjerte. Tvivler du paa hans Kjærlighed? Jeg sværger dig til, at han er dødelig forelsket i dig. Han

sagde det selv forleden til mig, da vi gik sammen herfra. „„Je suis fou de cet enfant,““ sagde han, og siden yttrede han med et veemodigt Alvor, at Kjærligheds Lykke var ikke for en stakkels Soldat, der ikke turde beile uden til Æren eller Døden. Men jeg svarede, at den Skjæbne, at være elsket af en Mand som ham, indeholdt allerede saamegen Lyksalighed og Ære, at Erindringen herom maatte være Nok til at udfylde Livet for et Fruentimmer, der forstod at elske og paaskjønne det Herlige, thi Faa have i deres trivielle Hverdagsliv en saadan Erindring at hæve sig ved.“

Claudine taug, men hun var traadt ganske nær hen til Ferdinand. Hun holdt hans Haand fast i sine, uden selv ret at være sig det bevidst, og saae paa ham med Øine, der flammede som Stjerner.

Nu kom de andre Tre ind fra det næste Værelse. Justitsraaden lavede sig til at gaae og sagde til Ferdinand: „Følg med mig til min Svoger Commerceraadens, der ville vi blive iaften.“

Ferdinand trak paa Skuldrene. „Ak, kjære Fader! Lad mig være fri for den Kjedsommelighed. Jeg har desuden lovet mig et andet Sted hen.“

„Der har vi det! Det er ogsaa en Frugt af vore oplyste Tider! Naar min salig Fader sagde til mig: „„Gaa der eller der hen,““ saa maatte jeg gaae, om jeg saa døde af Længsel efter at komme til et andet Sted.“

„Men var De glad og taknemmelig mod ham ved slige Leiligheder?“

„Nei for Satan! jeg var gal i Hovedet, det forstaaer sig, men i Tiden har man dog godt af Tvang og af Sorg i sin Ungdom. Ja gaa nu hvor Fanden du vil, og lad din gamle Fader trafte allene.“

Ferdinand fulgte efter ham og sagde iforbigaaende til Claudine: „See, nu maa jeg dog gaae med ham for det Første.

Onkel maa sige hvad han vil, man kan ikke, saa gjerne man end vilde, gjøre sig ganske fri fra de indgroede Fordomme. Men ikke sandt? imorgen skal vi have Opreisning for mange Dages Fortræd?"

De gik nu, og Claudine listede sig op paa sit Værelse for i Eensomhed at nyde den salige Vished, hvormed Ferdinands Ord havde forjaget hendes hidtil nærede Tvivl.

Imidlertid var Advocaten allene med Madame Valler nede i Værelserne. Han trykkede begge hendes Hænder til sine Læber og sagde: „Farvel! jeg maa gaae, og som sædvanligt maa jeg trøste mig med et kort Øieblikks Lykke for mange Timers piinlige Tvang. Saadan er nu min Skjæbne i den senere Tid. Nu farvel! tænk lidt venligt paa Deres stakkels Ven!"

„Ak, Dalund! De bedrøver mig med Deres evige triste Miner og Ord. Hvad skal jeg gjøre?"

„Ja, hvad skal jeg gjøre? Rive Deres altfor kjære Billede ud af mit Hjerte? Vil De have det?"

„Jeg behøver ikke at svare Dem. De kommer her dog imorgen?"

„Jeg faaer vel, thi skjøndt jeg veed, at det vil være mig smerteligt nok at see Dem i den berusende Atmosphære, som her bliver herskende omkring Dem, saa vil jeg dog hellere see og høre det med mine Sandser end gaae og forestille mig det i min Phantasie. Men lad mig gaae, inden jeg kommer til at sige flere Daarligheder."

Med disse Ord trykkede han hendes Haand til sit Bryst og ilede bort. Med et dybt Suk saae hun efter ham, og blev staaende ubevægelig, som hensunken i dybe Tanker; men pludselig rev hun sig løs, kaldte paa sine Tjenestefolk og beskjæftigede sig ivrig med at give Befalinger og selv deeltage i huuslige Forberedelser til den kommende Dags festlige Selskab.

Temmelig sildigt paa Aftenen, da Husets to Damer sad ene

sammen, kom Grosͤereren hjem. Han saae fornøiet ud og trak en Pakke frem, som han lagde paa Bordet, idet han sagde: „Hvad mener I vel, at jeg har til jer? Det er Stads, lige sporenstreichs kommet fra Paris, Foræringer fra vore franske Venner, som de sende ved mig, og som I kunne skifte imellem jer, som I ere Venner til."

Claudine greb hurtig Pakken og udbredte med høie Glædes-Udraab Baand, Silketørklæder og et guldfrynbset Belte, Altsammen i glimrende fransk national Trefarve. Madame Waller betragtede disse Sager med stor Forlegenhed, medens Claudine holdt Stykke for Stykke op til sit Ansigt og skottede til Speilet.

„Naa, deel det nu med Claudine," sagde Grossereren: „og naturligviis maae I pynte jer dermed imorgen."

Med en vis Frygtsomhed svarede hans Kone: „Nei kjære Waller! Jeg bærer sandelig ikke Noget af disse Ting. Denne tricolore Stads er det upassende at forære os, uden at have spurgt os, om vi ville gaae dermed eller ikke."

„Hvad skal det sige?" udbrød Grossereren med Vrede: „Er du bange for Aristocraterne og skammer dig ved den gode Sag?"

„Nei, nei, men det gjør Opsigt at bære disse Farver. Alle see efter et Fruentimmer, som kommer anstigende med dem; og hvad har ogsaa en dansk Kone eller Pige med dem at skaffe? Hvorfor skal hun bære en politisk Farve? Hvad vedkommer Politiken vel hende?"

Grossereren slog Hænderne sammen. „Har man hørt Magen! Skammer du dig ikke ved at tilstaae, at Verdens store Anliggender ere Noget, hvormed du Intet har at skaffe? At du er saa egoistisk eller saa eenfoldig, at kun du selv og dit Eget rører dig? See paa dette Pigebarn, der gjør dig tilskamme! Hun har Enthusiasme for det Store og Gode."

Claudine kastede i Forskrækkelse Baand og alt det Øvrige fra sig, og krøb hen i en Krog, hvor hun stod ganske forbløffet.

Madame Valler sagde koldt: „Det være nu med min Egoisme og andre Lyder, som det vil. Lad mig blot være fri for denne franske Stads. Jeg lider godt de Franskmænd, som komme her, og skjøndt jeg ikke er deres Sprog ganske mægtig, saa seer jeg dem gjerne, men deres Foræringer vil jeg ikke bære."

Grossereren slog i Bordet: „Men jeg vil, at du skal bære dem. Jeg er dog, mener jeg, Herre i mit Huus. Imorgen vil jeg see jer Begge med de Foræringer, som de høflige Franskmænd have været saa artige at sende jer. Jeg vilde ikke ønske, at de kunde være Vidner til denne Scene."

„Da vilde jeg ønske," sagde Madame Valler, „at de høflige Franskmænd kunde være Vidner til denne Scene. Jeg har glædet mig over, at du siden dit Bekjendtskab med dem havde antaget en bedre Tone, men iaften er Naturen gaaet over Optugtelsen."

„Ja, ja!" sagde Grossereren med en pludselig Sordine paa sin høirøstede Stemme: „Ja det forstaaer sig .... Tiderne fordre jo en vis .... ja det forstaaer sig, imod en Dame .... Ja deel nu Pynten som I selv vil .... Jeg maa ind paa Contoret."

Han gik, og strax ilede Claudine hen til sin Tante, greb hendes Haand og sagde: „O kjære Tante, vær ikke vred paa mig. Jeg kunde ikke lade være at glæde mig over disse Sager, som Onkel bragte. Det faldt mig aldrig ind, at det kunde give Anledning til saadanne Ubehageligheder, eller at der var noget Ondt i at bære disse Farver."

Madame Valler klappede hendes Kind og sagde venligt: „Nei kjære Barn! Der er intet Ondt i Noget af hvad du siger eller tænker, men hvad disse saameget omtalte Farver angaaer, saa ønskede jeg dog, at du ikke vilde bære dem i Selskab eller andensteds end her hjemme. Imorgen kunne vi sagtens ikke uden Ubehageligheder undgaae at bære Noget deraf. Jeg skal vel forstaae at anbringe Lidt af disse Baand, uden at det skal falde i

Dinene. Denne Rulle Baand tager jeg. Al Resten er dit; men brug det, som jeg har sagt."

„Maa jeg have alt Dette?" udbrød Claudine: „Dette deilige Belte! dette Tørklæde, disse Baand! Altsammen? O Tak, bedste Tante! Du er saa god! Ak, jeg er saa lyksalig i dit Huus! Alle de deilige Fornøielser, som jeg alle mine Dage forgjæves har sukket efter: Baller, Comedier og saa meget Andet, det har jeg rigelig nydt hos dig, og endda opveier al den Herlighed endnu ikke de behagelige Selskaber herhjemme. Jeg græder mine Dine ud, naar jeg skal herfra, naar min Tante Malfred kommer hjem fra sin Reise til Efteraaret, og jeg skal til hende igjen. Hun er saa streng og urimelig."

„Men kjære Claudine! du maa erindre hvad du dog skylder hende. Som et fader- og moderløst Barn kom du i hendes Huus. Hun har ladet dig oplære til en ualmindelig Fuldkommenhed. Kun faa Piger kunne rose sig af en saadan Opdragelse."

„Men om du vidste, hvor lidt Glæde jeg dog har havt hos hende, hvor ofte hun har ladet mig høre, hvor Meget hun kostede paa min Lærdom, at jeg var en fattig, ubetydelig Pige, at jeg Intet maatte vente efter hendes Død, thi hun eiede Intet. Som om jeg tænkte paa Sligt! Og saa dertil den døde Eensomhed i Huset! Der sidde vi sammen de lange Vinteraftener uden at mæle, jeg med mit Arbeide eller en Bog, hun med at lægge Kort op, eller med at falde isøvn over Aviserne. Saa sidder hun med sin Moppe i Skjødet, den snorker ganske vederstyggeligt, saa giver jeg den mangengang et lille Slag over dens dumme Snude, saa skriger det forkjælede Bæst, saa vaagner Tante og skjælder mig ud. Jo det er rigtignok gode Aftener."

„Men du kunde jo ogsaa lade være at slaae Hunden."

„Ak nei! Det er min eneste Fornøielse. Men der er desuden tusinde andre Ting. Hver Time paa Dagen faaer jeg

Skjænd for min Letsindighed. Al den Ulykke, som bliver opregnet baade i de tydske og danske Aviser, den skal jeg tage mig nær. Naar de i Frankrig guillotinere Konger og Prindser og andre mig ubekjendte Mennesker, saa skal jeg hyle og græde og forbande hele det franske Land. Dengang brød jeg mig ikke stort om hendes Had til Republicanerne, men nu" ....

Hun holdt pludselig inde, og da heldigviis Grosfereren traadte ind, saa slap hun fra Eftersætningen i den sidste Mening af hendes Tale. Man gik til Aftenbordet. De to Ægtefolk syntes paa begge Sider at lide af en vis Forlegenhed. Claudines lystige Nærværelse kom vel tilpas. Hendes Onkel underholdt sig spøgende med hende, og forsikkrede, at han ikke fattede, hvorledes han og hans Omgangscirkel skulde kunne undvære hendes oplivende Nærværelse.

Den næste Dag samledes det bebudede Selskab, der, foruden de meget omtalte Udlændinge, hvis Antal netop i det Dieblik var forøget med nogle Gjennemreisende, bestod i Notabiliteter af Skribenter, Videnskabsmænd, Kunstnere og Andre af forskjellige Fag, men af samme politiske Troesbekjendelse. Madame Waller, der efter den Tids Mode bar et libet, hvidt, med brogede Figurer gjennemvævet Florstørklæde slynget om sit blonde Haar, havde derimellem forstaaet at anbringe nogle tricolore Baand paa saa snedig en Maade, at man kun ved nærmere Beskuelse blev dem vaer. Grossereren var imidlertid ikke seen med at gjøre Vedkommende opmærksomme derpaa, og nu samledes Herrerne, baade danske og franske, omkring den smukke Kone og kappedes om at sige hende, hvad man den Tid kaldte smukke Ting. Den af de franske Commissairer, fra hvem disse Foræringer egenlig skrev sig, nærmede sig imidlertid beskeden og bad om Tilgivelse for sin Dristighed. „Af dette Slags Sager," sagde han, „er Et og Andet blevet os sendt fra Paris. Vi viste dem til Hr. Waller, og vovede paa hans Ord at presentere dem for Damerne, mere

som en Curiositet end som Noget vi haabede, at de vilde gjøre os den Ære at bære."

Grossereren sagde, at den Talende yttrede sig som en Herre af l'ancien régime og ikke som en Republicaner.

I det Samme traadte Claudine ind, og alle Omstaaende standsede i deres Samtale ved Synet af hendes Skjønhed. Det tricolore Tørklæde var bundet om hendes brune Haar, og dets høie Farver hævede paa en særegen Maade de dunkle Lokkers Glands, den sneehvide Pande og de regelmæssige, sorte Øiebryn. Om sin hvide Kjole bar hun det trefarvede Belte, og da det var langt, var det snoet to Gange om Livet og knyttet i en Knude til den ene Side, hvorved hendes fine Taille viste sig mere til sin Fordeel, end den Tids Mode almindeligviis tillod det. Alle Herrer bragte deres Tribut af Beundring og Smiger. Een sagde, at hun saaledes udstyret kunne forestille Frihedsgudinden ved de republicanske Fester og begeistre Frihedens Forsvarere. Ministeren Grouvelle, hvis Styrke i epigrammatiske Svar og Impromtus maa være i frisk Minde hos de faa Nulevende, der have kjendt ham under hans Ophold her i Landet,*) svarede

*) En lille Prøve paa dette hans Talent kunne vi ikke nægte os den Fornøielse her at afskrive efter Hukommelsen, saaledes som det i hiin Tid fandtes aftrykt med hosføiet Oversættelse i en lille dansk Digtsamling, der nu er forglemt indtil Navnet. Dette virkelige Impromtu har sin Oprindelse fra en Spadseregang i en Have, hvorved en Dame bad Grouvelle sige hende en passende Inscription til en lille Statue, som der fandtes, og som forestillede et nøgent Barn med et Hjerte i Haanden, hvorpaa han øieblikkelig opgav hende følgende Linier:

N'offrant qu' un coeur à la beauté,
Nu comme la vérité,
Sans armes comme l'innocence,
Sans ailes comme la constance,
Tel fut l'amour dans l'âge d'or,
On ne le trouve plus, mais on le cherche encor.

med det ham eiendommelige fine Smiil: „Vel vilde Mademoiselle Claudine som Frihedens Gudinde formaae at begeistre for Friheden, medens hun med det Samme berøvede Individerne den.“

Den unge Pige følte sig usigelig lykkelig ved al denne Hylding, og da man strax efter gik tilbords, fik hun sin Plads ved Siden af Lusard, der underholdt hende med alt det fine, gratiøse Galanterie, som tiltrods for Republiken endnu stedse erindrede om Ludvig den Fjortendes ridderlige Tone mod Damer, og som har sit rette Hjem i Sprogets svævende Nuancer. Med dette forføreriske Element forenede Lusard et vist melancholsk Anstrøg, der syntes at tyde paa en Dybde af Lidenskab og betydningsfulde Erindringer, og saaledes nød Claudine et af disse Momenter i Livet, da Ungdoms, Skjønheds og Elskovs glimrende Genier krandse Bægeret med Roser, der synes uden Torne.

I den Periode, hvori vi nu leve, forundre vi os, naar vi høre eller læse en Fremstilling af de selskabelige Sammenkomster, som i hiin Tid have fundet Sted. Man kan ikke ret forestille sig, hvorledes en saadan Frihed i Omgang og Yttringer, en saa livfuld Hengivelse til Øieblikkets Lune kunne forenes med en Tone saa fiin, saa anstændig, og i Almindelighed saa fjern fra Alt hvad der kunde saare den Enkelte, som dog adskillige endnu existerende baade mundtlige og skriftlige Beretninger bevidne. Det kan vistnok ikke benægtes, at en vis forargelig Hensynsløshed i Tale og Skrift ved at berøre religiøse og sædelige Materier jo hørte til Dagens Orden, men dette Uvæsen fremtraadte mindre stødende i de gode selskabelige Kredse, det indsvøbte sig i Vittig-

Dette lille Vers lyder i Rahbeks Oversættelse saaledes:
Som Sandhed nøgen, han kun Hjertet Skjønhed bringer,
Som Uskyld vaabenløs, som Troskab uden Vinger,
Saa, Elskov, var i gyldne Alder du,
Man finder dig ei meer, men søger dig endnu.

hedens, i Epigrammets Slør, og forsødede derved sin bittre Kjerne, hvorved det tillige maa bemærkes, at Lystigheden, det Comiske, formilder det Anstødelige, der først bliver ret utaaleligt, naar det paatager sig en sentimental og heltemodig Maske, en Mening forresten, som vort nuværende, især theaterbesøgende Publicum ikke synes at dele.

Det Selskab, som hiin Dag befandt sig om Grosserer Wallers Bord, var virkelig i det Hele taget saaledes, at de gamle Grækere, kommende fra deres Symposier, ikke vilde have vendt det Ryggen. De lunefuldeste Indfald, de fineste Artigheder, de alvorligste Gjenstande, træffende og dog let behandlede, afvexlede mellem de livfulde Gjæster. Enhver syntes for disse Timer at have afkastet Livets Byrde og paa eengang at glemme og dobbelt nyde sin Individualitet. Ved Slutningen af det meget luxuriøse Maaltid anmodede Verten de franske Gjæster om at glæde Selskabet ved at afsynge nogle af deres nationale Sange. De indvilligede strax, og Duveyrier, i det Øieblik skjulende sit virkelige og ærefulde Navn under sit Døbenavn Honoré, begyndte som Forsanger med sin klare, stærke Stemme at foredrage den i Historiens og Kunstens Rige vistnok udødelige Marseillaise. De andre Landsmænd faldt ind i Choret, og deres „Aux armes, citoyens!“ lød som et begeistrende Opraab til Kamp og Seier. Forunderlig gribende lød det sidste Vers, der blev sunget i Chor, i langsomt Tempo, som en Choral, og særdeles rørende var det at høre disse Mænd, der meer eller mindre havde liidt og endnu lede af Fædrenelandets Ulykke, med en Inderlighed, man kunde kalde andægtig, at istemme dette „Amour sacré de la patrie,“ hvortil saamangen rædsom, og dog høi Erindring knyttede sig, f. Ex. Girondisternes Henrettelse, hvoraf tilsidst kun Een var tilbage for at ende dette sidste Vers af Hymnen, inden han fulgte sine 22 Ulykkes-Staldbrødre i den voldsomme Død.

Paa Grossererens Befaling var et Pianoforte bragt ind i

Spisesalen, og paa Opfordring accompagnerede Claudine Sangen paa dette Instrument. Efter Marseillaisen reiste Lusard sig fra Bordet og fremtog den ganske nye, i Paris netop udkomne Chant de Victoire, af Chenier. Han lagde den paa Nodestolen for Claudine, idet han tillige tog Plads ved Instrumentet. Hun spillede den hurtig igjennem, og nu lød fra Republicanernes begeistrede Bryst denne herlige Sang, der i digterisk Værd vistnok staaer over Marseillaisen, og vel fortjente en bedre Slutningslinie i sit Omqvæd end det altfor vilde: „Périssent les rois!“ Endnu den Dag idag vil denne med Republiken uddøde, pragtfulde Seiershymne, dersom man ved et sjeldent Tilfælde træffer paa den, henrive Enhver, hvis Sind ikke er tillukket for Poesiens og Tonernes Magt; hvor meget større Virkning maatte den da ikke gjøre i hiin Periode og i en Kreds som den her omtalte, hvor de Syngende begeistrede Tilhørerne, og Disses Enthusiasme opflammede de Syngende? En næsten magisk Virkning udøvede det Vers, der omtaler det franske Krigsskib Le vengeur. Den pompøse Begyndelse:

Lève-toi! Sors des mers profondes,
Cadavre fumant du vengeur,

fører allerede Tanken til den mørke Afgrund; og naar det siden hedder:

D'où partent ces cris déchirans?
Quelles sont ces voix magnanimes?
Les voix des braves expirans
Qui chantent du fond des abîmes,

og Choret saa falder ind: Vive la Republique, synes man at høre disse tappre Døende, som, idet de synke med deres Skib, lade Luften gjenlyde af disse deres sidste Ord.

Alle vare henrevne, men Ingen mere end de to ungdommelige Gemytter Ferdinand og Claudine. Den letbevægede Pige

kunde ikke holde sine Taarer tilbage, og da Sangen var endt, greb Lusard hendes Haand, trykkede den hemmeligt til sit Bryst, og sagde sagte: „En intim Ungdomsven og Slægtning af mig var med paa Le vengeur. Deres Taarer synes mig at gjælde ham, og falde som Perler paa den Plet i Dybet, hvor han hviler."

„En Ven af Dem!" udbrød Claudine: „O min Gud!"

„Beklag ham ikke! han døde en prægtig Død."

„Men Slægt og Venner, som elskede ham, maae dog sørge over hans Tab!"

„Ja saa lykkelig var han desuden. Der ere Dem, som endnu begræde ham."

„Kalder De det Lykke at volde Dem Sorg, som man har kjær?"

„Ja, saa egoistisk er Mennesket! Maaskee, ja rimeligviis, veed man Intet deraf, naar man først er død, men jeg tilstaaer, at selv i Dødens Time vilde det være mig en sød Tanke, at for Exempel De græd for mig."

„Den Tanke vilde vist ikke bedrage Dem."

„Lover De mig at græde, naar De hører, at jeg er død?"

„Gud forbyde, at De skulde døe i Deres Ungdom og Kraft! Hvorledes falder De paa Sligt?"

Lusard loe. „Hvad falder man ikke paa, naar man attraaer at interessere en elskværdig Dame? Jeg vilde gjerne give mig Mine af at have Anelser, ligesom Turenne, Henrik den Fjerde og andre udmærkede Mænd."

Grosfereren afbrød denne Samtale. Han kaldte dem til Bordet, for endnu at tømme et Glas Champagne paa Republikens Held og Seier, hvorpaa man reiste sig, og Selskabet adspredte sig i andre Værelser.

Dagen efter sagde Advocaten til Madame Waller: „Det, som man ugjerne seer imøde, det vender sig ofte til vort Bedste, naar

det kommer. Det var mig ukjært, at den lille Claudine skulde tilbringe denne Sommer her i Huset og være en uadskillelig Suivante af mit Hjertes Primadonna. Men deels maa jeg rose den gode Pige, fordi hun kjeder sig i mit Selskab, og saasnart jeg kommer, tager den første den bedste Anledning til at gaae sin Vei; det maa være en halv ubevidst Følelse, der i denne Sag oplyser hendes uerfarne Forstand. Men dernæst gjør hun mig desuden den ubetalelige Tjeneste at coquettere saa stærkt med de Herrer, som komme her i Huset, at hendes Nærværelse dog er en lille Dæmning for det Hav af Galanterie, som ellers vilde reent bortskylle al min Sjælero."

„Deres Sjælero," svarede Madame Valler, „syntes, Gud skee Lov, ikke at være angreben i vort Selskab igaar. De var jo i overmaade godt Lune."

„Jeg er jo ingen ung Dreng, jeg maatte jo vel forstaae at beherske mig, men De kan troe, at jeg mere end eengang havde det nødigt. De maa sige hvad De vil, disse Franskmænd have et ganske eiendommeligt Talent til at behage Damerne. De have Noget i deres Øine, i deres Stemme, ja selv i deres Sprog .... Det er ikke for Intet at den gamle Parabel fortæller, at da Djævelen forførte Eva, talte han Fransk, thi lige siden Paradiset derved gik fløiten, har dette Sprog en dæmonisk Magt over alle Evas Døttre."

„Dette Sprog, som jeg desværre kun halvveis forstaaer?"

„Desværre? De sukker ordenlig derover!"

„Ak, Dalund! skulde jeg sukke, maatte det vel være over al denne Skinsyge, hvormed De plager Dem selv og mig. Mistænker De mig? Har jeg tabt Deres Agtelse, fordi jeg har været saa svag at gjengjælde en Kjærlighed, som vel sagtens er strafværdig?"

„Hvad siger De? Strafværdig! Komme vi stedse tilbage til disse Samvittighedsskrupler? O Eleonore! har De glemt, at jeg

elskede Dem, da De endnu halvt var et Barn; at De misforstod min Taushed, at De i min Fraværelse gav Deres Haand til en Anden og saaledes fordærvede mit Liv? Var De mig nu ingen Trøst, ingen Erstatning skyldig for saamange Aars Troskab, for en Kjærlighed, som min? Har jeg misbrugt Deres Godhed? Er vort Forhold ikke en Sag mellem os To allene? Hvad læste vi forleden? Hvorledes lød vel hans Ord, den franske Philosophs og Menneskekjenders? „„Et Fruentimmer tilhører ingen Anden end Den, hun elsker; der maa staae imellem dem Ægtemand, Fader, Rang, Fødsel, hvadsomhelst, det er Altsammen uskyldigt.““ Og har han ikke Ret? Er Sjælen ikke fri? Kan menneskelige Love fængsle Aanden?“

„Ak, alt Dette lyder visselig meget smukt, og forstandigt, jeg siger mig det ofte selv, men dog er der Noget i mig, som modsætter sig disse Fornuftgrunde, som gjør mig Bebreidelser og paadrager mig en Ængstelse, som jeg ikke kjendte tilforn. Det Eneste, der trøster mig, er den Tanke, at førend mit Forhold til Dem var jeg i Grunden slettere, end jeg er nu. Som saa Mangen af mit Bekjendtskab, løb jeg efter alle tomme Forlystelser; min høieste Lyksalighed var at blive courtiseret, det var Nok til min Tilfredshed; min Pynt var mit vigtigste Anliggende. Deres Omgang har forædlet mig, De har givet mig Smag paa noget Bedre, ja endogsaa paa alvorligt at opfylde mine Pligter. Jeg veed nu med mig selv, at jeg passer mit Huus, at jeg er Moder for Vallers Søn, langt mere eftergivende og blid mod Valler selv, og tjenstvillig i Omgang mod Alle.“

„Elskværdigste af alle Mennesker! Og dog gjør De Dem Bebreidelser?“

„Ja, just nu, da der er opgaaet et Lys for mig, som min forsømte Ungdom ikke havde viist mig, just nu er det ofte, som om en indre Stemme sagde mig, at jeg dog gik paa en forbuden Vei.“

„Kjære Eleonore! De gjør mig paa eengang lykfalig og ulykfalig. Vilde De ønske, at jeg afbrød vor Forbindelse, at De ikke mere saae mig?“

„Ak nei! jeg vilde henvisne som en Blomst uden Sol, naar jeg ikke oplivedes ved Synet af Dem og Visheden om Deres Hengivenhed. Gud tilgive mig! Jeg beder ham daglig derom .... De smiler! Ak De forstaaer ikke .... Det er mig umuligt ganske at bortkaste Det, som fra min tidligste Barndom er mig indplantet, som er opvoret med mig, og netop i denne min sildigere og bedre Tid ere disse Tanker komne mig nærmere. Jeg veed ikke, hvorledes, men jeg kan ikke fjerne dem.“

„Det skal De ikke heller, det klæder Dem godt.“

I dette Øieblik kom Grosssereren hjem med to af sine Venner, som Begge tilligemed Advocaten skulde spise til Middag med Familien. De Indtrædende havde alle Tre en saa besynderlig Mine, at saavel Fruen som Claudine, der i det Samme traadte ind, studsede og neppe turde spørge. De fik heller ikke Tid dertil, thi Grossereren udbrød strax: „Har I allerede hørt den græsselige Nyhed? Robespierre er falden! Tænk hvor rædsomt! Han er guillotineret. Hvad siger De, Dalund?“

„Ja, jeg siger, at Guillotinen og han vare blevne saa intime Venner, at det var rimeligt, at den ikke kunde undlade at slutte ham selv i sin Favn.“

„Er det muligt, at jeg maa høre saadanne Ord af Dem? Men hvad skal man sige, naar Republicanerne selv .... O jeg skammer mig næsten ved at fortælle det! Jeg løb ud til dem, jeg tænkte at finde dem i den største Fortvivlelse, men det var ikke at mærke; og da jeg yttrede min Frygt for, at nu vare de kraftige Forholdsreglers Tid naturligviis forbi, svarede — ja jeg vil for gammelt Venskabs Skyld ikke nævne ham — men han svarede, at de Franske vare ikke et saa raat og vildt Folk, at de

behøvede at regjeres med raa Grumhed. Jeg blev saa vred, at jeg strax tog min Hat og gik."

„Hvem det end var, der sagde disse Ord, saa giver jeg ham Ret," sagde Advocaten: „thi det er ikke det franske Folk, men dets Værme, som har raset under Jacobinernes Regiment, og det har ikke været Spøg for disse Fraværende hver Postdag at tage Avisen i Haanden med Angest for deri at faae Efterretning om, at en Ven, en Nærpaarørende var falden som et Offer for Guillotinen."

„O! i Tider som disse maa en Patriot formaae at sætte sig ud over den private Ulykke og kun tænke paa den offentlige. Jeg har forresten hørt Noget om den unge Lusard, som er godt, som jeg maa rose."

„Hvad er det, kjære Onkel?" spurgte Claudine.

„Det er endnu en Hemmelighed, men du faaer den nok at vide, naar Tid er."

Claudine saae kjendelig fornøiet ud ved Onklens Ord, en glad Anelse syntes at bevæge hende, og hendes indre Tilfredshed udbrød i høie Glædesflammer, da Grossereren fremtog et Etui, som han aabnede og rakte hende med de Ord: „See hvad jeg vil forære dig til Tak for igaar, da du var saa elskværdig og jeg havde Ære af min Søsterdatter. See, denne glimrende Stjerne skal du have til at sætte i Sløifen paa dit tricolore Tørklæde, og disse Ørenringe passe dertil."

Med barnlig Glæde fløi Claudine op paa sit Værelse, slyngede det trefarvede Tørklæde om sit Haar, fæstede Stjernen over sin hvide Pande og tog Ørenringene paa. Hun betragtede med usigelig Velbehag sit Billede i Speilet, og idet hun gjentog for sig selv: „Hvilke glade Dage ere dog disse! Jeg veed ikke, hvor jeg skal hen for lutter Glæde og Lyksalighed!" — ilede hun ned til Selskabet og satte sig tilbords med Øine, der glimrede prægtigere end alle Ædelstene.

Grossereren eiede et Lyststed paa Strandveien, paa hv Familien dog sjelden opholdt sig længere end et Par Dage Ugen, sædvanligviis fra Løverdag til Mandag Aften, og He i Huset tilbragte ikke engang i Regelen saa lang Tid paa Sted. En Tirsdag Morgen tidlig kom Ferdinand og havde lang Samtale under fire Øine med sin Onkel, der strax gik og da han kom hjem, sagde han til sin Kone: „Det er sn Veir, og jeg har faaet Lyst til, at vi iaften skal tage ud til Landsted og blive der for det Første imorgen over. Saasn jeg er færdig med min Post, kjører jeg med."

Det var allerede langt ud paa Aftenen, da man ankom det landlige Huus, der laae ganske nær ved et Fiskerleie. Fr timmerne bemærkede, at Grossereren maatte have noget Usæd ligt isinde. Han gik med sin Tjener ned til Fiskerne, gav Penge og besaae nogle Joller, og da han kom hjem, gj han sin Kone adskillige Spørgsmaal om huuslige Indretnin uden at man kunde begribe, i hvilken Hensigt. Kort før Se tid gik han igjen ud til Strandkanten, saae efter Vinden yttrede Gisninger om Veiret til næste Dag. Madame Va spurgte forgjæves, hvad Usædvanligt der var paafærde. nægtede det leende. Hun ængstede sig i Stilhed over alt D Claudine trøstede hende og sagde: „Du kan troe, at det Hel noget Fornøieligt, hvormed Onkel vil overraske os. Jeg gl mig derover. Det aner mig, at vi imorgen skal have en ly lig Dag."

Den næste Morgen, da Damerne sad ved Kaffebordet, ventede paa Grossereren, der allerede tidlig var gaaet ud, han endelig og sagde: „Nu maa jeg vel indvie jer i den Hemmelighed, for hvis Skyld jeg har taget herud med jer. Ven Lusard har faaet en Æressag med en Emigrant, der leden paa et offentligt Sted talte fornærmeligt om den fr Armee og Republiken. De kom i Ordstrid og udfordrede

anden. I dette Øieblik seilede de herfra i en Fiskerjolle med deres Secundanter, for paa Hveen at afgjøre deres Mellemværende. Ferdinand er Lusards Secundant. De have naturligviis ogsaa en Chirurg med."

„En Duel!" udbrød Fruen: „Det er afskyeligt!"

„Nei, det er prægtigt, det er et nødvendigt Onde i vore Tider. Falder Lusard, saa døer han i sit Kald ved at forsvare sit Fædreland mod de forbandede Emigranter, men falder den Anden, er det min Hensigt at skjule Lusard, til vi kan faae ham bort, thi som Sagerne staae, hverken bør eller kan han anmode sin Minister om Beskyttelse. Lad derfor et Par Værelser ovenpaa være parate til at modtage ham, om det behøves."

Claudine, hvis glade Anelser fik dette Udfald, var neppe istand til at reise sig og forlade Værelset. Med skjælvende Knæe ilede hun op til sin lille Stue ovenpaa, hvor hun kastede sig paa en Stol. Vinduet gik ud til Haven, men Værelset stødte til et andet, hvorfra man havde Udsigt over Stranden. Hun tænkte paa at gaae derind og see ud over Havet til den forhadte Ø, hvor der i dette Øieblik skulde spilles det forvovne Spil om Liv og Død! Hun traadte mat hen til Døren, og aabnede den, men lukkede den strax igjen, og traadte tilbage. Hun havde ikke Mod til at see hen mod den betydningsfulde, spøgelsehvide Klint. Hun gyste for at see Jollen nærme sig dens Kyst. Nu først følte hun, at hun elskede den unge Fremmede, der, ihvor det gik, syntes tabt for hende. „Nu forstaaer jeg hans Ord hiin Aften efter Sangen. Han anede sin Død! O Gud! lad ham blot leve! Lad ham seire over det Umenneske, der kan ville sigte efter et saadant Hjerte! O kunde jeg dog blot kaste mig imellem dem og optage i mit Bryst det Stød, som var tiltænkt hans! Hvor skal jeg tye hen i min Sjæleangst?"

Hun sprang op og kastede sig paa Knæe, hun rakte sine fastsammenfoldede Hænder iveiret og begyndte at bede; men hendes

Hænder og Øine sank til Jorden. „O min Gud! kunde jeg i endnu bede, som da mine Forældre laae syge! Da kunde jeg i græde, da kunde jeg bede. Men nu! Ak hvad skal jeg troe? der en Fader i Himlen? Er Gud ikke saa langt fra os ar Mennesker? De Uskyldigste, de Bedste lide og døe, uden at de Jammer rører nogen Magt i Himlen eller paa Jorden. Mac ikke mine Forældre ogsaa døe, skjøndt jeg dengang bad saa dægtig for dem? Nei, intet Sted er Tilflugt uden i Døden. der er Trøst! Døer Lusard, kan jeg ogsaa døe."

Hun kastede sig med Ansigtet mod Gulvet, reiste sig igj gik urolig frem og tilbage og sank endelig tilbage i Stol Saaledes tilbragte den stakkels Pige bleg og skjælvende flere Tim hvis Lidelser bedre kan tænkes end beskrives. En vis Travll i Huset og den Uro i Sindet, som Deeltagelse for den u Huusven indgav dets Herre og Frue, forvoldte, at man i videre beskjæftigede sig med Claudine. Endelig hørte hun Onkel komme ind i det tilstødende Værelse, aabne Vinduet sige til En, som hun paa Stemmen kjendte at være Tjener „Herfra kan jeg i Kikkerten see dem komme." — Og efter Ophold, udbrød han: „Jeg seer to Joller. Den ene tager Ve her henad. Vinden er god. De kan snart være her .... kan see Ferdinand staae i Jollen, men jeg seer Intet til Lusa Død og Pine! Der ligger En nede i Fartøiet! Skulde han v falden? Løb ned til Landingsbroen alt hvad du kan; jeg komn strax efter." Denne Tale, der i afbrudte Perioder naaede i ulykkelige Claudines Øren, blev hørt med en Hjertebanken, i næsten bragte hende til at falde i Afmagt. Pludselig blev h greben af en besynderlig Kraft, hun sprang op og løb end hurtigere end den ilende Tjener ned til Broen, fra hvis yder Spids hun med stive Øine fulgte den sig nærmende Jolle, hvilken man nu tydelig saae en Mand ligge, bedækket med Kappe, medens en anden, i hvem Claudine gjenkjendte en Lar

sad nede paa Bunden ved hans Side, og Ferdinand stod som fastnaglet, med Øinene ligesom spørgende hæftede paa Dennes Ansigt. Claudine var i et af disse Øieblikke, hvori et Menneske synes at have glemt sin egen Tilværelse, og i en Spænding, der, idet den bedøver alle Følelser, bevirker, at Smerten ikke føles med Bevidsthed. Baaden var nu lige ved Landingsstedet. Grossereren, Tjenestefolk, Fiskere kom ud paa Broen. De trængte den stakkels Claudine tilside uden at lægge videre Mærke til hende.

Grossereren raabte til Ferdinand: „Er han død?"

„Nei, men saaret."

Jollen lagde nu til, og Ferdinand sagde til sin Onkel: „Vi bringe ham her til Dem, istedenfor til Fredriks Hospital, som vi først havde isinde. Han vilde saa nødig paa Hospitalet, han vilde hjem i sit Logis, hvor han paa ingen Maade kan have det godt. Doctoren meente ogsaa, at det nærmeste Sted var det bedste, eftersom han har mistet meget Blod og desuden" ....

Grossereren afbrød ham: „Gjør ingen Ophævelser. Alting er rede til hans Modtagelse."

Med stor Omsorg blev nu den Syge baaren til Huset, ledsaget og fulgt af en heel Skare af de Tilstedeværende. Claudine gik taus og bleg med de Øvrige, Ferdinand gik hen til hende, lagde hendes Arm i sin, og hviskede: „Du her! stakkels Claudine! Tro mig, jeg har tænkt paa dig under alt Dette."

Medens nu Lægen og de andre Mænd vare beskjæftigede med den Saarede, lukkede Claudine sig inde i sit Værelse og søgte at fatte sig. Der var dog endnu Liv, altsaa dog ogsaa Haab. Den Elskede var bragt til hendes Hjem, det var en stor Trøst.

Nu bankede det paa hendes Dør og Ferdinand traadte ind med et smilende Ansigt. „Gud skee Lov! Saaret er ikke dødeligt. Vor gode Doctor har det bedste Haab. Vor Patient skal blot

have Ro og Pleie. Jeg ilede for at bringe dig denne gode Tidende."

Nu brast Claudine i Graad, hun foldede sine Hænder og udbrød: „O Gud! jeg takker dig!" Ganske umiddelbart kom dette Udbrud fra hendes fulde Hjerte, og tiltrods for hendes ovenanførte Yttringer, maatte hun, sig selv halv ubevidst, bøie sig for Tanken om et naadigt Forsyn, en Tanke, fra hvilken dog ingen Tidsalder og intet Menneske ganske kan løsrive sig.

Da Familien nu kom noget til Ro efter den Bevægelse, som denne Begivenhed havde foraarsaget, blev man endelig efter megen Parlementering enig om de Forholdsregler, der skulde tages til den syge Gjæsts Pleie. Grossereren kunde ikke og Madame Valler vilde ikke for længere Tid være borte fra Byen. Hun undskyldte sig med sin Nærværelses Nødvendighed hjemme i Huset, og foreslog at sende Huusjomfruen, en ældre, meget paalidelig Pige, for at passe alt Fornødent. Claudine forlangte med de inderligste og hæftigste Bønner at maatte blive og have Opsynet med den Syges Pleie. Hendes Tante modsatte sig hendes Ønske, men Grossereren fandt saa stort Behag i hvad han kaldte hendes heltemodige Tænkemaade, at han med Glæde gav sit Samtykke, især da Ferdinand understøttede sin unge Venindes Ønske, og tilbød ligeledes selv at ville opholde sig hos Lusard, indtil han var i god Bedring. Han havde allerede tilsagt Lægen at ville vaage over Patienten i den tilstundende Nat. Man blev nu enig om at sende den omtalte Huusjomfru tilligemed en Vaagekone fra Byen, til hvilken Husets Herskab endnu samme Eftermiddag begav sig for strax at kunne sende de omtalte Folk og et og andet i dette Tilfælde fornødent Reqvisit. Claudine blev nu, til sin store Tilfredshed, tilbage, og paa hendes indstændige Bøn førte Ferdinand hende et Øieblik til den Syges Leie. Da Lusard blev hende vaer, rakte han begge Hænder imod hende og sagde med mat Stemme: „Er det muligt? Er det virkelig Dem

selv? Hvor er jeg dog lykkelig! Velsignet være min Modstanders Kaarde!"

Claudine fik ikke Tid til at svare, thi Ferdinand, forskrækket over den Bevægelse, hvori hans Uforsigtighed havde bragt den Saarede, førte hende strax ud af Værelset, og forbød hende i flere Dage at nærme sig den Syge, uden naar han sov, og selv da blev det hende kun forundt at titte ind ad den halvaabnede Dør. Hun blev derfor meget forskrækket, da Ferdinand en Nat, efterat hun var gaaet tilsengs, traadte ind i hendes Sovekammer og bad hende staae op og komme ind til Lusard. Vundfeberen var temmelig stærk, og i sin Feberphantasie ophørte den Lidende ikke at kalde paa hendes Navn. Hans urolige Feberdrømme, blandende det Forbigangne med det Nærværende, foregjøglede ham, at Claudine var stillet for Revolutionstribunalet og næste Morgen skulde dele Skjæbne med hans fordums General. Hans Angest steg til en saadan Grad, at han vilde kaste sig ud af Sengen, og Ferdinand saae intet andet Raad end at prøve, hvad Claudines Nærværelse kunde udrette. Den Syge kjendte hende strax, han greb hendes Haand med et Udbrud af Glæde; han var øieblikkelig beroliget og lagde sig stille ned, men bestandig med hendes Haand saa fast knyttet i sin, at hun ikke kunde gjøre mindste Bevægelse for at drage den ud af hans, uden derved at forstyrre den Slummer, hvori han laae, og den elskende Pige blev med inderlig Tilfredshed, uden at røre sig, siddende ved hans Leie til langt ud paa Morgenstunden. Hensunken i hans Beskuelse sad hun og betragtede dette ædle, blege Ansigt, og bemærkede ikke, at den opmærksomme Huusjomfru kom for at bringe hende en Kop Kaffe, før Denne tiltalte hende med venlige Klager over at man havde forspildt hendes unge Jomfrues Nattero.

Hun betragtede nu den Syge, der lod til at sove saa roligt, at Claudine undseelig vovede at frigjøre sin Haand. „Ak du gode Gud!" sagde den aldrende Pige: „Hvor er det dog Synd

at see saadant et deiligt Menneske ligge saa elendig! Hvad de dog er for onde Tider, vi leve i!"

„Ja er han ikke skjøn?" sagde Claudine: „Finder De ikk ogsaa, kjære Jomfru Susanne, at saaledes som han der ligger saa ligner han det smukke Kobber hjemme i Dagligstuen, som forestiller den sovende Endymion?"

„Det Billede har jeg saamænd aldrig seet paa! men je tænkte, da jeg nu stod og saae paa denne stakkels unge Mand at han .... Gud forlade mig! jeg mener intet Ondt dermed men jeg synes, at som han der ligger med det sorte Haar o det krusede Skjæg ned om Hagen, ligner han Vorherre, som man seer ham i den store Billedbibel, der hvor han ligger o sover i Skibet."

Fra denne Time var det tydeligt baade for Lægen og de øvrige Omgivelse, at Claudines Nærhed virkede som en lægend Talisman paa den Syge, hvis Helbredelse efter kort Tids Forlø gik usædvanlig hurtig fremad. Grossereren kom oftere end sæd vanligt ud til Landstedet, og ogsaa Madame Valler kom ofter og gjorde Patienten af og til et lille Besøg. Ferdinand opholt sig stadigt derude, saalænge til Lusard begyndte at sidde oppe o kunde gaae omkring; saa tog han en Dag eller to derfra, me kom jævnlig tilbage.

Nu vilde Madame Valler have Claudine hjem med sig „Kjære Barn!" sagde hun, „det passer sig ikke, at du bliver he hos denne unge Mand, som nu ikke længere trænger til din Nær værelse." — Men Claudine modsatte sig og forsikkrede, at Lusar var langt fra ikke endnu helbredet, at Conveniens og Folkesnc ikke burde afholde noget Menneske fra Det, der var Godt og Re at Lusard jo desuden snart vilde reise hjem til Frankrig, og ku ventede paa at blive saa vel, at han kunde tiltræde sin Reise.

Fruen indvendte, at indtil det kunde skee, vilde der endn hengaae en længere Tid. „Men Tante!" sagde Claudine, o

fæstede sine store Øine paa Madame Waller med et veemodig Udtryk: „Betænk, at saa see vi ham maaskee aldrig mere.“

Taarerne trillede ned ad hendes Kinder ved disse Ord. Tanten saae medlidende paa hende, hun sukkede dybt, klappede den unge Piges blussende Kind og sagde med sagte Stemme: „Ak, min stakkels Claudine! Jeg har ikke Hjerte til at bedrøve dig, men Gud lade mig ikke faae dig paa min Samvittighed foruden mine øvrige Synder!“

Claudine, sjæleglad over at være undsluppen den Fare, der truede hende, kunde ikke undlade at fortælle denne lille Begivenhed, da hun om Aftenen var ene med Ferdinand og Lusard i denne Sidstes Værelse. Hun omtalte med Varme sin Tantes Godhed, hendes kjærlige Hjerte, der altid blev rørt ved Andres Bekymring, og nævnede dertil med Forundring hendes sidste Replik, som noget Uforklarligt i et saa fortræffeligt Menneskes Mund.

Ferdinand smilede skalkagtigt: „At hun er et fortræffeligt Menneske, et fromt og kjærligt, i Sandhed qvindeligt Gemyt, det er ogsaa min Mening, men hvad hun med hiin Ytring har meent, det er mig dog ret forklarligt; jeg veed godt, hvad der tynger paa hendes Samvittighed. Du skal ikke see saa forfærdet paa mig, Claudine! thi den Synd, som ængster hende, er ikke større, end at jeg for min Part vilde — som man siger — spise en saadan Synd op i et Stykke Smørrebrød. Hun har en Elsker, det er det Hele.“

„En Elsker!“ udbrød Claudine: „Hvem skulde det være?“

„Hvem Anden end Advocat Dalund! Tvivler du paa det? Herregud! du er da altfor uskyldig for en Pige, der gaaer i sit attende Aar.“

„Det er umuligt! Fy! det er styggt at tænke noget Saadant.“

„Naa, er det styggt? Jeg holder meget af Onkel, men troer du alligevel, at jeg holder mindre af Tante for den Sags Skyld? Tvertimod! Seer du, jeg er mine sex og tyve Aar; det er syv

Aar, siden hun blev gift med Onkel. Da var jeg allerede gamme nok til at have Øine i Hovedet. Hun var dengang en Pige paa 22 Aar; hun havde elsket Dalund og ventet paa ham i tre Aar Han var reist ud i Verden og lod Intet høre fra sig. Sa friede Onkel til hende og hun tog ham. Men jeg forsikkrer dig at hun dengang og i de første tre Aar efter sit Ægteskab var en forfængelig Gaas. Derpaa kom dette Forhold til den gaml Elsker. Han er en Mand af Forstand og Dannelse, og nu skuld du ikke gjenkjende Tante, om du havde kjendt hende for en fire fem Aar siden, saa elskværdig er hun bleven."

„Ja," sagde Lusard, „det er en indtagende Kone. Hun seer ud, som man afbilder Gudinden Ceres, med de rige blond Haar, den fyldige Figur, det milde Udtryk i det smukke Ansigt."

„Jeg kan uden Overdrivelse forsikkre," sagde Ferdinand, „at dette skjønne Udtryk er ligeledes kommet med al den øvrig Forbedring."

„Ja, ja!" udbrød Lusard: „Sand Kjærlighed er den Trylle magt, der giver Forstand, Skjønhed og Dyd."

Claudine rystede paa Hovedet: „Men en gift Kone! Ægte skabets Hellighed!"

„Naa! begynder du nu ogsaa paa den gamle forslidte Vise, som for længe siden er qvædet til Ende med saameget Andet? Ægteskabets Hellighed! Jo, det er en net Hellighed, naar to Mennesker, der ikke kan lide hinanden, skal leve sammen i en Forening, som kun det inderligste Behag, den varmeste Elskov kan fritage for at blive modbydelig. Og De derimod, som brænde af Kjærlighed, tør ikke nærme sig til hinanden, naar ikke en Præst har sagt: Nu skal I være Ægtefolk. Og hvorvel der er lagt Kors og Kummer i Overflødighed paa denne Ægtestand, og intet Andet end Kjærlighed og sympathetiske Anskuelser kan hjelpe jer til at bære disse Kors med Maneer, og om I end tusinde Gange fortryde, at I ere lænkede sammen, saa skal I dog

lade som I vare glade i eders Fangenskab, — hvilket er Mere, end der forlanges af noget fanget Kreatur; det faaer dog Lov til at brøle og fare frem og tilbage i Buret af Vrede og Utaalmodighed; men hvad jer arme Mennesker anbelanger, saa skal det herved forblive, uden at noget Menneske skal kunne skille hvad Gud har sammenføiet, — som om Naturens Herre skulde befale Noget saa naturstridigt, saa uforeneligt med de Følelser, han selv har nedlagt i det menneskelige Hjerte!"

„Men," sagde Lusard, „dette saakaldte ubrydelige Baand er jo heller ikke længere uopløseligt, idetmindste ikke i Frankrig. Hos os er det let at skilles."

„Ja," svarede Ferdinand, „Himlen være priset for hvert Baand, der løses for den stakkels Menneskeslægt, og dette er vel et af de værste, men denne Løsen er endnu ikke sanctioneret af vore Sæder, vel ikke engang af eders, og denne Skilsmisse er ogsaa ubehagelig."

„Men hvad skal man da gjøre?" spurgte Lusard.

„Man skal," svarede Ferdinand, „ligesom de fordums sande Elskende, Heloise og Abailard, være saa begeistret af hinandens Fortrin, at man forsmaaer alle Baand, som indskrænke Friheden. Hvad er Kjærlighed uden Frihed? Hvad forsikrer mig om at være elsket, naar den Elskede ikke uden Ophævelser kan bryde med mig? Hvad er sødere i et Kjærlighedsforhold end Hemmeligheden? Er Kjærligheden ikke hellig? og profaneres ikke det Hellige ved fremmede, nysgjerrige Øine?"

„Det er Altsammen sandt," udbrød Lusard: „Lykfalig Den, der vinder en Heloise! men dog kunde der indvendes Meget mod Deres Theorie. Vi stakkels Dødelige kunne ikke gribe den fuldkomne Frihed. Vi give Liv og Blod for den, men" ....

Han afbrød sig selv, Claudine og han saae paa hinanden med ubeskrivelige, betydningsfulde Blikke.

Det var i de første Dage af den Maaned, der i vort Clima

som oftest er den allerskjønneste og ikke sjelden erstatter en ublid Sommer. Ved sin klare og milde Himmel, ved sin eiendommelige, aromatiske Duft, ved de afverlende Farver, hvormed den pryder Træernes Blade, ved sine stjerneklare Nætter kunde September vel fortjene, at den fremfor Foraars-Maanederne fik Navn af Kjærlighedens Aarstid. Saaledes forekom det ogsaa Lusard og Claudine. Han var 25, hun neppe 18 Aar. Han var hendes unge Hjertes første Lidenskab, ligesom det vel ogsaa kunde siges, hvad han ofte sagde hende, at hun var hans første Kjærlighed og — tilføiede han — som han sikkert følte, ogsaa den sidste. Ene og overladte til dem selv opholdt de dem hele Dagen i den smukke Have og vandrede Arm i Arm ved Strandbredden og saae Maanen og Stjernerne bryde deres Straaler i det klare Hav, hvis Bølger med sagte Skvulpen syntes at ledsage deres elskovsfulde Tale med et melodisk Taktslag.

I denne skjønne Tid kom Ferdinand en Aften i et meget oprømt Lune. Han forærte Claudine en lille Bog og sagde: „Du skal være den Første, til hvem jeg offrer denne min Muses Primula veris. Du seer, at jeg ikke har kunnet modstaae min Lyst og mine Venners Tilskyndelse til at prøve min Forfatter-Lykke. Mine Digte skulle nu flyve ud i Verden; om det bliver som de yndede Lærker eller de foragtede Spurver, vil Tiden vise."

Claudine takkede glad, men spurgte lidt frygtsomt: „Men hvad siger din Fader?"

„Ja det vil Tiden ogsaa vise, og den Tid er ikke langt borte, thi om faa Dage bliver Bogen averteret tilsalg med mit Navn paa Titelbladet, thi jeg vil lige saa gjerne springe i det, som krybe i det."

Lusard, der blev underrettet om Indholdet af ovenanførte Samtale, beklagede meget, at han ikke var istand til at forstaae sin Vens Digte. Ferdinand loe og sagde: „I Haab om, at du skulde komme med denne Klage, har jeg vovet mig til at over-

sætte et lille Digt, som netop slutter sig til vor Samtale forleden om den frie Kjærligheds Lykke. Men du maa undskylde mine Feil mod Sproget med min Lyst til at behage dig."

Claudine vilde helligholde sin Vens og Fætters Indtrædelse paa Parnasset. Hun lod dække Aftenbordet i et Lysthuus i Haven, om hvilket Viinranker, fulde af Druer, og endnu blomstrende Caprifolier slyngede sig. Med hurtig Haand bandt hun Blomsterkrandse, hvormed hun smykkede det dækkede Bord, paa hvilket Lysene brændte roligt i den stille Nat, medens Maanen kastede sine blaalige Straaler lige ind paa Bord og Blomster, som for at gjøre de jordiske Lys tilskamme, og Planeten Venus høit paa Himlen tittede med zittrende Bevægelse nysgjerrig ind gjennem Løvet. Under livlig og munter Samtale nød det lille Selskab sit Maaltid, mod hvis Slutning Ferdinand oplæste sit Digt, der var skrevet paa saa gode franske Vers, som man med Billighed kunde fordre det af en Udlænding, og dertil havde han føiet nogle Slutnings-Stropher, henvendte til Lusard. Disse vare egenlig det Smukkeste af det hele Digt; de aandede en Ungdoms-Varme, en Hjertelighed og en Fiinhed, som maatte behage Enhver, og som aldeles henrev de to Tilhørere. Lusard bøiede sig hen til Forfatteren, omfavnede, takkede ham med taarefulde Øine, bad om det lille Digt, lagde det i sin Brevtaske, og forsikkrede, at det aldrig skulde forlade ham i Liv eller Død.

Claudine greb en af Blomsterkrandsene, satte den paa Ferdinands Hoved, og sagde spøgefuld: „Digteren skal krones. Det burde jo rigtignok være Laurbærkrandsen."

„Nei!" udbrød Ferdinand, „Blomsterkrandsen passer bedre for den unge Sanger. Laurens dunkle, høitidelige Hæderstegn tilkommer mig endnu ikke. Den tilhører nærmere vor tappre Ven, som her sidder; men i Mangel deraf ville vi give ham den anden Krands. See, hvor smukt de brogede Blomster klæde om hans mørke, lokkede Haar!"

„Ak!“ sukkede Lufard: „Blomsterne saae sig med Uvill om en Soldats Hoved; han maa nedtræde dem paa sin mo somme Vei, og til Straf bliver ingen Blomsterkrands ha tildeel.“

„Dog naar han vender hjem til sin Arne,“ svarede Claudin

Med straalende Dine udbrød Lufard: „Af Kjærlighedens Skjønhedens Haand! Ja dertil ville vi sætte vort Haab. Hvilk lykkelig Aften er dog denne! Det er, som vi helligholdt en F i Grækenlands skjønne Dage. Luften er mild, Viinløvet slyng sig rundt om vor Løvhytte. Vore Hoveder ere krandsede m Blomster. Ja her ere Guder tilstede. Som en Libation t Phoebus, Digtekunstens Fader, helder jeg herved mit Bæger Vi ud paa Jorden.“

Claudine raabte overgiven: „Og jeg mit for den mil Luna, som seer herind til os.“

„Og jeg,“ udbrød Ferdinand, „for den lille Gud Am hans Moder sidder der paa Himlen og betragter os.“

Det var blevet silde. Ferdinand lavede sig til at tage hje Pludselig sagde han: „Hillemænd! Jeg har skammelig glemt, Onkel har leveret mig et Brev, han har faaet, men som sk angaae dig, Claudine, og som du skulde læse.“

Claudine greb det hurtigt, og sagde: „Det er fra Tydsklan fra Tante Malfred.“ Hun gjennemlæste det med kjendelig Ur lighed, men udbrød derpaa: „Victoria! Naa, denne Dag er Sandhed lykkelig! Tante beder Onkel om at beholde mig i Huus Vinteren over, da hun har besluttet at bosætte sig f Fremtiden i det Mecklenborgske, hvorhen hun vil, jeg skal komr til næste Foraar, naar hun først er bleven rigtig arrangem Naa Gud skee Lov! Der er længe til Foraaret.“

„Jeg skulde ogsaa melde dig,“ sagde Ferdinand, „at Onl og Tante komme herud imorgen tilligemed en tydsk Herre, ung Kjøbmand, som har bragt Brevet, og som skal hilse d

fra Tante Malfred, som da, Gud skee Lov, ikke er min Tante, skjøndt hun er din Moders Søster."

Ferdinand steg nu til Hest, og de Elskende fulgte ham et Stykke af Veien og vandrede derpaa ene hjem langs den maanebelyste Strand.

Paa en udmærket behagelig Aften følger sjelden en lykkelig Dag. Familien fra Byen bragte et lille Selskab med, og foruden den omtalte tydske Kjøbmand fulgte flere af Husets franske Venner, der tilforn af og til havde besøgt deres syge Landsmand. Lusard havde længe været fuldkommen helbredet, men det var den unge Elsker svært at rive sig løs fra det Kjærlighedens Paradiis, hvori han levede. For sig selv og Andre undskyldte han sig med, at han ventede Svar paa nogle Breve, inden han kunde bestemme sin Afreise. Nu bragte den franske Légationssecretair ham et Brev, og Grosfereren et andet, efter hvis Læsning han syntes kjendelig forstemt. Før Middagsbordet gik Selskabet omkring i Haven. Den franske Minister tog Lusard tilside og gik op og ned ad en Allee med ham. Claudine, som den tydske Kjøbmand imidlertid søgte at underholde, lagde Veien forsætlig op og ned ad den samme Allee, saa hun stedse mødte de andre To, af hvis Miner og Bevægelser hun med Ængstelse stræbte at gjætte Gjenstanden for deres Samtale.

Ved Bordet sad hun i Nærheden af Lusard og sin Onkel, og hendes bange Anelse blev til Vished, da den unge Franskmand tog sit Glas, og henvendende sig til Grosfereren, sagde: „Lad mig takke Dem for den lykkelige Tid, som Deres altfor store Godhed har forundt mig paa dette skjønne Sted, som jeg nu desværre maa forlade, men hvor mine Tanker altid ville være og alle mine Ønsker føre mig tilbage."

Grosfereren svarede forbindtligt, og da Lusard yttrede, at han om et Par Dage vilde tage ind til Byen, og Ugen derpaa tiltræde sin Reise, indbød den gjæstfrie Vert ham til et Afskeds-

gilde paa Dagen før Afreisen. De to Elskende saae tause paa hinanden med et Udtryk, der ikke blev bemærket uden af Fru Valler. Hun sukkede dybt og følte en Smerte, som om hendes gode Engel tilhviskede hende en bitter Bebreidelse.

Sildig om Aftenen, da Selskabet var taget bort, og de Elskende vare blevne ene, sluttede Lusard sin Elskede med dyb Veemodighed i sine Arme. „O min Claudine!“ udbrød han: „Aldrig har jeg følt, hvad jeg i dette Øieblik føler. At forlade Livet maa være Intet mod at forlade dig.“

De græd Begge, og da deres sorrigfulde Hjerter havde lettet sig ved de lindrende Taarer, sagde Lusard: „Lad os sætte os i vor kjære Løvhytte og stræbe at tale roligt med hinanden. Hør mig, min Claudine! Vi have jo Begge vidst, at jeg ikke kunde blive her. Pligt og Ære kalde mig. Men min store Brøde mod dig tynger dybt paa mit Sind. Uden Kraft til at beherske min Lidenskab, har jeg indsmigret mig i dit uskyldige Hjerte, for maaskee at fordærve dit hele skjønne Liv. Det er ikke første Gang, at disse Tanker opstaae hos mig, og ihvor letsindigt jeg end har handlet, saa havde jeg dog fattet en Plan til Trøst for os Begge. Du veed, at jeg har en Onkel, min Faders Broder, som er emigreret under Revolutionen, og har siden bosat sig i en dansk Provinds. Politiken har brudt hvert Baand imellem os; men skjøndt jeg aldrig skal fortryde det Parti, jeg har taget, saa har det dog smertet mig meget at staae paa en næsten fiendtlig Fod med en Mand, som jeg, tiltrods for vore forskjellige Anskuelser, høiligen ærer og elsker, en Mand, der har gjort min Barndom lykkelig og veiledet min første Ungdom. Nu tænkte jeg: Jacobinernes Magt er dog vist brudt ved Robespierres Fald; mit stakkels Fædreland, vil, som jeg haaber, igjen kunne trække Aande. Nu gjælder det blot at beseire de udvortes Fiender, dertil har jeg jo altid været bestemt. Jeg har derfor skrevet til min Onkel, sagt ham Alt hvad jeg her siger

dig, og bedet ham af et rørt Hjerte om at forsone sig med mig. Jeg havde dertil den Plan, at hvis han tilgav mig, saa vilde jeg betroe ham mit Forhold til dig og anmode ham om at modtage dig i sit Huus og bevare dig for mig, indtil Krigens Lykke havde forskaffet mig en saa ærefuld Stilling, at jeg turde hente min bedste Skat og modtage den af hans Haand. Han er mild og var altid overbærende med mine Daarligheder. Men læs selv, hvad han svarer mig!"

Brevets Indhold var omtrent: at Le Duc de Montalbert kjendte Intet til en Citoyen Charles Lusard; at han havde mistet en Brodersøn, som han havde overøst med Velgjerninger; at dersom Citoyen Lusard hændelsesviis skulde kjende denne unge Mand, saa maatte han sige ham, at saasnart han vilde paany antage sine Forfædres hæderlige Navn og loyale Tænkemaade, vilde træde den trefarvede Cocarde under Fødder og stride for sin Konge og for sit eget Adelsvaaben, saa vilde Le Duc de Montalbert modtage ham som en kjær Søn, men enhver Republicaner, som vilde vove at betræde hans landlige Opholdssted, skulde hans Jagthunde vise Veien ud af hans Gaard.

„Kan jeg adlyde ham, Claudine?" spurgte Lusard, da hun taus rakte ham Brevet. „Dadler du mig, om jeg bekjender, at tiltrods for min Fortvivlelse over at forlade dig, lever der dog i mit Bryst en brændende Attraa efter at forene mig med mine tappre Vaabenbrødre, en Iver for at følge de berømte Anførere, hvis Navne allerede lyde over det forbausede Europa? Tilgiver du, at ogsaa jeg vil have mit Blad af deres Laurbærkrands?"

Claudine udbrød: „Ak Lusard! Tro ikke, at jeg vilde holde dig tilbage, om jeg end kunde. Nei, din Ære er mig hellig. Sørg ikke for min Skyld! Siig ikke, at du har fordærvet mit Liv. Nei, der komme hvad der vil, den Tanke at du har elsket mig, Erindringen om vor Kjærligheds Dage, skal være den stolte Bevidsthed, som i mit øvrige Liv skal holde mit Hoved opreist,

tiltrods for min ydmyge Stilling og Andres Forurettelser. Naar jeg igjen sidder ene med min Tante Malfred, skal jeg ikke mere beklage vore tause, døde Aftener, thi dit Billede, Haabet om at see dig igjen, skal være mit Selskab. Vor Ven Ferdinand sagde engang: Kun faa Fruentimmer have i deres trivielle Hverdagsliv en saadan Erindring, hvorved de kunne hæve dem."

„Min Elskede! min lille Hustru! Du henrykker mig! du indgiver mig Trøst og Haab. Ja det kan ikke vare længe, før vore tappre Hære have tilkæmpet os Freden. Lever jeg da, saa kommer jeg ufortøvet til Danmark og henter min elskværdige Hustru til mit lykkelige, frie Fædreland. Men ak, min Veninde! der kan gaae Aar hen, inden den lykkelige Dag vil oprinde, og om jeg da kommer her tilbage og finder dig i en Andens Arme, hvad skal der da blive af mig? Den unge Tydsker for Exempel, som var her idag, han saae paa dig med Øine, som jeg godt forstod. Din Familie vil bruge sin Myndighed, og" ....

„O ti, Lusard! Aldrig, aldrig skal jeg tilhøre nogen Anden. Jeg skal med Haab og Taalmodighed vente paa dig, om det end skulde vare, indtil mine Haar blive hvide."

Det gik Claudine, som det gaaer Enhver, der ved en elsket Gjenstands Side begræder en nærforestaaende Skilsmisse. En fordobblet Ømhed, en Udtalelse af den inderligste Hengivenhed giver Øieblikket en Sødhed, der lader Fremtiden staae i Baggrunden, og opliver Modet. Den Elskede er endnu tilstede. Forskjellen mellem Afskedstimen og Fraværelsen er ikke ulig den mellem Sygdom og Død. Lusard og Claudine sagde hinanden Farvel den Dag, da den Første skulde forlade Landstedet, hvorfra Claudine ogsaa samme Aften blev hentet af sin Onkel og Tante. De Elskende havde aftalt at holde deres Forbindelse hemmelig for Alle, Ferdinand undtagen, der havde paataget sig at besørge de Breve, som de, saavidt Omstændighederne gjorde det muligt, lovede at verle med hinanden. De fandt en Trøst i den Tanke,

at de endnu een Gang inden Lusards Afreise skulde sees, nemlig ved det Affkedsgilde, som Grossereren om faa Dage vilde give din bortreisende Ven; men da dette Selskab fandt Sted, følte de dem Begge saa betagne af den Tvang, de maatte paalægge dem for at skjule deres Stemning, at de kun med Møie kunde udholde dette sidste Møde. I de flere Timer, de vare samlede, havde det ikke været muligt for dem at sige hinanden et ubemærket Ord. Da Lusard om Aftenen saae sine Landsmænd lave sig til at gaae, nærmede han sig Husets Herre og Frue med varme Taksigelser og formaaede ikke at skjule sin Bevægelse. Derpaa vendte han sig til Claudine, som stod noget borte; hun var bleg og støttede sig med Haanden til et Bord. Lusard vilde tale, men var ikke istand dertil. Han tog hendes Haand. De saae tause paa hinanden. Pludselig bukkede han sig, som for at optage Noget, der laae paa Gulvet, han satte et Knæ til Jorden, og kun bemærket af Claudine, greb han en Flig af hendes Kjole, trykkede Sømmen deraf til sine Læber, og ilede hurtig ud af Døren, medens den bedrøvede Pige skyndte sig til Vinduet for endnu i Mørket at øine hans Skygge og høre Lyden af hans Fodtrin.

Kun faa Dage vare henrundne efter denne Aften, da Justitsraaden en Dag i største Sindsbevægelse traadte ind til sin Broders Familie, og i de hæftigste Udtryk anklagede sin Søn for med den mageløseste Frækhed at have bragt Ulykke og Skjændsel over ham og sig selv. Ferdinands føromtalte Bog var nemlig nu udkommen og havde opfyldt hans Fader med stor Skræk og Forbittrelse. Om denne lille Digtsamling, der i hiint Øieblik vakte en stor Opmærksomhed, kunde man vistnok sige, at det var et meget ungdommeligt Værk, som der hørte mere Letsindighed end Besindighed til at sende ud i Verden, da det udtalte den Tids Ideer om Frihed og Sædelighed med en paafaldende Uforbeholdenhed. Da disse Ideer imidlertid fandt Gjenklang hos et

stort Parti, og Digtene desuden røbede et ikke ganske almindeligt Talent, gjorde den lille Bog megen Opsigt, blev ophøiet og nedrevet langt over Fortjeneste; og da Justitsraaden som en Rasende kom farende til Boghandleren, for, om muligt, at standse Udsalget, var den allerede næsten udsolgt.

En alvorlig Ordstrid opstod nu mellem Brødrene. Grosfereren forsvarede Ferdinand, men Justitsraaden paastod, at hans Søn, som han tillagde Navn af „forloren“ og „vanslægtet,“ havde ved denne Bog fordærvet sin hele Fremtid, at en fornuftig, høitstaaende Mand havde forsikkret ham, at der var Spørgsmaal om at sætte Forfatteren under Justitiens Tiltale. „Men den Skam,“ tilføiede Faderen, „den vil jeg ikke opleve. Jeg har endnu to Børn foruden ham, jeg vil ikke, at de skal undgjelde for deres Broders Synder. Jeg har sagt ham det; jeg udbetaler ham hans mødrene Arv, den er ikke stor, men dog stor nok til at han kan reise bort og leve deraf i et Aars Tid; saa kan han søge sin Lykke i det forbandede Babylon, som han anseer for et Paradiis, og prøve, hvor godt der er.“

„Har jeg hørt Magen? Har du sagt det til ham? Og hvad svarede han?“

„Han blev meget fornøiet, og sagde, han vilde reise jo før jo heller.“

Som sagt, saa gjort. Ferdinand var snart reisefærdig, Grosfereren forærede ham en anstændig Sum Penge, og forsynet med Recommandationsbreve og Creditiver, fuld af Haab og Reiselyst, tog han Afsked med sine Nærmeste; men Claudine var saa bedrøvet og han selv saa rørt ved at sige hende Farvel, at deres Afskedsscene bestyrkede Grosfereren i hans Formodning om, at disse To elskede hinanden.

Efter denne Tid var det ogsaa kjendeligt, at en Sorg fortærede Claudines tilforn saa muntre Sind, og det var rørende at see den Selvbeherskelse, hvormed hun forgjæves anstrengte sig

for at skjule sin sande Stemning. Lidt efter lidt syntes hendes Helbred at lide og hendes friske Skjønhed at tabe sig i en forbausende Grad. Hun søgte Eensomhed og tog kun med tydelig Ulyst Deel i Forlystelser og Selskaber, dem undtagen, som fandt Sted hjemme i Huset, og hvori hun kunde haabe at træffe Nogen af Lusards Landsmænd og opsnappe en eller anden lille Efterretning fra ham. Fra Paris havde han sendt hende et lille Brev, men dette Brev, som var indsluttet i et til Grossereren, og, ligesom dette, indeholdt Taksigelser for den ham udviste Godhed, var skrevet med den Forsigtighed, som naturligviis var nødvendig ved et Brev, der blev sendt aabent og paa denne Maade. Ferdinand havde senere skrevet til sine Nærmeste, og i et Brev til Claudine sendt hende et fra Lusard, skrevet Aftenen før hans Afreise til Sambre- og Meuse-Armeen, hvorved han var bleven ansat. Disse Linier aandede den varmeste Kjærlighed og oplivede den længselfulde Pige for nogen Tid, men snart var hendes hensvindende Sjæls- og Legems-Tilstand atter øiensynlig. Hendes Onkel ærgrede sig meget over hende, og lod hende daglig høre, at hun var bleven et andet Menneske, at han ikke som tilforn havde enten Ære eller Glæde af hende, hvilket Altsammen ikke bidrog til hendes Opmuntring. Man havde kaldt en Læge, men Denne syntes usikker i at fatte hendes egenlige Sygdom, og da hun, som var uvant til Lægemidler, havde en stor Modbydelighed for disse, saa troede den gode Madame Baller det rettest under fire Øine at betroe Lægen, der var en Ven af Huset, at Claudines Sygdom laae i Sjælen, og ikke kunde helbredes med legemlige Midler. Lægen, ligesom alle Andre, Madame Baller undtagen, skrev denne aandelige Sygdom paa Ferdinands Regning, og dadlede ham for at have forladt en Pige, der ikke kunde leve uden ham.

Madame Baller bestræbte sig forgjæves for at adsprede Claudine, hun foresatte sig uophørlig at tale til hende om hendes

Hjertes Anliggende, men kunde aldrig faae de Ord over sine Læber, som skulde indlede en saadan Samtale. Hun sagde ved sig selv: „Hvorledes skal jeg lære den unge Pige at overvinde Lidenskabens Magt, jeg, som selv har bukket under for den? Ak! naar jeg seer paa hende, saa føler jeg for silde min Uret imod hende. Jeg burde ikke have forladt vort Landsted, da jeg var nødt til der at modtage den syge Gjæst. Jeg burde have havt Opsyn med hans Pleie, og sendt den unge Pige til Byen, eller idetmindste beholdt hende under mine Øine. Valler ønskede egenlig, at jeg skulde blevet derude, men jeg turde ikke. Og hvorfor? Af Frygt for Dalunds Skinsyge. Ja jeg føler det, et saadant Forhold, der synes os saa undskyldeligt, saa menneskelig tilgiveligt, det griber paa saa mange uforudseete Maader ind i vort Liv og vor Vandel, at Samvittighedens Fred vanskelig kan bestaae med det. Gud tilgive mig! jeg skal aldrig mere lade det hindre mig i at opfylde hvad jeg indseer at være min Pligt."

Skjæbnen syntes strax at tage Madame Valler paa Ordet; thi ikke længe før Juul sagde Grossereren en Dag til sin Kone: „Du har nok bemærket, at jeg i nogen Tid har været i et forbandet ondt Lune; men du maa vide, at jeg har indladt mig i en Speculation med et Huus i Amsterdam, hvorover jeg gaaer i Dødsens Angst. Dog kan Alting blive meget godt endnu, især ifald din Broder, som er bosat derovre, vil være mig behjelpelig og indlade sig med mig i denne Affaire."

Han forklarede hende nu Sammenhængen, saa godt det lod sig gjøre, og tilføiede: „Det er nødvendigt, at jeg selv reiser til Amsterdam jo før jo hellere, men du veed nok, at din Broder, som jeg forresten elsker og agter, ikke altid har, hvad man kalder, søbet af Fad med mig. Dig derimod bærer han paa Hænderne, og siger altid, at han kunde aldrig nægte dig Noget. Derfor vil det sagtens ikke hjelpe stort, at jeg reiser, med mindre du vil beslutte dig til at reise med mig."

„Jeg! reise nu, i Vinterens Hjerte?"

„Ja det er sandt, det er en slem Aarstid at reise paa, men endnu er Vinteren ikke streng, jeg skal indrette Alting saa beqvemt og mageligt for dig, som muligt, og du maa betænke, at det gjælder vor Velfærd. Naa lille Nore! du siger Ja, det forstaaer sig vel af sig selv?"

„Ja!" svarede hun bedrøvet, men erindrende sit ovenomtalte Løfte.

Da Claudine næste Aften kom til den Tid, da Familien sædvanligviis samledes, traf hun Advocat Dalund, der længe havde været ene med Madame Valler. Det var tydeligt at see, at den Sidste havde grædt, og at den Første var særdeles forstemt. Claudine erindrede sig hiin Samtale med Ferdinand, og sagde ved sig selv: „Hun er ganske forgrædt. Ja hun veed, hvad hemmelig Kjærlighed og Adskillelse vil sige. Ak! jeg turde gjerne betroe mig til denne Elskværdige, jeg vilde visselig ikke finde nogen streng Dommer i hende. Kunde jeg bare faae alt Det udtalt, som trykker mit arme Hjerte?"

Den næste Dag, som var en Søndag, var Madame Valler gaaet tidlig ud. Da hun kom hjem, sagde hun til Claudine: „Du gjætter ikke, hvor jeg har været. Du maa ikke lee og ikke fortælle det til Nogen, men jeg har været i Kirke. Jeg forsikkrer dig, kjære Claudine, at jeg i Sandhed føler mig trøstet og styrket derved. Det gjør mig ondt, at jeg ikke foreslog dig at følge med mig. Jeg syntes, jeg maatte gaae ene, sidde saa afsondret som muligt. Tilgiv mig!"

„Kjære Tante! Det er let tilgivet. Jeg veed ikke selv ... jeg tænker, at Præsten ikke vilde have sagt mig meget Andet, end hvad jeg kunde sige mig selv."

„Ja saaledes tale nu de saakaldte oplyste Folk, men jeg tør neppe sige, at det er Noget, de ikke forstaae, jeg mener, Noget, de ikke maae have følt: hvorledes det gaaer til Sjæl og

Hjerte at høre de Tanker, man jo vel selv dunkelt har havt, — men dog ogsaa kun dunkelt, — at høre disse Tanker klarere, skjønnere udtalte, ja endogsaa blot at høre dem udtalte af en Anden; det bekræfter, det styrker dem, og hvormeget mere paa dette Sted, paa denne Maade! Der gives dog Ting, som man ikke har Mod til at betroe noget Menneske, og da er det, ligesom en indre Længsel med Magt drev os til at søge hen til de stille Steder, der ere helligede en usynlig Ven, som ikke forlader og ikke fordømmer det svage Menneske. Jeg var iaftes saa bedrøvet, denne forestaaende Reise opfyldte mig med Frygt, den forekom mig saa besværlig, saa farlig. Det var, som en mørk Anelse sagde mig, at jeg aldrig skulde see mit kjære Hjem igjen; og da jeg kom i Kirken og hørte Orgelets Toner, saa maatte jeg ret græde; men det var ikke af Sorg: en forunderlig Følelse greb mig, som om jeg var skilt fra denne Verden og al dens Forvirring. Præsten talte om den Fortrøstning, som det giver at opfylde sin Pligt; jeg anvendte disse Ord paa mig selv og paa denne mig uvelkomne Reise, og jeg syntes, at Velsignelsen blev lyst over mit Forehavende."

Bedrøvet svarede Claudine: „Men jeg, hvad skal der blive af mig, naar du reiser bort?"

„Du skal blive her, min egen Claudine, hos vor gamle, trofaste Susanne. Jeg havde ønsket, at min Stedsøn, den stakkels Christian, skulde være bleven her hjemme hos dig, men hans Fader vil endelig sætte ham i Kost hos hans Lærer. Jeg har tænkt saameget paa dig og for lang Tid siden besluttet at forsøge paa at faae dig tilbage fra Tante Malfred til næste Vinter, og da faae det saaledes afgjort, at vi for Eftertiden beholde dig her. Til Foraaret maa du sagtens reise over til din Tante for ikke at fortørne hende; men inden den Tid kunne vi da aftale Meget; thi om en Maaned eller høist to vil jeg sikkert være hjemme igjen. Imidlertid plei din Sundhed og søg at opmuntre dig."

Med inderlig Godhed, forhøiet ved et yndigt Udtryk af Undseelse, indledede nu Madame Valler en fortrolig Samtale med Claudine. Hendes fine Følelse sparede den unge Pige Tilstaaelsen af hendes Hjerte-Anliggende. „Jeg veed," sagde hun, „hvorover du sørger: Du elsker Lusard og han dig." Claudines Hjerte aabnede sig for denne milde Trøst, der blev hende tilbudt. Hun talte om sin Kjærlighed, om sin Længsel, og med mange Taarer om sin Angst for den Fraværende, fra hvem hun saa længe Intet havde hørt, Angst for hans Liv, Angst for at være allerede glemt af ham. Den gode Tante trøstede hende, hvad det Sidste angik, med Krigens Tummel og Forvirring, der gjorde al Correspondance mislig og ofte umulig; hun lovede at skrive til Claudine under deres Adskillelse og gjøre sig al Møie for at opspørge nogen Efterretning om Lusard. Men saa oprigtig og fortrolig som denne Samtale end var, saa var der dog et vigtigt Punkt, som ingen af Parterne kunde overtale sig til at berøre. Saa uskyldig som Claudine visselig var, saa grebes hun dog i den senere Tid af en ængstelig Anelse, som hun ikke havde Mod til at forfølge med Tankerne. Ogsaa Madame Valler havde ofte med Skræk tænkt paa de mulige Følger af de unge Elskendes Ophold paa Landstedet. Men hverken Tanten eller Niecen turde berøre et saa delicat Anliggende. Paa den ene Side Frygt for at fornærme, og dyb Skamfuldhed paa den anden, bandt Begges Tunge. De fortrøstede sig til snart at sees igjen, og da Claudines Helbred paa den senere Tid var bedre, fandt de sig ogsaa derved noget beroligede.

En Lædskedrik for den ængstede Claudine var imidlertid meget nær, thi allerede næste Aften gav Grossereren et lille Afskedsgilde for sine Omgangsvenner, og ved dette omtalte Republicanerne de lykkelige Efterretninger om deres Armees seierrige Fremgang i Holland under Pichegrus Anførsel, og berettede ved denne Leilighed, at deres fælleds Ven Lusard var blandt Dem,

som i Generalens Rapport vare nævnede med Udmærkelse, og at han tillige var avanceret et Par Grader. Claudine kunde i sit Hjertes Glæde ikke undlade at spørge, om der var kommet Brev fra ham, men det benægtedes strax som noget under disse Omstændigheder næsten Umuligt. Fra Ferdinand derimod indløb der Breve i de samme Dage. Han syntes allerede at have tabt Noget af den høie Begeistring, de dristige Forventninger, hvormed han havde nærmet sig det gallifke Land, men han omtalte derimod med stor Varme en ung Genfer, hvis Bekjendtskab han havde gjort i Paris. Allerede de sidste Dage i Aaret tiltraadte nu Grossereren og hans Kone deres Reise, og Claudine, meget oplivet af de sidste Efterretninger fra den Elskede, saae dem reise med temmelig Rolighed og med Haab om deres lovede snarlige Hjemkomst.

Denne Hjemkomst drog imidlertid i Langdrag. Grossererens Planer kronedes med Held, men derimod hændte ham det Uheld, at han ved et uforsigtigt Spring fra en Vogn brækkede sit Been. Skjøndt Tilfældet ikke var farligt, led han dog endeel, især af en meget stor Utaalmodighed. Den fromme Eleonore pleiede ham Dag og Nat med den største Troskab. I sine Breve til Claudine beklagede hun sig aldrig, men den inderligste Længsel udlyste af dem. Saaledes var man allerede i Slutningen af Marts Maaned, uden at Afreisen fra Amsterdam endnu kunde bestemmes. Den stakkels Claudine var Fortvivlelsen nær. Indsluttet i sig selv og i sit eensomme Værelse, uden Raad eller Støtte, forfulgt af den græsselige Formodning, at Lusard, fra hvem man slet Intet hørte, maaskee var død eller troløs, syntes hun sig selv at være forladt af Himmel og Jord. Endelig tog hun den eneste fornuftige Beslutning, som under disse Omstændigheder var at tage: Hun skrev til Madame Valler, og betroede hende Alting, overgivende sig aldeles i hendes milde Hænder, bestemt til at følge hendes Villie som den eneste Ledestjerne i det

Mørke, der omgav den truende Fremtid. For sildig — saaledes skrev hun — følte hun nu, hvormeget hun havde forsyndet sig imod et Huus, der saa kjærligt havde modtaget hende, og som hun nu blev en trykkende Byrde. „Ak!“ tilføiede hun: „I min grændseløse Begeistring for den skjønne, ædle Mand, som jeg elskede, var jeg stolt af at tilhøre ham, af at bringe hans Kjærlighed ethvert Offer uden Forbeholdenhed, af at være bunden til ham med alle tænkelige Baand. I min Uerfarenhed og Letsindighed tænkte jeg ikke paa de skrækkelige Følger, som nu have ramt, ikke mig allene, ikke allene de faa Mennesker, som tage Deel i min Skjæbne, men et ulykkeligt Væsen, hvis Tilværelse opfylder mig med Angst og Smerte. Mit bedste Haab er, at Gud vil føre os Begge bort fra en Verden, som vil forskyde os. Gud vil ikke forskyde os, og du, kjære Tante, du vil det ikke heller. Vær barmhjertig som han, og antag dig din ulykkelige Claudine.“

Dette Brev, som bar tydelige Præg af den skjælvende Haand, hvormed det var skrevet, bragte Claudine selv paa Posthuset, for at forvisse sig om, at det sikkert blev besørget, og et Glimt af Haab og Beroligelse vederqvægede hendes angstfulde Sjæl. Den aldrende Huusholderske, som godt indsaae den Stilling, hvori hendes unge Jomfru befandt sig, forsøgte et Par Gange at bringe den vanskelige Materie paa Bane, men Claudine, som levede i den ungdommelige Illusion, at hun formaaede at skjule sin Tilstand, indlod sig ikke med hende. Den gode Jomfru Susanne tog da, ligesom Claudine, det Parti at skrive til Madame Valler, og de opsatte saaledes Begge al videre Beslutning til Huusfruens Svar og forønskede Hjemkomst. Imidlertid talte man Dagene af den kostbare Tid, men inden man endnu kunde vente noget Svar fra de Fraværende, kom, som et Billede fra en tung Drøm, Justitsraad Valler, med et Ansigt der strax bebudede et Ulykkens Bud, og med Omsvøb, der kun spændte den angstfulde For-

ventning, udtalte han endelig den sørgelige Nyhed, at den smukke, gode Eleonore Valler var død. Et Par Dages Sygdom havde været Nok til at ende dette tilsyneladende saa frodige Liv. Denne uventede Efterretning udbredte den største Deeltagelse mellem Bekjendte og Ubekjendte, og en dyb Smerte i den Kreds, der nærmere eller fjernere stod den Tabte nær. Claudine var aldeles bedøvet af dette haarde Slag, og i flere Dage sad hun taus og villieløs til Skræk for den velmenende Susanne, der forgjæves bestræbte sig for at udrive hende af denne Sløvhed. En Morgen fik hun en Billet fra Advocat Dalund. I faa Ord sagde han hende Farvel, da han stod ifærd med at reise til Udlandet, og havde derfor paa ubestemt Tid overdraget sine Forretninger til en Collega. Uden nærmere at omtale det Passerede, tilføiede han blot følgende Ord: „Jeg forlader Dem, kjære Claudine, med mange kjære Erindringer og hjertelige Ønsker for Deres Fremtid. Om og naar vi sees igjen, eller hvorhen min Vei gaaer, veed jeg i dette Øieblik ikke selv. Lykfalig Den, hvem intet Familiebaand og ingen indpræget Fordom holder tilbage fra kjækt at forlade denne hele jammerlige Verden!"

Man kunde visstnok uden Ubillighed sige, at den stakkels Claudine var noget nær et Offer for Tidsalderens gængse Ideer. Fra Ferdinands Tale og Digte, ligetil disse løst henkastede Ord, havde Alt ligesom forenet sig med hendes egen sværmeriske Sindsstemning, for i det beleiligste Øieblik at give hende i de Dæmoners Magt, der helst nærme sig det Bedste og Skjønneste. Ved Læsningen af de omtalte Ord hensank hun i dybe Tanker. Hun sagde ved sig selv: „Dalund er ulykkelig, han har mistet Den, han elskede. Det har ogsaa jeg. Men han gaaer fri ud i den vide Verden, han er ikke overgiven til Nød og Skjændsel, som jeg. Han har endnu en Moder, en Broder og en Søster; jeg har Ingen, intet Menneske paa Jorden. Min eneste Veninde er død, for evig borte, og — o Gud! mit Brev! Nu først husker

jeg paa det, hvor er mit Brev? I hvis Hænder er det faldet? Nei jeg kan ikke leve! Hvad skal hindre mig fra kjækt at forlade denne hele jammerlige Verden? Intet Baand binder mig. Næsten et halvt Aar er gaaet, uden at Lusard har ladet mig høre fra sig. Hvor kan Krigen saaledes hindre ham? Om jeg var i tusinde Krige, jeg skulde vel finde Middel til at erindre ham om mig og min Trofasthed. Nei, han er død, ... eller han har glemt mig. Nei nei! det har han ikke! han er død! Og hvad hindrer mig da fra at følge ham? fra at bringe ham sit Barn? Ingen indpræget Fordom skal holde mig tilbage. De Ædleste, de Uskyldigste have valgt en frivillig Død, og foretrukket den for Skam og Tvang og Verdens Foragt. Dersom der er en Gud, skulde da han forskyde disse høimodige Mennesker? Nei jeg frygter ikke hans Dom. Var min Død ikke hans Villie, saa vilde han have sendt mig en frelsende Haand."

Den Overgang fra en sløv til en exalteret Stemning, hvori Claudine nu befandt sig, forekom hende som Følgen af en ophøiet Rolighed. Hun besluttede ikke at ville see den næste Dag. Hun sagde ved sig selv: „Ofte naar jeg saae ud over Havet, faldt det mig ind, hvor naturlig den mythologiske Forestilling er, at vi paa Veien fra denne Verden til en anden drage over Bølgerne. Vi vugges paa dem som Børn, der skulle beroliges efter at have grædt, de kjøle det hede Hjerte, de synge os isøvn med en monoton Vuggesang, de bringe os over til hiin Strandbred, uden Blodsudgydelse, uden den lumske Gifts Marter. Det er den Død, jeg vil vælge. Med et rask Spring vil jeg kaste mig ned i Charons Baad; og sender den uvenlige Strand mit Skikkels Legeme op paa den Jord, jeg vil flye, og forraader min Hemmelighed for Menneskene, saa ligemeget! deres onde Tale naaer ikke mit Øre, og jeg foragter den."

Claudine anvendte den øvrige Deel af Dagen til at lægge alle sine smaa Eiendomme i Orden, samt gjennemgaae og brænde

de fleste af sine Papirer. Et Hjerte af Krystal, hvori vare indesluttede en Lok af Lusards Haar og en Blomst af dem, som paa Fransk kaldes la pensée, og som den Elskede ved Afskeden ude paa Landstedet havde foræret hende, løste hun fra sit Bryst, hvor hun altid bar det, og befæstede det med flere Rader Snore, som hun knyttede fast om sin Hals, af Frygt for at miste dette Klenodie i Døden; og da Dagen begyndte at hælde, indsvøbte hun sig i Slør og Kaabe og tog Veien til et eensomt Sted ved Kallebodstrand bag nogle Tømmerstabler udenfor Vesterport. Udmattet og med synkende Mod satte hun sig paa noget Tømmer; hun søgte at fatte sig og at opvække den forrige Stemning; Skræk for Døden og Fortvivlelse over Livet kæmpede i den Ulykkeliges Indre. Maanen speilede sig i de sagte rullende Bølger; der brændte Blus paa Søen i Afstand. Foraarsaftenens Yndighed forøgede Claudines Smerte. Hun sad bøiet mod Jorden og holdt begge Hænder for Øinene, som for at unddrage sig Synet af Naturens Skjønhed, den velbekjendte beslægtede Natur, som hun havde isinde at forlade.

Da hørte hun pludselig sit Navn nævne, og da hun saae iveiret, stod den gamle Susanne for hende med foldede Hænder og sagde med blødere Stemme, end der ellers pleiede at staae til hendes Raadighed: „Min Gud og Herre! Jomfru Claudine! hvad har De isinde? Jeg har liidt Angst for Dem i mange Dage, og idag troede jeg nok at mærke Uraad, og derfor har jeg fulgt efter Dem hele Veien hjemme fra. Jeg mener Dem det saa godt, luk dog ikke saadan Deres Hjerte for Gud og Mennesker! Vorherre bevares! hvad har De isinde? Den gode Gud selv har maaskee ført mig herhen til Deres Redning."

Disse sidste Ord, der syntes at have en skjult Sammenhæng med Claudines ovenanførte Tanke, at var hendes Død ikke Guds Villie, vilde han vel sende hende et Menneske til Redning, faldt besynderligt paa hendes Samvittighed. Hun brast i hæftig Graad.

Susanne satte sig hos hende, slog sin Arm om hende og stræbte med kjærlige Ord at aabne sig en Vei til hendes Hjerte. „Gud forlade mig,“ sagde hun, „Guds og Menneskers Fiende vil gjerne lokke os til det Værste, og jeg var i gyselig Angst for at De her ved dette afskyelige Vand vilde gjøre Ende paa Dem selv og paa Een til.“

„Ja Susanne!“ svarede Claudine, „jeg tænkte, det var bedst at døe, bedst for mig og bedst for .... Ak hvad skal vi to Stakler her paa Jorden?“

„Du milde Frelser! Ak, kjære Barn! har De saaledes glemt Deres Christendom? Verden er jo ugudelig nuomstunder, men Deres salige Forældre have dog vist i Deres spæde Barndom lært Dem at bede Deres Fadervor. Hvorfor skulde De døe? Det gaaer ikke Dem værre end tusinde Andre. De kan være vis paa, at Det bliver skjult og dødt, som er hundrede Gange forfærdeligere. Jeg har tænkt min Deel, da De blev derude paa Landet allene med den unge Franskmand. Jeg var i mit Sind fortørnet paa mit Herskab derfor. Gud forlade mig min Synd! Det hed sig, han var syg. Jo vist var han! Men skeet er skeet, og Alting kan blive godt endnu. Jeg har allerede betænkt det Hele. Vær nu fornuftig og giv Dem tilfreds og hør hvad jeg vil sige. Jeg har et Søskendebarn, en venlig, skikkelig og retskaffen Kone; hos hende skal De, naar Tiden kommer, faae Værelse og Pleie og Alting paa bedste Maade, og ingen Hund skal gjøe ad hvad vi tage os for. Hun og jeg skal være paa Raad om at skaffe en brav og honnet Kone, som kan modtage det uskyldige Barn, saa er den hele Sag som død og magtesløs. Nu følger De smukt hjem igjen med mig, og saa overlægge vi nærmere, hvordan vi bedst kan indrette os. Men slaa De kun Deres Lid til Gud. Han kan sende Det, som aldrig er faldet noget Menneske ind. Hvem veed! Hr. Lusard kan komme igjen, inden man drømmer derom, og oprette Alting.“

Naar et Menneske har udstaaet en Lidelse, der vel maa kunne lignes ved eensomt Fængsel, den at indslutte i sit Hjerte en Angst og Sorg, som man aldrig har givet Ord, som man troer en for menneskelige Øine skjult Hemmelighed, og for hvis Opdagelse man skjælver, saa er det en af de mange Modsigelser i den menneskelige Sjæl, at det er en Lettelse, at opdage en Medvider, og en ubeskrivelig Trøst at høre Det, der synes os saa stort, saa uhørt, omtales med en vis Lethed. Saa ofte hører man Folk sige, at almindelige, trivielle Trøstegrunde behøver man ikke at høre af Andre, dem kan Enhver, som har Lyst, sige sig selv. Men om De, der sige Dette, nogensinde havde følt sig aldeles sønderknuste af Skjæbnen, eller, endnu værre, ved Følgerne af egen Uret, saa vilde de kjende den uendelige Forskjel, der er paa de Ord, vi sige os selv i Sorgens Time, og dem, som siges os af en Anden, der med Besindighed overskuer vor Stilling. De almindelige, trivielle Sætninger indeholde som oftest en sund Fornuft, som næsten Alt hvad man kalder Folkeviisdom; udtalte med Kjærlighed faae de ved den en egen Velsignelse, og det Haab, der i vore Samtaler med os selv kun synes os en Lygtemand, faaer ligesom Kjød og Blod, naar det tilføres os ved en Andens Haand.

Claudine følte Sandheden af denne Paastand. For første Gang i flere Maaneder hvilede hendes skjælvende Haand i et velvilligt Menneskes, og et mildt Ord naaede hendes Øre. Hun fulgte hjem, Arm i Arm med Susanne, og da hun ved Nattens Komme befandt sig ene i sit hyggelige Værelse, som hun havde forladt med den Beslutning aldrig mere at betræde det, forekom hun sig selv som vaagnet fra Døden til et nyt Liv, og for første Gang i flere Aar kastede hun sig ydmyg og angerfuld ned for Guds Ansigt, takkede ham for sin Redning og overgav sin Fremtids Skjæbne i hans Haand. Fra nu af sad hun, vistnok bekymret, men stille og taalmodig, ivrig beskjæftiget med de Arbeider

ı Omsorg for det nærforestaaende Tidspunkt udkrævede. Den ule Susanne ordnede alt Fornødent med en Travlhed, der ıtes at gjøre hende en stor Fornøielse. De før omtalte glimıde Smykker, Grosſererens Gave i de glimrende Dage, tilligeŉ flere smaa Luxusartikler af ringere Værd, besørgede Susanne ɔandlede til rede Penge, og den lille Capital fandtes fuldımen tilstrækkelig til alle Udgifter i den første Tid. For ıne i Huset hed det sig, at Jomfru Claudine skulde reise til ı Tante i Tydskland, hendes Tøi blev indpakket, og Susanne ıste saa snildt at fjerne alle Vidner den Aften, der bragte den ıe Claudine til det for hende bestemte Tilflugtsted, at Ingen ı næste Morgen tvivlede paa, at jo Jomfruen, inden man ıtede det, var bleven afhentet af det fremmede Herskab, med ılket det hed sig, at hun skulde foretage Reisen.

Da Morgensolen paa denne Dag tittede ind i det lille hyggeıe Kammer, hvori Claudine laae i en sneehvid Seng, kyssede ıs rødlige Straaler, som til Velkomst paa denne Jord, en lille ıeng i den unge Moders Arm. Aldrig anede Følelser gjennemıømmede Claudines Sjæl. Henrykkelse, Veemod, en ny, hidtil ıendt, unævnelig, Alt overveiende Kjærlighed var opgaaet for ıdes indre Sands, og med Skræk tænkte hun allerede paa, at ıstændighederne snart vilde frarøve hende denne Skat, hvis ırdeerlige Værd hun i sin ulykkelige Sindsstemning ikke tilforn ıde tænkt sig. Imidlertid var Øieblikket saa lyksaligt. Hun ıragtede sin Søn med glad Forundring, søgte i hans lille Ansigt ı opdage Spor af den elskede Faders Træk, og bedækkede hans ıa Hænder med sine Kysse.

Den Kone, i hvis simple, men behagelige Hjem Claudine ıandt sig, var en Skipper-Enke ved Navn Madame Lyng, ı af sin forrige Velstand havde det lille Huus tilbage, hvilket ı beboede, og hvoraf hun bortleiede nogle Værelser. Hun ıde gaaet meget igjennem i Livet, og var et af de aldrig nok-

som paaskjønnede Mennesker, hos hvem Hjertets Godhed og Mild-
hed træder i Stedet for Opdragelse og Dannelse, og hvem Er-
indringen om de egne udstandne Lidelser og Forurettelser lære
Fiinhed i Omgang, tiltrods for enhver udvortes Stilling i Livet.
Med uforstilt Deeltagelse modtog hun den unge Patient, pleie-
dende med største Omhed, og aldrig kom mindste nysgjerrig
Spørgsmaal, mindste udelicate Hentydning over hendes Læber.

Det var aftalt, at Claudine skulde opholde sig en Maaned
hos denne Enke, hos hvem hun befandt sig saa vel, at hun
ønskede aldrig at være nødt til at forlade dette Tilflugtsted, og
mangengang næsten bedrøvedes over den Hurtighed, hvormed
hendes Helbred og Kræfter vendte tilbage. Susanne, der jævnlig
besøgte hende, bragte et Par Gange den Kone med, som hun
havde udseet til Barnets Pleiemoder, men Madame Lyng, der
bemærkede det smertelige Indtryk, som Synet af denne Person
gjorde paa Claudine, erklærede Susanne, at Barnet ikke maatte
tages fra Moderen, saalænge denne opholdt sig i hendes Huus.

Den tredie Uge af denne Maaned var næsten udløbet, da
Susanne en Dag med megen Iilfærdighed kom og bragte Breve,
som samme Morgen vare ankomne baade til hende selv og til
Claudine. Med bankende Hjerte gjenkjendte Denne sin Onkels
Haand paa Udskriften af det ene, og Tante Malfreds paa det
andet. Grosséreren underrettede sin Niece om, at det føromtalte
Brev til hans afdøde Kone var ankommet et Par Dage efter
hendes Død, at han havde aabnet og læst baade dette Brev og
et fra Susanne, langt fra at ane, at noget af dem kunde inde-
holde nogen Hemmelighed, mindst en saadan, som han til sin
Sorg og største Overraskelse havde erfaret ved Læsningen af dem
begge. Han vilde — skrev han — afholde sig fra at gjøre
Claudine Bebreidelser, men troede medrette at kunne fordre, at
hun nu aldeles rettede sig efter de Forholdsregler, som han nær-
mere havde detailleret i sit Brev til Susanne, og for hvis Efter-

velse han havde paalagt den gamle Pige Ansvaret. Fra Tante Malfred havde han havt Brev, og et af lignende Indhold vilde formodenlig allerede være i Claudines Hænder, og hun vilde deraf have erfaret, hvad Vei hun havde at gaae, og takke sin gode Skjæbne, der bød hende et saa lyksaligt Middel til at opveie den Skam, hun havde paaført sig selv og sin Familie.

I Tante Malfreds Brev befalede denne strenge Dame sin Søsterdatter, jo før jo heller at begive sig til hendes nye Hjem i Meklenborg, hvor en stor, uforudseet Lykke ventede hende. Af det heri indlagte Brev vilde hun faae at vide, hvorom Talen var, og — tilføiede Tanten, — hvor utrolig megen Daarlighed der end for Tiden var indtrængt i Verden, saa vilde det dog vel være utænkeligt, at en Pige uden Formue og nogensomhelst Udsigt i Fremtiden kunde skyde en saadan Lykke fra sig. Desværre havde hun for silde erfaret, at Claudine under sit Ophold i Kjøbenhavn havde levet i den fordærveligste Omgangskreds, men om Daarligheden saaledes skulde have indtrængt sig i hendes letsindige Hoved, at hun skulde afslaae et Tilbud som det, hvormed hun i indlagte Brev blev beæret, vilde Tanten ikke mere erkjende hende for sin Søsterdatter. Claudine gjættede med Forfærdelse Indholdet af dette i Tantens indsluttede Brev. Det var nemlig et formeligt Frierbrev fra den føromtalte tydske Kjøbmand, der havde tilbragt en Dag af den forrige Sommer paa Landstedet, og hvis forelskede Mikke og Adfærd ikke vare undgaaet den unge Pige.

Susanne kunde neppe lade den ængstede Claudine Tid til at gjennemløbe disse Breve, men bad hende med travl Urolighed at læse det, hun selv havde modtaget, hvis Vigtighed hun ikke noksom kunde bebude, og virkelig var ogsaa dette Brev vigtigt nok for den stakkels Claudine; thi Grossereren paalagde deri Susanne, under Trudsel af det fuldkomne Tab af hans Gunst og hendes Plads i hans Huus, at sørge for, at Claudines Feiltrin blev en Hemmelighed for Verden, at være ansvarlig for, at

Barnet strax blev udsat til Folk, hvor dets Tilværelse kunde forblive skjult, og Moderen, saasnart hendes Helbred paa nogen Maade tillod det, uopholdelig besørget til Mecklenborg. De Udgifter, som vare nødvendige ved denne Leilighed, kunde hun reqvirere paa hans Contor, indtil hans Hjemkomst, der var lige forhaanden. Han ønskede, at Claudine, om muligt, maatte være reist, inden han gjensaae sit Huus, der desuden var ham sørgeligt nok. Han nægtede ikke, at han var meget vred paa sin uværdige Broderdatter, og endnu mere paa hendes letsindige Forfører, der saa skjændigen havde misbrugt hans Gjæstfrihed.

Med hede Taarer, men ganske taus, lagde Claudine Brevet sammen og gav det tilbage til Susanne. „Ja søde Jomfru!" sagde Denne, „nu seer De da selv, at det er min Pligt at maatte paastaae, at Barnet jo før jo heller kommer til den skikkelige Kone, De har seet. Jeg skal have Øie med det, det lover jeg, og Penge ville vi nu ikke mangle, saa Vorherre har jo maget det godt for os, eftersom det var galt. Maae vi nu ikke hente Barnet imorgen eller iaften? Ikke sandt, vi maae? Og naar De saa i næste Uge med Guds Hjelp er saa vel, at De kan taale Reisen" ....

Madame Lyng, der saae de bøende Blikke, som den ganske blege unge Moder kastede til sin Søns Vugge, afbrød Susannes Talestrøm og svarede: „Nei, om Reisen kan der ikke være Spørgsmaal endnu; de fire Uger, vi have accorderet om, ere ikke forløbne, og før vil jeg ikke miste min lille Dame, og Barnet kan I heller ikke faae hverken idag, eller imorgen eller iovermorgen. Det er ikke døbt endnu. Paa Søndag skal det i Kirke. Jeg har selv gjort Aftale med Præsten, som har været mig behjelpelig med at indrette Alt hvad der hører sig til. Den lille Moder og jeg skal selv bære det til Daaben, og min Logerende herneden skal være Fadder, det har han lovet mig at være, for et Vidne

vil Præsten have. Saadan har jeg indrettet det, og vil du selv være med, skal det fornøie os."

„Jeg vilde gjerne," svarede Susanne, „men i denne Tid, da jeg venter min Herre hjem, har jeg saameget Andet at passe, at det overgaaer mine Kræfter. Men Gud forbarme sig! hvad er dog forresten alt Dette — om jeg maa sige det — for dumme Indretninger? Skal Jomfru Claudine, som har saamange Bekjendte her i Byen, komme i Kirken paa de Maader, hvor hun kan blive seet af Gud og al Verden?"

„Ja, af Gud, det er vist, men ikke af al Verden, thi i den Kirke komme ikke Mange, og Præsten, som er min gode Velynder, har bestemt os en Tid strax efter Gudstjenesten, da der ikke vil være Nogen, uden et simpelt Barn, som ingen Andre end Forældrene komme med, og dem kjende vi ikke, saa vi kan være rolige i den Henseende."

„Naa, og ovenikjøbet skal en fremmed Mand staae Fadder?"

„Ja, min gamle Logerende," svarede Madame Lyng leende: „Han skal ikke forraade Mange. Han er tunghør og saa kortsynet, at han ikke vil kunne see, hvem der sidder i Karreten paa Sædet ligefor ham. Han vilde ikke kjende vor lille Dame igjen, om det saa kunde redde hans Liv. Forresten er det en god Mand, som ikke er nysgjerrig."

Med betænkelig Mine og rystende paa Hovedet sagde Susanne: „Ja Gud forlade dig, om du gjør mig ulykkelig! Grossereren kan komme, førend man veed af det, jeg kan ikke lyve for den gode Mand, jeg i saamange Aar har tjent tro og redelig. Men i Guds Navn! Efter Søndag altsaa, saa tales vi da ved."

„Nei, Ugen skal gaae tilende, inden du maa tale om Barnet."

„Hele Ugen? Herre Gud, Grethe! hvor kan du være saa urimelig? Naa farvel! jeg har Andet at gjøre end at staae her og ærgre mig."

Med hjertelig Deeltagelse betragtede den gode Madame Lyng den dybe Nedslagenhed, som efter denne Samtale udlyste af Claudines hele Væsen. Hun stræbte at opmuntre hende ved sin Omsorg, sin umiskjendelige Velvillie, men vidste imidlertid intet Middel til at afvende den Skjæbne, der truede den bedrøvede Moder; ja endogsaa det nylig anvendte Palliativ, at vinde Tid, vilde snart ikke mere være brugbart.

Saaledes hengik et Par Dage, og Søndag Morgen kom, da Barnet skulde døbes. Foraarssolen skinnede saa varmt ind i det lille Kammer, at Madame Lyng aabnede et Vindue i det større, tilstødende Værelse og lod Døren til dette staae aaben. Man var netop færdig med at pynte den lille Dreng, Madame Lyng lagde ham i Claudines Arme og sagde: „Jeg har flere Gange havt mine Anelser og en egen Forudvidenhed ved høitidelige Leiligheder som den, hvortil vi nu stunde, og det bæres mig sikkert for, at hvordan det nu gaaer eller ikke, saa vil dette søde Barn blive Deres Lykke og Glæde i Verden."

Det bankede imidlertid stærkt paa den yderste Dør. Madame Lyng trak Skjermbrættet frem for Kammerdøren, som hun lod staae aaben. Claudine benyttede sin Eensomhed for at overgive sig til sine Følelser, hun trykkede sin Søn til sit bristefærdige Hjerte og lettede det ved at lade sine Taarer frit Løb. Hun havde kun med adspredt Sands lagt Mærke til, at der var kommet et Besøg til Madame Lyng, og at en Fruentimmerstemme lød fra det næste Værelse gjennem den aabne Dør. Endelig blev hun opmærksom ved et Udbrud af hendes Vertindes ellers saa sagte Stemme: „Hvad siger De? Nu det var en kjær Hilsen, De har bragt mig. Det er mange, mange Tider siden jeg hørte fra min gode Christiane, som jeg aldrig har glemt."

„Da har hun saamænd heller ikke glemt Dem. „„Det var i vore gode Dage, vi vare sammen,"" siger hun: „„da de onde kom, bleve vi adskilte.""

„Det glæder mig, at De har besøgt hende. Hun lever endnu i sin Landsby?"

„Ja hun har endnu bestandig sin gamle nydelige Bolig, og der er saa propert og hyggeligt hos hende; man kunde være der med Fornøielse alle sine Levedage."

„Men boer hun ganske ene?"

„Ja med en lille Bondepige, som tjener hende og som hun har oplært."

„Mine Tanker," sagde Madame Lyng, „have mangen Dag været hos vor gode Christiane, jeg har tidt forundret mig over, hvorledes hun i saamange Aar har kunnet ernære sig derude paa Landet."

„Jo seer De! Bønderne der i Egnen ere velhavende. I Alt, hvad de saadan kostede paa deres Stads og den Slags Ting, saa var der Ingen som jo søgte Madame Christiane, som de kalde hende, eller Madame Nissen, som hun hedder hos de Fornemmere, for hun har ogsaa havt Arbeide fra Kjøbstaden strax derved og fra Herregaardene rundt omkring. Hun var altid saa net i sine Hænder, hun syede Skræddersyning og broderede Huer og Livstykker og jeg veed ikke hvad, og hun underviste ogsaa Pigebørn fra Byen og Herregaarden i Haandarbeide. Stedet er jo saa langt fra Kjøbenhavn, saa Folk takke Gud for et Menneske i Nærheden som Madame Christiane. Ja hidtil er det gaaet godt, men nu begynder hun rigtignok at frygte for Fremtiden, thi hverken Øine eller Kræfter ville mere ret staae bi. Hun vilde gjerne have et anstændigt yngre Fruentimmer i Compagnie med sig til sin Hjelp, men hvor findes saadan En? Madame Christiane er virkelig et dannet Fruentimmer, hun har ordenlig et fornemt Væsen."

„O!" sagde Madame Lyng: „De skulde have seet hende i hendes gode Dage, som hun kalder dem. Hun var den smukkeste

og nydeligste Pige, man vilde see. Hvem skulde tænkt, at hendes Skjæbne var bleven saa slet i Verden?"

„Ja du gode Gud! hun er skammelig behandlet i sin Ungdom. Han giftede sig jo med en Anden ligefor hendes Øine, det afskyelige Menneske, som hun troede saa godt. Men ret gjorde hun, hun gik sin Vei, Dagen før Brylluppet skulde staae. Pokker maatte da være Selskabsjomfru hos saadan en Junkers Mama. Hun gik da til sin Moster, Forpagterens Kone, som hjalp hende med Raad og Daad til at kunne bosætte sig for sig selv i Landsbyen, da hun havde født Drengen. Men jeg snakker! Alt Det veed De vel lige saa godt som jeg."

„Nei, de nærmere Omstændigheder ved hendes Skjæbne veed jeg kun saa løselig. Lever hendes Søn? Og hvor er han?"

„Aa han er hos Vorherre for Sneese Aar siden. Han døde, da han var ikke ældre end halvandet Aar, og veed De, hvad hun siger? Af alle hendes Ulykker, siger hun, er det den største, at hun mistede den Dreng. Det er jo egenlig urimeligt, thi Herregud! saadant et uægte Barn, som ingen Fader har, og som dog Moderen kan være nødt til at lade komme ud til Fremmede" ....

Ved denne Vending af Samtalen reiste Madame Lyng sig hurtig og skjød Døren i til Claudines Kammer, og da den Fremmede strax efter gik, kom hun iilfærdig, hentede Moder og Barn og førte dem ned i Karreten, som holdt for Døren, og hvori den omtalte gamle Mand allerede sad, og saae ud, som om han halvveis sov.

Ved Indtrædelsen i den store, næsten aldeles menneskétomme Kirke følte Claudine sig forunderlig tilmode. Det var fire Aar siden, at hun som Confirmand havde staaet paa Kirkegulvet, og med Undtagelse af den Morgen, da hun faa Dage efter gik til Alters, havde hun ikke nærmet sig de hellige Hvælvinger før idag, da hun som en forladt, fattig Moder bragte sit faderløse Barn

til Daaben. I Kirkestolen, hvor Fadderne i faa Minutter opholdt sig, sad ogsaa det af Madame Lyng nævnede simple Ægtepar med deres Barn. „Ak," sukkede Claudine i sine stille Tanker, „hvor ere disse Forældre lykkelige! Vel bærer deres Udseende Præg af Møie og Gjenvordighed, rimeligviis vende de hjem til en ringe Bolig, hvor intet Festligt venter dem, men de bringe deres Barn til deres eget Hjem, hvor Ingen tør berøve dem det. De ere To til at dele Livets Byrde og til at elske deres Barn."

Kirkebetjenten gav nu Tegn til at Præsten ventede, og den lille Forsamling traadte ud paa Kirkegulvet, hvor Præsten, en aldrende, hvidhaaret Mand, lod sit milde Blik møde den ungdomlige Moder, og hans sonore Stemme begyndte nu at gjenlyde i det høie Rum. Ritualen, som bruges ved denne høitidelige Handling, var Claudine saagodt som ganske ubekjendt. Den tiltalte hende paa en hende selv uforklarlig Maade. Det skjønne Evangelium om Jesus, der tager de smaa Børn i Favn og velsigner dem, greb hende saa dybt, at hun ikke var Herre over sine Taarer, der faldt som Dugdraaber paa Barnet i hendes Arme. Hun kaldte sin Søn Charles efter hans Fader, og Billedet af den tabte Elskede stod reent og uden Mistro for hendes Sjæl.

Da hun kom hjem, kastede hun sig i Madame Lyngs Arme. Hendes Kinder blussede. Den ældre Veninde saae paa hende med Forundring. „De forekommer mig som forvandlet," sagde hun. — „Ja det er jeg," svarede Claudine: „O kjære Veninde! De, som er det eneste Menneske i Verden, til hvem jeg tør betroe mig, o hav Medlidenhed med mig! Jeg kan ikke give mit Barn fra mig! Jeg kan det ikke! jeg bør det ikke! Ak, om De vidste, hvad der er foregaaet i mit inderste Væsen under den hellige Handling, hvorfra vi komme! Ja min kjære Tante Eleonore havde Ret. I Kirkens stille Helligdom findes en Ven, som ikke forlader os i Sorgens Time. Det forekom mig saa levende, at jeg var En af de Qvinder, som med bekymret Hjerte

bragte sit Barn til Frelseren, at De, som omgave ham, vill støde den stakkels Moder tilbage, men han selv kaldte hende m sin milde Stemme og tog det lille Barn i sine mægtige Arm En salig Følelse gjennemfoer mig ved Tanken om, at jeg in viede ham min Søn, Korsets Betegnelse paa hans lille Ansi og Bryst var mig et Tegn paa, at den milde Frelser vilde anta sig min fattige Dreng som sin Eiendom. Ak! aldrig havde j troet, at slige Øieblikke kunde være til for mig. Men i mi Sjæl sagde jeg: Jesus, Herre! Du som har taget mit Barn dine Arme, jeg lover dig ikke at slippe det af mine, jeg lov at Moderen skal med Troskab forsone, hvad Jomfruen letsindige har feilet, jeg forlader mig paa din Hjelp."

Den Begeistring, hvormed disse Ytringer bleve udtalt rørte dybt den gode Madame Lyng. „Ak, kjære Barn!" sag hun: „Hvad De siger, er saa smukt og godt. Men desvær Denne Verdens Trang og Nødtørft er saa tung at bære. Tr De mig! Jeg har prøvet den. Gud give, jeg formaaede hjelpe Dem, men hvorledes skal vi bære os ad for at bere Dem og Deres Søn en sorgfri Fremtid imod Deres Famili Villie?"

„Hør mig," svarede Claudine: „Et Raad er blevet mi ligesom indgivet. Gud har ladet en Stemme tale til mig, j en Stemme! thi mine Øine saae ikke Den, fra hvem den kom og De, kjære Veninde, kan vissselig hjelpe mig."

Hun omtalte nu den Samtale, hvortil hun samme Morge havde været et usynligt Vidne. Den Christiane, hvis Skjæb lignede hendes egen, ønskede en Medhjelper; at blive Denne v hendes høieste Attraa. Hun sagde: „Jeg forstaaer mig go paa mangehaande Arbeider, jeg kan ogsaa undervise Børn i bo lige Kunster. Jeg skal være flittig og nøisom og en kjærli Datter for Deres Veninde, blot hun vil tillade mig at have m

Barn hos mig og forunde mig saamegen Deel af Det, jeg kan fortjene, som en Moder vilde tilstaae sin Datter."

Madame Lyng syntes godt om denne Plan, der forekom hende ønskelig for begge Parter; kun indvendte hun sin Frygt for at skade Susanne. „Det kan Ingen af os ville," sagde hun, „og Deres Familie, troer De, at den vil lade Dem rolig forblive i en saa ydmyg Stilling?"

Claudine meente, at disse Vanskeligheder lode sig overvinde, og efter nærmere Overveielse blev man enig om en Fremgangsmaade, som man nu med Besindighed iværksatte. Madame Lyng skrev samme Dag til den saakaldte Madame Christiane, og efter et Par Dages Forløb modtog hun et høist tilfredsstillende Svar. Med Længsel ventede Christiane sin unge Veninde, som hun udtrykte sig, og en Bonde fra Landsbyen, som var Overbringer af Brevet, havde paataget sig at befordre den unge Dame eller idetmindste hendes Tøi. Madame Lyng medgav ham Claudines Kuffert og et Brev, hvorpaa den unge Veninde havde tilføiet nogle Linier. Opgaven var nu at kunne udføre sin Plan uden at paadrage Susanne nogensomhelst Ubehagelighed. Hun maatte med al Sandfærdighed kunne forsikkre sin Herre, at hans Befalinger vare efterlevede, og da det Modsatte snart vilde opdages, maatte hun med ligesaa god Samvittighed kunne bevidne sin Uvidenhed og Uskyldighed. Claudine kjendte sin Onkel nok for at stole paa, at naar han kun først havde faaet den Forsikkring, at hans Villie var efterkommen, vilde han ikke lettelig oftere bringe en Sag paa Bane, der var ham ubehagelig, saa Susanne kunde vel i nogen Tid have opdaget Hemmeligheden uden at behøve at tage sin Tilflugt til Usandhed for at skjule den, og opdage den vilde hun meget snart, naar hun i sin Troskyldighed gik hen for at see til Barnet. Man valgte derfor til Claudines Afreise en Dag, da man vidste, at Susannes Tid ganske var optagen af huuslige Forretninger, og at hun, for at vente sin

Herre, vist ikke i et Par Dage vilde forlade Huset, hvilket hun heller ikke vilde faae Leilighed til de første Dage efter hans Ankomst. Madame Lyng havde forskaffet Claudine en Befordring med en halv tillukket Retourvogn, som skulde bringe hende til et Vertshuus, en Miilsvei fra den Landsby, som var hendes Reises Maal. Denne Landsby laae ikke paa den almindelige Postroute, men fra det Vertshuus, hvor hun skulde udhvile om Natten, vilde hun lettelig den næste Morgen finde en Leilighed til at blive befordret til sin Bestemmelse.

Dagen før sin Bortreise skrev Claudine til sin Onkel, takkede ham for den Tid, hun havde tilbragt i hans Huus, bad om hans Tilgivelse, og uden videre at omtale sine Planer for Fremtiden, bad hun ham ansee hende, som om hun deelte sin uforglemmelige Tantes Grav. Hun skrev ogsaa til Tante Malfred, afslog med høflige, men bestemte Ord det projecterede Giftermaal, og tilføiede, at hun nu ret havde følt Sandheden af Tantens gjentagne Yttring, at en Pige i hendes Stilling burde kunne ernære sig selv, og da en god Plads i et anstændigt Huus i en af Provindserne var bleven hende tilbuden, saa haabede hun, at hendes Tante tillod hende at vælge denne Vei til Uafhængighed. Brevet endte med mange Taksigelser for den Underviisning og Opdragelse, som gjorde et saadant Skridt muligt for hende. Dette Brev skulde først om en Uges Tid bortsendes, det andet til Onklen skulde leveres ham efter hans Hjemkomst. Man havde med omhyggeligt Overlæg betænkt Alt hvad der kunde tjene til at skjule Claudines Opholdssted. Hun vilde ombytte sin Faders Familienavn med hans Døbenavn, og kalde sig efter dette Johansen, dernæst skulde hun ifølge Christianes Ønske udgives for Enke efter en Sømand, der var bleven borte paa en Søreise.

Om Aftenen kom Susanne. Man sagde hende, at Claudine Dagen efter vilde reise, og Madame Lyng lovede at besørge Barnet hen til dets Bestemmelse. Claudine tog kjærlig Afsked

ed Susanne, erindrede med et rørt Hjerte hvad hun skyldte den
mle velmenende Veninde, og bad hende modtage et lille over-
ævet Smykke til Erindring om hende og hiin Aften, da Su-
nne havde været hendes gode Engel. Meget bevæget og fornøiet
odtog den gamle Pige baade Smykket og Brevet til Onklen.
led et lettet Sind gik hun hjem, og tidlig næste Morgen bragte
n gode Madame Lyng Claudine ubemærket til det Sted, hvor
Vognen ventede, og ganske skjult under dens Dække rullede Moder
g Barn ud af Byens Port.

Det var en varm og skjøn Junidag. Efter overstandne
gemlige Smerter, efter lange, tunge Dages Sorg og Angst at
de sig under Guds klare Himmel, sund og fri, med sin bedste
Skat reddet af Skibbruddet, er vistnok Noget af det Lyksaligste,
m i vor jordiske Tilværelse kan blive os stakkels Dødelige til
Deel. Claudine nød en saadan salig Fornemmelse. Hun indsdrog
egjærlig den friske, af Sommerdagens Vellugt opfyldte Luft i
t lettede Bryst; hun hilsede de lysegrønne Træer, den af Ane-
moner blomstrende Eng, som Ungdoms-Venner fra sit eget For-
ars Dage. Smaafuglene, som fløi til deres i Busken skjulte
lede, hvor de gjemte deres Unger for hver røverisk Haand, syntes
nde at dele Skjæbne med hende, og med deres Sang og Qvid-
en at ønske hende Lykke. Men saa glad hun end var, saa
ev dog en Følelse af Frygt herskende i hendes Sind. Hun
rekom sig selv som en flygtende Fange, efter hvem man er paa
por for at berøve ham en Skat, som han fører med sig.
ver Gang en Vogn, en Ridende, eller blot en Forbigaaende mødte
nde paa Veien, skjulte hun sig omhyggelig i Krogen af Vognen,
naar Barnet græd, ængstede det hende, og hun tittede om-
ng sig for at see, om Nogen var i Nærheden. Uagtet at
eisen varede hele Dagen, steg hun ikke ud af Vognen, men
ledes med at nyde noget Brød og Melk, hvormed Madame
ng havde forsynet hende. Om Aftenen naaede man det om-

talte Vertshuus. Hun lod sig anvise et lille Værelse, lagde Barn til Ro i en Seng, som der fandtes, forlangte et tarvel Aftensmaaltid, som hun nød med ungdommelig Appetit, glædede sig til den Hvile, hvortil hun efter den lange Kjør særdeles trængte.

Om lidt hørte hun en Vogn rulle ind i Gaarden, med s Larm og Hesterampen, og strax derpaa bemærkede hun, at Værelse, der stødte til hendes, blev oplukket, og at nogle Perso traadte derind, af hvis Stemmers Lyd hun dømte, at det Herrer, der talte Fransk, Tydsk og Hollandsk mellem hverand Pludselig hævede sig mellem disse en Stemme, som paa Da spurgte den indtrædende Opvartningspige, hvilke Værelser han hans Selskab kunde faae til Natteleie. Med Forfærdelse gj kjendte Claudine sin Onkels Stemme. Til ydermere Skræk g hendes lille Barn sig i det Samme til at græde. Hun greb iilfærdigt i sine Arme og holdt det saa fast, som om man al rede vilde frarive hende det.

„Hvem boer inde i den Stue?" spurgte nu den frygt Stemme.

„Der logerer en lille ung Kone med sit Barn."

„Skal vi have det Børneskraal at trækkes med inat? er jo afskyeligt! Kan den Madame ikke faae et andet Kamme Kan man ikke gaae ind og bede hende om at bytte med et dem, vi skulde have? Lad os see derind! Er hun kjøn?"

Uagtet Claudine iforveien havde forvisset sig om, at Da var tillaaset, skjælvede hun dog af Angst, og efter et Øiebl Betænkning listede hun sig ud af en modsat Dør og ops Kjøkkenet, hvor hun sagde til et Par af Husets Fruentimm at hun havde ventet, at en Vogn fra den By, hvortil h stundede, skulde afhente hende der paa Stedet, og at det hende magtpaaliggende at komme til sin Bestemmelse inden M genen, hvorfor hun bad dem at skaffe en Befordring dertil.

forsikkrede hende om Umuligheden af at opfylde hendes Ønske saa silde paa Aftenen, men da hun vedblev at spørge, om der ikke i Nærheden fandtes en Bonde, som man for god Betaling kunde formaae til at kjøre hende den ikke lange Vei, svarede de, at paa hiin Side Engen laae et Huus, hvis Eier pleiede at befordre Reisende, men de havde Ingen at sende derhen, da saavel deres Staldkarl som de selv vare altfor beskjæftigede med de nysankomne fremmede Herrers Opvartning. Claudine, der for ingen Priis vilde blive under Tag med sin Onkel, besluttede, at hun ved Hjelp af den lyse Sommernat selv vilde opsøge den Bondegaard som man beskrev hende som ganske nær; og da Folkene i Vertshuset egenlig gjerne saae, at hendes Værelse blev ledigt til de fornemmere Gjæsters Benyttelse, styrkede de hende i dette Forsæt, og en halvvoxen Pige blev beordret til at følge hende et Stykke paa Veien. Claudine listede sig ubemærket tilbage til Kammeret, tog sin lille sovende Dreng og indpakkede ham forsigtig, til Beskyttelse mod Natteluften, tog en Pakke, hun havde medbragt, under Armen, tilhyllede sig og Barnet i Slør og Kaabe, og gav sig paa Veien med Pigen, der ilede med stærke Skridt for snart at komme hjem igjen; og kun ved at love hende god Betaling forhindrede Claudine hende fra at vende om efter de første hundrede Skridt.

Stien over Engen var ikke saa kort, som hun havde haabet. Det blæste koldt, de gik mod Vinden, og den stakkels Claudine havde ondt ved at holde Skridt med Pigen. Hun var træt, og det blev hende besværligt at bære Barnet og Pakken. Endelig naaede de Huset, Pigen saae ind ad den aabne Port og sagde: „Lænkehunden er der ikke, De kan frit gaae over Gaarden til den Stuelænge her ligefor. Naar De banker paa Vinduet der, nærmest Stalden, saa kommer Manden nok ud, dersom han bare er hjemme."

Efter disse Ord og efter at have modtaget den lovede Be-

taling, løb Pigen tilbage, alt hvad hun kunde, og Claudine fulgte Anviisningen og gik hen mod Vinduet, hvor hun tittede ind og skimtede to Senge med nogle sovende Personer, der forekom hende at være Fruentimmer og Børn. Hun bankede gjentagne Gange paa Ruderne, men de Sovende lode sig ingenlunde forstyrre. Hun gik til alle Vinduer og saae indenfor et af disse i et lille Kammer to Karle, som ligeledes laae og sov. Lidt mindre dristig vovede hun dog igjen at banke her, men uden bedre Held. Det begyndte at smaaregne, og da hun i sin Utaalmodighed endnu engang forsøgte at banke, raabte en af Karlene isøvne med en saa raa Stemme, at hun forfærdet veg tilbage; og da hun i det Samme opdagede et Skuur, hvortil Døren stod aaben, ilede hun derind. Hun lyttede med Ængstelse, men mærkede snart, at Alt var stille og roligt i Søvnens Arme. Hun undersøgte det lille Rum, hvori hun befandt sig. Det stødte til en Stald, hvori der stod Heste. Stalden var adskilt fra det Afslukke, hvori hun befandt sig, ved nogle Bræder, ligesom et Gitter; det var egenlig et Foder-Kammer, og i Krogen laae en stor Bunke Hø og Halm. For den trætte Vandrerske med sit diende Barn ved Brystet var Dette et velkomment Leie, hun besluttede her at oppebie den lyse Morgen, der ikke kunde være langt borte, redte sig et Leie med sin Pakke til Hovedpude, svøbte sig og sit Barn tæt ind i sin Kaabe, og lagde sig ned, efter at have skudt Døren paa Klem, thi lukkes kunde den ikke. Hun havde besluttet at hvile, men vogte sig for at sove paa dette fremmede og usikkre Sted, og heller ikke fik hun megen Ro dertil, da hun snart fornam en Lyd som af Dyr, der krabsede og løb omkring i det Halm, som laae udstrøet over hele Gulvet. Hun formodede, at det var Rotter, og var bange for disse ubehagelige Gjæster. Pludselig følte hun noget Koldt og Fugtigt berøre hendes Kind, hun foer op i Skræk, men beroligede sig snart, da hun skimtede en stor Hund, der logrende og ydmyg

krybende nærmede sig hende. Hun klappede den, fornøiet over at see et venligt, levende Væsen. Den lagde sig ved Foden af hendes Leie, den bedækkede med sit store Hoved hendes kolde Fødder og varmede dem. Denne lille Begivenhed gjorde et behageligt Indtryk paa den stakkels Flygtning, hun forekom sig sikkrere i denne Hunds Varetægt, hun fandt sig mindre eensom, og tiltrods for hendes Forsæt lukkede en sød Søvn snart hendes Øine, medens den lille Dreng ligeledes sov trygt ved hendes moderlige Bryst. Og saaledes laae den nu for kort Tid siden saa almindelig afgjorte, saa glimrende og misundte Claudine paa et daarligt Straaleie i et usselt Afslukke, skjulende sig for Verdens Øine, forladt, uden anden Beskytter end en Hund, som Tilfældet havde ført til hende, og med alt Dette langt fra ikke ulykkelig, men sødt indslumret med Hjertet fuldt af Haab og Kjærlighed.

I den tidlige Morgenstund kom Gaardens Eier hjem. Karlene, som i det Samme forlode deres Sovekammer, modtoge hans Vogn og begyndte at aflæsse den, medens han selv spændte Hestene fra og førte dem ind i Stalden. Hunden, som hørte sin Herre komme, sprang ham imøde og aabnede derved Døren til Afslukket, hvor den sovende Claudine laae med sit Barn i Armen. Hendes Hat og Slør var gledet af hendes Hoved, og de rige Haarlokker bølgede ned om Ansigt og Skuldre. Den opgaaende Sol, der stod ligefor den smalle Dør, kastede sine røde Straaler ind paa de Sovende, saa at de i den dunkle Omgivelse og Baggrund skinnede i en magisk Belysning.

Bonden, der fra Stalden saae dette Syn, stod et Øieblik som forstenet. Derpaa vinkede han ad den ene Karl, pegede ind i Afslukket, og sagde med sagte Stemme: „See engang, Jørgen! hvad tykkes dig? Er det ikke som man kunde see Jomfru Maria med Barnet og med Straaler om Hovedet, som hun er afmalet paa det Skilderi, der hænger hos Amtmandens?"

„Jo," svarede Jørgen og foldede Hænderne: „Men hvor

Fanden, Gud forlade mig, jeg bander .... hvor kommer det Qvindfolk fra?"

Bondekonen kom i det Samme ud i Gaarden. Manden vinkede ad hende, og viste hende de uventede Gjæster, og medens Husets Karle og Piger med Udraab af Forundring samlede sig om dem, vaagnede Claudine. I første Øieblik havde hun ondt ved at samle sine Tanker, men hun besindede sig snart, reiste sig hurtigt og berettede i faa Ord Grunden til sit Komme og sit Ophold i denne Gaard. Bonden og hans Kone bade hende godmodigen at træde ind i deres Stue og tage Deel i deres Frokost, som stod færdig. Hun modtog Tilbudet og satte sig mellem dem og deres Folk ved et stort Bord, besat med Grødfade og Melkebøtter.

Konen tilbød at lave Kaffe til hende, men hun foretrak at nyde et Glas frisk Melk og noget Brød, og dette lille Maaltid vilde have været mere behageligt, dersom den gode Vertinde i sin velmeente Eenfoldighed ikke havde sat hende i Forlegenhed med sine deeltagende Spørgsmaal. „Herregud!" sagde hun, „det var dog reent galt, at jeg og vor gamle Moder og alle Folk her i Gaarden skulde sove saa haardt inat og ikke høre noget til Hende, saa at Hun, der, som jeg nok kan see, er en fiin Dame, saadan maatte ligge i det Hul dernede paa det bare Straa. Men du søde Guds Lam! Hvordan kan det da ogsaa være, at Hun saadan reiser allene? Hun er saadant et ungt Barn, og den lille Sjæl der er jo dog hendes egen. Hun er jo dog vel gift? Det kan jeg da nok tænke, thi saadanne Feiltrin, som Præsten kalder det, skal jo ikke gaae i Svang mellem de Fornemme. Hos simple Folk, som os her paa Landet, er den Ting da ikke saa farlig, og Folk sige jo rigtignok, at inde i Kjøbenhavn skal nu snart al Kirke og Daab og Vielse afskaffes, men jeg kan dog nok see paa Hende, at hun jo vel er gift, ikke sandt?"

Claudine rødmede og svarede med sagte Stemme: „Jeg har været det.“

„Ih du Fredsens! hvor er da Manden? Hun er dog ikke Enke?“

Saa beklemt som en ubefæstet Student ved Examen, stammede Claudine: „Jeg veed ikke selv, ... min lille Drengs Fader er borte .... bleven borte paa Søen“ ....

Konen raabte høit: „Paa Søen! Ja Gud trøste os! Den slemme Gast tager saamangt et Liv. Det er ikke længere end siden ifjor, at Hans Jensens Søn og Svigersøn“ ....

Manden kom nu og meldte, at Vognen var forspændt, og meget glad over at slippe fra den besværlige Examen, tog Claudine under mange Taksigelser Afsked med Bondens Familie og satte sig paa Vognen, der skulde bringe hende til den forønskede Havn, medens hun underveis anstillede Betragtninger over det Mislige i hendes Stilling, der gjorde hende Usandhed og Udflugter til en Nødvendighed. Det Nedtrykkende og Uværdige i den Rolle, som hun i den foregaaende Samtale for første Gang alvorlig havde prøvet, opfyldte hendes ærlige Sind med Uro og Skamfuldhed, og med bankende Hjerte nærmede hun sig de nye Forhold, hvori hun om faa Øieblikke skulde indtræde.

Haab og Mod maae let vige for Frygt og Mishaab hos et Menneske, der føler sig ene, ligesom Mørke og Spøgelsefrygt kun skrække den Eensomme. Gjennem et Stykke af Skoven gik Veien til Landsbyen. Bonden vendte sig til Claudine og sagde: „Det er jo til Madame Christianes Huus vi skal? Ikke sandt? Ja det veed jeg godt hvor er. Hun er velbekjendt her i Omegnen.“

Vognen holdt nu ved et lidet, lavt Huus, hvis blotte Syn virkede velgjørende paa Claudine. Viinranker snoede sig op ad Muren og omgav Vinduerne, hvis blanke Ruder skinnede i Solens Glands; en lille Have var udenfor Husets aabne Dør, ved hvilken der stod to Rørstole. I Haven duftede smukke Blomster

og Buske, og i en Krog under et stort Kastanietræ stod en Bænk og et Bord. Claudine var endnu ikke staaet af Vognen, da hun saae et Fruentimmer komme ud fra Huset og nærme sig med venlig Iilfærdighed, og Christiane stod for sin Gjæst i sin simple, pæne Dragt, med sit aldrende, men endnu behagelige, fine Ansigt. Hun løftede sine udtryksfulde, milde Øine op til Claudine, medens hun rakte hende begge Hænder og med en velklingende Stemme hilsede hende med et „Hjertelig velkommen." De to Fruentimmer saae paa hinanden og bleve begge grebne af den uforklarlige Følelse, der ved det første Møde med en Fremmed synes at sige os, at det ikke er en Fremmed, at vi kjende, forstaae hinanden, og den forunderlige, veemodige Anelse paatrænger sig, at vi have deelt Ondt og Godt med hinanden i en Præexistens, af hvilken vi have glemt Alt undtagen Kjærligheden.

Claudine havde endnu ikke sat Foden paa Dørtærskelen af sit tilkommende Hjem, inden hun følte sig hjemme. En ung, reenlig klædt Bondepige kom neiende til Vognen for at modtage Pakken og Reisetøiet, Christiane hjalp Moder og Barn af Vognen og førte dem triumferende ind i sit Huus. Det var for den Indtrædende, som om Fred og Frihed duftede hende imøde fra dette stille Tilflugtsted, hun havde en Følelse som Den, der efter en stormfuld Søreise sætter Foden paa Land. Over dette simple Huus var udbredt en saadan Orden, en saa ziirlig Reenlighed og Smagfuldhed, at Ingen kunde indtræde deri, uden at tænke at her var godt at være. Christiane førte sin Gjæst ind i et rummeligt og hyggeligt Værelse, som hun havde indrettet til hende. Der fandtes ogsaa en pæn Vugge. Den lille Dreng sov. Christiane tog ham af hans Moders Arme, hun betragtede ham taus, kyssede sagte hans lille Pande og lagde ham ned i Vuggen. Derpaa vendte hun sig til Claudine og sagde, medens to store Taarer løb ned ad hendes Kinder: „De kan ikke forestille Dem med hvilken Følelse af Glæde og Veemodighed jeg igjen lægger

et Barn i denne Vugge, som jeg vædede med mine Taarer, da den sidste Gang blev benyttet. Det er mange Aar siden."

Hvor et aandeligt Slægtskab er tilstede, vil et skjønt, naturligt Forhold indfinde sig af sig selv. Det varede ikke længe, før vore to Veninder vare forenede som Moder og Datter, uden selv at have bestræbt sig for at tilveiebringe dette Forhold. De vare Begge i Besiddelse af denne sande gode Tone, der er Gjenskinnet af et ædelt, dannet Indre, og som i Medgang og Modgang er en af det huuslige Livs bedste Penater. Christiane var forynget og oplivet ved den lykkelige Tilskikkelse af et saadant Selskab i hendes Eensomhed. Ogsaa syntes virkelig en god Engel at gaae ved Claudines Side. Hendes Opfindsomhed og Færdighed i de Arbeider, som Egnens Beboere vare vante til at faae udførte hos Madame Christiane, tildrog Huset snart en ny og forøget Fortjeneste, og hendes af Naturen muntre Sind, hendes Ungdom og Skjønhed vandt hende Alles Deeltagelse og Velvillie. Det hændte sig engang, at en formuende Bondepige, som skulde have Bryllup, kom for at raadføre sig med hende, om hvorledes hun bedst skulde oppynte sit tilkommende Huus til denne festlige Leilighed. Claudine fulgte hjem med hende og forstod saa net at indrette det Hele, uden at forsynde sig altfor meget mod den engang antagne Skik og Brug, at den unge Brud var ude af sig selv af Fornøielse, og alle Bryllupsgjæster forsikkrede, at de aldrig havde seet Mage til Bondestuer. Siden den Tid var der sjelden noget Bryllup eller anden Festlighed i Egnen, uden at Vedkommende tyede til den lille Madame Johansen for at hente Raad og Hjelp. Efterhaanden kom ogsaa andre Indtægtskilder. Præsten i Sognet havde to Smaapiger, der vare blevne underviste i Haandarbeide af Madame Christiane. Da Forældrene erfarede, at disse hos Claudine kunde faae Underviisning i Sprog, Tegning og boglige Kunster, grebe de med Glæde denne Leilighed, og da de Fremskridt, disse Børn gjorde, rygtedes, fik den unge

Lærerinde flere Tilbud fra Honoratiores i den nærliggende Kjøbstad om at give deres Børn Timer, og snart modtog Claudine hver Formiddag otte smaa Piger til Underviisning, og beskjæftigede sig nogle Timer med denne lille Skole, hvis Størrelse hun ikke vilde forøge. Saaledes gik Tiden, deelt mellem Arbeide og de uskyldige Nydelser, som kun den Nøisomme forstaaer at skatte. En saadan Tilværelse, lige langt fra Næringssorg og Overflod, men oplivet af Kjærlighedens Solvarme, er vistnok den, der meest nærmer sig den paradisiske Ro. Hver liden Tilvæxt af Nydelse eller Beqvemmelighed, hvert lille Ønskes Opfyldelse, som i mere glimrende Kaar kun vilde agtes ringe, gjør Epoche i det indskrænkede Liv. Saaledes vare for Exempel en gammel Guitar og en lille Barnevogn — den sidste en Foræring af Præstekonen, og den første af Skoleholderen, der i mange Aar havde gjemt den som en Ungdoms-Erindring — kostelige Gaver for Claudine. Naar hun paa sine landlige Vandringer trillede sin lille Dreng foran sig, saae ham hoppe i Vognen af Glæde og gribe efter Fuglen, der fløi over hans Hoved, følte hun en sand Tilvæxt i sit Velbefindende, og ikke mindre naar hun om Aftenen, skjult under det store Kastanietræes Skygge, ledsagede sine søde Sange med Guitarens Toner, og henrev Christiane saavelsom den fra Arbeidet hjemvandrende Landboer, der lyttende standsede sin Gang.

Ved Madame Lyngs skriftlige Meddelelser erfarede Claudine fra sin forbums Kreds, at efter hendes Afreise var Alt gaaet, som de havde forudseet. Efter nogen Tids Forløb var Grosfereren ved Breve fra Tante Malfred bleven underrettet om Claudines Forsvinden, som Susanne tidligere havde opdaget; men først efter at al Storm havde lagt sig og den hele Begivenhed syntes glemt, havde Madame Lyng givet efter for Susannes Ønske og underrettet hende om sin altid kjære Jomfrues Skjæbne og Opholdssted, hvilket den godmodige gamle Pige nu ikke fandt sig forpligtet til at forraade. Hvad derimod den gode Madame Lyng

ikke vidste, og som Claudine ikke erfarede, var den Omstændighed, at Grosssereren i de første Dage efter sin Hjemkomst og medens han endnu stod i den Formening, at hans Befalinger angaaende hans Søsterdatter vare punktligen udførte, fik gjennem den franske Legation et Brev fra Lusard. Det var skrevet for længere Tid siden og havde gjort mange Omveie, for gjennem Krigens Tummel, hvori dets Forfatter befandt sig, at komme til sin Adresse. Et lille aabent Brev til Claudine var indsluttet deri. Grossserer Waller sendte det til Mecklenborg, hvor han tænkte sig sin Søsterdatter hos Tante Malfred. Vred, som han var, paa Lusard, svarede han forresten ikke paa hans Brev, men indskrænkede sig til at sige til en af de franske Diplomater, paa Dennes nærmere Efterspørgsel, at Claudine befandt sig hos sin Tante i Tydskland, og — saavidt han troede — var hun ifærd med at gjøre et godt Parti. Dette samme Svar gav han Enhver, der spurgte til hans smukke Niece, og da han efter kort Tids Forløb gjennem Tante Malfred erfarede det Usande i hans Udsagn, lod han det dog beroe derved og undveg stedse at tale om Claudine, som han efter Tantens Efterretninger tænkte sig tjenende for sit Brød i en Udkant af Verden (hvor, vidste han ikke), og derfor overgav han med rolig Samvittighed Lusards Brev, som var sendt ham tilbage, og som desuden forekom ham intetsigende, til Ildens fortærende Flammer. Claudine, der vel vilde have brugt en anden Commentar til dette Brevs Fortolkning end Onklen, begræd i mangen eensom Time sin piinlige Uvished om den Elskedes Skjæbne og Sindelag. Men hvor dybt hun end følte denne mørke Side af sin Skjæbne, formaaede den dog ikke at betage hende Erkjendelsen af den rolige Lykke, hun nød. Med sin Søn i sine Arme eller i en stille Aftenvandring i fortrolig Samtale med Christiane, sagde hun ofte, at hun efter saa megen overstanden Angst og Sorg nu først kjendte Livets rette Værd.

I denne rolige Eensformighed verlede Sommer og Vinter

uden Tomhed eller Kjedsomhed. De lange Vinteraftener gik hen med Læsning af Bøger, hvormed Præsten forsynede disse af den hele Omgivelse agtede og yndede Fruentimmer. Naar den lille Dreng tidlig om Aftenen var bragt til Ro, læste Claudine høit for sin moderlige Veninde, og en behagelig, fortrolig Samtale udspændte sig ofte af denne Læsning. Jævnligen afbrødes ogsaa deres Eensomhed af Besøg. Skoleholderen og Forvalteren paa en nærliggende Herregaard, Begge brave, joviale, ikke udannede Mænd, vare gamle Huusvenner af Madame Christiane, de nærmede sig med inderligt Velbehag den unge, smukke Selskabssøster, og kjælede af ærligt Hjerte for den lille, deilige Dreng.

Saaledes forløb syv Aar. I Løbet af denne Tid havde Claudine forgjæves bestræbt sig for at indhente Efterretninger om Lusard. I de første Aar skrev hun aldrig til Madame Lyng eller Susanne uden at bede denne Sidste, at hun gjennem Grosserer Waller vilde opspørge Noget om den Elskedes Skjæbne, og da denne Vei var aldeles spærret, udfandt hun med sindrig Klogt en Maade til, uden at nævne sig, at søge Oplysning hos den franske Legation, men heller ikke Dette vilde lykkes, og træt af saa mange og saa ofte gjentagne, unyttige Bestræbelser, havde hun i de sidste Aar i Taushed overgivet dette hende saa vigtige Anliggende i Forsynets Haand, med den Tanke, at hos Mennesker var ingen Trøst at finde.

Den lille Charles var imidlertid voxet op som en sund, deilig og velbegavet Dreng. Christiane saae i ham sin tidlig tabte Søn, han kaldte hende Bedstemoder, og hun fortjente ved sin Kjærlighed dette Navn. Claudine levede kun for sit Barn, hvis unge Sjæl igjen hang ved hende med en rørende barnlig Kjærlighed. Han besad en ualmindelig Videbegjærlighed, og var ligesaa rolig og agtpaagivende i de Læretimer, hans Moder, opfordret af hans eget Ønske, daglig gav ham, som livlig og modig, naar han paa Engen tumlede sig med den store Hund, med Lam

og Geder, eller legede Soldaterleg med Bønderbørnene og var en tapper Anfører for deres Skare. Claudine var ham paa engang en alvorlig Opdragerinde og en munter Hjelper i hans Lege. Hun forfærdigede, efter Anviisning af nogle Billeder, som han havde, Patrontasker, Hjelme og deslige til ham og hans Legebrødre, og naar hun sad ved disse smaa Arbeider, og hendes Charles med straalende Øine og blussende Kinder stod ved hendes Side og saae til, gjorde høie Spring af Henrykkelse, slyngede sine Arme om hendes Hals og udbrød i kjærlige Taksigelser, var Moderen ligesaa barnlig lykkelig som Barnet; og naar den lille glade Skare mod Aften drog ud paa Engen, satte Claudine sig udenfor Havestuedøren, for at see sin Charles glimre mellem de andre Drenge, lig et ungt Daadyr mellem en Flok Kalve.

Engang da Christiane fandt sin unge Veninde siddende med et sørgmodigt Udtryk og stille skjulende sit Ansigt mellem Kastanietræets nedhængende Grene, sagde hun bekymret: „Min Claudine! Du har grædt! Hvad fattes dig? Skjuler du din Sorg for mig? Ak saa kan jeg vel gjætte den! Jeg har ofte frygtet, at vort stille, indskrænkede Liv i Tidens Længde maatte blive din friske Ungdom for snevert.“

„Hvad siger du, kjære Moder?“ udbrød Claudine: „O tvertimod! Dag og Nat takker jeg Gud, som saa kjærlig har ledet mine vildfarende Fjed til dig og til dit fredelige Hjem. Nei, mine sørgmodige Tanker svæve langt borte, jeg veed ei selv, hvorhen, og det er min Sorg, at jeg ikke veed det. Hvor er Lufard? Er han død? Er han troløs? Hvor bitter er den Tanke, at een af Delene maa han være. Naar min Charles, som nys lege, nærmer sit søde Ansigt tæt hen til mit, naar han seer mig ind i Øinene og smiler med saa yndige Træk om sin Mund, da staaer pludselig hans Faders Billede for mig; just saaledes saae Lufard paa mig; just saaledes var Udtrykket i hans skjønne Ansigt, medens fortryllende Ord strømmede over hans Læber.

og Buske, og i en Krog under et stort Kastanietræ stod en Bænk og et Bord. Claudine var endnu ikke staaet af Vognen, da hun saae et Fruentimmer komme ud fra Huset og nærme sig med venlig Iilfærdighed, og Christiane stod for sin Gjæst i sin simple, pæne Dragt, med sit aldrende, men endnu behagelige, fine Ansigt. Hun løftede sine udtryksfulde, milde Øine op til Claudine, medens hun rakte hende begge Hænder og med en velklingende Stemme hilsede hende med et „Hjertelig velkommen.“ De to Fruentimmer saae paa hinanden og bleve begge grebne af den uforklarlige Følelse, der ved det første Møde med en Fremmed synes at sige os, at det ikke er en Fremmed, at vi kjende, forstaae hinanden, og den forunderlige, veemodige Anelse paatrænger sig, at vi have deelt Ondt og Godt med hinanden i en Præexistens, af hvilken vi have glemt Alt undtagen Kjærligheden.

Claudine havde endnu ikke sat Foden paa Dørtærskelen af sit tilkommende Hjem, inden hun følte sig hjemme. En ung, reenlig klædt Bondepige kom neiende til Vognen for at modtage Pakken og Reisetøiet, Christiane hjalp Moder og Barn af Vognen og førte dem triumferende ind i sit Huus. Det var for den Indtrædende, som om Fred og Frihed duftede hende imøde fra dette stille Tilflugtsted, hun havde en Følelse som Den, der efter en stormfuld Søreise sætter Foden paa Land. Over dette simple Huus var udbredt en saadan Orden, en saa ziirlig Reenlighed og Smagfuldhed, at Ingen kunde indtræde deri, uden at tænke, at her var godt at være. Christiane førte sin Gjæst ind i et rummeligt og hyggeligt Værelse, som hun havde indrettet til hende. Der fandtes ogsaa en pæn Vugge. Den lille Dreng sov. Christiane tog ham af hans Moders Arme, hun betragtede ham taus, kyssede sagte hans lille Pande og lagde ham ned i Vuggen. Derpaa vendte hun sig til Claudine og sagde, medens to store Taarer løb ned ad hendes Kinder: „De kan ikke forestille Dem, med hvilken Følelse af Glæde og Veemodighed jeg igjen lægger

et Barn i denne Vugge, som jeg vædede med mine Taarer, da den sidste Gang blev benyttet. Det er mange Aar siden."

Hvor et aandeligt Slægtskab er tilstede, vil et skjønt, naturligt Forhold indfinde sig af sig selv. Det varede ikke længe, før vore to Veninder vare forenede som Moder og Datter, uden selv at have bestræbt sig for at tilveiebringe dette Forhold. De vare Begge i Besiddelse af denne sande gode Tone, der er Gjenskinnet af et ædelt, dannet Indre, og som i Medgang og Modgang er en af det huuslige Livs bedste Penater. Christiane var forynget og oplivet ved den lykkelige Tilskikkelse af et saadant Selskab i hendes Eensomhed. Ogsaa syntes virkelig en god Engel at gaae ved Claudines Side. Hendes Opfindsomhed og Færdighed i de Arbeider, som Egnens Beboere vare vante til at faae udførte hos Madame Christiane, tildrog Huset snart en ny og forøget Fortjeneste, og hendes af Naturen muntre Sind, hendes Ungdom og Skjønhed vandt hende Alles Deeltagelse og Velvillie. Det hændte sig engang, at en formuende Bondepige, som skulde have Bryllup, kom for at raadføre sig med hende, om hvorledes hun bedst skulde oppynte sit tilkommende Huus til denne festlige Leilighed. Claudine fulgte hjem med hende og forstod saa net at indrette det Hele, uden at forsynde sig altfor meget mod den engang antagne Skik og Brug, at den unge Brud var ude af sig selv af Fornøielse, og alle Bryllupsgjæster forsikkrede, at de aldrig havde seet Mage til Bondestuer. Siden den Tid var der sjelden noget Bryllup eller anden Festlighed i Egnen, uden at Vedkommende tyede til den lille Madame Johansen for at hente Raad og Hjelp. Efterhaanden kom ogsaa andre Indtægtskilder. Præsten i Sognet havde to Smaapiger, der vare blevne underviste i Haandarbeide af Madame Christiane. Da Forældrene erfarede, at disse hos Claudine kunde faae Underviisning i Sprog, Tegning og boglige Kunster, grebe de med Glæde denne Lellighed, og da de Fremskridt, disse Børn gjorde, rygtedes, fik den unge

og Buske, og i en Krog under et stort Kastanietræ stod en Bænk og et Bord. Claudine var endnu ikke staaet af Vognen, da hun saae et Fruentimmer komme ud fra Huset og nærme sig med venlig Iilfærdighed, og Christiane stod for sin Gjæst i sin simple, pæne Dragt, med sit aldrende, men endnu behagelige, fine Ansigt. Hun løftede sine udtryksfulde, milde Øine op til Claudine, medens hun rakte hende begge Hænder og med en velklingende Stemme hilsede hende med et „Hjertelig velkommen." De to Fruentimmer saae paa hinanden og bleve begge grebne af den uforklarlige Følelse, der ved det første Møde med en Fremmed synes at sige os, at det ikke er en Fremmed, at vi kjende, forstaae hinanden, og den forunderlige, veemodige Anelse paatrænger sig, at vi have deelt Ondt og Godt med hinanden i en Præexistens, af hvilken vi have glemt Alt undtagen Kjærligheden.

Claudine havde endnu ikke sat Foden paa Dørtærskelen af sit tilkommende Hjem, inden hun følte sig hjemme. En ung, reenlig klædt Bondepige kom neiende til Vognen for at modtage Pakken og Reisetøiet, Christiane hjalp Moder og Barn af Vognen og førte dem triumferende ind i sit Huus. Det var for den Indtrædende, som om Fred og Frihed duftede hende imøde fra dette stille Tilflugtsted, hun havde en Følelse som Den, der efter en stormfuld Søreise sætter Foden paa Land. Over dette simple Huus var udbredt en saadan Orden, en saa ziirlig Reenlighed og Smagfuldhed, at Ingen kunde indtræde deri, uden at tænke, at her var godt at være. Christiane førte sin Gjæst ind i et rummeligt og hyggeligt Værelse, som hun havde indrettet til hende. Der fandtes ogsaa en pæn Vugge. Den lille Dreng sov. Christiane tog ham af hans Moders Arme, hun betragtede ham taus, kyssede sagte hans lille Pande og lagde ham ned i Vuggen. Derpaa vendte hun sig til Claudine og sagde, medens to store Taarer løb ned ad hendes Kinder: „De kan ikke forestille Dem, med hvilken Følelse af Glæde og Veemodighed jeg igjen lægger

han var vant til at leve. De tre Herrer gik stille til Udkanten af den nærliggende Skov, hvor Tjenere holdt med deres Heste, og først efterat have besteget disse begyndte de at tale sammen, medens de i mageligt Trav begave dem paa Hjemveien.

Den Ældste sagde med Latter: „Naa! det var da en uventet lille Comedie, vi der kom til at see. Jeg lider forbandet godt saadanne smaa Eventyr paa en Jagttour, og hvorvel I slede ubarmhjertig i mig for at hale mig over den Grøft, saa jeg føler det endnu i mine Arme, saa fortryder jeg det dog ikke; thi det er vist og sandt, at der er løbet meget Vand til Stranden, siden jeg saae saadant et deiligt Pigebarn som den rare Tøs, der sad der og spillede paa Citrinke. Hvad kan det dog være for Folk?"

„De ere vist franske," svarede den Anden: „En Moder naturligviis med Datter og Søn. Det lille Afskum! med sit franske nationale Skjærf! Og hvor han skreg sit Marchons, marchons! Jeg havde gjerne givet ham et godt danskt Drefigen. Men Søsteren hun var s'gu sød. Hvad siger du, Cousin? Har du mistet Mælet?"

„Ja vist," svarede Baronen adspredt, „hun er meget smuk."

Fætteren vedblev: „Hvordan Fanden har du det? Du er jo heel curiøs. Hilledød! hvor det skulde more mig, dersom du lige i Knald og Fald var bleven dødelig forelsket i den Pige, som du da sagtens ikke kunde gifte dig med, og maaskee maatte have megen Uleilighed, Suk og Taarer nødig for at faae paa anden Maneer. Det skulde fryde mig i min inderste Sjæl at see dig twine hen af Kjærlighed, din fortvivlede Skjelm, som har gaaet os Andre iveien, uden nogensinde at have følt for to Skilling Kjærlighed! Kunde jeg nu opleve den søde Hævn!"

„Aa Vrøvl! Du snakker! men Saameget er vist nok, at jeg er nysgjerrig efter at vide, hvem de Mennesker kan være. Det Hele har noget saa Fremmed, saa Eventyrligt."

„Maaskee,“ sagde den Ældste, „kan jeg nu lønne di Gjæstfrihed ved at skaffe dig det at vide. Jeg kjender godt Præste der i Sognet. Imorgen skal jeg saamænd i dette reputeerli Ærinde besøge den Gudsmand. Han maa da vel kjende si Menighed, og hvad ikke han gjør, saa gjør vel Præstemadamen.

Den joviale Herre holdt Ord, og allerede næste Midda bragte han sine to Jagtkammerater den belovede Efterretnin „Luk nu jeres Øren op,“ sagde han, „saa skal I faae Nyt vide, og beundre Greven for hans skarpsindige Gisninger. Fa milien er ikke fransk, men gode danske Folk, barnfødte her Landet. Den gammelagtige Moder, der sad, er ingen Mode den smukke Pige er ingen Pige, den halvgale Dreng er inge Broder, men en kjødelig Søn af den Unge, som er en Sømand Enke og hedder Johansen. De leve af deres Hænders Gjernin og af at give Timer til nogle Pigebørn. Præstens Døttre blan andre have de lært Alleslags, baade de ældste og nutildags smaa, og der i Huset holder man en formelig Lovtale over dis Fruentimmers Dyd og Dannelse, men deraf skal du ikke lad dig forbløffe. Aspecterne ere gode alligevel, ifald du, som di Fætter Greven paastaaer, skulde have faaet et Streifskud pa vor Jagttour. Dødeligt er Saaret nok ikke, om jeg ellers kjende dig ret.“

Heri feilede imidlertid den corpulente Herre, thi efter Tal brugen var Baronen virkelig dødelig saaret. Den vingede Gu der saa ofte spotter de stakkels Dødelige, lader sig ikke spot ustraffet, og det syntes at han dengang vilde tage en exemplari Hævn over en Elsker, der formasteligt havde villet lege med ha Pile, uden selv at føle deres Kraft. Dennegang maatte han fø den. Det korte Syn af Claudine, Klangen af hendes Stemm havde indtrængt sig i hans Phantasie med en uforklarlig Mag fra hvilken han ikke formaaede at løsrive sig. Man hører of sige, at en Kjærlighed, som opstaaer ved det første Møde med s

Gjenstand, kun findes i Romaner, Skuespil og deslige poetiske Fictioner. Paa den anden Side hører man undertiden den Paastand, især af Mænd, at de aldrig kunde forelske sig, dersom de ved det første Møde ikke bleve trufne af Amors Piil. Uden at indlade sig i nogen bestemt Forklaring over et saa uforklarligt Emne, turde man vel saa omtrent paastaae, at Mythen om Amors Piil indeholder en dyb Sandhed, at det altid er et eneste Øiebliks Indtryk, som optænder den Følelse, man kalder Elskov, hvad enten saa dette Øieblik indtræffer ved det første eller et senere Møde, og vel turde man sige, at det første Møde, ja det blotte Syn kan have Det for sig, at det udspringer af en ubevidst sympathetisk Følelse, af en Glæde over et andet Menneske, uden al Reflexion, umiddelbart af det Dunkle, ligesom de mythologiske Forestillinger lære, at Gratier og Furier, det Skjønne og det Græsselige, ere fødte af den mørke, hemmelighedsfulde Nat; og ofte har man visselig mærket, at Kjærligheden, som Lidenskab, har Ingredienser af begge Dele, — en Bemærkning som Baronen, uden at anstille den, i Tidens Løb kom til at sande.

For første Gang i sit Liv gjorde han en Hemmelighed af sine Følelser. Hans støiende og talrige Selskab blev ham til Byrde, og han søgte ofte at unddrage sig det under alleslags Paaskud. I disse hans Fritimer omsværmede han det landlige Huus, som skjulte hans Ønskers Gjenstand. En sjelden Gang lykkedes det at see hende i Haven, eller møde hende, forbetmeste i Selskab med hendes Søn eller den ældre Veninde, men en ligegyldig Hilsen til Svar paa hans ærbødige Buk var hele Udbyttet af disse Vandringer. Det lykkedes ham at gjøre Bekjendtskab med Præstens. Der nød han den Fordeel at høre tale om hende, at faae Efterretninger om hendes huuslige Stilling, at høre hendes Roes; men at træffe hende der, hvormed han havde smigret sig, var ikke let at opnaae, da saavel hun som Christiane næsten aldrig toge Deel i noget Familieselskab, men omhyggelig

undvege Alt, hvad der kunde lede til fortrolige Meddelelser om den forbigangne Tid.

Endelig fik Baronen et Indfald, der syntes ham tilhvisket af en god Genius. Han gik en smuk Dag uden videre lige til Huset, bankede paa med rask Beslutning, dog ikke uden en vis Forlegenhed, der klædte ham særdeles godt. Han blev modtagen af Christiane, til hvem han med stor Høflighed henvendte sig og sagde, at han var henviist til hende for at faae en smuk Bondedragt forfærdiget til en Pige, som skulde have Bryllup paa hans Gods. Han søgte at trække Tiden ud med Forklaringer over denne Stads, der af rimelige Grunde forekom Christiane saa uforstaaelige, at hun til Baronens store Glæde kaldte Claudine til Hjelp, og nu endelig nød den forelskede Mand den Lykke at staae Ansigt til Ansigt med den tilbedte Skjønne, at see hendes Øine fæste sig paa hans og høre hendes Ord henvende sig til ham. De bestilte Arbeider bleve nu uden megen Vanskelighed aftalte og ordnede, og en Dag bestemt, da Baronen kunde lade dem afhente, — et Ærinde, som han besluttede selv at udføre, og da den bestemte Dag kom, indtraf ogsaa Baronen selv tilvogns, med en Kurv i Vognen, for deri at optage den meget ziirlige Bondedragt, der vilde gjort enhver Brud paa Godset særdeles lykkelig, men som Baronen ved sin Hjemkomst gjemte i en Garderobe, og det med meget fortrædelig Mine, thi dennegang havde han slet ikke faaet Claudine at see, men kunde høre, at hun inde i sit Værelse sang tilligemed sin Søn, og dette Barns Tilværelse, dets Skjønhed og Claudines kjendelig store Moderkjærlighed begyndte allerede at være en smertelig Torn i hans skinsyge Hjerte.

Om faa Dage indfandt han sig igjen og bestilte et Par broderede Bondehuer; han vilde gjerne, sagde han, glæde Fruentimmerne paa hans Gods med disse Gaver til det nærforestaaende Høstgilde. Disse Huer hentede han ligeledes selv. Saaledes blev

han ved at lade forfærdige Mere og Mere af saadanne Pragtstykker, og Høstgildet var allerede for længe siden forbi, uden at disse Bestillinger ophørte. Saavel de to Fruentimmer som hans Kammertjener, der saae disse Sager, gjorde sig en og anden Tanke om Baronens Artighed mod Pigerne paa Godset, men det er vist, at den stakkels Herre havde en stor Kuffert fuld af glimrende Bondestads, der aldrig endnu var kommen noget Menneske tilgode.

Da en Tanke om det Paafaldende i hans Handlemaade opstod hos ham selv, grublede han paa andre Methoder til at nærme sig det kjære Huus og faae Adgang til det. Hans første Indfald bestod i, at han til en Ridetour valgte en sludfuld Efteraarsdag, da han desuden havde erfaret, at Præsten og hans Kone ikke vare hjemme. Han skar Remmen over paa sin Sadel, gik ind til en Skomager i Landsbyen for at faae den repareret, satte sin Hest ind paa Kroen, og gik derpaa dryppende af Regn til Christianes Huus, og bad om at maatte opholde sig der, medens hans Sadel blev gjort istand. Han havde — sagde han — villet besøge Præstens, men erfaret, at der Ingen var hjemme. Han blev modtagen med største Høflighed, og da den lille Familie netop sad ved Theebordet, bad man ham deeltage i dette lille Maaltid. Nu var Isen brudt. Baronen var en smuk ung Mand med et indsmigrende Væsen, forkjælet og forsømt i Opdragelsen, men med en ikke ringe naturlig Forstand og den store Verdens ydre Politur. De uskyldige Fruentimmer vare langt fra at ane nogen Plan til at indtrænge sig i deres nøisomme Bolig, de toge velvilligt og livligt Deel i Samtalen, som deres Gjæst gjorde sit Bedste for at holde ilive saalænge og saa godt som muligt. Med varme Taksigelser for den ham viste Gjæstfrihed bad han om Tilladelse til at turde komme igjen, han fjernede sig endelig og red hjem i et skrækkeligt Uveir, men i det bedste Lune af Verden. En frygtsom Beskedenhed, som ogsaa var mellem

de nye Erfaringer, han gjorde i sit eget Indre, forvoldte imil lertid, at han kun med en vis Sparsomhed benyttede den givn Tilladelse, men uophørlig grublede han paa Midler til at komm i Christianes Huus, idetmindste med ligesaamegen Frihed so Forvalteren og Skoleholderen, og disse to Mænd, som Inge skulde have antaget for farlige Medbeilere, bleve Gjenstande fo den unge Elskers hemmelige Skinsyge.

Ved Juletid havde han det snilde Indfald at bringe de lille Charles en heel Kurv fuld af Julegaver. Det barnlige Sin er næsten altid taknemmeligt. Den glade Dreng klyngede sig me Hjertelighed til den milde Giver, der opstillede ham Huse, Træe Soldater o. s. v. for at vise ham Brugen af de forskjellige He ligheder, forklarede ham Billeder og især anviste ham nogle sma Spil og spillede dem med ham til en Prøve. Dette var meg forstandigt beregnet paa at træffe Tiden ud. Charles jublede og med moderlig og bedstemoderlig Interesse toge begge Fruen timmerne Deel i deres Yndlings Glæde og Taknemmelighed Det var Juledag. Den foregaaende Aften var i det simple Huu bleven festligholdt efter ringe Leilighed. Et lille Juletræ sto endnu i Stuen. Man oppyntede det paany med friske Æbler Kager og Lys, som man tændte til Ære for den store Tilvæ af Julegaver. Baronen hjalp ved dette Arbeide. De to gaml Huusvenner kom imidlertid ogsaa og bragte deres lille Skjærv De følte ingen synderlig Fornøielse ved at træffe den uventede fornemme Gjæst, der ogsaa paa sin Side ønskede dem til Blok bjerg. Men Husets Damer havde et saa skjønt Talent til a gjøre Honneurs, forenet med en saa god Tone, at Enhver snar fandt sig paa sin Plads. Baronen viste imidlertid de Nysan komne al Artighed, og de godmodige ældre Mænd kom snart- deres gamle Folder. Damerne bade Baronen at tage tiltakk hos dem, man satte sig om det tarvelige, men nette Bord i de

ste Lune, og tilbragte en Aften, der forekom Enhver som et
t Punkt i Vinterens mørke Tid.

Fra denne Dag af bleve Baronens Besøg stedse hyppigere.
m søgte paa alle Maader at indsmigre sig, og greb enhver
ledning til at vise Opmærksomhed. Han bragte Bøger og
obberværker, skjønne Blomster og andre saadanne smaa Behage-
heder til den stille Familie, og den beskedne Maade, hvorpaa
n ved alt Dette vidste at skjule sine lidenskabelige Følelser under
nskabs og Velvillies Slør, forskaffede ham ogsaa lidt efter lidt
troskyldige Fruentimmers Tillid og utvungne venlige Omgang.
ller ikke var han denne uværdig, saaledes som han for Øie-
ikket var, baade i Tanke og Handling; thi vel er det sandt,
han i sin Forelskelses første Periode havde næret forvovne og
afværdige Planer, men den Reenhed og qvindelige Værdighed,
r som en Glorie omgav Claudines Hoved, havde for længe
en bortskræmt enhver ureen Forhaabning. Under hele Løbet
denne Vinter led den stakkels Baron af den indre Kamp
ellem hans Kjærlighed og hans Stands Fordomme. Hans
enners Spot bragte Vægtskaalen til at helde til den ene Side,
g hans urolige og skinsyge Lidenskab drog den til den modsatte.

Det havde vakt stor Opsigt i Baronens Omgangskreds, at
m Vinteren igjennem slet ikke lod sig see i Hovedstaden. Rygter
n hans landlige Kjærlighedshistorie kom i Omløb med mange
ldninger og Opdigtelser. Flere af hans fordums Selskabs-
rødre besøgte ham af og til, begjærlige efter at see hans Elskede
g erfare Noget om dette Forhold, men paa de to forhen om-
lte Herrer nær, reiste de Alle hjem med utilfredsstillet Nys-
errighed og efterlode deres giæstfri Vert en ubehagelig Erin-
ing om alle de Drillerier, spottende Bemærkninger og Hen-
dninger, som han havde anstrengt sig for at taale med lige-
ldig Mine.

Ved Foraarets Komme opstod endelig en fast Beslutning i

Baronens Sjæl. Han vilde tilbyde Claudine sin Haand og kjøbe sin Ro og Tilfredshed med Opoffrelsen af langt mindre væsenlige Goder. Efter denne Beslutning følte han sit Indre lettet og vovede lidt efter lidt at vise Spidsen af sine Frierfloe. Det var aldrig faldet Claudine ind at see en Elsker i den fornemme, rige og tillige beskedne, næsten undseelige Mand. De smaa Bemærkninger, som ved en og anden Leilighed vare undslupne Christiane om Baronens skjaalne Sukke og Øiekast, havde Claudine besvaret med Latter; men den Forandring, der nu var foregaaet i hans Tone, kunde ikke undgaae hendes Opmærksomhed, og denne Opdagelse gjorde hende mindre fri og ligefrem imod ham. Med Smerte bemærkede han Dette, og nye Bekymringer og Tvivl opstode i hans Sind. Turde han ikke haabe at vinde hendes Kjærlighed? Elskede hun en Anden? Havde hendes afdøde Mand været hende saa kjær, at hendes Hjerte var dødt med ham? Hvem var egenlig denne Lyksalige? Aldrig hørte man hans Navn nævne? Hvem var hun selv? Aldrig hørte man hendes Slægt nævne? Amor er den største af alle Læremestre. Med en diplomatisk Finesse, om hvilken Baronen aldrig tilforn havde drømt, vidste han et Par Gange at føre Samtalen hen paa et saadant Gebeet, at han af Claudines Yttringer uddrog den Slutning, at noget Saadant som et Giftermaal mod Forældres eller Frænders Villie maatte have skilt hende fra sine Nærmeste, og at det var tydeligt, at hun lidenskabeligt havde elsket sin Søns Fader, og endnu elskede ham i sin usigelige Kjærlighed til dette Barn. En Skinsyge, man kunde kalde vanvittig, greb ham ved denne formeente Opdagelse. Den afdøde Medbeiler blev ham meer end forhadt, og den lille Charles, der med uskyldig Hengivenhed stedse nærmede sig til ham, blev med hver Dag mere en Gjenstand for hans Uvillie. Undertiden drog han Barnet tæt hen til sig og stirrede i dets yndige Ansigt, for i de barnlige Træk at lede om den forhadte Faders, og til sin Qval forestille sig, at de vel

isærdeleshed havde været skjønne. Han blev saaledes med hver Dag mindre Herre over sig selv og bestræbte sig næsten ikke længere for at skjule det Voldsomme og Vilde i sit Hjertes Tilstand for Claudine, i hvis rolige, stille Tilværelse hans stormfulde Nærhed forstyrrende begyndte at indgribe. Ikke blot mødte hun ham tidlig og silde paa hver af sine Yndlingsveie, men da hun, paa Grund heraf, ikke længere ene forlod Huset, saae hun ham saa ofte staae for sig, naar hun med sit Arbeide sad under sit kjære Kastanietræ, at hun med Bekymring forudsaae, at hun snart maatte forlade dette yndede Tilflugtssted og lukke sig inde i sit Værelse; thi denne brændende Elskers hele Væsen og Henthydninger til de Lidelser, hun foraarsagede ham, indjøge hende en ufrivillig Forfærdelse.

Det Urimelige i dette Forhold kunde naturligviis ikke vedvare i lang Tid. I et lyst Øieblik besluttede Baronen omsider at gribe rask i sin Skjæbnes Urne, og med en tilkæmpet rolig Mine nærmede han sig en Dag, da Claudine havde vovet sig ud i Haven.

Med et Udtryk af stille Bedrøvelse sagde han: „De vil dog ikke flygte for mig, som for et vildt Dyr, men unde mig et Øieblikś Samtale?"

Claudine anviste ham en Plads ved sin Side under Kastanietræet, der med venlig Haand skjulte de To med sine yppige Blomster, med sine brede Blade og Grene, ligesom det vidste, at den forestaaende Samtale vilde handle om Kjærlighed.

Med en Stemme, der ikke var fri for en sagte Skjælven, sagde nu Baronen: „Det, jeg har paa Hjertet at sige Dem, veed De ganske sikkert, thi jeg kan ikke troe, at De kunde mistyde den ubegrændsede Høiagtelse, jeg nærer for Dem. At jeg elsker Dem, kan ikke være Dem nogen Nyhed. Jeg saae Dem første Gang uden at sees af Dem, og fra det Øieblik af har jeg ingen anden Tanke havt end Dem. Jeg kan med Sandhed

forsikkre, at De er min første Kjærlighed, og De vil ogsaa bl den sidste. Derfor kommer jeg for med rene Ord at beile Dem. Vil De blive min Kone? Alt, hvad mit er, lægger for Deres Fødder, jeg vil være Dem den kjærligste Ægtema og sørge, som Pligten kræver, for Deres Søns Opdragelse Deres Skjæbne efter min Død. Siig, vil De gjøre mig til lykkeligste Menneske?"

Med stor Undseelse svarede Claudine: „Ak, Hr. Bar En saa paafaldende Mesalliance vilde vel, langt fra at gj Dem lykkelig, snarere staae iveien for Deres Fremtid, der ligger for Dem med saa lyse Farver."

„Nei, ikke uden i Forening med Dem. Jeg er min eg Herre! jeg forlanger ingen anden Lykke end den at leve rolig i Kjærlighed."

Claudine sukkede, det kostede hende Møie at forklare s Tanker uden at saare den ærlige Beiler. Baronen havde gre hendes Haand, hun lod ham beholde den, og sagde med et sa Haandtryk: „Tro mig! jeg føler det Ærefulde, det Misundelse værdige i den Skjæbne, De tilbyder mig, men saameget m burde jeg, hvis jeg modtog den, kunne sige mig selv, at jeg i var den uværdig; jeg maatte tiltroe mig virkelig at kunne bidra til Deres Lykke, men det kan jeg ikke, thi kun den inderlig Kjærlighed kan være Gjengjæld for Deres, og den staaer det i mere i min Magt at give nogen Mand."

Baronen taug med bedrøvet Mine. Efter et Øieblikks Tau hed sagde han: „Men De er jo dog fri."

„Jeg er ikke engang vis derpaa," svarede Claudine m nedslagne Øine.

„De forestiller Dem maaskee, at Deres Mand, som bl borte paa en Søreise, ved et eller andet Mirakel kunde være ilt Men jeg beder Dem betænke, hvor høist urimeligt et saada Haab dog er. Efter saamange Aars Forløb skulde da intet Me

nesfe, enten af Skibets Besætning eller Andre, have mindste Efterretning at give om ham? Men ialfald maa det jo ikke være umuligt at tilveiebringe nogen større Vished herom. Hvad var Skibets Navn? Hvor var dets Hjemstavn? Hvem var dets Rhedere eller Participanter? Nævn mig alt Dette, og der skal Intet blive forsømt for at skaffe Vished om dets Skjæbne."

Efter et Øiebliks Betænkning svarede Claudine: „Jeg kunde vistnok undvige at besvare disse Spørgsmaal; jeg kunde sige, uden at lyve, at omstændelig Beretning om et elsket Menneskes voldsomme, maaskee piinlige Død er saa sønderrivende, at jeg er svag nok til at sky et Billede, der vilde martre min Phantasie Dag og Nat. Men den Hengivenhed, De viser mig, giver Dem Ret til min Fortrolighed, saameget mere, som Det, jeg har at betroe Dem, rimeligviis vil være en Modgift mod den Trolddom, som jeg ubevidst har øvet imod Dem. De troer, som Alle, at jeg er Enke, at min Søn er Frugten af et lovligt Ægteskab. Det er ikke saa. Som en meget ung, uerfaren Pige, er jeg bleven henreven af Tidens regelløse Grundsætninger, af min Omgivelses Letsindighed og af den elskværdigste Mands og min egen Kjærlighed. Min Søn er Frugten af denne Kjærlighed. Den Skamfuldhed, hvormed jeg gjør Dem denne Tilstaaelse, viser bedst, at jeg selv erkjender min Strafværdighed, men dog maa jeg tilføie, at jeg ikke engang formaaer af Hjertet at angre den altopoffrende Kjærlighed, som har skjænket mig en Moders Lyksalighed, der erstatter hvad jeg har liidt eller kan komme til at lide for mit over alt Andet elskede Barn."

Denne Bekjendelse syntes ikke at gjøre noget overordenlig dybt Indtryk paa Baronen. Han taug en liden Stund, derpaa sagde han: „Det er engang imellem faldet mig ind, at en Hemmelighed af denne Natur hvilede over Deres Forhold. Men denne lykkelige Elsker, er han død?"

„Jeg formoder det. Idetmindste har hans Liv været udsa for de største Farer."

„Han var altsaa Sømand eller Militair?"

„Det Sidste."

„Men hvad bevægede ham til at forlade Dem, under saa danne Omstændigheder?"

„Hans Ære, hans Pligt."

„Af hvad De nu har sagt mig, maa jeg formode, at ha var en Udlænding."

„Ja det er sandt."

„De vil ikke betroe mig hans Navn og Deres eget, thi je gjetter, at ogsaa herover hviler en Hemmelighed."

„Jeg har sagt Dem og vil sige Dem Alt, hvad der ka interressere Dem, Alt hvad jeg troer at burde sige; spørg mi ikke om Mere. Jeg er fader- og moderløs, min Familie vill sikkert ikke taale, at jeg vedkjendte mig dens Navn, da jeg ha unddraget mig dens Myndighed. For ikke at give mit Bar fra mig, har jeg forladt Alt som en Flygtning, og skjuler mi her, takkende Gud for det lykkelige Fristed, han har forundt mig for den moderlige Veninde, han her har ladet mig finde. Dett er Alt hvad jeg kan sige, og Mere end jeg nogensinde vil sig den øvrige Verden."

Baronen saae paa hende med inderlig Ømhed og sagd derpaa: „Den Retsindighed, som bevæger Dem til at vise mi denne Fortrolighed, forhøier endnu Deres Værd i mine Øine og langt fra at være en Anstødssteen for mine Ønsker, syne disse Opdagelser mig snarere at bortrydde Vanskelighederne. A De er aldeles fri, er nu ustridigt, thi enten er den lykkelige Mand død, eller han er en Troløs, og i begge Tilfælde er det Baand brudt, der bandt Dem til ham. Jeg nægter ikke, at Tanken om at De har tilhørt en Anden, jo er og vil stedse blive mig bitter men jeg har jo altid anseet Dem for Enke, vidst, at De va

Moder, og hvad Moralen angaaer, saa har jeg ikke selv Ret til at være en streng Moralist. Verdens Dom derimod kan i min Stilling ikke være mig ligegyldig, men det kunde sikkert ikke være vanskeligt i Forening at træffe saadanne Forholdsregler, at vi førte Nysgjerrigheden paa Vildspor. Jeg gjentager derfor mit Tilbud: Vil De give mig Deres Haand, saa vil De naturligviis ogsaa vise mig en heel Fortrolighed, og da vil rimeligviis Deres Familie heller ikke nægte at forsone sig med min Gemalinde og hjelpe os til at skjule den egenlige Hemmelighed i Deres Skjæbne, især da det vel er Deres Slægtninges eget Ønske at skjule den. Jeg har sat mit Hjerte saaledes til det Haab at eie Dem, at Intet i Verden kan bringe mig til godvillig at afstaae derfra."

„Ak Hr. Baron! Jo mere Godhed De viser mig, jo større Uret vilde der være paa min Side, dersom jeg modtog den. Jeg bevarer endnu min første, min eneste Kjærlighed. Jeg lever endnu i Erindringen om ham. Med dyb Smerte forlod han mig. Vi vare Begge unge og uforsigtige; han er uvidende om sin Søns Tilværelse. Jeg lovede ham Troskab til Døden; brød jeg min Ed, da vilde Tanken om ham blive mig en Skræk. Tænkte jeg mig ham levende, da vilde jeg skjælve for at møde ham og fremstaae for hans Øine. Tusinde urimelige Muligheder, der viste mig ham uskyldig i hans lange Taushed, vilde opstaae i min Phantasie; tænkte jeg ham død, da vilde det Haab at møde ham hisset ikke længere være min Trøst. I Drømme seer jeg ofte hans kjære Billede, da seer jeg ham stedse trofast og elskende, og naar jeg vaagner, føler jeg mig styrket af min Drøm; men tilhørte jeg en Anden end ham, da vilde jeg vaagne med Anger og bange Anelser. Nei for mig passer kun det klosterlige Liv, hvortil en naadig Himmel vidunderlig har ført mig. Med Verden har jeg Intet mere at gjøre. Troskab er Det, jeg har lovet Gud og mig selv, og naar jeg engang maa sige min Søn: For Verdens Øine er din Fødsel betegnet med Van-

Baronens Sjæl. Han vilde tilbyde Claudine sin Haand og kjøbe sin Ro og Tilfredshed med Opofrelsen af langt mindre væsenlige Goder. Efter denne Beslutning følte han sit Indre lettet og vovede lidt efter lidt at vise Spidsen af sine Frierkløe. Det var aldrig faldet Claudine ind at see en Elsker i den fornemme, rige og tillige beskedne, næsten undseelige Mand. De smaa Bemærkninger, som ved en og anden Leilighed vare undslupne Christiane om Baronens stjaalne Sukke og Øiekast, havde Claudine besvaret med Latter; men den Forandring, der nu var foregaaet i hans Tone, kunde ikke undgaae hendes Opmærksomhed, og denne Opdagelse gjorde hende mindre fri og ligefrem imod ham. Med Smerte bemærkede han Dette, og nye Bekymringer og Tvivl opstode i hans Sind. Turde han ikke haabe at vinde hendes Kjærlighed? Elskede hun en Anden? Havde hendes afdøde Mand været hende saa kjær, at hendes Hjerte var dødt med ham? Hvem var egenlig denne Lyksalige? Aldrig hørte man hans Navn nævne? Hvem var hun selv? Aldrig hørte man hendes Slægt nævne? Amor er den største af alle Læremestre. Med en diplomatisk Finesse, om hvilken Baronen aldrig tilforn havde drømt, vidste han et Par Gange at føre Samtalen hen paa et saadant Gebeet, at han af Claudines Yttringer uddrog den Slutning, at noget Saadant som et Giftermaal mod Forældres eller Frænders Villie maatte have skilt hende fra sine Nærmeste, og at det var tydeligt, at hun lidenskabeligt havde elsket sin Søns Fader, og endnu elskede ham i sin usigelige Kjærlighed til dette Barn. En Skinsyge, man kunde kalde vanvittig, greb ham ved denne formeente Opdagelse. Den afdøde Medbeiler blev ham meer end forhadt, og den lille Charles, der med uskyldig Hengivenhed stedse nærmede sig til ham, blev med hver Dag mere en Gjenstand for hans Uvillie. Undertiden drog han Barnet tæt hen til sig og stirrede i dets yndige Ansigt, for i de barnlige Træk at lede om den forhadte Faders, og til sin Qval forestille sig, at de vare

avde været skjønne. Han blev saaledes med hver Dag rre over sig selv og bestræbte sig næsten ikke længere le det Voldsomme og Vilde i sit Hjertes Tilstand for i hvis rolige, stille Tilværelse hans stormfulde Nærhed e begyndte at indgribe. Ikke blot mødte hun ham ilde paa hver af sine Yndlingsveie, men da hun, paa af, ikke længere ene forlod Huset, saae hun ham saa for sig, naar hun med sit Arbeide sad under sit kjære :, at hun med Bekymring forudsaae, at hun snart lade dette yndede Tilflugtssted og lukke sig inde i sit :hi denne brændende Elskers hele Væsen og Hentyd- de Lidelser, hun foraarsagede ham, indjoge hende en forfærdelse.

Urimelige i dette Forhold kunde naturligviis ikke ved- g Tid. I et lyst Dieblik besluttede Baronen omsider ift i sin Skjæbnes Urne, og med en tilkæmpet rolig nede han sig en Dag, da Claudine havde vovet sig ud

et Udtryk af stille Bedrøvelse sagde han: „De vil dog for mig, som for et vildt Dyr, men unde mig et Samtale?"

dine anviste ham en Plads ved sin Side under Kasta- er med venlig Haand skjulte de To med sine yppige med sine brede Blade og Grene, ligesom det vidste, at iende Samtale vilde handle om Kjærlighed.

en Stemme, der ikke var fri for en sagte Skjælven, Baronen: „Det, jeg har paa Hjertet at sige Dem, nske sikkert, thi jeg kan ikke troe, at De kunde mis- begrændsede Høiagtelse, jeg nærer for Dem. At jeg , kan ikke være Dem nogen Nyhed. Jeg saae Dem g uden at sees af Dem, og fra det Dieblik af har nden Tanke havt end Dem. Jeg kan med Sandhed

og at den gamle Susanne, som var sat paa Pension, nu leve hos sin Cousine, den gode Madame Lyng. Paa sine gjentag Spørgsmaal om Efterretning fra Ferdinand havde hun først den senere Tid faaet det Svar, at hans Fader Justitsraaden r var ligesaa tilfreds med ham, som han i fordums Dage hav været det Modsatte, thi nu havde han Glæde af Sønnen, d var fordeelagtigt etableret og gift i Genf. I en søvnløs N drage de ved Tidens Haand afblegede Billeder med friske Farv forbi den vaagne Sands. Claudine søgte at berolige sig ved E indringen om sin Onkels Characteer, og fandt Grunde til Tr og til Frygt i sin Kundskab om denne. Paa den ene Si trøstede hun sig med, at Grosséreren i ganske nye huuslige Fo hold og Omgivelser vistnok ikke vilde opsøge en Niece, der s lidet kunde smigre hans Forfængelighed, fremdeles at han ogs var for retsindig til uden Nødvendighed at ville forurolige hend og altfor letsindig til at lægge sig hendes Skjæbne paa Hjert Men paa den anden Side vilde hans store Forfængelighed o verdslige Tænkemaade altformeget finde sin Regning ved ha Slægtnings Forbindelse med en Mand som Baronen, saa Denne, dersom han vedblev at gaae den Vei, han havde begynd vilde finde en mægtig Allieret i Grosséreren. Tanken om de strenge og vistnok fortørnede Tante Malfred var endnu mere a skrækkende. „Ak!" sukkede den bekymrede Claudine: „En Anel siger mig, at mine rolige Dage ere forstyrrede, at onde Tid ere mig nær."

Hun reiste sig i Sengen og saae ved Maanelyset, so skinnede ind i Værelset, den lille Charles, hvis Kurvesenq st for Foden af hendes. Han laae i dyb Søvn, med sine sm Hænder foldede over Brystet. Andægtig foldede den unge Mod ogsaa sine, og sagde: „Han er sovet ind med sin Aftenbøn p Læberne. En trøstelig Følelse griber mig ved dette Syn. du, som lod en Straale fra din Guddom falde i min forvirre

Sjæl, da jeg i hiin høitidelige Time bragte mit faderløse Barn til din Helligdom, indviede ham til dig, og lovede dig at være en trofast Moder, du veed, jeg har holdt mit Løfte. Herre! hvem de gode Aander alle tjene, send en Engel til at bevogte denne Uskyldige i dette stille Tilflugtsted, som ingen onde Ord eller Følelser have besmittet, men som er helliget dig og Kjærligheden!"

Enhver Beængstet, der med fri Samvittighed kan bede en Bøn som denne, vil sikkert erfare, ligesom Claudine, at Engelen allerede staaer ved hans Leie, og bringer Ro og Hvile.

Om Formiddagen pleiede Baronens Gjæster sædvanlig at gaae deres egne Veie, og paa disse Timer sneg han sig som oftest til den stille Bolig, hvor han almindeligviis, især paa varme Dage, kunde vente at finde Claudine under Kastanietræets tætte Skjul.

Da han indfandt sig paa den Dag, vi her omtale, havde hans Ansigt et besynderligt Udtryk, der bebudede noget Usædvanligt. Efter et Par ligegyldige Ord sagde han: „En Hændelse, ikke noget Spioneri fra min Side, har opdaget mig det Halve af den Hemmelighed, De ikke vilde betroe mig. En gammel Bekjendt af Dem har igaar mødt Dem og strax gjenkjendt Dem. Han nævnede Deres Navn for Dem, der fulgte med ham, og da de kom hjem til mig, blev jeg bestormet med Spørgsmaal, som jeg naturligviis ikke indlod mig paa at besvare. Den, som roste sig af at kjende Dem og Deres Familie, forsikkrede forresten, at De var bleven gift i Mecklenborg med en rig Kjøbmand; om De var Enke, eller ved hvilke Skjæbnens Omskiftelser De var kommen til denne Egn, i en saa lidet glimrende Stilling, var han meget begjærlig efter at erfare."

Claudine svarede alvorligt: „Ja desværre! jeg har vel tænkt mig, at noget Saadant var Følgen af dette Møde."

„De seer altsaa selv, kjæreste Veninde, hvor usandsynligt

[illegible]

„Vil De da ikke bebreide [illegible] ... Hvad jeg fortjent det ... Tænkemaade for mig, at ... et Ord, som ikke Mange i ... kunde, og til Løn for saa ... alt Andet, end til mig."

„Skaan Hr. Baron! De ... Ærværdighed. Til Løn for Deres ... Dem min Fortrolighed, min Venska... At jeg ikke kan give Dem Mere, ... at jeg har aldrig ønsket eller søgt at ... ikke kunde gjengjælde. Mine Grunde, ... klaret Dem saa ofte, at jeg ikke vil ... gjentage dem. Jeg beder Dem derfor, ... denne Materie, og ifald min Skjæbne ... saa und mig den stille Fred, som er Al... dens Helligdom. Forstyr ikke min og ... at udsætte os for Verdens Opmærksomhe... Kjærlighed, hvormed De beærer mig, har ... Timer, da har den heller ikke forskaanet ... Liv. Lad alt Dette ende! Vær mig en ... skal aflade at skatte høit, og lad denne ... vite om en Sag, i hvilken disse i Sa... ... kste Tid."

ronen sprang op. Han var bleg. Claudine forfærdedes
e paa ham. „Godt!" sagde han med skjælvende Læber:
ligt! Jeg har Intet mere at sige, og har kun sagt alt-
t. Jeg skal ikke mere genere Dem eller Deres."
d disse Ord ilede han bort, som forfulgt af Dæmoner.
kan vel siges, at han var det, saaledes havde Lidenskaben
am Sjælens Frihed. Saasnart han kom hjem, satte
til Middagsbordet med sine Venner. Disse saae paa
Forbauselse. Han affecterede en saa vild Lystighed, at
, han maatte være beruset eller have en hidsig Feber i
Han lod imidlertid saamegen Champagne og andre
: hente op fra sin Kjelder, og drak sine Gjæster saa
, at de Fleste snart ikke havde Noget at lade ham høre.
ter Maaltidet styrtede han ud i det Frie og tog — be-
nok — Veien henimod den Landsby, som han med
eligste Eder havde forsvoret nogensinde at betræde. I
af denne var en steil Bakke, der med sin øverste Skrænt
over Havet. Her standsede han, kastede sig ned i Græsset
od sig til sin Fortvivlelse. I sit oprørte Sind fandt han
fornærmet, sit Hjerte krænket, og kaldte sig mishandlet,
og tilsidesat for en Troløs. „Havde jeg ham blot her,
adte, skjændige Forfører! jeg skulde omslynge ham og
g med ham ned her i Havet. Det kunde jeg have Lyst
øre ialfald, thi er han død, saa kunde jeg møde ham
er maa ogsaa være Hævn. O kunde jeg blot træffe ham!"
det Samme hørte Baronen en spæd Stemme bag ved
sagde: „Her er jeg!"
n vendte sig og saae den lille Charles, saaledes som han
ang havde seet ham, med hans trefarvede Skjærf og Ge-
a Skulderen. Den Rasende greb den smilende Dreng i
ne og raabte: „Du sendes mig af Helvede selv."

det er, at De i længere Tid kan blive skjult for Deres Fami
Tillad mig derfor at anholde om Deres Haand hos Deres N
meste. Alle Misforhold, alle Vanskeligheder ville blive jævn
naar jeg tør fremtræde som Den, der har Ret til at beskj
Dem. Der vil da Intet være, hvorfor De behøver at frygte.

„Intet, uden for mig selv, for min Samvittighed, for n
indre Rolighed. De er altfor retsindig til ikke at ansee en saa
Frygt for den værste af alle."

„Vil De da ikke bebreide Dem selv at have gjort mig ul
kelig? Har jeg fortjent det af Dem? Jeg tør vel sige, uden
træde Delicatessen for nær, at jeg, for at vinde Dem, ikke l
sky et Offre, som ikke Mange i mit Sted vilde være istand til
bringe, og til Løn for saa stor Kjærlighed tager De Hensyn
alt Andet, end til mig."

„Tilgiv Hr. Baron! De seer vort Forhold fra et urig
Synspunkt. Til Løn for Deres Godhed for mig har jeg skjæn
Dem min Fortrolighed, mit Venskab, om De vil modtage d
At jeg ikke kan give Dem Mere, skal jeg aldrig bebreide m
thi jeg har aldrig ønsket eller søgt at opvække Følelser, som
ikke kunde gjengjælde. Mine Grunde, mine Tanker har jeg f
klaret Dem saa ofte, at jeg ikke vil trætte os Begge med
gjentage dem. Jeg beder Dem derfor, lad os for stedse afbr
denne Materie, og ifald min Skjæbne ligger Dem paa Hje
saa und mig den stille Fred, som er Alt hvad jeg ønsker af J
dens Herlighed. Forstyr ikke min og mit Barns Tilværelse v
at udsætte os for Verdens Opmærksomhed. Tro mig! om d
Kjærlighed, hvormed De beærer mig, har kostet Dem ubehageli
Timer, da har den heller ikke forskaanet mig for Ængstelser
Uro. Lad alt Dette ende! Vær mig en Ven, som jeg aldr
skal aflade at skatte høit, og lad denne vor Samtale være d
sidste om en Sag, i hvilken disse i Sandhed skal være mi
sidste Ord."

Baronen sprang op. Han var bleg. Claudine forfærdedes ed at see paa ham. „Godt!" sagde han med skjælvende Læber: Fortræffeligt! Jeg har Intet mere at sige, og har kun sagt alt-r Meget. Jeg skal ikke mere genere Dem eller Deres."

Med disse Ord ilede han bort, som forfulgt af Dæmoner. g det kan vel siges, at han var det, saaledes havde Lidenskaben røvet ham Sjælens Frihed. Saasnart han kom hjem, satte n sig til Middagsbordet med sine Venner. Disse saae paa m med Forbauselse. Han affecterede en saa vild Lystighed, at tænkte, han maatte være beruset eller have en hidsig Feber i oppen. Han lod imidlertid saamegen Champagne og andre e Vine hente op fra sin Kjelder, og drak sine Gjæster saa lig til, at de Fleste snart ikke havde Noget at lade ham høre. trax efter Maaltidet styrtede han ud i det Frie og tog — be-erligt nok — Veien henimod den Landsby, som han med skrækkeligste Eder havde forsvoret nogensinde at betræde. I ærheden af denne var en steil Bakke, der med sin øverste Skrænt ug ud over Havet. Her standsede han, kastede sig ned i Græsset overlod sig til sin Fortvivlelse. I sit oprørte Sind fandt han Ære fornærmet, sit Hjerte krænket, og kaldte sig mishandlet, stødt og tilsidesat for en Troløs. „Havde jeg ham blot her, n forhadte, skjændige Forfører! jeg skulde omslynge ham og rte mig med ham ned her i Havet. Det kunde jeg have Lyst l at gjøre ialfald, thi er han død, saa kunde jeg møde ham sset; der maa ogsaa være Hævn. O kunde jeg blot træffe ham!"

I det Samme hørte Baronen en spæd Stemme bag ved , som sagde: „Her er jeg!"

Han vendte sig og saae den lille Charles, saaledes som han ste Gang havde seet ham, med hans trefarvede Skjærf og Ge-ret paa Skulderen. Den Rasende greb den smilende Dreng i ne Arme og raabte: „Du sendes mig af Helvede selv."

Barnet blev bange for hans vrede Aasyn og sagde: „Slip mig!" —

„Nei," raabte han, „du ligner din Fader! og det er sikkert hans forhadte Farver, hvormed du er udpyntet. Jeg springer ned i Stranden med dig, saa kan du hilse ham, hvis han er død, og forklage ham for Gud, hvis han lever."

Charles begyndte at græde. „Slip mig," raabte han, „du gjør mig bange! Jeg vil forklage dig selv for Gud, thi det er Synd, at du forskrækker mig. Jeg har jo altid holdt af dig. Slip mig! jeg vil hjem til min Moder."

Baronen slap ham og kastede sig selv ned paa Jorden, og hans Raseri opløste sig i den hæftigste Graad. Charles gjorde en Bevægelse for at nærme sig den grædende Ven. Baronen gjorde Tegn med Haanden, at han skulde fjerne sig, og sagde med vred Stemme: „Skynd dig! løb hjem!" — og det forundrede og forskrækkede Barn ilede bort fra det farlige Sted.

Den ulykkelige Elsker blev længe liggende paa Skrænten og udgræd sin dobbelte Ruus. Da han noget havde fattet sig, gyste han i sit Inderste over den rædsomme Magt, hvormed Lidenskaben havde omspændt hans Sjæl. Han gik hjem, og ved Aftenbordet erklærede han sine Venner, at han næste Morgen vilde reise til Kjøbenhavn for at ordne Et og Andet, eftersom han havde besluttet at tiltræde en Udenlandsreise.

Claudine sad imidlertid eensom under sit Træ i Haven. Hun følte sig forstemt. Baronens vilde, blege Miner ved hans Bortgang havde gjort et ængsteligt Indtryk paa hendes Sind; hun vidste ikke selv at forklare sin bange Anelse. Da kom den lille Charles i fuld Fart løbende til hende, og med blussende Ansigt og taarefulde Øine kastede han sig om hendes Hals og bad ydmygt om Tilgivelse for at have, ulydig mod hendes Befaling, besteget Skrænten ved Havet. „Kjære Moder!" sagde Barnet: „Jeg har aldrig gjort det før og skal aldrig gjøre det

mere, men jeg saae Baronen sidde deroppe, og saa tænkte jeg, at jeg vel turde gaae op til ham, men hvor han var forunderlig!"

Og nu fortalte han omstændeligt og sandfærdigt den Scene, er var foregaaet paa dette Sted. Claudine kunde neppe skjule en indre Bevægelse, som hun følte ved denne Beretning. Hun oldt sin Søn fastsluttet i sin Arm, og formaaede kun svagt at ebreide ham hans Ulydighed, og vistnok mindre til Straf end Frygt for at lade ham ude af Sigte, paalagde hun ham, at an hverken denne Aften eller næste Dag maatte fjerne sig længere end til Engen udenfor Huset. Charles vidste godt, at Bønner Parlementeren ikke vilde forandre hans Dom, han satte sig almodig ved sin Moders Side, og syntes tankefuld.

Endelig sagde han: „Baronen sagde, at jeg skulde hilse in Fader, at jeg skulde forklage min Fader for Gud, hvad eente han dermed? Er ikke min Fader død paa Søen? Det ar Bedstemoder fortalt mig. Fortæl mig om min Fader! det jer du aldrig. Var han ikke god?"

„Jo meget god."

„Siig mig, er han død paa Søen?"

Claudine svarede rørt og forlegen: „Nei han er falden i Krigen."

„Falden i Krigen?" raabte Charles. „Det glæder mig, et kan jeg godt lide; saa var han vist en tapper Mand?"

„Spørg mig nu ikke mere! Naar du bliver større, skal jeg ortælle dig om din Fader, nu vilde du ikke forstaae mig."

Drengen sad lidt og taug stille. Derpaa sprang han op med største Lystighed, greb sin Tromme og istemte med høi Røst Marseillaisen, et Signal, der strax blev besvaret af hans landlige Kammerater, som med deres gode sjællandske Bondedialect sang et franske Omqvæd, som deres lille Anfører havde lært dem, og om en sand Armee fra Republikens unge Dage ilede den lille

Trop, med Træsko paa Fødderne eller barfodet, til sin General, og forenede sig med ham paa Engen.

Claudine var dybt greben af Barnets Beretning. „Hvor var den mig dog nær," sagde hun ved sig selv, „den Ulykke, der af alle vilde meest nedtrykket mig! O Gud! hvor minder min Samvittighed mig om den mørke Time, da jeg selv — ligesom denne Rasende — vilde have kastet mig i Havet med dette Barn og endt dets kostbare Liv med mit eget, staaet for min Dommer hisset som en Forbryderske, mødt Lusard som hans Søns Morderske! Jeg skjælver ved Tanken! Var den Ulykke rammet mig, som nu idag truede mig, da havde Straffen, saa haard den var, dog været retfærdig. Ja i Sandhed! det er ingen Drøm en høiere Haand beskjærmer min uskyldige Søn. Bør ikke denne Tanke styrke mit synkende Mod? Men i dette Øieblik vil den svigte mig. Hvor ængster jeg mig ved at tænke paa denne halv afsindige Mand, der altid omsværmer mit stille Opholdssted! Jeg føler mig saa forladt, jeg føler hvad det vil sige for mig og mit stakkels Barn at være uden Beskytter."

Neppe havde Claudine i sit stille Sind udtalt disse Ord, før en Beskytter uventet viste sig. En Vogn, kjørt af en Postillon, holdt i Nærheden, en Mand sprang ud og ilede mod Havegittret, og inden Claudine kunde fjerne sig, løb han hende imøde, greb hende i sine Arme, trykkede hende til sit Bryst og kunde for indre Bevægelse neppe sige: „Claudine! kjender du mig ikke igjen?" Og med ubeskrivelig Glæde hilste Claudine sin Ungdomsven og Slægtning Ferdinand Waller.

Da den første Bevægelse ved Gjensynet var sagtnet, sagde Ferdinand: „Endelig finder jeg dig, efter en lang, forgjæves Leden. Det er nu henimod ni Aar siden vi sidste Gang saaes. Hvormeget er dog forandret i vor Kreds og i hele Verden i dette Tidsrum! Af mine første Breve fra Udlandet veed du venteligt, at jeg i Paris vandt en Ven i en ung Schweitzer. Da ha

reiste hjem til sit Land, fulgte jeg med ham efter hans Ønske. Hans Fader og han selv stode i Spidsen for et omfattende industrielt Foretagende. Ved Hjelp af mine Sprogkundskaber og ved min Vens Godhed blev jeg først Medarbeider og siden Medinteressent i dette Handelshuus, og hvad der endnu var det Bedste, jeg blev Søn og Broder af Familien ved at ægte min Vens elskværdige Søster, og som du her seer din letsindige Fætter, er han, uden at prale, en driftig Forretningsmand, en kjærlig Ægtemand, og Fader til en lille treaars Datter. Jeg kan med Sandhed forsikkre dig, at jeg i alle disse Skjæbnens Omverlinger aldrig har glemt min smukke lille Cousine, der græd saamange Taarer ved vor Afsked; jeg spurgte til dig i hvert af mine Breve, og jeg havde ikke været længe borte, førend jeg fik det Svar, at du var gift i Mecklenborg med den tydske Kjøbmand, som jeg havde seet i Onkels Huus. Jeg tilstaaer, at denne Efterretning mishagede mig, men nu, da jeg benyttede mig af en Leilighed, der frembød sig til at gjensee mit Fædreland, lagde jeg dog Veien til Kjøbenhavn over Doberan, og reiste til et Landsted et Par Mile derfra, hvilket man nævnede mig som den omtalte Kjøbmands Sommerbolig. Jeg lod mig melde hos Fruen, og stod heel forbauset for en fremmed Dame. Til Lykke var Tante Malfred der, af hvem jeg dig angaaende dog ikke erfarede stort Andet, end at hun var vred paa dig. I Kjøbenhavn gik det ikke bedre, før jeg endelig blev henviist til den gamle Susanne. Af hende og end mere af den vakkre Kone, hos hvem hun opholder sig, fik jeg omstændelig Beretning om Alt. O min kjære Claudine! med dyb Bekymring hørte jeg, hvad du har lidt, med Glæde, hvorledes du har bestaaet din haarde Prøve. Du er bleven dig selv lig. Din ungdommelige Begeistring, som Tidens Tendenser, som Kjærligheden, ak! som mine egne exalterede Udbrud opvakte og nærede, er du bleven tro paa en skjønnere Maade end Tiden og vi Andre, som levede i dens skjønne

Løfter, hvilke den ikke har holdt. Hos dig have disse Begreber forædletsig til den sande Frihed, der ikke lader sig kue af Modgang og Menneskefrygt til at fornægte sin Troskab og Kjærlighed. O jeg kunde kaste mig for dine Fødder og bønfalde dig om Tilgivelse for den Deel, jeg har i din Skjæbne, dersom jeg ikke til min Trøst følte, at din Seier var større end dit Uheld!"

Med inderlig Bevægelse hørte Claudine den trofaste Vens varme Lovtaler, der hævede hende i hendes egne undseelige Dine. „Gjennem vore Feiltrin," sagde hun, „lære vi mangengang at vende vort Sind til det Høiere og Bedre."

Ferdinand holdt begge hendes Hænder i sine og sagde halv sagte: „Alt kan endnu blive godt. Maaskee kan det endnu forundes mig at være et Redskab til din Opreisning, som jeg har været det til din Ulykke."

Med bange Stemme sagde Claudine: „Veed du slet Intet om din Ven Lusard?"

„Hvorledes?" svarede han: „Du veed ikke" ....

Claudine afbrød ham og lagde Haanden paa hans Mund: „O ti! tal ikke Ordet ud! Tusinde Gange har jeg sagt mig det, men gyser dog for at høre det."

„Hvad mener du?"

Med neppe hørlig Stemme og bortvendt Ansigt hviskede hun: „At han er død."

„Død! Nei ingenlunde! Veed du ikke, at han for et halvt Aars Tid siden er bosat her i Danmark? I Jylland, paa sin Onkels Gods, som han har arvet?"

Claudine stirrede paa ham uden at svare.

Ferdinand vedblev: „Erindrer du ikke, at han ofte talede om sin Onkel, den emigrerede Duc de Montalbert? Denne stive Aristocrat, hvis Vrede bedrøvede hans Brodersøn saa meget, lod sin Forbittrelse døe med Republiken, mødte sin Neveu i Paris, forligte sig med ham og indsatte ham til sin Arving, hvor-

paa han var saa god at reise til det Fædreland, hvorfra man ikke kan emigrere."

„Har Lusard i alle disse Aar aldrig skrevet til dig?" spurgte Claudine frygtsom.

„Kun et Par Gange. I Krigens Tummel faaer man ikke synderlig Ro eller Leilighed til at skrive Breve, men dog har han, netop som han reiste fra Paris for at begive sig til sin nye Eiendom, sendt mig nogle Linier med en Landsmand, som reiste til Genf. Jeg reiser til ham og haaber at bringe dig ham tilbage med større Glæde, end da jeg bragte dig ham paa Broen ved Fiskerleiet. Erindrer du den Dag?"

„O Ferdinand! du ængster mig!"

„Hvorledes? Elsker du ham ikke mere?"

„O kan du spørge! Men ak! jeg veed ikke selv .... Den rige, fornemme Montalbert forekommer mig saa fremmed. Det er ikke den unge Lusard med det elskende, melancholske Udtryk, ham som gik en uvis Skjæbne imøde. Han har glemt mig!"

„Hvem siger, han har glemt dig? Han er, ligesom jeg, ført bag Lyset af falske Efterretninger, han troer at du er troløs."

„Betænk dog, Ferdinand! Dersom han endnu havde elsket mig, skulde han da, skulde nogen Mand lade sig afholde fra at forskaffe sig Vished om en Piges Skjæbne, der havde betroet sig til hans Ære, forudsat at han endnu elskede denne Pige? Nei lad mig være død for ham."

„Claudine! glemmer du din Søn? Skal hans Fader ikke erfare hans Tilværelse? Vil du berøve dit Barn dets Fædrenenavn, dets Ret?"

„Ak, Ferdinand! Til sin Faders Navn og Eiendom har min stakkels Dreng ingen Ret efter menneskelige Love. Er der ingen Kjærlighed, er der heller ingen Ret, hverken for ham eller mig; og jeg vil ingen Opreisning, som jeg skulde modtage af anden Haand end af Kjærlighedens. Sæt dig for et Øieblik i

mit Sted! Erindre dig hine Dage, da Lusard elskede mig saa varmt, saa inderligt. Intet Menneske kan vide det bedre end du, vor fælleds, eneste Fortrolige. Tænk dig, om nu en Følelse af Pligt og Ære bragte ham tilbage til hans Søns Moder, som han ikke mere elskede, saa jeg skulde see ham kold og mismodig, sukkende over det Baand, som nu stod iveien for hans Fremtids Planer og Ønsker! Tænk dig Dette! Nei saa dybt kan jeg ikke fornedre mig; da vilde jeg først begræde min Ungdoms Feiltrin. I min ringe Stilling er jeg tilfreds, jeg lever rolig, i Kjærligheds og Venskabs Skygge. Og hvad min Søns Fremtid angaaer, da vil jeg trøste mig ved, at netop de ædleste, de meest udmærkede Mænd ere udgaaet fra et ringe, ofte fattigt Ungdoms-Hjem."

Samtalen blev nu afbrudt af Christiane, der kom fra et Besøg i Landsbyen, og førte den lille Charles med sig, der var løbet hende imøde. Med Hjertelighed, som en gammel Bekjendt, modtog Christiane sin unge Veninbes Slægtning, og den lille Dreng hilste for første Gang i Livet en Paarørende.

Ferdinand var paa sin Side henrykt over Barnets Skjønhed og Elskværdighed. „Ak, Claudine!" sagde han: „Dette Skjærf, som din Søn bærer, det gjenkjender jeg, og naar jeg tænker paa hiin Aften, da jeg første Gang saae det" ....

Han afbrød sig selv og sagde til Charles: „Kan du ogsaa synge Marseillaisen?"

Den lille Dreng blev glad over dette Spørgsmaal og istemte strax sin Yndlingssang. Ferdinand omfavnede ham rørt og sagde, henvendende sig til Claudine: „O hvilken Magt over Sjælen udøve dog vore Erindringer! Denne Sang, dette Skjærf, dit kjære Ansigt og det, som dit Barns Træk gjenkalde mig, føre mig ganske tilbage i min Ungdoms Dage."

En glad Fest feiredes paa denne Aften i den simple Bolig. Dens Beboerinder opbøde Alt, hvad der var dem muligt, fr

at vise deres Gjæst den Glæde, hans Nærværelse foraarsagede dem. Med qvindelig Opfindsomhed vidste de at indrette ham et hyggeligt Sovekammer for den kommende Nat, og det landlige Aftenbord var i al sin Tarvelighed nydeligt og behageligt.

Efter at den lille Charles var gaaet til Ro, bleve de to Veninder og deres Gjæst siddende i fortrolig Samtale til ud paa Natten. Med ligesaa stor Frihed, som under fire Dine, optoge de to Slægtninge den afbrudte Traad af det før afhandlede Emne, og Christiane sad som den milde, jævnende Mæglerske mellem de forskjellige Anskuelser. Imidlertid blev det endelige Resultat, at Ferdinand maatte helligt love at udforske Lusards Hjertelag, forinden han talte til ham om den fordums Elskede. „Ja jeg lover dig det," sagde Ferdinand, „jeg gjenkjender dig ogsaa i din ædle Stolthed. I intet Tilfælde skal din Ven og Fætter foretage det Mindste, som kan saare den eller forstyrre din Fred. Men ihvad der skeer, skal du i mig have en trofast Broder, og din Søn skal ikke være faderløs, saalænge jeg lever."

Den næste Morgen tiltraadte Ferdinand sin Reise til Jylland, og efterlod Claudine i en smertelig Spænding. Christiane forstod hendes Sindsstemning, og søgte forstandig og kjærlig at trøste hende. Claudine sagde: „Hvor har jeg dog været lykkelig i disse mange Aar ved din Side, min anden Moder, mine Tankers Fortrolige! Hvorfra ere de nu komne, disse urolige, lidenskabelige Fornemmelser, som have bemestret sig mit rolige Sind? Hvor stille levede dog min Ungdoms-Kjærlighed i min Sjæl! Hvor inderlig bad jeg til Gud for Lusards Liv! Og nu, da jeg veed, at han lever, at en saa kort Afstand i Rummet adskiller os, nu er det, som den gamle Lidenskab var opvaagnet i mit Indre. Med dyb Smerte tænker jeg mig forglemt af ham, med Skinsyge, at en Anden kan have indtaget min fordums Plads i hans Hjerte. Jeg længes efter ham, og skjælver for at see ham igjen. Jeg tæller Dagene til Ferdinands Tilbagekomst, og

synes, at jeg maa døe af Angst ved at læse min Skjæbne af hans Ansigt, eller høre den af hans Mund. Jeg kjender mig ikke selv igjen. Jeg troede at være helbredet for min Ungdoms Vildfarelser. Jeg skammer mig for Guds og for dine Øine."

„Ikke for mine," svarede Christiane: „Mine Øine have grædt Taarer, som dine; jeg kjender disse Uvishedens Qvaler. Men med Visheden vil efterhaanden Roligheden komme tilbage, og" — tilføiede hun, idet hun førte Charles, som netop traadte ind, hen til hans Moder, og lagde hans lille Hoved mod hendes Bryst: „Trøsten er nær."

De to Veninder følte sig i disse ængstelige Dage fastere sammenbundne end nogensinde, og lovede — ihvad der end kunde hænde — aldrig at forlade hinanden.

Ferdinand ankom imidlertid til Lusards Herresæde. Han gik uanmeldt ind ad en Vei, der gjennem Haven førte op til Gaarden. Dørene stode aabne til en Havesal, fra hvilken nogle Trappetrin gik ned til Haven, og lige indenfor Dørene saaes en Mand siddende ved et Bord, fuldt af Papirer og Bøger, og saa fordybet i Læsning, at han aldeles ikke bemærkede, at Ferdinand stod nær ved Døren og betragtede sin gamle Ven, hvis Udseende syntes ham forandret og vidnede om, at Besværligheder og Sorger havde præget deres Spor i de skjønne Træk. Men disse mørke Indtryk forsvandt i det Øieblik, da Lusard med uskrømtet Glæde og Overraskelse hilsede den velkomne Gjæst. Hele den stille, øde Borg fik nyt Liv, og fra den store Jagthund af op til den gamle Forvalter var det tydeligt at mærke, at dette Besøg var en behagelig Afbrydelse i den tilvante Eensomhed. Naturligviis meddeelte de to Venner hinanden i deres allerførste Samtaler de Forandringer, der vare foregaaet i deres Stilling i det lange Tidsrum, hvori de havde været adskilte. De store Forandringer i den politiske Verden, der ogsaa i deres Skjæbne havde spillet en større eller mindre Rolle, kom naturligviis og

saa paa Bane. Ferdinand holdt endnu fast paa sin gamle Forkjærlighed for de republicanske Ideer, og henholdt sig til Carnots bekjendte Votum: Que César soit grand, mais que Rome soit libre, og troede sig sikker paa, at hans Ven havde bosat sig udenfor sit Fædreland, af Misfornøielse over det nye Keiserdømme. „Nei," sagde Lusard: „Jeg har Intet imod, at see Republiken forvandlet til Monarchie. Det er efterhaanden blevet mig klart, at Frankrig mindst af alle Lande kan være Republik. De republicanske Dyder forudsætte en vis Fasthed, en Haardhed i Villie og Sæder, der ikke passer for et Land, som Naturen selv har anviist en Forfinelse, en Luxus, uden hvilken det ikke kan ernære sig. Ere ikke vor Jordbunds vigtigste Producter, hvad der især i andre Lande henregnes til Luxusvare: Viin, Silke og Mere? En Sympathie hersker vist altid mellem et Lands Natur og dets Befolkning. Vor er i sin naturlige Characteer blød og let som vor Silke, stærk og kraftig som vor Viin, den gjører jo rigtignok ligesom denne, men den er ikke grusom og dæmonisk, som den i Revolutionstiden har viist sig. Der er den traadt ud af sin naturlige Tilstand, og har ikke været sig selv bevidst. O min Gud! I de Tider, da vi To levede med hinanden, da vare Menneskene overalt begeistrede for det store Skuespil, vi opførte, og hvis første Act havde været ligesaa skjøn, som de paafølgende vare afskyelige; men du kan troe mig, at baade jeg og mine øvrige Landsmænd i vor daværende Omgangskreds, vi længtes i vort stille Sind efter en Heros, der formaaede at knuse den tusindhovede Hydra, der under forskjellige Former sønderrev vort Land og vore Hjerter. Han er kommen, denne Heros. Hvor have vi Alle med ubeskrivelig Begeistring og Kjærlighed fulgt hans seierrige Fane! Enhver af os havde følt sig lykkelig ved at døe for ham; jeg selv følte mig som i Himlen, da han engang roste og udmærkede mig i Armeens Paasyn. Men nu, efter saa megen Rædsel, saa meget udgydt ædelt, tap-

pert Blod, nu er dog heller ikke det Maal vundet, de Ide have ikke seiret, hvorfor vi have liidt og offret saa meget. Fr og Frihed ere endnu langt borte. Despotismen hersker und andre Former, og jeg bekjender, at jeg derfor, træt og længs fuld efter Uafhængighed, med Glæde har begivet mig til det stille Tilflugtsted i dit lille fredelige Fædreland."

„Men", sagde Ferdinand: „Forekommer denne Stilhed Eensomhed dig ikke tom, efter saa bevæget et Liv?"

„Ja og Nei! Jeg føler vel, her mangler mig Noge Ligefra disse Blomster her ude paa Terrassen, der ligge ned pa Jorden, fordi her ikke findes en kjærlig Haand til at opbin dem, og til dette Værelse, hvor Enhver kan gjenkjende en Peb svends Menage, savner man jo den Skjønhedssands og det Li som jeg elsker og gjerne saae omkring mig, men som jeg d ikke forstaaer at skabe, og endnu langt mere savner jeg en Ve som dig, med hvem jeg kan tale frit og fortroligt."

„Du mangler en elskværdig Hustru," sagde Ferdinand, fo nøiet over at bringe Samtalen over paa det Gebeet, hvor ha vilde have den. Men Lusard indlod sig ikke videre, han tr paa Skulderen og taug.

Saaledes gik det i nogle Dage. Claudines Navn blev ik nævnet. Det forekom Ferdinand, som om Lusard kjendelig undveg at berøre denne Materie. Endelig en Aften, da Ferd nand kom hjem fra en Tour i Omegnen, fandt han Aftenbo det dækket i en Løvhytte i Haven. Der stod Lys paa Bord og nogle Blomster laae i en Figur, der skulde forestille to Krand Lusard modtog sin Gjæst med en Blanding af Veemodighed Fornøielse i sit Ansigt, der aldeles gjenkaldte Ferdinand hans V fra fordums Dage.

Da den opvartende Tjener ved Desserten havde forladt de sagde Lusard: „Siig! Er der ingen Erindring der vaagner h dig ved denne lille Decoration, jeg her har indrettet? Jeg vi

give en Mindefest til Ære for en af mit Livs skjønneste Aftener, som jeg tilbragte i dit Selskab paa det mig altid dyrebare Landsted paa Strandveien. Erindrer du den? Denne Aften er deilig, ligesom hiin. Maanen skinner gjennem Løvet, som dengang. Lysene brænde stille her paa Bordet. Blomsterne ligge duftende ved Siden, men hvilken Forskjel! de ligge adspredte, ikke bundne i skjønne Krandse, vi kunne ikke krandse vore Hoveder med dem, de falde fra hinanden, som Ungdommens blomstrende Haab. Vi vare dengang Tre! En Plads er tom." —

Hans Stemme vidnede om hans indre Bevægelse. Han fyldte Ferdinands Glas og sit eget, og sagde: „Til Minde om din Cousine, den indtagende Claudine!"

Med Glæde greb Ferdinand sit Glas og stødte det mod sin Vens. Efter en lille Pause sagde han: „Du har da ikke ganske glemt Claudine?"

„Nei!" svarede Lusard med et meget forandret Udtryk: „Det var rigtignok hende, som glemte mig først, ja meget snart."

„Hvorledes! Har du aldrig erkyndiget dig om hende? Aldrig skrevet?"

„Ak, jeg maa lee af mig selv, som, Gud veed hvordan, iaften er falden ind i gamle Kjærligheds-Erindringer. Men da vi nu ere komne paa denne Materie, saa føler jeg selv, at jeg er dig en Forklaring skyldig, ja en Bøn om Tilgivelse for min Uret imod din elskværdige Paarørende. Jeg har tilvisse erkjendt og erkjender den Mangel paa Herredømme over min Lidenskab, der bragte mig til at indsmigre mig i en uskyldig Piges Hjerte og fordre Troskab mod en omflakkende Soldat, hvis Liv og Skjæbne hang i et Haar. Alt Dette sagde jeg mig selv med Anger og dyb Ængstelse, da jeg maatte forlade Claudine, som jeg elskede, ja tilbad med et Sværmeri, som hverken Rousseau eller hans Saint-Preux skulde have skammet sig ved. Jeg blev strax ved min Hjemkomst reven midt ind i Krigens Tummel,

dog søgte jeg enhver Leilighed til at faae Efterretning om min Elskede. Jeg skrev til din Onkel og til hende, men fik intet Svar. Ikke engang et Aar efter vor Adskillelse var forløbet, da jeg erfarede, at hun havde giftet sig i Tydskland, netop med et Menneske, i Anledning af hvem hun havde tilsvoret mig, at ingen Tvang eller Overtalelse skulde bringe hende til at bryde sin Troskab imod mig. Jeg var ung og forelsket. Da jeg fik denne Efterretning, fortvivlede jeg, og det kom mig ret tilpas, at vi netop den næste Dag skulde levere en Bataille. Jeg kastede mig i Stridens Ild, som Den, der søger Døden; men som det jævnligen gaaer, Kuglerne spottede mig, uden dog at gaae afveien for mig; thi bedækket med Saar blev jeg bragt fra Valpladsen, og laae længe meget syg. Et saadant langt og smerteligt Sygeleie hjelper med en beundringsværdig Kraft Fornuften til dens Ret, og jeg begyndte lidt efter lidt at finde mig beroliget ved den Tanke, at Claudines Skjæbne havde ført hende i en rolig Havn fra det usikkre Hav, hvorpaa min Kjærlighed havde lokket hende ud. Imidlertid kan jeg, uden at lyve, sige, at jeg aldrig har glemt hende, thi flere Gange har der været Spørgsmaal om Giftermaals-Planer, som min Familie eller andre Venner, ja endogsaa en flygtig Tilbøielighed fra min egen Side have viist mig som ønskelige, men da har altid min Claudines Billede stillet sig mellem mig og den paatænkte Brud, og strax er Denne falmet ved Siden af min første Elskedes Erindring. Jeg har følt Sandheden af hvad en af vore Sange siger: at Foraaret, som vender stedse tilbage for Naturen, kommer ikke igjen for de Elskende." *)

*) Hélas, hélas! ce beau printemps
Qui peu de jours à peine dure,
Ne revient plus pour les amans,
Comme il revient pour la nature.

Florian.

Ferdinand sagde nu alvorlig: „Men sæt nu, at disse Efter-tninger om Claudines Giftermaal vare usande, sæt, at hun dnu var fri?"

„Umuligt! Din egen Onkel" ....

„Ligemeget! Han selv kan være bedragen eller have ut sine Grunde til at bedrage, for at undvige Verdens skadefroe omme. Sæt, at Claudine, forladt og uden Støtte, var som i fattig Flygtning gaaet ud i den vide Verden for at søge et ristled, med dit Barn paa Armen?"

Lusard afbrød ham, greb ham med Hæftighed i Armen, og aabte med skjælvende Læber: „Mit Barn! for Guds Skyld! O rdinand! Er Dette Spøg, da er det altfor grusomt."

Ferdinand vedblev, uden at lade sig forstyrre: „Med dit arn paa Armen, dit Barn, som hun ikke vilde slippe, som hun alle disse Aar har ernæret med sit Arbeide, opdraget som et Monster paa moderlig Troskab, paa Troskab mod sin letsindige ader, der paa et løst Rygte har forglemt, hvad han skyldte en ige, hvis Kjærlighed han havde misbrugt."

Lusard foer iveiret, og i sin Hæftighed kastede han sig næ-en til Jorden, idet han greb Ferdinand om begge Skuldre. Vil du dræbe mig?" raabte han: „Fortæller du mig en Fabel?"

— „Hvad vil du sige, hvis det er Sandhed?"

— „Hvad jeg vil sige? Før mig til hendes Fødder! Hjelp ig at betle om hendes Tilgivelse! Gjør mig til det lykkeligste f alle Mennesker!"

Og som sagt, saa gjort. Ikke mange Dage efter, da Clau-ine en Aften sad ene og sørgmodig under Kastanietræet, saae un Ferdinand stikke Hovedet ind over Havegitteret, og inden hun unde besinde sig, laae Lusard for hendes Fødder. Han bøiede ig dybt til Jorden, tog Fligen af hendes Kjole, trykkede Søm-men til sine Læber, og udbrød med taarefulde Øine: „Saaledes

sagde jeg Farvel, saaledes kommer jeg tilbage, tilbedende dig mere end nogensinde. Kan du tilgive mig?"

Hvo, som nogensinde har oplevet et saadant Gjensyn, veed, at det, som en Forsmag paa den fjerne Salighed, har Ord, som ingen Tunge kan udtale.

Ferdinand havde strax begivet sig bort, og ilede for at opsøge den lille Charles, da han netop saae ham komme over Engen og nærme sig Huset med sin lille Krigerskare, for hvilken han gik i Spidsen, omgjordet med sit trefarvede Skjærf, og med høi Røst istemmende Marseillaisen, hvis Omqvæd Choret gjentog efter bedste Evne. Lusard sprang op ved den uventede Lyd af denne Sang. Claudine viste taus med Haanden paa den lille Anfører. Den henrykte Fader løb sin Søn imøde. Han greb Claudines Arm, trykkede den til sig og sagde: „Ak! dette Skjærf kjender jeg. O! disse Farver, disse Toner de have begeistret mig og Tusinder med mig, men aldrig have de dog faaet mit Hjerte til at banke som i dette Øieblik."

Anden Deel.

Nutiden.

I Sommeren 1844 vare 50 Aar henrundne siden den Sommerdag, da den unge Claudine stod paa Broen ved Fiskerleiet og med bange Hjerte stirrede ud over Havet efter den Baad, som bragte hendes saarede Elsker. Ikke langt fra den prægtige gamle Borg, hvor disse Elskende havde levet som det kjærligste og lykkeligste Ægtepar, havde de to store Kastanietræer ved Kirkemuren allerede i ti Somre strøet deres Blomster over den hvide Marmorsteen, som bedækker den Grav, hvor de hvile forenede i Døden som i Livet. Deres Søn Charles Lusard de Montalbert var efter mangeaarig Fraværelse kommen hjem til sit Fædrenegods for faa Uger siden. Han sad ene i sin Moders Yndlingsværelse, ganske fordybet i Læsning af gamle Breve, som han endelig, da han var færdig med det sidste, samlede omhyggeligt og lagde tilrette i en stor Mappe, som han sammenbandt og forvarede i et Gjemme, der stod i Værelset; hvorefter han med et alvorligt Ansigt gik længe taus op og ned ad Gulvet. Endelig standsede han, som vaagnende af en Drøm, og lod sine Blikke glide hen over alle de Gjenstande, der omgave ham. Det var en klar Foraarsaften, den nedgaaende Sol kastede sine røde Straaler gjennem de høie Vinduer ind i det hyggelige Værelse. I Ka-

minen brændte en munter Ild for aabne Døre. Lusard trak dybt Aande og sagde ved sig selv: „Hvor jeg er forunderlig tilmode! Saa behageligt og saa veemodigt synes mig dette lille Opholdssted, hvor jeg saa ofte har siddet i fortrolig Samtale med min Moder. Alting staaer herinde, som da hun forlod det. Hvor forunderligt have dog disse mange Breve sat mig tilbage i forsvundne Tider, som tildeels ere gaaet forud for min jordiske Tilværelse! Med sin eiendommelige Troskab har min elskværdige Moder opbevaret disse venlige Ord fra Frænder og Venner. Hvor have de interesseret mig, de saa korte, saa faa, men saa elskovsfulde Linier fra min Faders Haand i hans længselfulde Kjærligheds første Dage! Og denne smukke Eleonores simple, af Godhed og Velvillie gjennemvarmede Breve, og end mere hans, denne Ferdinands, hvis elskværdige Personlighed jeg fra min Barndom tydelig mindes! Jeg synes ordenlig, at jeg føler en Længsel efter disse Frænder, som Graven dækker, og efter Frænder i det Hele, efter Blod af mit Blod. Der er Noget i Det, der siges om Blodets Stemme. Jeg føler mig altfor ene i Verden. Dog lad mig nu ikke være utaknemmelig. Der kommer min trofaste Ven, min gode Johannes Milner. Jeg hører hans Trin igjennem de andre Værelser, og hører dem i dette Øieblik ret med Glæde."

Lusard aabnede nu Døren for en Mand med et jovialt og interessant Physionomie. Han rakte ham Haanden, førte ham til en Stol nær Caminen, bød ham en Cigar, tændte selv en og satte sig ligefor ham.

Efter nogle Bemærkninger om Veirliget og deslige sagde Milner: „Naa! har du ikke endnu taget mine Indretninger her paa Godset nærmere i Øiesyn og gjennemløbet mine Regnskaber for al den lange Tid, hvori du har været fraværende?"

„Jo, nu har jeg seet og drøftet det Hele, og jeg vilde netop gaaet til dig iaften for at takke dig. Det er vist og sandt,

jeg kan ikke takke dig nok. Du har ikke blot administreret Godset som en i alle Maader dygtig Mand, men du har endog saaledes sat dig ind i mine Tanker og Anskuelser, at jeg ordenlig er kommen til at mindes vor Samtale Dagen før min Bortreise. Saaledes kan Ingen udføre vore Planer, uden en intim Ven. Medens jeg har flakket Verden rundt og forladt min Post, har du handlet, arbeidet og opfyldt mine Pligter. Da de gode Folk her paa Godset modtoge mig saa hjerteligt og smukt ved min Hjemkomst, da var det vísselig ikke paa Skrømt, jeg sagde, at det var dig, de skulde takke."

„Hold dog op igjen! Det er ingen Sag, siger Ordsproget, at skjære en bred Rem af en Andens Hud. Er det ikke dig selv, som har foreskrevet Alt hvad her er skeet, alle Forbedringer? Har du ikke selv begyndt at udføre dem i alle de Aar, da du bestyrede Godset i din Faders Tid? Og har han ikke selv lagt Grunden? Jeg husker end, hvordan Præsten, min salig Fader, og de andre Mænd her i Egnen talede om den brave Herre. Det var endnu i de Dage, da vi To hver Dag red til Skolen i Horsens og hjem igjen, og jeg misundte dig din lille Skimmel."

„Det er ikke sandt! Du har aldrig misundt mig Noget. Du har været mig den Skat, hvorfor man aldrig nok kan takke Gud: en fuldtro Ven, som de gamle Viser sige, en Barndoms-Ven, som ingen Livets Omvæltning har berøvet os."

„Hvert Ord, du siger, er mig en sand Hjertestyrkning, men havde jeg nu bare din Veltalenhed, saa vilde jeg dog spørge, hvem af os To der skylder den Anden Meest. Da jeg for ti Aar siden kom her hjem fra Sjælland, hvor jeg i retfærdig Harme over mine Foresatte havde opgivet mit Levebrød, da jeg sad der med Kone og Barn og tomme Hænder, og mine Slægtninge og Venner vendte sig fra mig og kaldte mig et uroligt Hoved, da kom du mig imøde, overlod mig Marker og Jorder, byggede mig et deiligt Huus og gjorde mig til en lykkelig Mand.

Hvad skulde vel blevet af mig, om jeg maatte have gaaet ı drevet om i det Humeur, som dengang?"

„Og hvad skulde vel blevet af mig, dersom jeg maa have gaaet og drevet om i mit daværende Humeur, da beg mine Forældre døde saa kort efter hinanden, og dette Hun denne Have og Egn forekom mig saa melancholske, at jeg i kunde taale at see derpaa? Havde min gode Skjæbne ikke f dig hertil, dig, i hvis Hænder jeg kunde betroe min og mi Bønders Velfærd, saa kunde jeg ikke med god Samvittighed re bort, og endnu mindre blevet borte i hele ni Aar; og var j bleven her, troer jeg, at jeg var forgaaet af Sorg og Lede ı den hele Jord."

„Ja det maa vel sagtens forfriske Sindet at flyve ud Guds vide Verden. Svalen og Storken, som bestandig rei lade altid til at være i godt Humeur. Men havde det faldet min Lod at kunne see mig om i Verden, saa vilde jeg helle gjort den Tour, du i yngre Dage gjorde til Paris med di Forældre, end den lange Reise, du nu har gjort allene i dis græske, orientalske og americanske Lande, der forekomme mig ı maatte være noget Uddød, noget Ruineret, Noget, som man kun blive melancholsk af at see paa. Men det forstaaer sig, du sv mede jo altid for den antike Herlighed og de græske Heroer, lig fra Prinds Hector til Lord Byron."

„Ja seer du! Min Ungdoms Ønsker traadte ligesom gam Venner trøstende til mig i min sørgmodige Tilstand, og da Int hindrede mig i at tilfredsstille denne gamle Tilbøielighed, saa gr jeg Pilgrimsstaven som saamangen Anden, der søgte Ro i M og Forandring. Som en ægte Pilgrim har jeg ogsaa været v den hellige Grav."

„Virkelig?"

„Ja, jeg har været i Palæstina, paa Oliebjerget med o rigtig Andagt, men derfor har jeg ikke fornægtet min gam

Kjærlighed til den antike Verden og heller ikke forsømt den classiske Jordbund. Jeg havde ikke isinde at blive saalænge udenlands, men, l'appetit vient en mangeant, det ene Sted giver os Anviisning paa det andet, ligesom det ene Studium rækker det andet Haanden; man gjør Bekjendtskaber med ligesindede Reisende, man følger med paa deres Omvandringer, og saaledes kom jeg til det sydlige America, et Land hvis Bekjendtskab jeg ikke vilde undvære at have gjort, og kort sagt, saaledes gik Tiden hen til Forundring for mig selv."

„Nu ja, Gud skee Lov! Nu have vi dig jo velbeholden igjen. Men hvordan vil du nu efter saa megen Bevægelse finde dig i vort stille Liv herhjemme?"

„O! nu længtes jeg selv efter Ro."

„Men du er saa ene her i dit Huus."

„Aa ja! det er sandt."

„Veed du, hvad min Kone sagde iaftes, da du var gaaet fra os? Kunde jeg opleve, sagde hun, at komme til vor gode Vens og Herremands Bryllup, saa troer jeg, at jeg vilde være ligesaa glad, som jeg var ifjor paa vor eneste Datters Bryllupsdag. Du leer og ryster paa Hovedet. Men er det ikke fornuftigt sagt af min Kone? Hvad hindrer dig i at opsøge en elskværdig, god Pige, og gjøre hende og dig selv lykkelige?"

„Kan du huske de Ord, der saa ofte forekomme hos Ossian, naar der er Tale om en Helt, som er falden langt fra sit Hjem? Dagen til hans Hjemkomst er gaaet forbi, hedder det. Det vil sige: Der er en i Stjernerne skreven Dag, hvorpaa han skulde vendt hjem; den er gaaet unyttet forbi. Saaledes er det ogsaa gaaet med mit Giftermaal. Den i Stjernerne bestemte Dag til mit Bryllup er gaaet forbi."

„Da veed jeg da, du er ikke nogen gammel Mand og du er endnu en smuk Mand. Det gjentog min Kone saamænd mange Gange iaftes."

„Naa! saa omtrent et halvt Seculum bærer jeg da lertid paa mit tynde Haar. Jeg vil dog ikke være affecte sige, at jeg føler mig som en gammel Mand. Den Glo jeg paa ingen Maade gjøre vor Tids unge Løver, der ve Aars Alder ere ældre end jeg; men desværre, Kjærlig Dag er ogsaa gaaet forbi. Min Fader sang undertiden en mel fransk Sang om Foraaret, „qui ne revient plus les amans, comme il revient pour la nature," og den troer jeg, har Ret."

„Men Herregud! Skal det da endelig være i Livets F i sin uerfarne Ungdom, at man skal vælge Den, som ska hele Livets Vei med os?"

„Nei, det vil jeg langt fra ikke sige, men det er gaa som saamangen Anden. I Ungdommen søger man Eventyr griber dem med Henrykkelse og slipper dem med Ringeagt, de kun vare Eventyr uden Sandhed; og finder man da e en Perle fra et Ginistan, saa har en Anden tilegnet sig Imidlertid gaaer Tiden hen, Hver tager Sin, men jeg tag Min og faaer som Andre, Ingen. Ja man seer jo vistnok om hvilke Baggesen siger:

„„De tænkte viseligen saa:
I Mangel af en Aphrodite
Man nøies maa med en Charite,
Og takke Gud, man den kan faae;""

men mig er det nu gaaet som følger: at:

„„Saa ydmyg, nøisom og beskeden
Haandskriver Eginhard ei var,""

og kort at fortælle: Det er nu min Historie."

„Ja," svarede Milner, „nu lee vi; men jeg kan d undlade i mangen Time at spørge mig selv med bekymret I hvilke Hænder skal alt Dette falde engang i Tiden? H frede om Det, som vi med saa megen Omhu have opby

il ikke maaskee en gjerrig Haand saae Fattigdom og Ødelæg-lse, hvor der nu blomstrer Velstand og Skjønhed? uden at tale ι din egen forladte Pebersvends-Stand, naar de gamle Dage mme."

„Der seer man," gjentog Lusard, „hvorledes vi To sympa-sere! Saadanne Betragtninger har jeg nemlig selv anstillet i sse Dage. Hvad jeg ønsker mig, hvad der nu kunde gjøre mig kelig, det vilde være en ung Mand, som jeg kunde ansee for Søn, som jeg kunde gifte efter hans Hjertes Valg, for saa-es at forskjønne denne Censomhed med en ung, elskværdig Fa-lie, som jeg kunde elske og som elskede mig."

„Ja det vilde være en herlig Sag. Men hvor skal vi finde saadan rigtig rar Fyr?"

„Ja det er Knuden. Havde du dog en Søn, som lig-de dig!"

„Kjære Charles! Nu faaer du mig jo til igjen at begræde in lille Dreng, men borte er borte."

„Jeg har," sagde Lusard, „naturligviis tænkt paa mine egne rænder, men de ere mig egenlig ganske fremmede. Paa min ders Side er der Ingen, som kan komme i Betragtning; min oders Slægt derimod, som er dansk, synes mig i alle Maader rmest. Jeg har iaften læst i gamle Breve, der paa en egen laade have bevæget mig. Der er maaskee Efterkommere af min oders Fætter Ferdinand Valler, en herlig Mand, der var bosat Schweitz og døde der. Der er ogsaa endnu i Kjøbenhavn en øn af min Moders Onkel, den afdøde Grosserer Valler."

Milner afbrød ham: „Grosserer Valler, ja ham erindrer j godt fra vore Studenterdage, da dine Forældre opholdt sig r din Skyld i Kjøbenhavn, og jeg i hele halvandet Aar var n Barn i deres Huus, det glemmer jeg aldrig."

„Erindrer du da ikke ogsaa Grossererens Søn, Christian

Valler, som, uagtet han var en halv Snees Aar ældre end v
dog var vor meget gode Ven?"

„Jo vist, han arbeidede paa Faderens Contor. Herregud
man kommer saa reent fra sine gamle Forbindelser; jeg tro
ikke, jeg har tænkt paa det Menneske i alle disse Aar mere e
eengang, for en femten Aar siden, da saae jeg i Aviserne,
han averterede sin Kones Død."

„Gud forlade mig," svarede Lusard, „jeg har ogsaa næst
reent glemt ham og hele Slægten. Dog, medens min Mo
levede, hørte jeg undertiden fra ham og hans, og veed saaled
at han er gift igjen og har Børn. Hvem veed, om der i
mellem dem eller andre af mine Paarørende kunde findes
Menneske efter mit Hjerte?"

Den ærlige Milner gik med stor Glæde ind paa sin Ve
Plan, og var meget ivrig i at styrke ham i hans Forsæt,
paaskyndede hans Reise til Kjøbenhavn, hvilken han ogsaa iv
satte faa Uger efter.

Med inderlig Fornøielse gjensaae Charles Lusard den dan
Hovedstad, som i de mange Aar, der vare forløbne, siden h
som en ung Student forlod den, forekom ham at være ov
ordenlig tiltagen i Livlighed og Behagelighed. Det Folkeliv,
ligesom var opvaagnet og viste sig paa Veie og Gader, d
Sværm af Mennesker der strømmede ud af Byens vestre Port
mødte ham inden hans Indtrædelse i Staden selv, den Musik
Glands, som fra Tivolis illuminerede Gange og Gondoler fla
og straalede ham imøde, satte ham i den muntreste Stemn
og opfyldte hans Sind med glade Anelser.

Den næste Morgen erfarede han, at hans Slægtning Ch
stian Valler, Grosserer som Faderen, men med Titel af Co
merceraad, eiede og beboede Faderens Huus, hvilket imidlert
hverken som Handelshuus eller i anden Henseende havde vedlig
holdt sin fordums Anseelse. Lusard tog Veien til det ham v

bekjendte Huus og traf den gamle Ungdomsven i hans eget lille Contor, hvor han sad paa samme Plads, hvor tilforn hans Fader havde siddet, paa en bevægelig Contorstol, ligesom han, ved en lignende Pult, men ikke med det joviale, stedse ungdommelige Udseende, som havde udmærket den gamle Grosserer. Commerceraaden saae ud som En, der paa en hed Dag plages af en Sværm Fluer. Hans rynkede Ansigt blev imidlertid glattere og mildere ved det uventede Besøg af den næsten forglemte Ungdomsven.

„Det er mange Tider siden en saadan Glæde blev mig tildeel," sagde Commerceraaden. „Hvor har du dog været i alle disse Aar? Du har været udenlands, har jeg hørt."

„Ja, men nu begynder jeg et nyt Levnet i mit Hjem, idet jeg opsøger min Slægt, af hvilken du er den Eneste, jeg finder."

Ved et Møde af denne Natur blive Tidens Gang og Omvexlinger altid den første Materie, der kommer paa Bane. „De ere alle borte, som dengang vare samlede med os," sagde Commerceraaden: „dine Forældre, min Fader, min Farbroder den gamle Justitsraad; og De, som endnu leve, ere adspredte omkring i Verden. Min sidste Stedmoder, der ikke var saa god som den første, er reist til England, mine Fættere og Cousiner, Ferdinand Vallers Søskende, ere døde eller bosatte langt herfra"....

„Men," afbrød Lusard: „Ferdinand Valler, som jo desværre ogsaa er død, efterlod han sig ikke Kone og Børn?"

„Konen," svarede Commerceraaden, „døde førend han, og af Børn havde de kun een Datter, som blev gift med en Dansk, og levede med ham her i Landet. Han var Fabrik-Eier, og hed Bergland. Det var, paa hans Død at sige, en Vindbeutel og Projectmager, der satte sin Kones Formue til og vilde have efterladt hende og deres Barn i Armod, om ikke hendes Fader, der forgjæves havde hjulpet Svigersønnen saalænge han kunde,

havde været saa fornuftig at bestemme, at Alt, hvad han efterlod sig, skulde sættes paa Livrente for Datteren. Deraf levede hun meget honnet her i Byen, indtil for faa Aar siden, da hun døde. Det var en vakker Kone."

„Men hun havde Børn, siger du?"

„Ja en Søn."

„Hvor er da han?"

„Han er, saavidt jeg veed, for et Aars Tid siden reist til Schweitz, for at søge sin Lykke derovre, hvor han har Familie. Det er et daarligt Menneske, en Nar ligesom Faderen, men et ypperligt Hoved."

„Nu, hvad mangler han da?"

„Han mangler al Fornuft og Stadighed, han farer af det Ene i det Andet. Først studerede han til theologisk Examen og tog den, endnu meget ung, med bedste Characteer, men saa med Eet gav han sig til at studere Medicin; saa gik han fra Det, og gav sig især med Naturvidenskaber og Historie, og Gud veed hvad han Altsammen har drevet med skrækkelig Iver, saalænge det varede. Ham bliver der ikke Noget af. Jeg tog mig ærlig af ham og havde endogsaa en Tidlang givet ham Ophold i mit Huus, men jeg kunde vissělig have god Grund til at beklage mig over ham, hvis jeg gad tale om de Sager."

„Det gjør mig ondt! mine Forældre holdt saameget af hans Bedstefader, Ferdinand Valler. Naa, Gud skee Lov, jeg træffer dig med dit gamle, venlige Sindelag, og som jeg haaber, finder jeg dig lykkelig som Ægtemand og Fader i det gamle anseete Vallerske Huus, som det glæder mig at du endnu uforandret har vedligeholdt."

„Ja Gud hjelpe os for det gamle anseete Huus! Det er ikke hvad det har været. Tiderne have trykket det, som de fleste andre. De gode Tider for Handelen vare alt forbi, da du var i Kjøbenhavn for en tredive Aar siden, men min Fader havde

fin Kones store Formue at staae imod med, men af den beholdt jeg ikke Noget. Jeg kan forresten ikke klage; det vil nok holde ud i min Tid, men mine Børn skal ikke blive rige af Det, jeg efterlader mig."

„Jeg glæder mig til at gjøre din Families Bekjendtskab. Har du mange Børn?"

„Fire Pigebørn: en Datter fra min første Kone, og tre med den nuværende."

„Ingen Søn?"

„Nei Gud skee Lov! Det er daarlige Tider for Sønnerne, og egenlig for Døttrene med."

„Du vilde dog vist ikke miste dem."

„Jo, ved Giftermaal, det veed Vorherre. Det vil da sige den Ældste, som er nitten Aar; med de andre Tre haster det ikke; den Ældste af dem gaaer i sit fjortende Aar, de to Yngre ere Smaapiger paa ni og syv Aar."

„Du er dog lykkelig! Du er omgiven af en opblomstrende Familie, og har det Haab at dele Sorg og Glæde for dine Børn med deres Moder. Det har altid bevæget mig, naar jeg har mødt to gamle Ægtefolk, som gik Arm i Arm, støttende hinanden; jeg tænkte mig da, at saaledes havde de vandret sammen ad Livets gode og onde Veie; og skulde jeg misundt noget Ægtepars huuslige Lykke, saa vilde det have været deres."

„Min Kone er ung endnu, hun er kun fire og tredive Aar, hun holdes almindelig for smuk, hun er dannet og talentfuld, en udmærket Claveerspillerinde, meget afgjort i Selskaber og courtiseret af Herrerne. Min ældste Datter er en god lille Pige, som passer Huusholdningen og desuden læser med de smaa Søskende, naar min Kone ikke har Leilighed."

„Det er jo Altsammen meget skjønt; jeg haaber, du præsenterer mig for din Kone."

„Ja, den Fornøielse kan jeg gjøre mig strax, thi jeg tro nok, at hun er hjemme."

Commerceraaden førte nu sin Slægtning op i den an Etage, som hans Familie beboede. I Forværelset mødte de Tj neren, der sagde: „Fruen er ikke hjemme." — „Aa Sludder, svarede Commerceraaden, „jeg kan jo høre hende spille derinde. — Tjeneren sagde med forlegen Mine: „Ja Spillemesteren inde og give Fruen Timer, og saa er det da det Samme, s om hun ikke var hjemme."

„Gaa ind og sig, at jeg er her med en Herre af mi Familie."

Tjeneren gik ind, og imidlertid bestræbte Lusard sig for faae Lov til at gaae og opsætte sit Besøg til en beleiligere Tim og da Tjeneren kom tilbage med den Besked, at om tre Qvart skulde Fruen have den Fornøielse at modtage dem, rev Lusa sig løs og gik, efter at have leveret et Visitkort.

Ved Middagsbordet opstod en Strid mellem Commer raaden og hans Frue. Hun kom tilbords med Lusards Kort Haanden, og sagde: „Men Gud bevares! hvilket prægtigt Navn „„Mr. Lusard de Montalbert."" Er det en Franskmand? fornem Herre? Er han af din Familie? Jeg kan ikke erindre have hørt tale om ham."

„Ja han er af min Familie."

„Og er fransk? og som det synes, Adelsmand? Hv kommer du til den Slægtning?"

„Hans Moder var min Cousine, den smukke Claudine, o hvem du jo nok har hørt tale."

„Aa denne Claudine, som var i din Faders Huus og l bort o. s. v. Ja hendes Historie kan man da ikke tale om unge Pigebørns Nærværelse."

„Gud give, de unge Pigebørn maatte faae hendes Dyder!

„Jo jeg takker! Vorherre bevare dem, jeg er Moder til! Men hvad jeg vilde sige: Hvad er han, denne Franskmand?"

„Han er ingen Franskmand, forresten er han Godseier."

„Saa er han vel rig?"

„Det veed jeg ikke. Hans Gods i Jylland skal være en ypperlig Eiendom, det er Alt hvad jeg veed, men han selv er en dannet, smuk, brav Mand, og en Ungdomsven af mig, som du gjerne kunde have modtaget."

„Men hvor kunde jeg vide, at det var saadan en Herre?"

„Du vidste, at jeg bragte ham, og følgelig ønskede ham en venlig Modtagelse."

„De Folk, du bringer, pleie ikke at være af den Kaliber."

„Naar din Mand fører dem til dig, burde de dog ikke møde den Velkomst, at de skal vente i tre Qvarteer for at faae Fruen itale."

„Skulde jeg lade min Spillemester gaae og øde en Daler for den spildte Time?"

„Du kunde ladet Mariane profitere af Timen."

„Nei, Maren har sine Forretninger og sin Plads i Kjøkkenet om Formiddagen."

„Pigen hedder Mariane. Jeg vil ikke høre det Navn Maren."

„Det maa du vænne dig til at høre. Jeg kalder hende Maren, det Navn er netop characteristisk for en huuslig Person."

Den unge Mariane rødmede og tog Anledning til at reise sig fra Bordet og hente Noget i et andet Værelse. Den yngre Søster Colette slog en høi Latter op."

„Hvad leer du af?" sagde Fruen med en vred Mine.

„Jeg maa lee af, at Mariane skulde blive i Kjøkkenet for den Mads Skyld, som vi have idag, da dog Kokkepigen, med den ene Haand bunden paa Ryggen, kunde overkomme de Retter."

„Pas du dig selv, uartige Tøs!"

„Og saa maa jeg ogsaa lee af at tænke paa Spillemesteren, hvor glad han var bleven, om han var kommen til at give Mariane Time, thi han synes saa inderlig godt om min Søster, skjøndt hun ikke spiller saa færdigt som Moder; men naar Moder ikke er tilstede, ligesaasnart han træder ind, saa siger han paa Øieblikket: „„Maaskee den ældste Frøken vil gjøre mig den Ære?““

„Ja den Herre er en Laps, det har jeg nok mærket, og det klæder ilde for et lille Barn, som du er, at gjøre saadanne Bemærkninger.“

„Et lille Barn paa henved fjorten Aar er ikke saa dumt endda. Da jeg ikke var større end min mindste Søster, da roste Moder tidt min Forstand, og det var ikke godt, ifald jeg ikke var bleven klogere siden.“

Commerceraaden reiste sig fra Bordet og sagde: „Nu gider jeg ikke høre Mere af jeres Vrøvl. Skynd dig at skjænke Kaffe, lille Mariane! jeg skal ud.“

Fruen sagde: „Bliv dog siddende rolig i et Par Minuter, og sig mig, naar du vil præsentere mig Hr. Lusard de Montalbert.“

Commerceraaden formildede noget sin Tone og svarede: „Dersom jeg kan faae ham fat imorgen Formiddag, saa kan jeg invitere ham til at spise her til Middag.“

„Kan han ikke komme her iaften? Jeg længes efter at see ham.“

„Jeg veed ikke, om jeg kan træffe ham, og om han vil være saa høflig at komme nok engang idag.“

„Gjør dit Bedste, jeg beder dig.“

Commerceraaden gik hen til Kaffebordet, hvor Mariane stod, og idet han selv tog sin Kop og tømte den, gav han Mariane Tegn til at følge ham, og forlod Værelset. Da de vare komne ud i Entreen, tog han venlig sin Datter under Hagen og sagde:

„Hør, min Pige! sørg for, at Alting bliver lidt net og ziirligt iaften. Vor Gjæst er vistnok ikke vant til at gjøre noget stort Aftensmaaltid, men lad dog det Hele være lidt elegant. Du veed nok Besked.“

„Jeg skal spørge Moder, men jeg veed, hendes Huusholdningspenge“ ....

Han afbrød hende: „Der har du Penge, men du behøver ikke at fortælle Moder det. Gjør det nu saa godt muligt, efter din egen Smag.“

Han gik, men vendte om, og sagde smilende: „Jeg saae ogsaa gjerne, at du klædte dig om, og gjorde dig saa kjøn som muligt, thi jeg ønsker, at min gamle Ven skal synes godt om mine Børn.“

Meget forlegen ved det hende paalagte Hverv gik Mariane med ydmyg Mine til sin Stedmoder, udbad sig hendes Befalinger, og fordristede sig, som hun pleiede, til at gjøre et og andet Forslag. Til Marianes Lettelse blev idetsamme meldt en næsten daglig Gjæst i Huset, en Hr. Arnold, en juridisk Student, langt ude beslægtet med Fruen, som nu hurtig affærdigede Mariane med følgende for den forlegne Pige velkomne Ord: „Ja nu har jeg ikke Tid til at vrøvle med dig. Indret det godt og smukt, men det maa ikke koste over det Sædvanlige“....

Hun fik ikke Tid til at sige Mere, thi den unge, efter den nyeste Mode klædte Herre traadte allerede ind. Idet han gik forbi Mariane, der gik ud af Værelset, tilkastede han hende et stjaalet Blik og hviskede: „Du søde Unge!“ Hun dreiede Hovedet, og lod som hun ikke hørte det.

Hr. Arnold bukkede for Fruen og sagde: „Min skjønne Cousine! Den ydmygste af Deres ydmyge Slaver bøier sig for Dem. — Goddag, I deilige Billeder!“ sagde han derpaa, henvendende sig til de to Smaapiger, der sad ved det ene Vindue i et stille Klammeri om en Dukke, som de trak hver til sin Side.

Ved det andet Vindue sad Colette med en Bog, som hun holdt i Hænderne, medens hun med sine polske Øine skottede over den. Arnold nærmede sig til hende: „Er du der, Colette? Din lille Strik!“ Colette stødte med Albuen til ham.

Han satte sig nu ved Siden af Fruen og sagde: „Jeg har i Commission fra Fru Lissing at tigge og bønfalde Dem om at forunde hende Deres Nærværelse iaften. Der er ingen egenlig Soiree, kun en ganske lille Réunion af udvalgte gode Venner, der leve i Haabet om at glæde sig ved Deres Pianofortespil. Der kommer et Par af Italienerne, som vil synge for os, forresten kun vor egen gode velbekjendte Cirkel, Baronesse Rodolphe iblandt Andre, og vor Ven Hofjunkeren. Ja, han har nu en ganske aparte Grund til at ønske Deres Nærværelse, foruden hans altid brændende Kjærlighed, som De nok kjender. Jeg gjør mig ingen Samvittighed af at forraade ham, den Lur, der gaaer paa mine Enemærker og gjør sin Cour til min Cousine, og Historien er ganske ypperlig: Iformiddags gik vi sammen paa Gaden og saae en overmaade smuk Pige gaae op i en Boutik. Forstaa mig vel! det var ingen Dame, det var en Grisette, formodenlig en Kammerjomfru eller en Syjomfru; hun var simpelt klædt og bar en stor Pakke. Af Nysgjerrighed gik vi efter hende ind i Boutiken og stillede os ved samme Disk som hun, lige ved Siden af hende. Vi lode os vise det Ene efter det Andet og bade hende beære os med et godt Raad, men hun var knibsk, og da vi dog nu vare lidt betænkelige ved den megen Uleilighed, vi havde gjort i Boutiken, kjøbte Hofjunkeren et lille Écharpe, ganske deiligt, indvævet med Guld, og dyrt som Guld, og da vi kom ud paa Gaden, sagde han med et hjertebrækkende Suk: „„Hør, min kjære Ven! Troer du ikke, at jeg turde vove at gjøre din smukke Cousine Fru Valler en Foræring med dette lille Shawl?““ — „„Prøv paa det!““ svarede jeg; og nu doer

jeg paa, at han iaften kommer saa lumsk stikkende med sit Offer, som De da ikke modtager."

„Jo, hvis det ærgrer Dem, har jeg rigtig Lyst til at modtage det. Det er smukke Historier, De tør fortælle mig: at løbe ind i en Boutik efter en Jomfru! og jeg er vis paa, at det var Deres Indfald og ikke hans, thi der er noget Anstændigt og Uskyldigt ved det Menneske."

„Nu maa jeg lee! sagde Franskmanden, han græd. Men hvad Ondt er der ellers i det, at man vil rigtig betragte et smukt Ansigt? Dersom jeg var urørt og blind for Skjønhed, kunde jeg da i saa høi Grad beundre Dem?"

„Ja det er nu ikke værdt at spilde Ord paa den Sag. Jeg kan ikke komme til Fru Lissings iaften. Invitationen kommer for silde. Jeg har selv Fremmede."

„Fremmede! Og det sagde De mig ikke iaftes."

„Jeg vidste det ikke. Det er en Herre, der er ankommen her til Byen, En af Vallers Familie."

„En Herre af Hr. Vallers Familie! Det er nok en smuk gammel Philister!"

„Der seer De hans Kort."

„For Satan! hvad er det for en fremmed Fugl? hvor kommer han fra?"

„Det er en rig Godseier, smuk og elegant, en Adelsmand af fransk Extraction."

„Naa! Saa har De da i Guds Navn faaet en ny Courtiseur, nu kan vi Andre pakke ind."

„Aa urimelig Snak!"

„Urimelig! Nei jeg kjender nok Dem. Nu coquetterer De med ham paa det Voldsomste. Nu henvender De al Tale til ham og vender Ryggen til os Andre, der maae sidde som Stumpelskud. Men jeg vil ogsaa lade mig hænge, ifald jeg sæt-

ter min Fod her i Huset, førend jeg erfarer, at den Trækfugl er fløiet væk med de andre Vildgjæs."

Fruen sagde med vred Tone: „Hvad feiler Dem? Er De ved Dem selv eller ikke? Skylder jeg Dem Regnskab for, hvem jeg taler med eller ikke? Er De maaskee min Elsker? Har jeg nogensinde indladt mig i fortroligt Forhold til Dem eller Nogen? Er der mindste Skygge paa mig eller mit Rygte?"

„Gud bevares! Det siger jeg ikke, De er Dyden selv, paa en mageløs Coquetteren nær."

„Det er ypperligt at høre saadanne Phraser! Hvad angaaer det Dem? Dersom jeg coquetterede, som jeg slet ikke gjør, saa gjør det da ingen Skaar i Dyden. Tvertimod! Coquetterie kan ofte være en Dyd. Det staaer i et af Scribes Stykker."

„Ja, ja! Enhver har sin Catechismus."

Denne Samtale blev nu afbrudt af Commerceraaden, der, efter en flygtig Hilsen til Hr. Arnold, sagde til sin Kone: „Jeg traf ikke min Fætter, han var ikke hjemme, men jeg fik skrevet et Par Ord, hvori jeg meldte, i hvad Hensigt jeg var kommen, og indbød ham til iovermorgen, til Middag. Jeg gik derpaa til vor gamle Ven Etatsraad Dalund, og han lovede mig at komme."

Commerceraaden vendte sig nu høflig til Arnold og sagde: „Vil De ikke ogsaa gjøre os den Fornøielse at tage tiltakke her iovermorgen Middag og gjøre Bekjendtskab med min Fætter og Ungdomsven, Hr. Lusard de Montalbert, en Mand, der har bereist baade den nye og den gamle Verden?"

Arnold modtog Indbydelsen, og Commerceraaden forlod Værelset og opsøgte sin Datter Mariane, som han formaaede til at besørge den bestemte Dags Anretning paa det Bedste, og leverede hende i den Anledning flere Penge. Forgjæves bad Mariane ham om at overlade Penge og Gjæstebudets Anordning til Fruen. „Nei, nei!" sagde han: „Hun kniber paa Alting, om jeg ogsaa giver hende dobbelt saamange Penge, og hun bryder sig desuden

ikke om det Hele, og dennegang vil jeg have det ordenligt. Du kan kun sige: Fader vil give de Penge, jeg forlanger, uden at nævne hvormange, saa bliver hun meget tilfreds."

Da Commerceraaden havde forladt Dagligstuen, udbrød Arnold med høi Latter: „Den fremmede Herre er altsaa en Ungdomsven af Deres Mand. Følgelig maa han jo være et gammelt Stødaf. Det skulde De sagt mig strax, saa kunde jeg have sparet min Ærgrelse og Deres Vrede."

„De smigrer Dem forgjæves. Jeg har spurgt Tjeneren, der sagde, at det var en meget elegant Herre, meget yngre end Waller."

„Naa, han har dog nok traadt, ikke blot sine Børnesko, men sine Dandsesko. Vær nu ikke vred længere; thi ellers maa jeg tage Livet af mig selv. Giv mig et Tegn paa, at De er forsonet med mig. Bryd en lille Blomst af dette Jasmintræ, og giv mig den til Forsoningstegn."

„De er et Barn!" sagde Fruen leende, idet hun dog, paa hans gjentagne Bøn, afbrød en lille Green af en Blomsterpotte og leverede ham den. Han kyssede hendes Haand og udbrød: „Men hillemænd! Eftersom den høifornemme Gjæst ikke kommer iaften, saa er der jo Intet iveien for, at De under mig den Glæde at følge Dem til Fru Lissings Soiree. Det er, som sagt, intet stort Selskab. De behøver ikke at klæde Dem om, saa nydelig som De er. Klokken er nylig slaaet syv; halv otte ønskede hun at samle os, da vi skulde have saamegen musikalsk Nydelse som muligt, og Selskabet maa skilles ad til en urimelig tidlig Tid, eftersom hendes Mand ligger syg."

Fruen lod sig overtale uden synderlig Møie. Hun forlod Værelset et Øieblik for at forandre Lidt ved sit Toilette, og imidlertid ilede Arnold hen til Colette, slog sin Arm om hende og sagde: „Søde Colette med de kloge, altfor kloge Øine! Det er forfærdeligt, hvad du bliver stor. Du er jo saa udvoxet, som

om du var dine atten Aar. Hør engang! Jeg skal være dig en i Liv og Død allieret Ven, ifald du vil tale et godt Ord for mig hos Mariane."

„Hos Mariane! Vil De frie til min Søster?"

„Aa Gud hjelpe os! hvad har jeg at frie paa! Nei seer du, det er en ganske simpel Affaire. Mariane er saa reent forbandet knibsk imod mig. Hun vil neppe svare mig, naar jeg meget venligt og net taler til hende. Det støder mig afskyeligt, især naar Andre ere Vidner til en saadan Behandling, som jeg sandelig ikke er vant til. Det sætter mig mangengang reent ud af mit gode Lune."

„Er De forelsket i Mariane?"

„Ak Barn! Du betjener dig nu af saa store, deciderede Udtryk. Det er ikke just Noget at tage saa høitideligt. Jeg synes forbandet godt om din Søster, ligesom om dig. Hun er ikke en saa rask Figur som du, og er heller ikke saa piquant, men som sagt, hendes vilde, strenge Væsen generer mig. Derfor beder jeg dig forestille hende" ....

Fruen traadte ind, og Samtalen endte pludselig. De to yngste Smaapiger istemte nu en høi og lydelig Klagesang. „Hvad er det?" sagde Moderen. „Hvad græder I for, I Smaa?"

Hulkende svarede Natalia, den Ældste: „Nu gaaer du fra os, og du lovede os imorges, at du vilde gaae med os i Tivoli iaften, hvis Veiret blev godt."

„Det har jeg rigtignok glemt."

„Men vi Stakler," udbrød den lille Ida, „vi have ikke glemt det, men glædet os til det hele Dagen."

„Hold da op med den Tuden! I kan jo komme der endnu."

Hun ringede. Stuepigen kom ind og fik Befaling til strax at klæde sig paa og gaae med Børnene i Tivoli, hvorpaa Fruen og Arnold skyndte sig bort.

Colette sprang op med Latter, dreiede sig rundt paa Gulvet

som en Top, og da Mariane idetsamme traadte ind, kastede hun
sig om hendes Hals, kyssede hende og raabte: „Min egen Mariane! Faaer jeg dig endelig fat! Jeg har jo næsten ikke seet dig
hele Dagen. Men Gud skee Lov! nu have vi Ro og Frihed
iaften, thi nu gik Moder ud med den aimable Hr. Arnold."

„Er Moder gaaet ud?" spurgte Mariane.

„Ja hun er saamænd, og hun er saa god at blive ude til
Sengetid."

Nu traadte Stuepigen ind med Børnene, der vare færdige
til at gaae ud. „Hvor skal I hen?" spurgte Mariane.

„Vi skal ud i Tivoli," svarede Natalia.

„Nei, du kan ikke gaae med, Moder har sagt imorges, at
du skulde blive hjemme idag til Straf for din Uartighed igaar,
da du ikke vilde læse, og med Villie fordærvede dit Strikketøi."

„Moder har selv sagt, jeg skal ud i Tivoli. Du har ikke
at befale over mig."

„Jo, idet jeg har paataget mig at lære dig."

Stuepigen tog Natalia ved Haanden og sagde: „Lad os
kun gaae." Derpaa vendte hun sig til Mariane og sagde knibsk:
De maa undskylde, Frøken Maren! jeg maa lyde min Frues
Ordre og ikke Deres."

Mariane vendte sig taus bort, og Pigen gik med Børnene.

„Nei det er dog altfor galt!" udbrød Colette: „hvorfor
taaler du det? hvorfor gaaer du ikke til Fader og kalder ham
til Hjelp?"

„Den stakkels Fader! lad ham have Ro. Men nu ere vi
ene og nu har jeg Tid; lad os sætte os til Pianofortet og prøve
de Romancer, som Musiklæreren laante os igaar."

Hun aabnede Instrumentet, satte sig ved det og slog nogle
Accorder an. Colette, som tog Plads ved Siden, greb hendes
Haand og sagde: „Vent lidt! lad mig dog først fortælle dig,
hvilken Commerce vi havde idag i Institutet. Vores Frue blev

syg af Migraine, som hun pleier, og maatte gaae hen og lægge sig. Det var i Broderetimen, og Valdyre-Frøkenen, som i kalde hende mellem os, hun blev kaldt ud, der var En der vilde tale med hende. Hun var ikke vel ude af Døren, førend Line Sørensen trak et meget ziirligt Brev frem, som hun havde fundet nede paa Trappen, og hvorpaa Udskriften lød saaledes: „„Til den smukkeste af de unge Gratier, som frequentere dette Institut."" Nu blev der da et Oprør. Hvem er den Smukkeste? Brevet fløi som en Fugl Bordet rundt, de vare færdige at rive det istykker. Endelig fandt de da, efter mit Raad, at det ikke var afveien at læse Indholdet. Jeg fik Lov til at bryde Seglet og læse det høit. Det var meget smukt skrevet og paa Vers og gik ud paa, at en Tilbeder vilde indfinde sig paa Hjemveien for at betragte i Nærheden og høre et Par Ord o. s. v., du kan nok selv tænke dig saadant Noget, som klinger prægtigt, men som man jo nok tilforn har læst og hørt. Frøkenen kom ind idetsamme, og Brevet foer under Bordet fra Haand til Haand hen til Line igjen. Du kan nok begribe, at vi længtes efter at komme paa Gaden. Vi saae Ingen, som vi kunde antage for Brevskriveren, vi gik langsomt og speidede til alle Sider, uden at see Nogen, men da vi kom til Hjørnet, sprang pludselig, ikke een, men tre elegante unge Herrer frem fra en Krog bag Plankeværket, som staaer der. Den Ene løb lige hen til Line, den Anden til Sophie og — hvad mener du? — den Tredie til mig. Det var rigtig et meget smukt Menneske med deilige sorte Moustacher og et lille Fipskjæg. Han var særdeles galant og sagde mig tusinde Artigheder."

„Bevares! Og du?"

„Aa jeg hørte paa ham og svarede kun et Ord nu og da. Han fulgte mig lige ind i vor Port, og bad meget ydmygt om at turde møde mig igjen imorgen, og da jeg tøvede med at svare, rev han min ene Handske fra mig, til et Pant, sagde han,

som han bad om Tilladelse til at maatte gjengjælde med en lille Foræring."

Mariane taug lidt. Derpaa tog hun Søsterens Haand mellem begge sine og sagde kjærligt: „Colette! Du siger, at du holder af mig, jeg troer det og gjengjælder det af mit ganske Hjerte. Vil du berøve mig min eneste Veninde? Det gjør du, dersom du indlader dig i saadanne Leflerier, som ere mig modbydelige. Tro mig! jeg er ældre end du! Jeg har, som du veed, indtil min Bedstemoders Død for faa Aar siden, levet i hendes stille, ærbare Huus, indpræget hendes Lærdomme dybt i min Sjæl. Jeg veed, at du gaaer til din Fordærvelse, dersom du gjør et Skridt videre paa den Vei, du idag har betraadt. Lov mig, at du aldrig mere vil møde denne Herre, og dersom han imorgen paatrænger dig sit Selskab, saa sig, at du idag blev saa undseelig over hans Opførsel, at du ikke veed hvad du sagde eller gjorde, men at du frabeder dig al videre Nærmelse fra hans Side."

„Ak, Mariane! Hvor kan du forlange det af mig? Det artige, smukke Menneske! Og hvad Ondt er der i at tage mod en Foræring, som bliver os buden paa en ærbødig Maade? Jeg er vis paa, at Moder i denne Aften modtager en Foræring af en ung Herre."

Mariane trak paa Skulderen. „Det er ogsaa en af de Ting, som mishage mig hos dig, at du giver dig af med at ville bedømme din Moder, at du har en styg Tone imod hende."

„Hun har ogsaa en styg Tone mod mig, og kan ikke lide mig, det veed jeg godt. Og da jeg var lille, gjorde hun saameget af mig, da tog hun mig med sig allevegne. Ligesom hun nu behandler de Smaa, saadan behandlede hun dengang mig. Men det forstaaer sig, deres Tid kommer nok ogsaa. Natalia, som nu er saa kjephøi, hun staaer for Tour til at blive Skumpelskud. Seer du! saadant Noget kan jeg ikke lide."

„Men hvor kan du fordre, at din Moder skal elske dig, naar du har saadan Mangel paa Kjærlighed til hende?"

„Ja det er sandt! Kjærligheden mangler mig, men jeg kan ikke gjøre derfor, og det er heller ikke fordi jeg er haardhjertet, thi dig elsker jeg, dig ærer jeg, saa oprigtigt, saa hjerteligt!"

„Kjære Colette! Men er jeg saa lykkelig, at du har mig kjær og troer mig, saa beviis mig det ved at følge mit Raad."

Colette sukkede: „Ak! du kan let sige det. Du har en Elsker, ved hvem dit hele Hjerte hænger, om hvem alle dine Tanker dreier sig."

Mariane rødmede. „Hvor falder du paa Sligt?"

Colette greb med behændig Haand en lille Snor, som tittede frem under Søsterens Halskrave, trak den op af dens Skjul, og sagde leende: „Troer du ikke, jeg kjender denne Ring? Hvad betyder vel den? Du har ingen Fortrolighed til mig, men dog veed jeg Alting."

Mariane tog Ringen fra hende og skjulte den, idet hun sagde med en veemodig Alvor: „Dersom du veed Alting, saa veed du ogsaa, at jeg ikke selv veed, hvad Betydning eller Haab jeg tør knytte til denne Ring, og saa veed du ogsaa, at jeg kan have Sorg nok, uden at du, som er god, kan ville forøge den."

„Jeg! Nei, før vilde jeg døe, end bedrøve dig."

„Nu, saa lov mig, at du ikke vil indlade dig med den unge Herre. Naar du betænker dig, saa vil du selv indsee, at dersom han virkelig havde Godhed og Agtelse for dig, saa havde han ikke nærmet sig til dig paa en saa udelicat Maade."

„Saamænd! Du siger Noget. I Compagnie med to Andre .... og dernæst det Brev paa Trappen .... Ja du har Ret! du har altid Ret, jeg skal gjøre, som du vil, jeg lover det."

Med varm ungdommelig Hengivenhed omfavnede de unge Piger hinanden, og derpaa sagde Mariane: „Lad os nu strax benytte Tiden til at prøve vore Romancer. Det er just ikke

hver Dag, at vi have saadan Leilighed til at bemægtige os Instrumentet."

Imidlertid var Lusard kommen hjem i Hotellet, hvor han logerede, og da han af den Billet, som Commerceraaden havde efterladt, erfarede, at Denne og hans Familie havde ønsket hans Nærværelse samme Aften, tænkte han, at det endnu var tidsnok til at benytte sig af Indbydelsen. Han gik derfor, ligesom sidst, til Contoret, hvor han traf Commerceraaden meget beskjæftiget, men dog kjendelig fornøiet over at see ham.

„Naa," sagde han, „det var smukt og venskabeligt, at du dog kom. Jeg glæder mig til at bringe dig op til min Kone, der saameget længes efter at see dig; jeg fører dig ind til hende, og maa derpaa bede dig undskylde, at jeg maa forlade dig en lille Stund for at besørge en Sag, jeg er ifærd med, og ikke godt kan opsætte."

Han ilede nu op og gik lige ind i Værelserne. Udenfor Døren til Dagligstuen sagde Lusard: „Det er et godt Varsel, at man stedse udenfor din Dør mødes af Musik og Harmonie. Hvor smukt det lyder derinde fra!"

Commerceraaden traadte nu ind med sin Gjæst til de to unge Piger, der, forskrækkede som Sangfugle, til hvis Busk man nærmer sig, hurtig reiste sig og hilsede undseelig den Fremmede. „Hvor er jeres Moder?" spurgte Huusherren, og blev meget forbauset ved at høre, at hans kjære Halvdeel var taget ud i Aftenselskab. Med beskedent Galanterie nærmede Lusard sig de unge, ubekjendte Slægtninge, og tiltalte Colette, som han ansaae for den Ældste. Hun svarede med et lille Knix og vendte sig fortrædelig til sin Fader, til hvem hun sagde: „Kunde du ikke præsentere os, fordi Moder er gaaet ud?"

Commerceraaden loe, tog begge sine Døttre ved Haanden, førte dem frem for den gamle Ven, anbefalede dem med et Par

hjertelige Ord til hans Velvillie, og bad ham tage tiltakke med deres Selskab, medens han i nogle Minuter fjernede sig.

Lusard modtog en Pigehaand i hver af sine, han kyssede de smaa Hænder og sagde: „Jeg er et stakkels Menneske, som er gaaet Livet igjennem, uden at Søstre eller andre Paarørende ere opvorede med mig eller have ledsaget mig paa min jordiske Vandring. De kan derfor vel tænke, hvor jeg glæder mig ved i mine ældre Dage at træffe unge elskværdige Cousiner, som række mig venligen Haanden."

Han spurgte nu om deres Navne, deres Alder, deres Beskjæftigelser, og ved den paa eengang hjertelige og beskedne Hyldning, han viste dem, vandt han meget let de til en saadan Opmærksomhed og god Tone uvante Pigers Velvillie. „Jeg afbrød Deres Musik," sagde han: „Und mig den Glæde at høre igjen de unge friske Stemmer, der løde mig saa behageligt imøde, da jeg traadte herind."

Meget frygtsomme føiede de unge Piger hans Ønske, og sang en tostemmig Sang. I Begyndelsen skjælvede især Marianes Stemme, og hendes ellers sikkre Haand greb usikkert paa de velbekjendte Taster, men lidt efter lidt kom Modet tilbage, og de to unge Stemmer smeltede saa blødt og med saa stor Præcision i hinanden, at Lusard bevæget udbrød: „Det er længe siden, jeg hørte en saadan Sang, der i denne vor forkunstlede Tid tiltaler mig, som naar jeg langt fra mit Fædreland hørte mit Modersmaal. Saaledes sang ogsaa min Moder. Hendes Stemme, hendes Romancer lyde endnu i min Sjæl. Jeg er opvoret med saadanne Sange. Naar hun i de stille Aftener sang til Guitaren eller Pianofortet, lyttede jeg dertil, som Voxen, med sød Veemod; som Barn havde jeg dandset dertil."

Han taug, ligesom forfølgende disse Erindringer, og Mariane lod sine store dybsindige Øine møde hans med et sympathetisk Udtryk, der ikke blev ubesvaret.

Nu kom Commerceraaden og gjorde sit Bedste for at formaae sin Ven til at tilbringe det Øvrige af Aftenen med ham og hans Døttre; men Lusard, som, i Betragtning af Huusfruens Fraværelse, ikke vilde modtage Indbydelsen, undskyldte sig og tilføiede: „Jeg har allerede nydt saamegen Behagelighed i dit Huus iaften, at jeg af Frygt for en Nemesis ikke tør forlange Mere paa eengang."

„Nu, som du vil," svarede Commerceraaden: „Glem imidlertid ikke, at du har lovet mig den Dag iovermorgen. Du vil træffe her en gammel Bekjendt, som endnu er tilbage af vor adsplittede Kreds: forrige Høiesterets-Advocat, Etatsraad Dalund."

Lusard blev meget glad ved at høre Dette, og foresatte sig allerede næste Morgen at besøge sin og sine Forældres gamle Ven. Han takkede nu de unge Piger, og efterlod dem ganske indtagne af hans Personlighed.

Da Fruen kom hjem, modtog Colette hende med en høistemt Lovtale over den nye Fætters elegante Væsen og Tone, og glemte ikke at udbrede sig over det Behag, som han havde fundet i hendes og Marianes Selskab og Sange. Baade Fruen og Commerceraaden vare meget vrede: hun, forbi hendes Mand havde modtaget en Fremmed i hendes Fraværelse, han, fordi hun var gaaet i Selskab uden hans Vidende, og desuden bebreidede han hende, at de to Smaapiger først nylig vare komne hjem fra en for dem saa upassende natlig Forlystelse. Alle gik misfornøiede tilsengs, undtagen Colette, der fandt alle disse Sammenstød inderlig morsomme.

Næste Formiddag var Familien samlet, da Lusard lod sig melde og blev dennegang med stor Fornøielse modtagen og indført til Husets Herskab. Fru Valler var endnu en smuk Kone, og naar hun var i sit gode Lune, kunde hun vise sig meget indtagende og behagelig. Hun modtog Lusard paa en særdeles forbindtlig Maade, beklagede sin onde Stjerne, der syntes at ville

modsætte sig hendes Ønske, at see sin Mands kjære Ven og Slægtning; hun forestillede ham sine to yngste, meget smukke Børn, der, allerede fuldkommen oplærte i hvad man kalder Persons-Anseelse, nærmede sig ham med ærbødig Venlighed. Lusard var henrykt over sin Slægtnings huuslige Lyksalighed; og den Hylding, han viste Fruen, var et ærligt Udtryk af det Behag, hun indgjød ham. Han sagde nu, at han til Undskyldning for sine altfor hyppige Visiter maatte bekjende, at han idag kom for at indbyde Commerceraaden til at være Trediemand med ham og Dalund i et Middagsmaaltid paa en Restauration. Med et meget fornøiet Ansigt samtykkede Commerceraaden, og Lusard sagde: „Hvor har det oplivet mig at see Dalund! Efter hans eget Sigende er han over firsindstyve Aar, og dog er han endnu saa aandelig ung, saa legemlig kraftig. Han foretager hver Dag en lille Vandring. Solen, den friske Luft, siger han, ere Livsbetingelser for de svage Aldere, Barndommen og Alderdommen. Han forekommer mig muntrere end for tredive Aar siden. Hans Bolig er saa overordenlig smuk, han har fundet Behag i at omgive sig med Kunstværker, med Blomster, med tusinde smaa Forskjønnelser, som han i yngre Aar ikke brød sig om. Han sagde: „„Naar vi blive gamle, saa forekommer det os, som om de smaa behagelige Vaner vare ligesaa mange Baand, der endnu bandt Livet til os. I Ungdommen fordrer man saa store Ting af Livet; i Alderdommen bliver man Barn igjen, man er mere nøisom, man glæder sig over Smaating, man holder af sit Legetøi, og sørger ikke ved Tanken om, at man snart skal overlade det til de yngre Søskende.““

„Han har da ogsaa en lykkelig Alderdom,“ svarede Commerceraaden: „Han boer hos sin Brodersøn, til hvem han for længe siden har overdraget sine Forretninger og en Deel af sin Formue. Den yngre Dalund og hans Familie ære Onklen som en Fader, og bære ham paa Hænderne.“

Lusard vedblev: „Jeg finder den gamle Mand saa elskværdig.
t lille Anstrøg af et sarcastisk Lune, som udmærker ham, forenes
a en behagelig og klædelig Maade med den dybe Følelse, som
jør et Hovedtræk i hans Characteer."

Ved disse Ord saae Commerceraaden paa sin Kone med
Mine og Gebærde, der tydelig sagde: „Der kan du høre!"
en stum Tiltale, som Fruen besvarede ved hurtig og hemme-
at vise sin Mand Spidsen af sin rosenrøde Tunge, hvorpaa
n skiltes paa begge Sider meget fornøiede med hinanden. Det
este, Fruen havde at udsætte paa sin nye Slægtning, var den
enskab hos ham, at han talte Dansk som enhver anden Ind-
t, da hun havde haabet, at hans egenlige Modersmaal maatte
re det Franske, et Sprog, som hun talte med temmelig Fær-
hed.

Efter Aftale hentede Lusard den gamle Dalund, og medens
i fulgte ham til Restaurationen, omtalte han med Varme sin
fredshed over at finde Commerceraaden i saa lykkelige huuslige
rhold, ved en saa smuk og behagelig Kones Side, hvorpaa
lund svarede: „Ja, jeg vil ikke foregribe Deres Dom i denne
eende. See med Deres egne Øine, og jeg spaaer, at det
vil vare længe, førend De betænker Dem paa at prise hans
slige Lyksalighed."

Den næste Dag fandt det bebudede Selskab Sted i Com-
erceraadens Huus. Alting var indrettet smukt og ziirligt. Fruen
ikke uden Smag for hvad der var skjønt og behageligt, men
des huuslige Virksomhed indskrænkede sig kun til hvad der faldt
inene, og ved særegne Leiligheder, som et stort Gilde eller
ge, var hendes Iver af en saa urolig og byrdefuld Natur,
den ofte var en Anstødssteen for den stille, ubemærkede Virk-
hed, hvormed Mariane vidste at ordne Alt.

Paa den her omtalte Dag, da Familien samledes for at
tage det indbudne Selskab, traadte Mariane og Colette ind,

i sneehvide, simple Kjoler, med deres smukke Haarfletninger og blanke Lokker, den Førstes dunkel blonde, den Andens mørkebrune. Deres Fader, som var ene i Værelset, gik dem imøde og betragtede dem med Velbehag. Han klappede Marianes blussende Kind og sagde: „Min lille flinke Huusholderske er bleven saa hed af lutter Arbeidsomhed."

Idetsamme traadte Fruen ind og sagde leende: „Det er rigtig rørende at see saadan en sentimental Papa, der kjæler for de store Piger."

Fruen var meget elegant klædt og bar over sin zirlige Kjole et overmaade prægtigt saakaldet Écharpe i glimrende Farver, indvævet med Guld.

„Hvad er det for et pralende Schawl eller hvad det hedder?" spurgte Commerceraaden.

„Det er et, jeg har faaet forærende," svarede hun.

„Af hvem?"

„Af vor Ven Hofjunkeren."

„Hvad er Det for Noget? Tager du Foræringer af de unge Herrer? Det vil jeg have mig frabedet."

„Lad du mig om Det. Du kan nok tænke, at det er skeet paa en saadan Maade, at der intet Anstødeligt kan være deri. Jeg tænker nok, at mit Rygte og min Opførsel ere saadanne, at de ikke behøve at tage imod critiske Bemærkninger."

„Men saadanne Foræringer" ....

Hun afbrød ham; „Det forstaaer du ikke. I vore Tider er det almindeligt at tage og give Foræringer. Naar man kommer til Damer ved Fødselsdage, Confirmationer eller andre slige Leiligheder, saa er der som en heel Bazar af Foræringer. Min Cousine Malle og hendes Døttre behøve næsten aldrig at anskaffe sig Noget, de klæde sig i lutter Foræringer."

Commerceraaden rystede paa Hovedet. „Den Mode vil jeg dog bestemt ikke lide i mit Huus."

Colette stødte til Søsteren og hviskede: „Hvad sagde jeg! Der kan du høre, du som nødte mig til at afslaae den nydeligste Broche!"

„Det skal du ikke fortryde," hviskede Mariane.

Det Selskab, som forsamlede sig i det nuværende Wallerske Huus, var af en ganske anden Beskaffenhed end det, der for halvtredssindstyve Aar siden havde ladet Væggene i denne samme Spisestue gjenlyde af Sange og livfulde Samtaler. Det bestod af Herrer og Damer af de Familier, i hvilke Commerceraadens pleiede at være indbudne, derhos nogle faa unge Mænd, saasom den omtalte Hofjunker, Hr. Arnold og et Par enkelte saakaldte skjønne Aander af den ligeledes saakaldte nyeste Skole i Litteraturen. Da Husets Herskab præsenterede Lusard og de øvrige Gjæster for hinanden, var der ikke en Eneste, der enten af Navn eller Person var ham bekjendt. Ved Bordet fik han sin Plads ved Siden af Fruen, og ved den nederste Bord-Ende, sad Hr. Arnold mellem Husets to unge Døttre, i en Samtale, der vakte Lusards Opmærksomhed, uagtet han intet Ord kunde høre af den.

Colette var nemlig ikke seen med at sige til Hr. Arnold, at hun havde udrettet hans Commission hos hendes Søster. „Og veed De, hvad hun svarede?" tilføiede den letsindige Pige. „Hun svarede: „„Den Tone, Hr. Arnold tillader sig imod mig, fortjente et langt alvorligere Svar, end det, en stakkels Pige, som jeg, har Mod til at give ham.""

Mariane blev meget undseelig over Colettes Fremfusenhed, men da Arnold med stor Iver forlangte en Forklaring, sagde hun: „Ja det har jeg sagt. Dersom min Fader havde bemærket den Maade, De omgaaes mig, eller dersom jeg havde en Broder, saa vilde han sige Dem, at jeg aldrig har givet Dem Anledning til at nærme Dem til mig med den libet passende Fortrolighed, som De tillader Dem. Jeg har for Exempel aldrig givet Dem

Tilladelse til at sige Du til mig, uden at tale om saameget Andet, hvorfor jeg beder Dem forstaane mig."

Arnold følte sig ordenlig imponeret af den unge Piges alvorlige Tiltale. „Tilgiv mig," svarede han forlegen, „jeg meente, at jeg turde regne mig i Slægt med Dem, og jeg maatte tage meget feil, om jeg ikke havde hørt en ung Herre være Dus med Dem uden videre Anstød."

Mariane rødmede, men svarede efter et lidet Ophold: „Det maatte have været en nær Paarørende, som havde kjendt mig fra min Barndom, men iøvrigt er det Noget, som kun jeg selv kan tillade eller nægte."

Efter denne korte Samtale viste der sig et særeget Udtryk paa de Paagjældendes Ansigt og i deres Adfærd. Mariane følte sig skamfuld over det Udbrud af Hæftighed, hvormed hun havde forsvaret sin gode Ret, medens paa den anden Side det Usædvanlige i den unge Piges ellers saa stille, tilbageholdne Væsen frapperede Arnold, og næsten mod hans Villie behagede hun ham mere end nogensinde. Han betragtede hende taus fra Siden, og søgte at indlede en Samtale paa en beskeden og forsonende Maade, medens hun svarede ham med en velvillig, men undseelig Mine. Lusard, som opmærksomt betragtede de to Personer, gik det, som det let gaaer ved at see et pantomimisk Skuespil uden at have læst Programmet: han uddrog af den mimiske Forestilling en Mening, der var aldeles modsat den rigtige, og troede at see en lille Elskovsscene, der stræbte at indhylle sig i Hemmelighedens Slør. Mange Tanker og Betragtninger krydsede hinanden i hans Hoved ved denne formeentlige Opdagelse.

Fruen bemærkede hans Adspredthed. „Jeg sidder og glæder mig i Stilhed," sagde han, „over den unge Deel af min for mig nye Familie. De selv er endnu saa smuk og ungdommelig, og har allerede en saa voxen Datter. Det er et behageligt Syn at see disse to unge Piger sammen."

Fruen loe. „De er alt for god. Det er Synd at sige, Nogen af dem er smuk."

„Jeg vil ikke sige, at de ere regelmæssige Skjønheder, men vil kalde dem nydelige, behagelige Piger. Den Yngste er nu kun halv udviklet, men man bliver glad ved at see hendes e Ungdom, der sprudler af Liv og Sundhed, og den Ældste saa fiin, saa ætherisk, at man næsten kunde frygte, at hun, Nymphen Echo, kunde forsvinde og forvandles til en Stemme, neget mere som hun ogsaa besidder en særdeles klar og blød, nderlig rørende Stemme, der rigtignok, modsat Echos, ikke r, men faaer Svar i det menneskelige Bryst. Jeg havde gaars den Glæde at høre hende og hendes unge Søster synge, deres Sang — for at blive i Lignelsen — gjenlyder endnu lt Sind."

Fruen loe høit. „Da er visselig deres Sang uden al Skole ikke værd at høre paa. Jeg kan ikke begribe, hvad der behager n saaledes hos vor Maren."

„Maren!" gjentog Lusard forundret. „Hun hedder jo riane."

„Vi kalde hende Maren."

„Aldrig kunde noget Navn passe slettere."

„Nei det maa De forlade mig, det passer netop godt; det n høist ubetydelig Pige, og dertil en lille Gravso uden Figur, min egen Datter Colette, der virkelig tegnede til at blive k, bliver nu saa stor og svær, at man kan vente, hun med n kan passe til Grenadeer."

Dalund, som sad i Nærheden, sagde smilende: „Hvad Fruen yttrer om Deres Datter, er jo et Fortrin mere, eftersom en an Vært passer ganske til Nutidens Mode. Enhver kan be- ke, hvad den senere Generation angaaer, at Fruentimmerne e bestandige større og Mandfolkene mindre. Det maa hænge men med den meget omtalte qvindelige Emancipation."

Lusard sagde: „Saaledes som den lille Colette er, og som hun der sidder, glæder hun mine Øine og udgjør tilligemed sin Søster et smukt Tableau."

Dalund henvendte sig til Fruen og sagde med sit ironiske Smiil: „Man mærker dog paa Lusard, at der flyder fransk Blod i hans Aarer, thi han veed altid at sige Enhver Noget, som man gjerne hører; og da nu hele Verden veed, at Intet smigrer en Moder mere end at høre sine Døttre rose, saa vil han insinuere sig" ....

Fruen afbrød ham med en vred Mine: „Nei Hr. Etatsraad! Det maa De forlade mig, for den Svaghed er jeg virkelig fri. Jeg kan, Gud skee Lov, nok bedømme mine Børn. Mine egne ere endnu alle smaa, og Colette er desværre for Øieblikket et ubehageligt Barn. Men mine to yngste Smaapiger ere yndige og særdeles begavede af Naturen, det skal Ingen nægte, som kjender dem."

Lusard, der anede, at han havde ført Samtalen ind paa et uheldigt Gebeet, dreiede den nu over paa et andet, og tog Anledning til at udhæve sin Glæde over de mange Fremskridt i det Nyttige og Behagelige, som hans Fødeby havde gjort i de tredive Aar, han ikke havde besøgt den. Han sagde: „Tredive Aar er et langt Tidsrum for det enkelte Menneske, men for Menneskeslægten er det kun meget kort, og maa man da ikke falde i Forundring, naar man betænker de Opdagelser i Videnskaberne, de Opfindelser til Livets Lettelse og Forskjønnelse, som i dette Tidsrum have fundet Sted? Hvo drømte i forrige Tider om Dampskibe, om Jernbaner, der synes at sigte til at trøste Mennesket for Savnet af Vinger? Og disse nye Foretagender, denne Industrie paa alle Kanter, hvormegen Leilighed til Fortjeneste har den ikke skaffet den arbeidende Classe, hvormeget smagfuldere og behageligere synes dog det huuslige Liv at være! Med stor Fornøielse har jeg i disse Dage været Vidne til det Folkeliv, som

morer sig her. Jeg har vandret omkring i Omegnen og moret mig særdeles ved at besøge de forskjønnede Forlystelsessteder, som ere ligesom opstaaet af Jorden. Tivoli for Exempel behager mig overordenlig. De mange Mennesker af de forskjelligste Classer, som der forsamles og forenes til det samme Maal, nemlig at more sig paa en uskyldig og anstændig Maade, ere et smukt Syn, baade for Øiet og Tanken."

En Herre svarede: „Jeg kan ikke ubetinget være af denne Mening. Den Forlystelsessyge, der, som en Epidemie, mere og mere udbreder sig, er en Ødelæggelse for Familiernes Velstand, for det huuslige Samliv, og dermed for Moraliteten. Jeg kjender de Familier, som i deres Huse leve med en — jeg kunde gjerne sige — uanstændig Knaphed, som lade Børn og Tjenestefolk mangle Livets virkelige Fornødenheder, for at kunne tilfredsstille deres Forlystelsessyge og deres Forfængelighed. De Svage have altfor megen Fristelse. Dørene til Misbrug staae altfor aabne."

„Hvad kan ikke misbruges?" svarede Lusard. „De, som ikke have Kraft til at staae paa Benene, ville altid snuble, enten over det Ene eller det Andet. Jeg kan ikke undlade at kalde det godt, at Den, som om Dagen har arbeidet, om Aftenen kan finde et Sted, hvor han i et Par Timers Tid kan opmuntre sig paa en anstændig og smagfuld Maade, og dertil ubemærket blandt Mængden."

„Ja," udbrød Dalund: „Ubemærket blandt Mængden! Ved denne Tilsætning faaer De fuldkommen Ret. Den, som kommer med dette Ønske, han kommer almindeligviis for at adsprede og udhvile sig, saavel i Tivoli som i Dyrehaven og andre slige Steder. Den stille Borgerfamilie, som har været virksom om Dagen eller i Ugen, og som mod Aften eller om Søndagen i sin tarvelige Dragt vandrer, kjører eller seiler ud for at forfriske sig, den maa Enhver møde med velvillig Agtelse. Men Det, som er at dadle i denne, som i flere Retninger, er den taabelige

Forfængelighed, som bevirker, at Pluraliteten, især af Fruentimmer og unge Mænd, ikke gaaer for at nyde en Fornøielse, men for at sees. Naar jeg, som uophørlig skeer, møder disse Koner og Piger af den simpleste borgerlige Classe i deres af Pynt og Stads overlæssede Costume, der fordetmeste snarere viser end skjuler, at disse Damer ikke ere Damer, saa er jeg heller ikke langt fra ogsaa at helde til den Mening, at den megen Anledning til at vise sig, til at søge al sin Glæde udenfor sit huuslige Liv, nærer den gængse Repræsentations-Lyst, der vistnok er latterlig og demoraliserende."

Lusard sagde: „Disse Smagløsheder og denne Mangel paa Takt vilde jo netop kunne finde den bedste Tilretteviisning derved, at det mere dannede Selskab blander sig med det mindre dannede og forbedrer det."

„De virkelig dannede Mennesker ere meget sjeldne," sagde Dalund, „og de findes ikke paa Gaden, som Ordsproget lyder."

En ældre Herre sagde: „Man man imidlertid sige om Nutiden, om dens Forfængelighed o. s. v. hvad man vil, saa skal dog Ingen, som har oplevet en foruhgangen Tidsalder, kunne nægte, at denne var langt mere umoralsk end den nuværende. Under, før og en Tidlang efter den franske Revolution gik Lasten med opreist Hoved. Spot med det Helligste, utilladelige Kjærlighedshistorier hørte til Dagens Orden og vanærede Ingen. De meest berømte Skribenter, Voltaire, Wieland og Flere, anpriste Letfærdighed, som noget Elskværdigt. Rousseau, som næsten mod sin Villie gjorde det Samme, og med henrivende Sværmeri, gjorde Ondt endnu værre; og mere end Een hos os fulgte disse Exempler. I vore Dage turde dog intet Menneske vove at lade haant om Religion og Sædelighed. Ægteskabsforholdet er reent og trofast, og Gudstjenesten holdes i Ære."

Dalund sagde med halv sagte Stemme, som dog hævede sig mere og mere, og steg til bestandig større Volubilitet: „Jeg

er en gammel Mand. Det er derfor tilgiveligt, om jeg med for megen Forkjærlighed seer tilbage til de Aar, da ogsaa jeg var i Livets Arcadien. Jeg skal aldrig forsvare de Sæder og den Tone, som fra de franske Hoffers Tid havde udbredt sig over Verden, eller den Raahed, hvormed den franske Revolution greb ind i de helligste Forhold. Jeg har ikke ladet mig rive hen af disse Strømme, da de brusede. Heller ikke skal jeg nægte, at der allerede er Meget vundet derved, at Menneskene i vor Tid ikke en udvortes Ærbødighed for det Hellige og Ustraffelige, og saaledes paa en Maade med eller mod deres Villie bøie sig for det Gode. Men med alt Dette turde jeg dog trøste mig til at paastaae, at disse samme Laster og Vildfarelser gaae som onde Svartalfer lyslevende omkring iblandt os, men under forandrede Masker og Skikkelser. Gud bevare mig for at sige, at de faae indpas overalt; jeg taler naturligviis i Almindelighed, ikke om Undtagelserne, som, Gud skee Lov, findes til enhver Tid og Sted. Man holder Religionen i Ære, siger De. Jeg svarer: Det er ikke Alvor. Saavel hos os som andensteds er der et Parti, der siger offentligt: Den christelige Religion er antiqveret, Evangeliet en Mythe. Og hvad Dem iblandt os angaaer, som freqventere Gudstjenesten, hvor Mange iblandt dem — det er stygt at sige — men hvor Mange af disse bruge ikke deres Gudsfrygt som Coquetterie! Hvor faa ere ikke De, som, i stille Betragtning vendende de Ord, de have hørt, paa deres eget Liv, prøvende deres eget Indre, vende hjem til deres Bolig som hiin Tolder i Evangeliet, retfærdigere end de forlode den! Kunde det ikke ogsaa henregnes til de religiøse Følelser at ære Det hos andre Mennesker, som er fra Gud, det Store, det Ædle? at antage Noget saa hos Mennesker, for hvilket man skal bøie sig? at troe, at man i Et og Andet vel kunde have Grund til at antage en Autoritet? at have saamegen Nationalfølelse, at man altid er rede ridderlig at forsvare Dem, som have bidraget til Nationens

Ære og dens Cultur? Gjøre vi det? Lad en Mand have helliget sit Liv til at bringe en Straale fra Himlen ned til Jorden, lad den Skjærv, han har lagt paa Fædrelandets Alter, være saa stor, at Enhver, bevidst eller ubevidst, har nydt sin Deel deraf — men hans Virken har været i Aandens usynlige Rige, den er ikke som Thorvaldsens Værker til at see med corporlige Øine og tage paa med Hænder — lad en saadan Mand, vil jeg sige, engang forfægte en Overbeviisning, der med Ret eller Uret strider mod Tidsalderens Smag, og see da, med hvilken oprørende Haan og Ringeagt de smaa Fugle stimle om Minervas Ugle, og søge at afrive dens store Fjedre, som dog ingen af dem kan tilegne sig. Er Dette ikke Mangel paa Ærbødighed for Det, der bør være os helligt? Og nu vore Sæder! Familielivet! Er det sammenholdt af et eneste Baand, der holder fast? Af Kjærlighedens? Det være langt fra mig at ville benægte, at det nuomstunder er sjeldnere end for et halvt Seculum-siden at finde en gift Kone, som har en Elsker, men istedenfor denne Brøde er Koketteriet kommet i Mode. Er det synderlig bedre?"

„Jo," svarede den føromtalte Herre: „I sine Følger er det mindre ondt, og i sig selv ogsaa mindre uædelt."

„Det er, som man tager det. I den forsvundne Tid, som vi sammenligne med den nærværende, var Kjærligheden en stor Magt. Den er dethroniseret, som saamange andre store Potentater. Den hører nu, som jeg engang læste, til de forlorne Kunster. Men Kjærlighed, naar den virkelig fortjener dette Navn, er i sig selv noget Ædelt og Skjønt. Maa man end i dens Vildfarelser fordømme den, foragte den kan man dog ikke. Men Koketteriet kan man kun foragte. Kjærlighedens Feil ere menneskelige, men Koketteriets kunde man kalde dæmoniske, thi de ere som Spøgeri, som Skygger, der i sig selv ere tomme og uden Sjæl."

„Ja, hvad forstaaer De ved Koketteri? Mener De en tilgivelig qvindelig Forfængelighed, der glæder sig ved at behage? Efter

min Anskuelse kan den mangen Gang forhøie et ungt Fruentimmers Yndighed, og om den end undertiden kunde gaae lidt for vidt, kan den dog ikke lignes ved den Samvittighedsløshed, der bringer en Kone til at forglemme den Troskab, hun har lovet sin Mand for Guds Ansigt, en Brøde, der mangengang fører Fordærvelse over Huus og Børn."

„Jeg forstaaer ved Kefleri den troløse Legen med den forbudne Frugt, de smaa Kjærlighedsforbindelser, der ikke vedkomme Aand eller Hjerte, ja neppe nogen sund menneskelig Følelse, men hvis Tilværelse man dog holder skjult for Ægtemand og Forældre, saalænge de vare, og siden kan benægte, endogsaa for sig selv, ligesom man bortraisonnerer en tom Drøm, hvilket Altsammen gjør det muligt at bevare en Pharisæer-Retfærdighed, og prale for Gud og Mennesker med en Dyd, som egenlig slet ikke har bestaaet nogen Prøve; thi vore unge Herrer ere ingenlunde sværmeriske eller lidenskabelige Elskere; deres Beilen til en Dames Gunst er heller ikke virkelig Alvor; de, saavelsom Damerne, søge blot en Triumf for deres Forfængelighed, Ord for at være uimodstaaelige, og en Interesse, som kan udfylde den besværlige Tid. Men — jeg mærker, at Advocaten endnu spøger i mit Hoved, og at jeg drømmer, jeg staaer i Skranken som Defensor for det forsvundne Aarhundrede."

„Eller som Actor mod det nærværende" bemærkede den føromtalte Herre.

„Ja, ja," svarede Dalund med et godmodigt Smiil: „I begge Tilfælde kan et Ord formeget let løbe med."

Uagtet den Varme, hvormed denne Dispute var bleven ført, havde Dalund dog ikke været saa høirøstet, at hans Tale havde forhindret det øvrige Selskab fra i smaa Grupper at deeltage i separate Conversationer, uden at lade sig forstyrre af den Samtale, hvortil kun den nærmeste Omgivelse lyttede. Fru Baller, som hørte til denne, sagde sagte til Lusard: „Det var godt, den

lange Præken fik Ende. Den Dalund er ret et utaaleligt Menneske. Saa gammel som han er, saa umoralsk er han endnu. Hans egen Historie er nok ikke meget opbyggelig. Jeg vil ikke indlade mig i den Materie, men man behøver ellers ikke at gaae udenfor dette Huus eller denne Familie for at finde saadanne Scandaler i de Tider, han forsvarer, at man ikke engang kan være bekjendt at omtale dem."

Lusard taug, men tænkte ved sig selv: Enten maa denne Kone være aldeles ubekjendt med mine Forældres Historie, eller hun har en slet Tone. Jeg vil antage det Første.

Efterat Kaffen var serveret, satte Fruen sig, efter Anmodning af Flere i Selskabet, til Pianofortet og foredrog en stor og vanskelig Composition med megen Færdighed. Lusard hørte med Beundring paa de overvundne Vanskeligheder i denne Præstation, men da Kunstnydelsen varede overmaade længe, følte han sig dog meget taknemmelig, da den fik Ende, og gav med Fornøielse sin pligtskyldige Skjærv til det Offer af Tak og Berømmelse, som fra alle Sider blev bragt. Da nogle andre Damer og Herrer nu ogsaa toge Deel i den musikalske Underholdning, listede Lusard sig ind i et tilstødende Cabinet, hvor han saae Dalund sidde allene.

„Jeg sidder her," sagde Denne, „i stille Betragtninger over det stumme, alvorlige Sprog, hvormed de livløse Ting tiltale os. Det forekommer mig, som om Væggene i dette Cabinet sagde til mig: „„Erindrer du, gamle Ven, hvorledes du saa mangengang har siddet paa dette samme Sted, og gjennem denne samme aabne Dør har seet et Selskab bevæge sig, af hvilket kun du allene er tilbage? hvorledes du her har hørt Sang og Musik af en anden Beskaffenhed end denne? Erindrer du, hvorledes du en Dag sad ene herinde ligesom nu, og hørte den smukke Claudine synge en Romance, der, lig en veemodig og sød Anelse, gjenlød i dit Indre? og hvorledes du siden saae hende, uden at hun bemærkede

ns Nærhed, med barnlig Lystighed dandse paa Gulvet derinde?“ “ — Ja, forunderlig er den Illusion om en Sympathie, som Mennesket synes at forudsætte hos de livløse Ting, medens det i ældre Aar næsten aldrig falder os ind at tænke os den hos vore Medmennesker.“

„Da forsikkrer jeg Dem,“ svarede Lusard, „at jeg allerede har sympathiseret med Dem i lignende Tanker. Jeg har netop idag med veemodig Erindring levet mig tilbage i en Dag, som jeg for en tredive Aar siden tilbragte her i disse samme Værelser, der, ligesom vi Andre, ikke mere ligne sig selv, men dog ere de Samme. Den gamle Grand-Onkel var saa oplivet af mine Forældres Nærværelse, han vidste ikke Alt, hvad han vilde finde paa, for ved tusinde Opmærksomheder at udslette ethvert Spor af en forbums Misforstaaelse. Mine Forældre vare Begge saa oprømte, de forekom mig saa unge og skjønne.“

„Ja det vare de ogsaa endnu. Engang i den samme Tid sad jeg i en fortrolig Samtale med Deres elskelige Moder, og i Sandhed, jeg syntes, at jeg bestandig saae den unge, skjønne Claudine fra mine lykkelige Dage, skjøndt hun bragte sin attenaarige Søn til sit fordums Hjem, og aldrig har jeg seet to Ægtefolk, hvis indre Lyksalighed har forekommet mig saa utvivlsom som Deres Forældres.“

„Ja de vare lykkelige og jeg med. Mit Ungdoms-Hjem staaer endnu i min Erindring som et Paradiis. En Ro, en Fred, en Skjønhed, som ingen Ord kan beskrive, var udbredt over vort Liv. En usigelig Kjærlighed, en indre Sjæleglæde opfyldte os. Vort muntre, gjæstfrie Huus var en Samlingsplads for dannede Mennesker, som baade fra Omegnen og fjerne Steder kom og oplivede os og dem selv med deres Nærværelse hos os; og den Bedrøvede, Den, som trængte til Hjelp og Trøst, vendte aldrig hjem uden at efterlade sin Velsignelse over vort Tag.“

„Ja, der er en Velsignelse i saadanne Menneskers Nærhed.

De halvandet Aar, som Deres Forældre tilbragte her i Byen, udgjorde ligesom et Vendepunkt i min dengang melancholske Tilstand, som gjennem mange Aar og Forandringer bestandig vendte tilbage i længere eller kortere Perioder, i hvilke jeg næsten skyede menneskeligt Selskab. Men Omgangen med disse gamle Venner, Synet af deres Lykke, de fortrolige Meddelelser af deres overstandne Tilskikkelser, den længe savnede Lyksalighed at kunne udøse mit eget Hjerte for prøvede Venner, der kjendte og forstode mig, alt dette uventede Gode forfriskede mit syge Sind og sang min Sorg til Ro. De reiste hjem med Glæde og muntre Planer, men jeg savnede dem ubeskriveligt."

„De muntre Planer, hvormed vi forlode Kjøbenhavn, gik dog ikke i Opfyldelse, og den muntre Stemning i vort Huus led ogsaa for en Tid et temmelig stort Afbræk. De veed sikkert, at min Faders Plan, at besøge sit Fædreland med min Moder og mig, blev forstyrret, ligesom hele Europas Udseende efter Slaget ved Leipzig og Napoleons Forviisning til Elba. Disse Begivenheder, der indtraf strax efter vor Hjemkomst, gik min Fader dybt til Hjerte. Det stolte Fædreland, ydmyget og oversvømmet af de Fiender, hvilke det saa ofte havde beseiret, saa meget ædelt Blod, ogsaa hans eget, udgydt, som han meente, forgjæves, alt Dette var ham for tungt til at bære det med Taalmod. Saa ofte havde han sagt, at nu var Danmark hans Fædreland, saa ofte havde han hæftigen dadlet Keiserens Mangel paa Agtelse for andre Folkeslags Ret og Nationalitet; men i Ulykkens Øieblik vaagnede den gamle Kjærlighed til den fordums Anfører, Begeistringen for den trefarvede Fane fik en saadan Magt, at da Napoleon kom tilbage fra Elba, kunde Intet holde ham fra den Beslutning, ufortøvet at reise til Frankrig og forene sig med de fordums Vaabenbrødre, hvis Skjæbne og Sag han fandt det Pligt at dele i et saadant Øieblik. Han indgjød mig sin Enthusiasme, Marseillaisens Toner gjenklang i min Sjæl

fra mine Barndoms-Minder, og jeg bønfaldt ham med ungdommelige Taarer om Tilladelse til at følge ham. Alt blev forberedt til vor Reise."

„Men min Gud! hvad sagde Deres Moder?"

„Jeg troer, at hun led megen Angst og Bekymring, dog modsatte hun sig ikke min Faders Villie, men bad kun indstændig om at maatte reise med os."

„Ja, i Dette som i Mere gjenkjender jeg den unge Claudine."

„Men hendes gode Engel — troer jeg — blandede sig i vore Anliggender. Min Fader led af og til af Gigt, som en Følge af sine Saar og Strabadser i Krigen; denne Plage overfaldt ham nu pludselig med større Hæftighed end nogensinde tilforn; hans Utaalmodighed forværrede hans Tilstand, og de saakaldte hundrede Dage vare forløbne, inden der kunde tænkes paa nogen Reise. Han sørgede meget over sit Lands og sin Keisers Skjæbne. Napoleons Ulykke hævede denne Helt til en guddommelig Heros i hans Øine. Først ved Juli-Revolutionen blev han trøstet, og følte sit Sind let som tilforn. Han reiste nu med min Moder og mig til Paris, og vi tilbragte der et heelt, meget behageligt Aar."

Dalund sad et Øieblik taus, derpaa sagde han: „Naar et Menneske er blevet saa gammelt som jeg, saa skulde man synes, at han maatte føle Glæde over at tænke sig de Elskede allerede indløbne i den Havn, hvori han selv snart skal lande, men jeg tilstaaer, at jeg dog kun med Smerte kan tænke mig Deres Forældre borte og tabte for den Jord, hvorpaa jeg endnu befinder mig. Altfor kort synes mig det lykkelige Samliv, som var kjøbt med saa lang Tids Modgang og Standhaftighed, og især har jeg tænkt mig det som en Uretfærdighed af Skjæbnen, at Deres Moder maatte overleve den Mand, hun med saa stor Troskab og Kjærlighed havde offret sin Ungdom."

„Ak! det var ogsaa kun en kort Tid, ikke engang et Aar, at hun maatte savne ham.“

„Hvorledes bar hun hans Tab?“

„Stille og mild, som hun altid havde baaret baade Modgang og Medgang. Jeg var ikke forberedt paa den Ulykke, saa hurtigt at miste hende, skjøndt jeg jo vel bemærkede, at hun ligesom hensvandt Dag for Dag; men jeg smigrede mig med, at hendes ubeskrivelige Kjærlighed til mig, der aldrig noget Øieblik havde fornægtet sig, skulde binde hende til Livet.“

Lusards Bevægelse ved disse Erindringer var saa stor, at den for nogle Øieblikke qvalte hans Stemme. Han fattede sig imidlertid og sagde efter et Ophold: „Jeg helder stærkt til den Mening, at de Forudgangne endnu staae i et uforklarligt Forhold til os. I min Moders Døds-Øieblik saae det virkelig ud, som om den elskede Ægtemand bar hende bort i sine Arme. Hun laae som i en stille Slummer; med Eet aabnede hun Øinene, smilede, udbredte Armene og sagde med høi Røst: „„Lusard!““ og med dette Navn paa Læben forlod hun mig og Jorden, som det syntes, uden Kamp og Smerte.“

Dalund udbrød: „O salig Den, som til sin Kjærligheds Løn seer i Dødens Moment det Aasyn, som aldrig har ophørt at leve i hans Hjerte, Den, som den elskede Haand fører den mørke Vei, der saaledes ikke er mørk! Ak, hvem der turde haabe“ ....

Han afbrød sig selv, og de sad Begge tause.

Musikken i den tilstødende Sal var imidlertid ophørt, og henimod Slutningen af ovenstaaende Samtale havde Arnold sat sig bag den aabent staaende Dør, som førte ind til Cabinettet, og uden den Hensigt at belure de derinde Talende, havde han dog lyttet til deres Ord. Fruen kom nu ved Hofjunkerens Arm, og Arnold standsede dem og sagde sagte: „Jeg har siddet her og moret mig guddommeligt ved at være et skjult Vidne til en

ganske mageløs fortræffelig, sentimental og sværmerisk Samtale mellem de to gamle Fyre derinde. Sæt Dem her hos mig bag denne Dør, der udgjør det deiligste Skjermbret. Maaskee kan der komme Mere af samme Skuffe."

Han og Hofjunkeren toge Hver en af Fruens Hænder og droge hende ned imellem dem paa den lille Sofa, hvorpaa Arnold sad. Fruen sagde: „Aa jeg bryder mig ikke om at høre hvad den gamle Pjalt, den Dalund sidder og vrøvler."

„Deres fornemme Hr. Fætter," svarede Arnold, „var i alle Maader lige saa rørende."

„Lad De bare vor fornemme Hr. Fætter være. Han er hverken gammel eller en Fyr, som De behagede at sige, det er just en Mand comme il faut."

„Man kan ikke nægte," sagde Hofjunkeren, „at Manden er endnu udmærket smuk. Han skal ogsaa have meget smukke Forældre at slægte paa. Min Fader, som i sine unge Dage har kjendt hans afdøde Moder, kommer endnu i Ecstase ved at omtale hendes Skjønhed og Yndighed."

„Aa hvad! hendes Skjønhed var vel som hendes Dyd, efter den Tids Mode."

„Naa for mig gjerne!" sagde Arnold: „Det er jo godt, at De finder saamegen Behag i denne Hr. Montalbert, siden han muligviis tænker paa at blive Deres Svigersøn. Ja De seer paa mig, som om jeg sagde, at Maanen faldt ned fra Himlen, men Saameget er vist, at samme Herre idag ved Bordet sad og betragtede den lille Mariane, som om han vilde kjøbe hende."

Fruen slog en høi Latter op. „Vorherre bevare Deres Forstand! De seer nok Syner. Maren, den Askepot!"

„Ja, ja! Askepot gjorde et bedre Parti end det at faae en høist Herremand."

Hofjunkeren sagde med et selvbehageligt Smiil: „Frøken Baller er visselig en smuk lille Pige, men det forstaaer sig, ved

Siden af hendes Stedmoder falder hun igjennem, men hvem gjør ikke det?"

„Jo," udbrød Fruen, „det skal jeg sige Dem: den Jomfru paa Østergade, som indtog Deres Øine og Hjerte" ....

„Hvad er det for Historier? Skal jeg nu høre Det igjen! Jeg har jo forsikkret Dem, at jeg gik ind i Boutiken, fordi jeg fik Øie paa et saadant Schawl, som det, jeg havde hørt Dem ønske Dem, og fordi jeg vovede at haabe" ....

Fruen reiste sig. „Ja nu gaaer jeg ind til min franske Fætter, thi nu gik Gud skee Lov Dalund fra ham, og jeg seer, han gaaer og betragter Skilderierne paa Væggen."

„Tillad," sagde Lusard til den indtrædende Frue, „tillad, at jeg spørger Dem om et meget deiligt Maleri, et Portrait af Deres Mands første Stedmoder, som jeg savner i dette Cabinet? Det hang her endnu, da jeg i mine Studenterdage kom her i Huset."

„Det Portrait? Fandt De det saa deiligt? Ja, da maa jeg tilstaae, at jeg for længe siden har feiet det ud af Huset. Da jeg underhaanden var bleven bekjendt med Originalens hemmelige Historie, saa kan De nok tænke, at jeg ikke vilde have det i mit Værelse eller vilde tillade, at mine Pigebørn skulde opvoxe med den Dame for Øinene."

„Jeg nægter ikke," svarede Lusard, „at jeg hører Dem med Forundring, thi efter Alt hvad jeg veed, maa dog denne Dames Erindring være Deres Mand hellig og kjær, som en Moders, thi det har hun jo været ham."

„Ja, han var ogsaa vranten, fordi jeg satte det ind i Pulterkammeret, men da Dalund rasede for at faae det, blev det ham foræret, han er jo nærmest til det."

„Men min bedste Cousine! Da De holder paa en saa klosterlig Strenghed, hvorledes forklarer De da for Deres unge Døttre disse Billeder, som have indtaget Pladsen i Stedet for

hiint Portrait? Leda og Svanen, Jupiter og Io, det er rigtig vanskelige Historier at fortælle Pigebørn."

„Saa? Ja jeg kjender ikke de Historier, saa jeg har ingen Forargelse af dem."

„De kjender dem slet ikke?"

„Jo, jeg erindrer at vi for nogle Aar siden havde et Stykke paa Theatret, som hed Svanehammen, og deri var en lang Passiar om en Leda og en Svane og Mere af den Suurdeig, men det er jo nogle forældede Eventyr, hvorom hverken jeg eller Nogen i mit Bekjendtskab veed mindste Besked, og derfor gjorde Stykket heller ingen Lykke, thi de Fleste forstode det ikke."

„Det beviser, at Forfatteren maa selv være for meget Svane til at svømme i et Gadekjær."

„Jeg veeed ikke, hvad De mener, men dersom denne Ledas Historie er uanstændig, saa er det jo godt, at vi Fruentimmer ikke forstaae den. Men for at komme tilbage til den gamle Etatsraad Dalund: Veed De, hvad hans egen Brodersøn, Høiesterets-Advocaten, som han boer hos, har fortalt Valler i min Nærværelse? Han siger, at hans Onkel gjør en Afgud af det gamle Portrait, vi talte om; at han hver Aften og hver Morgen seer op til det, som om han hilsede det, og sagde det Godnat og Godmorgen. Mangengang sidder han som i Tanker og stirrer paa det, og saa komme Taarerne ham i Øinene. Det var Noget, han havde beluret, sagde Advocaten; thi Onklen kunde vistnok ikke taale, at han havde bemærket det. Naar De nu havde seet, hvorledes baade Advocaten og min gode Herre og Huusbond toge den dumme Historie vigtigt og rørende, saa vilde det vist have gaaet Dem som mig, at De var bristet i Latter."

„Nei, det troer jeg ikke; jeg vilde ogsaa have fundet den rørende, thi en saadan trofast Hengivenhed forædler den Kjærlighed, man i Betragtning af Forholdene maatte kalde uædel, men dens dybe Grund, som dens Seir over Tid og Død beviser, for-

soner og helliger den. Den nævnte Dames elskværdige Character omtaltes desuden af alle Dem, som havde kjendt hende, og opbevares endnu af den yngre Slægt som en Tradition."

„Er De da maaskee af samme Mening, som Dalund, at en gift Kone gjerne kan have en Elsker uden Præjudice for sin elskværdige Characteer?"

„Nei, tvertimod! jeg er af den Mening, som ikke er ny, at Reenhed og Ærbarhed er for et Fruentimmer, hvad Mod og Mandshjerte er for en Mand, Dyder nemlig, hvis Mangel alle de andre Dyder ikke kunne erstatte. Men jeg bekjender derhos, at om jeg var saa lykkelig at eie en elsket Hustru, saa vilde denne Troskab, som jeg visselig vilde fordre, alligevel ikke have mindste Værd for mig, dersom den ikke var forenet med en høiere, aandeligere Troskab, og at jeg hos min Hustru ligesaa lidt vilde undvære den Trofasthed, jeg kræver af en intim Ven, som den Ustraffelighed, en Ægtemand har Ret til at forlange."

Fruen saae forundret paa ham. „Det, De siger, er mig ikke ganske klart, men det er mig kjært, at De fordømmer Dalunds Opførsel i min Svigerfaders Huus."

„Ak nei! fordømme ham gjør jeg vist ikke. Enhver, som har følt Lidenskabernes Magt, veed, hvor svært det er at modstaae dem."

„Men man maa ikke lade sine Følelser blive til Lidenskaber."

„Ja, det er den store Opgave, deri har De tilvisse Ret, men det er jo netop det Punkt, hvori Vanskeligheden bestaaer."

„Det er ikke saa vanskeligt. Man bør jo vel ikke fremstille sig selv som et Exempel; men til Dem, som vor Ven og Slægtning, tør man jo vel sige et fortroligt Ord. Seer De! Jeg er som et Barn paa nitten Aar bleven gift med en Mand, der kunde være min Fader. Han var Enkemand, han er en god Mand, men man kan nok paastaae uden at fornærme ham, at han hverken er eller var smuk eller elskværdig. Jeg kan ligefrem sige,

thi det er bekjendt for hele Verden, at hvor jeg er kommen frem, i Selskaber saavelsom her hjemme, er jeg bleven umaadelig feteret og courtiseret, men hvor høit endogsaa Den eller Den har elsket mig, saa har jeg dog aldrig indladt mig i noget Forhold, som ikke kunde bestaae for Moralitetens Domstol. Jeg har søgt min Trøst i min Kjærlighed til mine smaa Børn og i Udøvelsen af de skjønne Kunster. Nu tænker jeg, at hvad der er muligt for mig, er da ikke umuligt for Andre, og derfor tilstaaer jeg, at jeg af ganske Hjerte foragter og fordømmer de Fruentimmer, der handle som hun, hvis Billede De savner, saavelsom de frække Tider, da Intet var helligt."

Lusard følte en vis Forlegenhed ved denne Tale. Han indsaae, at Fruen maatte vente et smigrende Svar paa sin Meddeelse, men det var ham umuligt at faae et saadant over sine Læber; han taug lidt og sagde derpaa: „Jeg maa jo vistselig for en Deel holde med den Herre, som ved Bordet modsagde Dalund, for saavidt som jeg ialfald anseer det for en Vinding, at den letsindige Verden ikke vover at forhaane de Pligter, som den kun i Smug træder under Fødder; det vidner om en større Reenhed i den offentlige Mening og" ....

Han standsede og kunde ikke finde Ord for hvad han egenlig vilde sige. Fruen saae paa ham med et spodsk Smiil, og efter en Pause gik de ind til det øvrige Selskab, uden at den foregaaende Samtale havde hævet dem i hinandens Gunst.

Lusard betroede imidlertid Dalund de Planer, med hvilke han var kommen til Kjøbenhavn. „I den Vallerske Familie," sagde han, „ønskede jeg at finde en Søn og Arving. Mine Forældre have Begge i dette Huus fundet Gjæstfrihed og Venskab. Jeg besøgte forleden det Landsted, hvor den afdøde Grosserer Valler med saa sjelden Godhed modtog og pleiede min saarede Fader. Stedet er nu i fremmede Hænder, men jeg gik rundt om Huset, og saae til Vinduerne af de Værelser, min Moder

havde viist mig, da vi med hinanden gjorde en Valfart til denne Helligdom for hendes og min Faders Erindringer. Jeg besøgte Broen ved Strandkanten, hvor hun med Angst stod og stirrede ud efter den Baad, som bragte den saarede Elsker, og det syntes mig klart, at det Vallerske Huus havde, fremfor noget andet, Ret til min Taknemmelighed, og at jeg paa en Maade havde en fra min Fader arvet Gjæld at betale der. Min Fætter Valler har modtaget mig med en saa umiskjendelig Velvillie."

„Ja, Valler er en god Mand, men han er svag, han har ikke sin Faders kraftige Characteer og heller ikke hans Lykke. Han er forknyttet i sin Ungdom af altfor streng Behandling, han mistede sin gode Engel med sin første Stedmoder. Fra sine tidlige Dage har han bevaret en gammel Kjærlighed til mig; han betroer sig stedse til mig, indbyder mig jævnlig ved huuslige Leiligheder, og jeg kommer ogsaa, uagtet jeg slet ikke kan lide hans Kone. Jeg vilde ret ønske, at De kunde oplive hans matte Tilværelse ved en stor, uventet Glæde, men hvorledes skulde De finde en Søn og Arving i hans Huus? Han har jo ingen Søn." —

Lusard svarede: „Da vi forleden vare der i Selskab, opstod der en Tanke hos mig, som muligviis kunde lede mig til mit Maal. Jeg synes særdeles godt om hans ældste Datter; jeg maatte meget bedrage mig, om det ikke er en fortræffelig Pige, og jeg maatte ogsaa være en slet Iagttager, om der ikke skulde være et meer eller mindre erklæret Kjærligheds-Forhold mellem hende og den unge Arnold. De sad sammen ved Bordet, og deres sagte, hemmeligheds fulde Samtale, som jeg med Øinene belurede, dreiede sig vist ikke om ligegyldige Materier. Der er desuden i den Piges Øine Noget, som tyder paa en elskende og bekymret Sjæl. Arnold er en smuk, ung Mand; jeg kjender ellers ikke noget til ham; men elsker denne Pige ham, saa taler

et for ham, og maaskee kunde jeg da i ham og hende finde vad jeg søger."

Dalund rystede paa Hovedet. „Det skulde gjøre mig ondt, m Mariane elskede det Menneske. Det er en Laps og intet ndet."

„Han er ung, og en god og elskværdig Piges Kjærlighed r helbredet for værre Synder end lidt ungdommeligt Lapseri. g vilde føle en stor Glæde ved at see den Pige lykkelig og ved forsikkre mig hendes daglige Selskab."

„Jeg vil ikke," gjentog Dalund, „plaidere mod denne Sag ed streng Alvor, thi jeg troer rigtignok, at det er et af Vallers ieste Ønsker at see denne Datter vel gift; hun er hans Øie- een og har intet behageligt Hjem i Stedmoderens Huus. Men r Dem vel for, inden De tager nogen Beslutning, thi jeg kan ke forestille mig, at Mariane skulde være skudt i det tomme Menneske."

„Min egenlige Speculation," vedblev Lusard, „da jeg reiste er til Byen, var rigtignok at opsøge en Descendent af min loders broderlige og altid kjære Ven Ferdinand Valler, men r er jo kun Een tilbage af hans Stamme, og denne Ene skal, m jeg hører, ikke due stort, og er desuden, Gud veed hvor i erden."

„Den unge Bergland, mener De? Han er, saavidt jeg veed, ableret i Schweitz, hvor han har Familie paa mødrene Side. len det er Synd at sige, at han ikke duer. Tvertimod, det er Menneske med udmærkede Evner, men som desuagtet ikke let il finde sin rette Plads i den virkelige Verden, da han er at nsee som En, der gaaer og søger de Vises Steen i alle Kunster g Videnskaber, og farer som en Comet gjennem alle Systemer, m at en lille Evighed behøves til at danne den taageformede Kjerne til en fast Klode. Forresten troer jeg dog at vide, at an paa disse sine svævende Vandringer ikke vender tilbage uden

Udbytte for sin Viden, men derimod vil han ad denne ustadige Vei aldrig opnaae hvad som til dette Liv at opholde gjøres behov." —

„Men hans Characteer?"

„Er noget stolt, men god og retskaffen."

„Men Valler lader sig forstaae med, at det unge Menneske har med Utaknemmelighed lønnet hans Godhed imod ham."

„Det er en af Vallers vildfarende Meninger. Bergland havde et Par Gange leveret nogle reent videnskabelige Artikler til et af vore Dagblade. Nu hændte det sig engang, at der i samme Blad stod et for Valler meget nærgaaende Inserat, der omtalte en Misforstaaelse mellem ham og en Mand her i Byen, en Affaire, der tilfældigviis havde faaet et forhadt og tillige latterligt Udseende. Denne Sag, der var bilagt i Mindelighed, blev fra begge Sider holdt hemmelig, men Skjæbnen vilde, at den unge Bergland og ingen Anden var bleven indviet i den, og da nu denne Historie kom i et Blad, i hvilket han tilforn havde skrevet, saa mistænkte hans Onkel ham, og alle hans Forsikkringer om sin Uskyldighed forhindrede ikke, at Valler med stor Forbittrelse brød al Forbindelse med ham og forbød ham sit Huus. Men Sandheden, som jeg alt den Gang anede, er nu bleven mig klart beviist ved en af Redacteurernes Fortrolighed, og jeg tænker at kunne overbevise Valler uden at compromittere hans Kone, thi Ingen uden hun er den Skyldige. Manden har ikke betænkt, at han havde fortalt hende hiin Begivenhed, og hun, som fandt den piquant, kunde ikke bare sig for at fortælle den til en Veninde, der staaer i Forbindelse med et af den nyere Tids saakaldte vittige Hoveder, og ad denne Vei kom Historien med mange Tilsætninger og Forskjønnelser for Dagen."

„Alt, hvad De der fortæller mig, opfrisker min Begjærlighed efter at faae fat paa dette unge Menneske. Veed De ikke hans Adresse?"

„Nei, den troer jeg ikke, Nogen her hjemme veed. Han ... , saavidt jeg troer, være et Sted paa Landet i Nærheden af ...enf, hos en Familie, med hvem han skal have gjort en Reise ... Tydskland. Det er halvandet Aar, siden han reiste herfra, og ...r han etsteds fundet det daglige Brød, saa er det netop hvad ...n har vanskeligst ved at finde efter sin Tænke- og Handlemaade, ... saa er det bedst for ham, at han bliver uforstyrret i den ...tilling, der giver ham dette. Desuden er han udentvivl gift, ...mindste har en af hans Venner betroet mig, at han var ...mmelig forlovet med en Niece af hans Moder, hvis Familie, ... De veed, boer i Schweitz."

En Tidlang gik nu hen. Lusard kom daglig i Commerce...adens Huus, uden at komme til noget Resultat med Hensyn ... hans Plan, Mariane og Arnold angaaende. Arnold var ...eret i hans Nærværelse, han blev mut og stille, naar den ...rede Slægtning traadte ind, og sagde ofte til Fruen, at denne ...landing af en Franskmand og en Jøde, en Gentiler og en ...rotte forbærvede Husets Frihed og Munterhed. Mariane blev ...imod med hver Dag kjærere for Lusard, og den Opmærksom...d, han viste den unge Pige, der, uvant med en saadan Ud...ærkelse, paa sin Side fattede en barnlig Hengivenhed for ham, ... saa iøinefaldende, at det snart hed sig i Husets Omgangs...s, at Hr. Montalbert nærede alvorlige Hensigter i den Val...ske Familie. Fruen hørte dette Rygte med Spot og Latter, ...nold var forbittret derover, uden selv ret at vide hvorfor, ...ommerceraaden glædede sig som over en Himlens Tilskikkelse, og ...sard og Mariane vare de Eneste, der vare ganske udenfor disse ...peculationer.

Colette sagde en Dag til sin Søster: „Ak, Mariane! jeg ...ger al min Fremtids-Lykke paa dig og det livsalige Haab, at ... dog umulig kan være saa desperat at sige Nei til den ædle, ...kke, elskværdige Hr. Lusard de Montalbert, der frier til dig.

Du gjør store Dine, som om du ikke vidste, at han elsker dig. Kjæreste Mariane! du ægter ham dog, og tager mig med dig til din skjønne Herregaard i Jylland? Du gjør mig lykkelig og god hos dig. Ja jeg skal blive saa god og saa glad!"

Mariane afbrød hende med Latter: „Er du ved din Samling, Colette? Hr. Lusard frie til mig! Jeg veed ikke, om jeg skal lee eller græde over dine Phantasier."

Et Par Maaneder vare saaledes henrundne, uden at Lusard kunde komme til Klarhed om de Forhold og Personer, til hvilke han vilde binde sin Fremtids Skjæbne. Denne Uvished var ham piinlig, da endelig en eneste Dags af Andre næsten ubemærkede Begivenheder førte ham paa et ganske andet Spor. Det var en Søndag. Han gik i Kirke, og da han med den øvrige Menighed forlod denne, traf han ved Udgangen Fru Waller, som ligeledes havde bivaanet Gudstjenesten. Naturligviis hilsede han paa hende, og da hun var ene, fulgte han hende til hendes Huus. Paa Veien meddeelte de hinanden deres Glæde over den skjønne Prædiken, de havde hørt, og Lusard sagde: „Man kan ikke uden Smerte tænke paa, at Menneskene dog i deres Natur maae være haardhjertede, hvad de dog mindst af Alt have Ret til at være, thi ligefra Christendommens Begyndelse indtil idag er der bleven prækket for dem om Overbærelse og Kjærlighed, og dog synes det, som om disse Dyder mindre nu end nogensinde høre til Dagens Orden."

Fruen var aldeles af hans Mening, og yttrede, at den Prædiken, de nys havde hørt, i lang Tid vilde lyde i hendes Indre som en sød Melodie. Lusard tog Afsked ved Porten af hendes Huus, men lovede, efter en foregaaende Aftale, at indfinde sig igjen til Spisetid, hvilket han ogsaa gjorde.

Da han traadte ind i Dagligstuen, hørte han, i en til denne stødende Sal, en høirøstet Samtale, og, som det lod, en hæftig Ordstrid mellem Husets Herre og Frue. Han vendte den-

for sine Skridt til Spisestuen, hvor han bemærkede, at de to unge Piger stode ene sammen. Colette var i den lystigste Stemning og loe ret af Hjertensgrund. Paa hans Spørgsmaal om Anledningen til dette fornøielige Lune, svarede hun: „Gud skee Lov, at De kalder min Lystighed fornøielig! De er altid saa god, og altid i godt Humeur, men Mariane staaer her og siger, at jeg glæder mig, naar det gaaer ilde til" ....

„Hvorledes? ilde? der er dog ikke hændet noget Ubehageligt?"

„Jo der er, men det er dog usigeligt morsomt og comisk. Vi kan gjerne fortælle det Hele til denne vor fortræffelige Onkel. Nu skal De høre. Da Moder idag kom af Kirke, træffer hun paa Trappen lige udenfor Entreedøren vor Kokkepige, som er en kjøn, ung Pige, og vor ædle Huusven Hr. Hofjunkeren, som med største Henrykkelse omfavner og kysser samme Pige. Moder forstaaer ikke Spøg, hun siger til Pigen: „„Du seer dig strax efter en anden Condition, thi om otte Dage, den første i næste Maaned, forlader du mit Huus."" Det er den sørgelige Side af Historien, men nu kommer den fornøielige. Derpaa aabner hun Døren for Hofjunkeren, og beder ham træde ind. Den Scene var uforlignelig. De skulde have seet den Herre! Han saae ud, som han skulde staae aabenbar Skrifte og krybe paa Knæerne i en catholsk Kirke, og noget Saadant gik ogsaa for sig. Jeg sad i en Krog af Stuen, men det brød de dem ikke om i deres skrækkelige Iver. Moder var saa vred, hun var brændende rød i sit Ansigt og holdt et Huus med Hofjunkeren. Det skulde De have hørt! Han vilde undskylde baade Pigen og sig selv; det var en uskyldig Spøg, sagde han, han elskede aldeles ikke den Pige, eller kjendte det Mindste til hende; men saa svarede Moder, at det gjorde ikke Sagen bedre, thi Kjærlighed var i sig selv noget Godt, men som dog nok kunde fordømmes, men Lefleri maatte foragtes, det var noget Dæmonisk, var en Skygge og et Spøgeri. De smiler saa polisk, kjære Onkel? Ja, De forstaaer vel disse

Ord? Jeg forstaaer dem ikke, men jeg havde min inderligste Glæde af Hofjunkeren, thi jeg saae godt, at han ordenlig græd; var det ikke deiligt? Han sagde: „„Jeg vil bede Dem om Forladelse paa mine Knæe,““ og saa sank han til den haardr Jord med saadan Vægt, at han rev Moders Kjole istykker. Nu, tænkte jeg, nu bliver da det Sidste værre end det Første. Men nei! Naade gik for Ret, han fik Aflad for alle sine Synder, og til Tegn derpaa fik han Lov til at kysse Moders Fod. Det Hele var ubetalelig morsomt.“

Lusard paatog sig den alvorligste Mine, han kunde overkomme, og svarede: „Unægtelig har jo den unge Herre Uret i ikke at respectere et Huus, der gjæstfrit aabner sig for ham, og at Huusfruen tager det ilde op, deri kan ingen fortænke Deres Moder, lille Colette!“

Den Maade, hvorpaa Lusard udtalte de Ord: Deres Moder, bragte Colette til at rødme; hun sagde undseelig: „Jeg leer ikke ad min Moder, men ad den naragtige Hofjunker.“

Mariane tog nu Ordet og sagde: „Men den Lidende i denne Sag er den stakkels Pige, som nu græder og fortvivler. Hun paastaaer, at den unge Herre, som tilfældigviis mødte hende paa Trappen, mod hendes Villie greb hende i sine Arme, og jeg troer hende, thi hun har tjent os længe og altid opført sig godt. Hun er forlovet med en skikkelig Snedkersvend, og baade han og hendes Forældre ville mistænke hendes Opførsel, naar hun saaledes pludselig mister sin Condition. Fader har Medlidenhed med hende og er nu netop ifærd med at tale hendes Sag hos Moder.“

Colette loe. „Fader tale hendes Sag! Ja, det skal godt hjelpe.“ —

Lusard henvendte sig nu til Mariane, og sagde: „Kjære lille Cousine! Da De holder af Pigen, maa hun jo sikkert være en brav Pige. Siig hende, at dersom hun vil tjene paa min

Gaard i Jylland, saa skal jeg skrive hjem og besørge, at hun skal blive modtagen og faae Condition i mit Huus, og dersom hendes Kjæreste er en dygtig Snedkersvend, saa kan der ogsaa findes en Plads for ham paa mine Enemærker. Resten skal jeg nærmere afgjøre med Dem. Det skal Altsammen gaae gjennem Deres Hænder og efter Deres Villie."

Med Varme takkede Mariane og gik strax for at bringe den grædende Pige en saadan Trøst. Colette hviskede til Søsteren: „Hvad har jeg sagt? Er den Mand ikke en Elsker, hvad skal man da kalde alle de andre Mandfolk?"

I Døren mødte Mariane sin Fader, der iforbigaaende sagde til hende: „Jeg kan ikke hjelpe Grethe!"

„Hun er hjulpen," svarede Mariane: „Den gode Onkel tager hende i sin Tjeneste."

Commerceraaden blev hjertelig fornøiet, i Særdeleshed fordi han deri troede at see et nyt Beviis paa Lusards Kjærlighed til hans Datter."

Imidlertid havde endnu et Par Gjæster indfundet sig. De opholdt dem inde i Cabinettet hos Fruen, og det syntes, som om der den Dag maatte være et Modsigelsesstof i Luften, thi disse To vare allerede i en levende Dispute. Den ene var Hr. Arnold, den Anden en noget ældre, men dog endnu ung Militair. De vare saa ivrige i Aanden, at de slet ikke afbrøde Traaden i deres Samtale ved Lusards og Commerceraadens Indtrædelse, men Officeren sagde til Arnold: „Da vil De dog vel ikke drive Dem til den Paastand, at han er en slet eller blot middelmaadig Digter? Kan det være Deres Alvor?"

„Nei," raabte Arnold, „det er, sandt at sige, heller ikke mit Alvor, men mit fuldeste Alvor er, at jeg med Glæde rækker Haanden til at styrte ham og Enhver, der vil usurpere en større eller mindre Throne paa Parnasset og staae iveien for de yngre og friskere Talenter, saa disse ikke kunne komme frem."

„Dersom de due noget, komme de nok frem, ligesaavel som deres Forgængere, og due de ikke, saa er det jo en sand Gevinst, om der er Nogen, der kan vise dem bort fra Musernes Lund, inden den kommer til ganske at staae under Vand."

„I Musernes Lund skal dog vel herske Frihed og ikke Persons-Anseelse. Dette Kunstens Aristocratie eller litterære Aristocratie er ikke et Haar bedre end det, som man bekæmper i Staten. Disse litterære Notabiliteter usurpere ved det Navn, de engang have faaet, ikke blot den pecuniære Fordeel, baade i Boghandelen og ved Theatret, som kunde skaffe en yngre Forfatter en lykkelig og behagelig Ungdomstid, men hvad værre er, ogsaa den Berømthed, som er Maalet for den Unges Stræben, og som vilde bringe hans Vinger til at voxe. Er det billigt? Er det den Frihed og Lighed, hvorfor Verden nu i saamange Aar har kæmpet? Jeg henvender mig til Dem, Hr. de Montalbert! Frihed og Lighed maae sikkert være Dem hellige Ideer, da Deres afdøde Fader har offret Liv og Blod derfor."

„Da De spørger mig," svarede Lusard, „saa vil jeg ærlig tilstaae, at min Fader vilde — som man siger — vende sig i sin Grav, om han hørte, at den Frihed og Lighed, for hvilke han har givet Liv og Blod, skulde bestaae i at nægte Fortjenestens Krands og Arbeideren hans Løn, i at afhugge de Hoveder, som hæve sig over Mængden, for at Alle kunne blive lige høie. En saadan Lighed forkaster Naturen selv, eller rettere sagt den høiere Magt, den Aand, som efter en Villie, vi ikke fatte, tildeler os vor Lod. Den giver ikke Alle lige Gaver, vi fødes ikke lige."

„Men forudsat, at den ubevidste Magt, vi kalde Natur, var uretfærdig og partisk, saa skulde Menneskene dog vel ikke være det? Men forresten kunde den Sætning vel bestrides, at vi ikke fødes lige. Store Hoveder have paastaaet, at alle Mennesker fødes gode og vel ogsaa med omtrent samme Evner, men Op-

ringelse, Leilighed til at komme frem i Verden, hemmer de gode Kræfter, og det er netop Det, vi skulde forebygge."

„Jeg har den Tro," bemærkede Lusard, „at de virkelig gode Kræfter ikke saa let lade sig undertrykke, og det Menneske, som selv har Genie, vil vide, hvad han skylder Dem, som have viist ham Veien ved deres Lys."

„Jeg troede, at Hr. de Montalbert vel elskede Antikerne, men ikke det Forældede, som f. Ex. den Skole, hvortil den omtalte Digter hører."

„Men for Pokker!" udbrød Officeren: „De tilstaaer jo selv, at det ikke er Deres Alvor, naar De dadler hans Værker. Og at ville nedrive Det, man i sit Hjerte beundrer, eller ophøie Det, man i sit Hjerte foragter, det er jo — om jeg saa tør udtrykke mig — i aandelig Forstand det Samme, som Juristerne kalde Falsk i Mit og Dit."

„Nei, det er en diplomatisk Fremgangsmaade for at vinde en retmæssig Fordeel, som man ikke i aabenlys Feide kan forskaffe sig. Denne aandelige Hovmod, dette Dictator-Væsen passer ikke til vor Tids friske, ungdommelige Stræben efter at løsrive sig fra de stive Former, fra den unyttige, støvede Lærdom, som hindrer Aandens Flugt. Det Nye skal leve, de nye Former skal triumfere i Kunsten som i Staten, og om en Forkjærlighed for alt Forældet kan tilgives vor ærede Captain, saa kan den ikke passe for Hr. de Montalbert, der stammer fra det Land, som har forvandlet Verdens politiske og litterære Tilværelse."

„Jeg tilstaaer," svarede Lusard, „at ogsaa jeg i yngre Dage har brændt af Iver for de politiske Bevægelser, har ønsket at offre Liv og Lykke for Menneskeslægtens Vel. Ja dertil vilde jeg endnu være rede, naar jeg troede klart at indsee, at mit Offer var et Offer til Sandheden, ikke til Illusioner. Men dette er det store Ord: Sandheden, den rene Villie til at søge den. I vore Tider synes det, i Frankrig som overalt, at man som oftest

spørger med Pilatus: „„Hvad er Sandhed?““ thi i Politiken som i Litteraturen og endogsaa i Livet synes Ærbødighed for Sandheden at være forsvunden, og dog er Sandheden den Grundvold, som ingen Følelse, intet Foretagende kan undvære. Til alle Tider have Menneskene løiet for sig selv og Andre, men de have skammet sig derved; det gjøre nu de Fleste ikke længere. Denne Opdagelse har efterhaanden kjølet min Iver for Meget, som tilforn begeistrede mig i det offentlige Liv. Der, saavelsom i Kunstens Rige, synes mig Usandheden at herske, og jeg tilstaaer, at jeg ikke er fri for med Ringeagt at betragte den store Hærskare af Digtere, Critici og Politici, de mange Detailhandlere i Litteraturen, der see med skjæve Blikke hen til Grossererne, og, forsaavidt de formaae, have optaget det gamle Valgsprog: Paix aux cabanes, guerre aux châteaux.“

Commerceraaden tog nu tilorde, og sagde: „En Strid om det Slags Materier er saa ofte ført mellem vore to Venner her, at der ikke kan haabes paa noget Forlig. Jeg vil ikke komme med mit Besyv i saadanne Sager, jeg er ingen boglærd Mand.“

Arnold afbrød ham leende: „Men saa er De idetmindste en bogførende Mand.“

„Ja, det var ikke godt andet. Men jeg vilde sige: Naar jeg engang imellem har Tid og Leilighed, saa er det mig en stor Vederqvægelse at tage“ ....

„En Priis Tobak,“ sagde Arnold, paany afbrydende.

Commerceraaden vedblev uden at lade sig forstyrre: „en god Bog, og det har mangengang, naar mit Sind har været tungt, opmuntret og trøstet mig, og derfor er det min Mening, at man bør være Den taknemmelig, der saaledes forskaffer os en god Time.“

„Nei,“ svarede Arnold, „er Bogen betalt, saa har De Intet at takke for, men har De derimod laant den, saa er det en anden Sag, især hvis De bruger at ryge Tobak under Læsningen.“

Fruen loe og syntes at more sig over disse sidste Ord. ard vendte sig til hende og sagde: „Det er en besynderlig Tone, i den unge Herre tillader sig mod Deres Mand."

Han sagde disse Ord sagte, men Fruen udbrød høit med ter: „Herregud! Kan De ikke høre, at det er Ironie?"

„Ironie!" gjentog Lusard forundret.

„Hvad er det?" spurgte Arnold: „Forstaaer Hr. Montal- ikke Ironie? Den, jeg bruger, f. Ex.?"

„Nei, jeg tilstaaer, at det er en Ironie, jeg ikke kjender, jeg troer næsten, at hverken Voltaire eller Lichtenberg vilde des ved den, om de hørte den."

„Det skulde jeg sandelig tage mig let. De salig Herrer e ogsaa til det Forældede, saavidt jeg kan indsee; thi jeg maa ende, at Lichtenberg er et Navn, jeg hører for første Gang, af Voltaire har jeg faaet Nok ved at blade i en af hans gedier. Hvad Mere, han kan have skrevet, skal han faae til at beholde for sig selv og sine Velyndere."

Selskabet blev nu kaldt tilbords, og Lusard sagde ved sig : „God Nat, min Plan! Vorherre bevare mig fra det Men- e i min daglige Omgivelse, om jeg endogsaa med denne skri- de Poppegøie kunde vinde den yndige Nattergal, som vel des- re synger i hans Buur. Ak! jeg mærker nok, at jeg kommer at reise hjem ligesaa fattig, som jeg kom."

Ved Bordet sagde Arnold: „Apropos om litterære Sager! ıdelsesviis bladede jeg imorges i en Catalog over Bøger, som sse Dage skal sælges paa en Auction, og der faldt mine ie paa en Piece med Titel: „„Primulae veris, Digte af F. Baller."" Det skulde dog ikke være Dem, Hr. Commerceraad, i Deres unge Dage havde plukket Aurikler i Musernes nys alte Lund?"

Commerceraaden fik ikke Tid til at svare, da Lusard udbrød: : gjør mig en sand Tjeneste med denne Efterretning. Den

Bog have baade mine Forældre og jeg forgjæves søgt som et tabt Familie-Klenodie. Jeg beder Dem sige mig, hvor Catalogen er at faae, thi jeg skal være en vis Mand ved Auctionen, og Bogen skal blive min, om jeg saa skal betale den tidobbelt."

„Jeg troer vist ikke, at den vil blive opdreven for Dem," sagde Arnold leende, „jeg skal idetmindste ikke gjøre det."

„Det skal De have Tak for," svarede Lusard.

Commerceraaden sagde: „Ja den Bog er ogsaa bleven borte i min Faders Huus, den er ligesom forsvunden af Verden. Forfatteren, min salig Fætter Ferdinand Waller, forsvandt ogsaa for dens Skyld for sine Venner og sit Fædreland."

Husets Herre og Frue kjørte strax efter Bordet til et Landsted, en Miilsvei fra Byen, hvor de skulde tilbringe Aftenen. Gjæsterne gik hver sin Vei. De to mindste Børn gik med Stuepigen ud til Tivoli, og de to ældste Døttre bleve, som sædvanlig, ene hjemme.

Den Gaard, som paa den ene Side stødte til Commerceraadens, var et Hotel, hvor der blandt andre Reisende for Øieblikket logerede en Udlænding, der var en gammel Bekjendt af Lusard. Efter at have tilbragt en liden Stund hos de unge Piger forlod han dem for at aflægge et Besøg hos den omtalte Herre. Han var ikke hjemme, hans Dør var lukket, men en Opvarter i Hotellet forsikkrede, at han ventede ham hjem om en halv Time, og foreslog Lusard at tilbringe denne i et Lysthuus i den Huset tilliggende Have. Lusard var træt, han modtog med Fornøielse Tilbudet om at udhvile sig i den friske, duftende Løvhytte. Haven var omgiven af et Plankeværk, der skilte den fra Nabohusets Gaardsplads, men Løvhytten derimod var ved en tæt Hække og et Stakit skilt fra en anden lignende inde paa Naboens Grund. Lusard erindrede sig fra ældre Tider, at der havde hørt en lille Have til Commerceraadens Gaard, han tittede igjennem et mindre tæt Sted af den ellers tykke Hække, og gjenkjendte

n gamle, meget lille Have, der kun bestod af den omtalte Løv-
tte og et Blomsterqvarteer, hvis Rosen- og Resedaflor sendte
Duft ind til ham, og vidnede om, at denne Plet endnu
natte have sine pleiende Venner.

Det var varmt, Lusard havde kjedet sig i Middagsselskabet,
n følte sig sløv og mat, en behagelig Stilhed herskede omkring
m, og uden at ville det, faldt han isøvn. Han sov saa trygt,
uagtet det var ham halv bevidst, at der blev talt lige ved
iden af ham, formaaede han dog ikke at komme til Besindelse,
r han tydelig hørte sit Navn nævne. Han opslog Øinene,
m saae Ingen i sin Nærhed; bog blev det ham strax klart,
disse Stemmer kom fra Lysthuset inde i Commerceraadens
ave, og at Een af de Talende ikke var nogen Anden end Ma-
ne, der sagde: „Det er et urimeligt Rygte, det maa jeg bedst
de, men sæt endogsaa, at Hr. Lusard virkelig beilede til mig,
n du da troe, at enten han eller noget Menneske i Verden
ilde bevæge mig til at bryde den Troskab, som jeg har til-
oret dig?"

Lusard sagde ved sig selv: „I Sandhed! det lader til, at
in gode Stjerne har ført mig til dette Sted for at ende min
aadvildhed."

Med største Varsomhed, for ikke at blive opdaget, tittede
m begjærlig ind gjennem den lille Aabning mellem Hækkens
lade. Han saae Mariane siddende ved en ung Mands Side.
e vendte Begge Ryggen til den Løvhytte, hvori Lusard befandt
, og Løvet dulgte saa fuldkomment Mandens Hoved, at man
deles Intet kunde see eller opdage af hans Person, uden Dette,
han var høi af Vært, og at hans venstre Haand, som han
ldt paa Ryggen af Bænken bag Marianes Sæde, var hvid og
dannet, samt at han paa den bar en Ring af en paafaldende
orm, med en Steen, hvori der var udskaaret en Delphin, saa
unst og tydeligt, at et mindre skarpt Syn end Lusards vilde

have opdaget det i en saa ringe Afstand. Da nu denne halv Usynlige efter en kort Pause begyndte at tale med en ualmindelig sonor Stemme, var denne Stemme ganske fremmed for Lusard, og han mærkede, at dette Menneske var ham aldeles ubekjendt.

Den unge Elsker, thi som en saadan bebudede han sig strax, sagde efter et dybt Suk: „Kjæreste Mariane! Jeg har bedet dig om dette Møde for endnu engang at have en fortrolig Samtale med dig. Jeg vil stræbe at tale saa roligt, som det er mig muligt, og jeg bønfalder dig om ogsaa at høre mig med Rolighed, og ikke afbryde mig, før jeg har udtalt, thi Det, jeg har at sige, koster mig Overvindelse nok at føre over mine Læber."

„Du forfærder mig!" svarede Mariane. „Med en Glæde, som i saa lang, lang Tid næsten var bleven mig fremmed, er jeg kommen her iaften; vil du forvandle den til Sorg?"

„O Mariane! Elskværdigste, ædleste, bedste af alle Piger! Jeg har ikke Ord til at udtale, hvor høit jeg føler dit Værd, hvor brændende og dog øm den Kjærlighed er, som jeg saalænge har baaret til dig. Jeg veed, at jeg aldrig vil finde din Lige, og du skal heller aldrig erfare, at jeg har givet nogen Anden din Plads i mit Hjerte, hvorhen endog min ugunstige Skjæbne fører mig. At sige dig Dette er mig en Trang og en Trøst. Troer du mig ikke?"

„Jo, jeg troer dig."

„Jeg troer ogsaa dig. Du sagde før, at Ingen vilde formaae at bevæge dig til at bryde din Troskab imod mig. Derom er ogsaa jeg overbeviist; jeg kjender din mandige Trofasthed, som forener sig med qvindelig Blødhed i din elskelige Sjæl. O lyksalig den Mand, som kan føre en saadan Brud hjem! Ingen Modgang bør nedtrykke hans Mod, intet Arbeide falde ham for tungt. Ak! for silde siger jeg Dette! thi jeg maa tilføie: En saadan Talisman mod Livets Elendighed var min, men jeg var den ikke værd, og maa slippe den af min skjælvende Haand."

„Min Gud! hvad mener du? Hvori bestaaer den Brøde, hvorfor du anklager dig selv?"

„Jeg anklager mig for den, som forvolder al Livets Nød: Egoismen, som kun tænker paa sin egen øieblikkelige Tilbøielighed; Hovmodet, som ikke vil underkaste sig den Lov, der er fælleds for hele den faldne Menneskeslægt: „„I dit Ansigts Sved skal du æde dit Brød."" Den, som er ene, har Lov til at leve som den fattige Fugl, der idag finder et Korn og imorgen ligger død paa Sneen; men den Mand, som har bundet en elsket Piges Skjæbne til sin, han skal staae til Ansvar, naar denne Piges skjønneste Aar hensukkes i skuffede Forventninger, naar hun endelig, til Løn for sin offrede Ungdom og Livslyst, opnaaer en huuslig Tilværelse, forbittret af Næringssorger. Nei, det skal ikke blive din Lod, min unge Rose, hvis friske Blomst af Sorg for mig allerede bøier sit Hoved."

„Hvad mener du? Hvad vil alt Dette sige? Ere vi ikke Begge unge? Er Verden lukket for dig? Er du et uvidende, udueligt Menneske, uden Kundskaber? Ere ikke Alle enige om det Modsatte? Har du spildt din Tid i Lediggang?"

„Ikke i Lediggang, men spildt den har jeg alligevel, spildt den for min Fremtids Udsigter, spildt den Formue, jeg for saa faa Aar siden arvede efter min Moders Onkel. Den var ikke stor, men dog kunde jeg have anvendt den fornuftigere end til mine Reiser og mine uendelige Speculationer. Jeg har sagt dig det, min sidste Reise var aldeles uheldig, Alting slog feil, jeg eier ikke Mere end netop til at udføre den Beslutning, som jeg har taget."

„Hør nu ogsaa mig, Ferdinand! Jeg hører ikke til de Fruentimmer, som mene, at en Mand, af Kjærlighed til dem, skal offre sin Tragten efter Ære, eller sin Iver for Videnskaberne. Det er ikke Mandens Kald at leve blot i Tanken om et elsket Væsen, han skal ikke opoffre hvad der udgjør hans Værd som

Mand. Det er derimod det qvindelige Kald at forsøde ham Byrden med Kjærlighed og Taalmodighed. Kraft til Dette tiltroer jeg mig. Jeg vil taalmodig vente paa dig og være glad ved at dele dine Kaar, hvorledes de end ville blive, thi de ere dog dine."

„O Mariane, hold op! mit Hjerte brister ved dine søde Ord. Men jo herligere du viser dig for mig, desmere føler jeg det Pligt, ikke at misbruge din Godhed; thi desværre! jeg veed det jo, jeg har seet Exempler nok paa Elskende, der have talt, som du nu talte, men som have glemt Livets Korthed, de menneskelige Skjæbners Magt og Ustadighed, og bittert angret det fordærvede Liv, den i sig selv skjønne, men vildfarende Tillid til deres Følelsers Evighed. Det vilde have altfor lange Udsigter, inden jeg turde byde dig at dele min Skjæbne. Aarene gaae tunge, og dog saa hurtige hen. Du har intet behageligt Hjem, ingen kjæk Beskytter mod din Stedmoders Uretfærdighed og Skinsyge. At vide dig i en saadan Stilling nedtrykker mig som en tung Skyld. Derfor har jeg tilsvoret mig selv at handle som en Mand, og ikke vige fra Det, der efter min Overbeviisning er Pligt. Du kjender min gamle Ven og Kammerat Lieutenant Volmer; med ham er jeg kommen hertil, og med hans Bedstefader, den gamle Commandeur, hvis Skib ligger ud om faa Dage, gaaer jeg til Sydamerica, som jeg har sagt dig. Lad da, som en god og trøstende Aand, den Tanke følge mig, at en lykkelig Skjæbne venter dig. Jeg troer at vide fra en sikker Haand, at Hr. Lusard elsker dig, og hvor kunde en Mand, som han, see og kjende dig, og blive kold for din Elskværdighed? Jeg har aldrig seet ham, men dog er han mig ikke fremmed. Du siger selv, han er ikke ung, men smukkere og elskværdigere end alle de unge Herrer, du kjender. Jeg beder dig, sig ham ikke Nei, naar han beiler til dig, bortstød ikke hans brave, beskyttende Haand. Tænk dig det righoldige Liv, der ved hans Side aabner

sig for dig, hvor meget Godt du kan skabe, hvor mange Velsignelser du kan høste!"

„Og for at gjøre dette Gode, skulde jeg begynde med en slet Handling? O Ferdinand! Er det dig, som prædiker denne falske Dyd? Om denne Mand elskede mig og bød mig sin Haand, hvilket han vist aldrig gjør, saa vilde han dog sikkert troe at byde den til en uskyldig Pige med et frit Hjerte, og jeg skulde række ham min som en Bedragerske!"

„Nei, nei! uskyldigste, reneste af alle Piger! Du skulde betroe ham Alt, meddele ham denne vor Samtale og derved dobbelt befæste dig i hans Agtelse."

„Nei, det gjør jeg ikke. Jeg vilde være lyksalig ved at leve hos Lusard, som en Søster, som en Datter; jeg vil græde hjertelige Taarer, naar denne min eneste beskyttende Ven forlader os, men hans Hustru vil jeg ikke være, jeg er ikke værdig dertil, da mit Hjerte er opfyldt af en Andens Billede. Er Det din Kjærlighed, at du saaledes vil ligesom bortgive mig? Du elsker mig ikke længere, thi ellers vilde du ikke glemme min Smerte ved dine grusomme Ord. Nei, du elsker mig ikke, du offrer mig til din Stolthed."

„Ak, Mariane! skal jeg endnu tømme den bittre Kalk at være miskjendt, misforstaaet af dig?"

Den unge Mand drog Veiret dybt. De taug Begge. Endelig sagde han med kjendelig Anstrengelse: „Fremtiden staaer i en høiere Haand. Der er en evig Retfærdighed, den vil belønne dine stille Dyder, det er ikke muligt andet. Men jeg maa ikke forspilde dit skjønne Liv. Det maa saa være, jeg er kommen for at sige dig det: Du er fri! jeg løser dig fra alle de Baand, der bandt dig til mig! Her er din Ring! giv mig min tilbage!"

Lusard saae, at den unge Mand drog en lille simpel Ring af sin høire Haand og rakte den til Mariane, der skjød hans Haand tilbage og sagde med en Stemme, der tydelig kæmpede

med Graad: „Nei, jeg tager den ikke tilbage. Jeg vil ikke trænge mig en Mand, der ønsker at bryde vort Baand, min Ring vil jeg aldrig see mere, du kan kaste den i H naar den sidste Skygge af vort Fædrelands Kyster forsvinder dine Øine. Heller ikke giver jeg dig din tilbage. Skjult min Kjærlighed har jeg baaret den i tre Aar, den skal ikke lade mig i dem, jeg har tilbage."

Hun reiste sig. Den unge Mand greb hendes Haand, spurgte: „Vil du saaledes forlade mig?"

„Jeg har Intet mere at sige."

„Dog, et Farvel! et hjerteligt Farvel! Et eneste Fa til Afsked!"

Hun kastede sig i hans Arme, hæftig grædende, re derpaa løs og gik bort uden at sige et Ord. Den unge M kastede sig med Ansigtet ned mod Bænken og overlod sig ti Smerte, hvortil han visselig ikke formodede eller ønskede Vid Endelig reiste han sig ogsaa og gik.

Lusard blev endnu siddende, forundret, bevæget og ta fuld. Det var blevet halvmørkt, og han gik sagte bort, vidére at tænke paa det Besøg, der var Grunden til hans Kom

Han ilede til Dalund og betroede den gamle Ven den S han nys havde oplevet. „Hvor," udbrød han, „skal jeg denne Ubekjendte? Har De nogen Anelse om, hvem det kan vær

„En Anelse har jeg vel, men ingen Vished. Jeg tr at det maa være en meget smuk Søofficeer, som for et Par siden kom jævnlig i Vallers Huus, og hvis Kjærlighed til riane maatte falde Enhver i Øinene. Han har længe været værende, men jeg har seet af Bladene, at han er kommen hjem og er paany udcommanderet, jeg erindrer ikke hvorhen med hvilket Skib, men hans Yttringer, som De fortæller synes at passe med alt Dette. Hans Navn er Kremnitz."

„Og hans Døbenavn?"

„Det kjender jeg ikke. Med F begynder det imidlertid, saa-
meget erindrer jeg efter at have seet det i Bladene. Det glæder
mig forresten, at det ikke er Arnold, som Mariane elsker."

„Men hvorledes skal jeg komme til Vished om, at denne
Søofficeer virkelig er den Rette? En Misforstaaelse vilde her være
altfor slem. Til min Plan i det Hele vil en Søofficeer ikke
passe. Han forlader sagtens ikke sin Carriere for at blive Gods-
ier, men Marianes Skjæbne kan jeg maaskee sikkre. Det Udbytte
maa jeg idetmindste have af min Reise hertil."

„Søg at udfritte Colette," svarede Dalund: „Hun er snu,
og har maaskee Søsterens Fortrolighed. Dertil er hun en lille
Sladderhank, der kan blive til noget meget Slet eller meget Godt,
efter Omstændighederne."

Etatsraad Dalund bedrog sig imidlertid i denne sin For-
modning om Colettes Mangel paa Taushed, thi uagtet at Lusard
den næste Dag med største Snildhed bestræbte sig for gjennem
hendes Meddelelser at erfare Noget angaaende Søsterens Forhold,
erholdt han dog ikke mindste Oplysning, og med alt Dette havde
Mariane ikke kunnet skjule Grunden til det Sindsoprør, hvori
man den forrige Aften havde viist sig for den deeltagende Ven-
inde. Lusard besluttede, som eneste Udvei, ligefrem at henvende
sig til Mariane selv; men den stakkels Pige var saa bleg, hendes
Udseende stod i en saa skarp Modsigelse med den Sindsro, som
hun bestræbte sig for at vise, at han ikke vovede at berøre den
delicate Sag, men opsatte det til et beleiligere Øieblik.

Den føromtalte Bog-Auction var imidlertid i fuld Gang.
Lusard havde allerede bivaanet dens Begyndelse, og begav sig igjen
derhen om Eftermiddagen, da rimeligviis den Bog, han ønskede,
skulde blive solgt. Kort efter hans Indtrædelse i Auctionssalen
kom Touren ogsaa til den. Den blev lagt paa Bordet, og op-
raabt for to Mark. De, som sad nærmest Auctionarius, kastede
et Blik i den, og Nogle yttrede i Stilhed, at der neppe vilde

ske noget Bud paa den, da Lusard hurtigt nikkede til Auctionarius, der udraabte: „To Mark er budet." — „Tre!" lød en Stemme, og Lusard bemærkede en ung Mand, der stod ligeoverfor ham bag nogle siddende Personer. „Fire Mark, fem, en Rigsbankdaler" lød det nu vexelviis mellem de to Bydende, derpaa: „Otte Mark, ti Mark, to Rigsbankdaler." Nogle Eiere af Leiebibliotheker bleve opmærksomme, og tænkte, at der maatte være noget Aparte ved den tilsyneladende ubetydelige Piece, de begyndte nu ogsaa at byde, og fulgte med indtil tre Rigsbankdaler, hvorpaa de trak dem tilbage, medens de to øvrige Liebhavere vedbleve med en sand Spiller-Paroxysme at stride om Byttet. Ti til tolv Daler vare allerede budne. Auctionarius fik neppe Tid til at nævne Budet, før et høiere blev gjort. Alle Tilstedeværende betragtede med Forundring de to Medbeilere, hvis Heftighed steg med hver Secund. Bogen gik Bordet rundt, Alle besaae den med Nysgjerrighed, medens de Paagjældende vedbleve saaledes at overbyde hinanden, at man med spændt Forventning imødesaae, hvorledes Dette skulde ende. Omsider, da man var stegen til 25 Rbd., taug den unge Mand, og Bogen blev tilslagen Lusard, der med smilende Mine lagde Pengene paa Bordet for Auctionarius, og greb den kostbare Bog som sin retmæssige Eiendom. Han betragtede nu nøiere sin Modstander, der med en vis tungsindig Mine fulgte hans Bevægelser, da han aabnede Bogen og derpaa stak den til sig.

Der var i dette ham ubekjendte Menneskes Physionomie og hele Holdning noget Ædelt og Udmærket, som frapperede ham. Han søgte at komme i Berørelse med ham, og da de omtrent i samme Øieblik traadte ud af Huset, nærmede han sig, hilsede ham og sagde: „Tillad, at jeg maa følge et Stykke med Dem hen ad Gaden; vi fulgtes saa trolig med hinanden ved Auctionen."

Den unge Mand lettede paa Hatten uden at svare.

Lusard vedblev: „Uagtet det, af private Grunde, var mig

særdeles kjært at blive Eier af den Bog, som vi opdreve for hinanden, og som jeg ikke havde opgivet for den dobbelte Priis, saa gjør det mig dog ondt, at en Anden, som naturligviis maa have havt en lignende Interesse, har maattet overlade mig den."

Den Ubekjendte svarede med en Stemme, som Lusard troede at gjenkjende: „Det skal ikke gjøre Dem ondt, thi ærligt talt var det en Daarlighed af mig at indlade mig i en Bekostning, der forholdsviis overgik min Evne, men jeg havde en barnagtig, en næsten overtroisk Begjærlighed efter at eie denne Bog. Ja hvorfor tør jeg ikke sige en barnlig Kjærlighed til den, eftersom dens Forfatter var min Bedstefader?"

„Hvad hører jeg! Er De Bergland? En Dattersøn af Ferdinand Waller?"

„Ja jeg er Ferdinand Bergland. Er mit ubetydelige Navn Dem bekjendt."

„Ja tilvisse! De er min Slægtning, som jeg længe har søgt, fordi jeg anseer ham som mig nærmest af alle Mine. Mit Navn er Lusard de Montalbert."

Den unge Mand tog Hatten af og fæstede sine Øine med et ubeskriveligt Udtryk paa den Talende, der vedblev saaledes: „Mine afdøde Forældre ærede og elskede i Deres Bedstefader den kjæreste, fortroligste Ven. Fra min Barndom af er hans Navn nævnet for mig af kjærlige, taknemmelige Læber; jeg selv erindrer at have seet ham og elsket ham af mit barnlige Hjertes Fylde. Jeg beder Dem, kjære Fætter, følg mig til mit Logis, og und mig en Samtale; jeg haaber, at den ikke skal være Dem ubehagelig."

Saasnart de vare indtraadt i Værelset, fremtog Lusard Bogen og leverede den til Ferdinand, idet han sagde: „Tag denne Bog, der i Sandhed synes at spille en mystisk Rolle i vor Familie. De er nærmere til den end jeg; den skal være Deres, og nu beder jeg Dem, læg Deres Hat og Handsker fra Dem, og sæt

Dem her hos mig, i venlig Fortrolighed, som det sømmer sig ærlige Frænder."

Da Ferdinand aftog sine Handsker, greb Lusard hans venstre Haand og sagde smilende: „Denne Ring var netop hvad jeg haabede at see. Den kjender jeg."

Ferdinand saae forundret paa ham, og svarede: „Den har tilhørt min Moders Onkel, en Mand, der har været god imod mig."

„Mit Bekjendtskab med den er meget nyt," sagde Lusard, „ikke ældre end fra iaftes, men den er mig et særdeles velkomment Tegn, der bekræfter den Formodning, som Deres Stemme allerede havde indgivet mig: at jeg paa en dobbelt Maade finder i Dem Noget, som jeg længe har søgt, og hvortil jeg har knyttet mine høieste Ønsker. De er Ferdinand Vallers Dattersøn og Mariane Vallers Elsker. De seer forbauset paa mig. Frygt ikke, min unge Ven! jeg er ikke Deres Medbeiler, som De troer, skjøndt det visselig er et af mine varmeste Ønsker at binde Deres Elskedes Skjæbne nær til min. Lad mig løse Dem denne Gaade. Et Tilfælde, eller, rettere sagt, en høiere Styrelse, for hvilken jeg i dette Øieblik takkende bøier mig, førte mig iaftes til en Løvhytte, tæt ved Siden af den, hvori De havde sat Mariane Stævne; jeg gjenkjendte hende, jeg havde Grunde til at ønske at erfare hendes Sindelag, og jeg var Vidne til Deres Samtale."

Med kjendelig Forlegenhed svarede den unge Mand: „Ak! naar saa er, maa jeg befrygte, at De finder mig haard og ukjærlig. Jeg selv har i en søvnløs Nat spurgt min Samvittighed, om jeg ikke var det. Men Gud er mit Vidne til den smertelige Kamp, det kostede mig."

„Ja, ogsaa jeg var Vidne til denne Smerte, og ogsaa jeg har spurgt mig selv, om De var at berømme eller at dadle, og jeg tilstaaer Dem ærligt: I dette enkelte Tilfælde dadler jeg Dem; thi et saa dybtfølende Gemyt, som Marianes, bærer, uden at

knuses, den ydre Modgangs Tryk, men af den Elskedes Haand modtager det kun altfor let et uhelbredeligt Hjertestød. Har da det friske Haab, Mod og Udholdenhed saaledes forladt Nutidens Ungdom, at den ikke tør prøve at løfte Livets Byrde? De er, det veed jeg, et Menneske med mange Kundskaber; hvorfor behøver De at forlade Deres Fædreland og sønderrive et Baand, der var Dem selv dyrebart?“

„O kjære Onkel! De er ædel, viis og forsøgt i Verden. Dog er der Eet, hvori De ikke er forsøgt: De har aldrig kjendt den bittre Ydmygelse, hvormed den stolte Verden nedtrykker den Fattige, Den, som ingen borgerlig Stilling, intet Navn giver Anseelse i dens Øine. Jeg har Uret i at have forspildt den Tid og forsømt de Veie, som føre til disse uundværlige Goder: borgerlig Agtelse og sorgfrit Udkomme; men dog er jeg mig bevidst, ikke at have spildt min Tid i Ørkesløshed. Tvertimod! En Iver for i Naturen, i Videnskaberne at finde et Lys, som maaskee ikke aabenbarer sig for Den, der med altfor rastløs Iver vil gribe det, det er min Brøde, men derfor er jeg ingen Dagdriver og Vagabond, men jeg veed, at det er de Hædersnavne, som man almindelig tillægger mig, og det kunde min Æresfølelse ikke bære. Derfor vilde jeg flye til Verdens Ende og søge en Fred og et Brød, jeg ikke kunde finde her. Maaskee har jeg ogsaa heri Uret. Men jeg har følt mig saa forladt. Nu har jeg fundet Dem. Mit Hjerte bøier sig til Dem; det er længe siden, det følte sig henbraget mod noget Menneske. Led mig! jeg skal følge Deres Villie.“

„Det er et Ord. Jeg er ene, uden Hustru eller Børn; ogsaa mit Liv har havt sin ustadige, omflakkende Periode. Dog er der Eet, hvori jeg har virket og saaet en Sæd for Fremtiden: Jeg er Eier af et stort Gods; mange Menneskers Vel, mangt et nyttigt Foretagende er afhængigt af dets Bestyrelse. Jeg ønsker at efterlade det i en kraftig og kjærlig Haand, jeg

ønsker at forskjønne min Eensomhed, at forsøde min tilstundende Alderdom i et lykkeligt Familieliv. Med eet Ord, jeg ønsker mig en Søn og Arving; for at finde en saadan i mine Frænders Kreds, er jeg reist hertil fra mit Hjem. Jeg har nærmest tænkt paa min Onkel Ferdinands Børn, jeg har søgt forgjæves den Eneste af hans Stamme; jeg har fundet den elskelige Mariane, jeg ønskede at vælge Den, hun havde valgt efter sit Hjerte. Uventet finder jeg begge mine Ønsker forenede i Dem. Min unge Ven! Vil De være mine brave Landsfolk en Fader og mig en Søn, saa ræk mig Deres Haand!"

Ferdinand greb hans Haand og trykkede den til sine Læber, uden at kunne tale.

„Saa kom," sagde Lusard: „Lad mig føre Dem tilbage til det Huus, hvorfra De uretfærdigen blev fordreven, og medens De kaster Dem for Marianes Fødder og erholder hendes Tilgivelse, skal jeg tale med hendes Fader, og det skal, som jeg haaber, være mig let at bringe Dem hans Samtykke og Velsignelse." — —

En deilig Septemberdag, henimod Solens Nedgang, sad den unge Mariane Bergland i den prægtige Have paa det skjønne Herresæde, hvor Lusard for kort Tid siden triumferende havde indført det lykkelige unge Ægtepar, og i deres Følge den muntre Colette. Begge Søstrene sad ved deres Haandarbeider i Løvhytten. De loe og spøgte som glade Børn, da Lusard traadte ind til dem med Ferdinand, og sagde: „Baade Himmel og Jord ere iaften saa skjønne. Vi vil ret nyde denne Aften. Jeg beder dig, kjæreste Mariane, at lade vort Aftenbord dække i denne Løvhytte, at lade den oplyse og oppynte med duftende Blomster, hvormed dine og Colettes venlige Hænder kunne prydе dette Bord, omkring hvilket vi ville samles. Ferdinand har lovet at oplæse en Bog, som det interesserer os Alle at lære at kjende."

Efter et Par Timers Forløb samledes man efter Aftale.

Lamperne brændte roligt i den stille Nat, medens Maanen kastede sine blaalige Straaler lige ind paa Bord og Blomster, ligesom for at gjøre de jordiske Lys tilskamme. Og Stjernerne høit paa Himlen tittede med zittrende Bevægelse nysgjerrige ind gjennem Løvet. Ferdinand begyndte nu med sin sonore Stemme at foredrage de ungdommelige Digte, der saa mægtigt havde grebet ind i deres Forfatters og hele den Vallerske Slægts Skjæbne. Han læste dem fra først til sidst, thi Ingen af hans Auditorium vilde undvære et eneste Blad af disse dem hellige „Primulae veris.“

Da Læsningen var tilende, udbrød Lusard: „Det er, som Ossian siger, Røster fra en Tid, som ikke er mere.“

„Det er for mine Øren en skjøn Røst,“ sagde Mariane, „en ungdommelig Stemme, der lyder fra Hjertets Dyb, og om den og nu og da tager en enkelt falsk Tone, saa synger den dog som Fuglen, blot for at synge, af et ærligt og varmt, livsfrodigt Bryst.“

„Vel sandt,“ svarede Ferdinand: „Men med al Kjærlighed og Respect for min Bedstefader, saa er det dog vist, at om disse Digte nu kom ud, saa vilde man finde dem ubetydelige, uanseet at de stemmede nok saa meget med Tidens politiske Anskuelser. Det er dog ikke at nægte, at vor Tid i en luttret og forædlet Smag staaer langt over den, da disse Digte saae Lyset.“

„Det er sandt,“ svarede Lusard: „Vor Tid vilde vrage Meget baade i Kunsten og i Livet, hvormed hine Dage toge tiltakke, og det taler jo vistnok for dens forædlede Smag.“

„Ja,“ bemærkede Ferdinand: „og naar man betænker, at det imidlertid dog kun er et halvt Seculum siden den Tid, vi omtale, er det da ikke, som om Verden i dette Tidsrum var bleven en, anden i saa mange Henseender?“

„Ak!“ sagde Lusard: „I det Øieblik, du siger Dette, gribes jeg netop af den Tanke, at Alt i Livet saa paafaldende gjentager sig. Vi sidde her en Septemberaften i Maaneskin i en med Lys

og Blomster udziret Løvhytte, og læse denne Bog, hvis første Fremtrædelse, efter mine Forældres Beretning blev feiret af dem paa en ganske lignende Maade, i en Løvhytte som denne, i e Aften som denne; og ganske som en Efterligning af hiin lill Fest, helligholdt min Fader sine Ungdoms-Minder med sin læng savnede Ven, i den samme Løvhytte, hvor vi nu sidde, og h erfarede han af Ferdinand Valler for første Gang sin Søns Ti værelse og sin trofaste Elskedes Skjæbne. Her have vi nu ogsa feiret en Gjentagelse af hine for mine Forældre saa uforglemm lige Aftener, men — som Alt i Livet — under en anden Form og saaledes synes det mig, i det Store som i det Smaa, at A gjentager sig. Jeg tilstaaer, at jeg ikke troer paa en ny Gull alder hernede i vor jordiske Tilværelse, eller et tusindaarigt Rig hvori alle stridende Kræfter skulle forsones. Menneskeslægten bl ver i Grunden den samme, de samme Lidenskaber, de samme Ide komme tilbage, men under forandrede Former."

„Men dog," udbrød Ferdinand, „under skjønnere, klare og friere Former. Jeg glæder mig over at leve i en Tidsalde der, tiltrods for sine Mangler, gjør saa mægtige Fremskridt i sa mangen Retning. Jeg bekjender mig til den Tro, at Mennesk slægten vel gjennem Oscillationer, men dog med stadig Gan nærmer sig det Fuldkommenheds-Maal, som er tænkeligt for e jordisk Tilværelse."

„Amen!" sagde Lusard: „Ja, ja, vi ville haabe det! V ville som brave Søfarende tillidsfulde skue hen til den kraftig Haand, som styrer Roret, om vi end kun gjennem Taager for maae at skimte den, og vi ville holde fast ved Ankret, om ogsa Bølgerne slaae vrede imod det og true med at frarive os det."

Den magiske Nøgle.

Dem her hos mig, i venlig Fortrolighed, som det sømmer sig ærlige Frænder."

Da Ferdinand aftog sine Handsker, greb Lusard hans venstre Haand og sagde smilende: „Denne Ring var netop hvad jeg haabede at see. Den kjender jeg."

Ferdinand saae forundret paa ham, og svarede: „Den har tilhørt min Moders Onkel, en Mand, der har været god imod mig."

„Mit Bekjendtskab med den er meget nyt," sagde Lusard, „ikke ældre end fra iaftes, men den er mig et særdeles velkomment Tegn, der bekræfter den Formodning, som Deres Stemme allerede havde indgivet mig: at jeg paa en dobbelt Maade finder i Dem Noget, som jeg længe har søgt, og hvortil jeg har knyttet mine høieste Ønsker. De er Ferdinand Vallers Dattersøn og Mariane Vallers Elsker. De seer forbauset paa mig. Frygt ikke, min unge Ven! jeg er ikke Deres Medbeiler, som De troer, skjøndt det vissselig er et af mine varmeste Ønsker at binde Deres Elskedes Skjæbne nær til min. Lad mig løse Dem denne Gaade. Et Tilfælde, eller, rettere sagt, en høiere Styrelse, for hvilken jeg i dette Øieblik takkende bøier mig, førte mig iaftes til en Løvhytte, tæt ved Siden af den, hvori De havde sat Mariane Stævne; jeg gjenkjendte hende, jeg havde Grunde til at ønske at erfare hendes Sindelag, og jeg var Vidne til Deres Samtale."

Med kjendelig Forlegenhed svarede den unge Mand: „Ak! naar saa er, maa jeg befrygte, at De finder mig haard og ukjærlig. Jeg selv har i en søvnløs Nat spurgt min Samvittighed, om jeg ikke var det. Men Gud er mit Vidne til den smertelige Kamp, det kostede mig."

„Ja, ogsaa jeg var Vidne til denne Smerte, og ogsaa jeg har spurgt mig selv, om De var at berømme eller at dadle, og jeg tilstaaer Dem ærligt: I dette enkelte Tilfælde dadler jeg Dem; thi et saa dybtfølende Gemyt, som Marianes, bærer, uden at

knuses, den ydre Modgangs Tryk, men af den Elskedes Haand modtager det kun altfor let et uhelbredeligt Hjertestød. Har da det friske Haab, Mod og Udholdenhed saaledes forladt Nutidens Ungdom, at den ikke tør prøve at løfte Livets Byrde? De er, det veed jeg, et Menneske med mange Kundskaber; hvorfor behøver De at forlade Deres Fædreland og sønderrive et Baand, der var Dem selv dyrebart?"

„O kjære Onkel! De er ædel, viis og forsøgt i Verden. Dog er der Eet, hvori De ikke er forsøgt: De har aldrig kjendt den bittre Ydmygelse, hvormed den stolte Verden nedtrykker den Fattige, Den, som ingen borgerlig Stilling, intet Navn giver Anseelse i dens Øine. Jeg har Uret i at have forspildt den Tid og forsømt de Veie, som føre til disse uundværlige Goder: borgerlig Agtelse og sorgfrit Udkomme; men dog er jeg mig bevidst, ikke at have spildt min Tid i Orkesløshed. Tvertimod! En Iver for i Naturen, i Videnskaberne at finde et Lys, som maaskee ikke aabenbarer sig for Den, der med altfor rastløs Iver vil gribe det, det er min Brøde, men derfor er jeg ingen Dagdriver og Vagabond, men jeg veed, at det er de Hædersnavne, som man almindelig tillægger mig, og det kunde min Æresfølelse ikke bære. Derfor vilde jeg flye til Verdens Ende og søge en Fred og et Brød, jeg ikke kunde finde her. Maaskee har jeg ogsaa heri Uret. Men jeg har følt mig saa forladt. Nu har jeg fundet Dem. Mit Hjerte bøier sig til Dem; det er længe siden, det følte sig hendraget mod noget Menneske. Led mig! jeg skal følge Deres Villie."

„Det er et Ord. Jeg er ene, uden Hustru eller Børn; ogsaa mit Liv har havt sin ustadige, omflakkende Periode. Dog er der Eet, hvori jeg har virket og saaet en Sæd for Fremtiden: Jeg er Eier af et stort Gods; mange Menneskers Vel, mangt et nyttigt Foretagende er afhængigt af dets Bestyrelse. Jeg ønsker at efterlade det i en kraftig og kjærlig Haand, jeg

søgte et Tilflugtssted mod Ensomhed, at forsøde min tilstundende Alderdom i et lykkeligt Familieliv. Med et Ord, jeg ønsker mig en Søn og Datter; for at finde en saadan i mine Frænders Kreds, er jeg reist herud fra mit Hjem. Jeg har nærmest tænkt paa min Onkel Ferdinands Søn, jeg har ingenlunde forglemt den Gren af hans Stamme: jeg har fundet den elskelige Mariane, jeg ønskede en ædel Søn, hun havde valgt efter sit Hjerte. Uventet finder jeg begge mine Ønsker forenede i Dem. Min unge Ven! Vil De være mine brave Landsmand en Fader og mig en Søn, saa ræk mig Deres Haand!"

Ferdinand greb hans Haand og trykkede den til sine Læber, uden at kunne tale.

„Saa kom," sagde Lusard: „lad mig føre Dem tilbage til det Huus, hvorfra De uretfærdigen blev fordreven, og medens De kaster Dem for Marianes Fødder og erholder hendes Tilgivelse, skal jeg tale med hendes Fader, og det skal, som jeg haaber, være mig let at bringe Dem hans Samtykke og Velsignelse." — —

En deilig Septemberdag, henimod Solens Nedgang, sad den unge Mariane Bergland i den prægtige Have paa det skjønne Herresæde, hvor Lusard for kort Tid siden triumferende havde indført det lykkelige unge Ægtepar, og i deres Følge den muntre Colette. Begge Søstrene sad ved deres Haandarbeider i Løvhytten. De loe og spøgte som glade Børn, da Lusard traadte ind til dem med Ferdinand, og sagde: „Baade Himmel og Jord ere iaften saa skjønne. Vi vil ret nyde denne Aften. Jeg beder dig, kjæreste Mariane, at lade vort Aftenbord dække i denne Løvhytte, at lade den oplyse og oppynte med duftende Blomster, hvormed dine og Colettes venlige Hænder kunne pryde dette Bord, omkring hvilket vi ville samles. Ferdinand har lovet at oplæse en Bog, som det interesserer os Alle at lære at kjende."

Efter et Par Timers Forløb samledes man efter Aftale.

ampeerne brændte roligt i den stille Nat, medens Maanen kastede ne blaalige Straaler lige ind paa Bord og Blomster, ligesom r at gjøre de jordiske Lys tilskamme. Og Stjernerne høit paa imlen tittede med zittrende Bevægelse nysgjerrige ind gjennem ruet. Ferdinand begyndte nu med sin sonore Stemme at fore- age de ungdommelige Digte, der saa mægtigt havde grebet ind deres Forfatters og hele den Vallerske Slægts Skjæbne. Han ste dem fra først til sidst, thi Ingen af hans Auditorium vilde ndvære et eneste Blad af disse dem hellige „Primulae veris.“

Da Læsningen var tilende, udbrød Lusard: „Det er, som Ossian siger, Røster fra en Tid, som ikke er mere.“

„Det er for mine Øren en skjøn Røst,“ sagde Mariane, en ungdommelig Stemme, der lyder fra Hjertets Dyb, og om m og nu og da tager en enkelt falsk Tone, saa synger den dog m Fuglen, blot for at synge, af et ærligt og varmt, livsfro- igt Bryst.“

„Vel sandt,“ svarede Ferdinand: „Men med al Kjærlighed g Respect for min Bedstefader, saa er det dog vist, at om disse igte nu kom ud, saa vilde man finde dem ubetydelige, uanseet de stemmede nok saa meget med Tidens politiske Anskuelser. et er dog ikke at nægte, at vor Tid i en luttret og forædlet mag staaer langt over den, da disse Digte saae Lyset.“

„Det er sandt,“ svarede Lusard: „Vor Tid vilde vrage eget baade i Kunsten og i Livet, hvormed hine Dage toge til- kte, og det taler jo vistnok for dens forædlede Smag.“

„Ja,“ bemærkede Ferdinand: „og naar man betænker, at t imidlertid dog kun er et halvt Seculum siden den Tid, vi tale, er det da ikke, som om Verden i dette Tidsrum var den en, anden i saa mange Henseender?“

„Ak!“ sagde Lusard: „I det Øieblik, du siger Dette, gribes netop af den Tanke, at Alt i Livet saa paafaldende gjentager . Vi sidde her en Septemberaften i Maaneskin i en med Lys

og Blomster udziret Løvhytte, og læse denne Bog, hvis første Fremtrædelse, efter mine Forældres Beretning blev feiret af dem paa en ganske lignende Maade, i en Løvhytte som denne, i en Aften som denne; og ganske som en Efterligning af hiin lille Fest, helligholdt min Fader sine Ungdoms-Minder med sin længe savnede Ven, i den samme Løvhytte, hvor vi nu sidde, og her erfarede han af Ferdinand Valler for første Gang sin Søns Tilværelse og sin trofaste Elskedes Skjæbne. Her have vi nu ogsaa feiret en Gjentagelse af hine for mine Forældre saa uforglemmelige Aftener, men — som Alt i Livet — under en anden Form, og saaledes synes det mig, i det Store som i det Smaa, at Alt gjentager sig. Jeg tilstaaer, at jeg ikke troer paa en ny Guldalder hernede i vor jordiske Tilværelse, eller et tusindaarigt Rige, hvori alle stridende Kræfter skulle forsones. Menneskeslægten bliver i Grunden den samme, de samme Lidenskaber, de samme Ideer komme tilbage, men under forandrede Former."

„Men dog," udbrød Ferdinand, „under skjønnere, klarere og friere Former. Jeg glæder mig over at leve i en Tidsalder, der, tiltrods for sine Mangler, gjør saa mægtige Fremskridt i saa mangen Retning. Jeg bekjender mig til den Tro, at Menneskeslægten vel gjennem Oscillationer, men dog med stadig Gang nærmer sig det Fuldkommenheds-Maal, som er tænkeligt for en jordisk Tilværelse."

„Amen!" sagde Lusard: „Ja, ja, vi ville haabe det! Vi ville som brave Søfarende tillidsfulde skue hen til den kraftige Haand, som styrer Roret, om vi end kun gjennem Taager formaae at skimte den, og vi ville holde fast ved Ankret, om ogsaa Bølgerne slaae vrede imod det og true med at frarive os det."

Den magiske Nøgle.

Det er en almindelig Mening, at phantastiske, vidunderlige Sagn
g Troen paa disse ikke have deres Hjem paa det flade Land.
midlertid mener jeg, at intet Land er saa fladt, at jo enhver
f dets Indbyggere skulde mere eller mindre have oplevet Noget,
om erindrede ham om det Ginistan, hvori Barnet saa gjerne
ver, og som Manden aldrig saa ganske glemmer, at han jo med
nteresse lytter til Fortællingen om Tildragelser, der spille i et
aa dobbelt Lys, at vi ikke vide at forklare os, om de ere Frug-
er af et Træ, hvis Rødder naae til hiint ubekjendte Land, eller
m de ere opvorede af den Jord, som vi pløie i vort Ansigts
Sved. — Til en Begivenhed af denne forunderlige Natur har
eg selv været — saa godt som — Øienvidne, for lidt mindre
nd et Decennium siden.

Da jeg havde fuldendt mine Studeringer ved Kjøbenhavns
Universitet, beboede jeg i et af Byens meest afsides Qvarterer
t lille Local, som jeg havde leiet i Forening med en anden
Student, med hvem jeg under vor academiske Løbebane havde
luttet et inderligt Venskab, saa inderligt, at jeg ikke kunde være
ilfreds uden hans daglige Omgang. Jeg er vis paa, at Ingen,
om har kjendt Rudolph N., har forundret sig derover; tvert-

imod veed jeg, at vore fælleds Bekjendte og Medstuderende st misundte mig det Fortrin, jeg nød i hans Gunst, da Alle me rette erkjendte i ham et af Natur og Opdragelse sjeldent udsty og forædlet Menneske. Vi vare Begge fra Jylland, Begge B stesønner, havde Begge taget vor Attestats og skulde nu tæ paa at søge Embede. Af forskjellige Grunde hastede vi ikke d med, men ernærede os ved Informationer, ikke rigeligen, m ganske anstændigt. Uagtet vi boede sammen, saaes vi sjelden silдig om Aftenen, da den først Hjemkomne aldrig gik tilsen førend den Anden var kommen hjem, og da pleiede vi paa be Sider at meddele hinanden, hvad vi i vore forskjellige Af cirkler havde oplevet eller bemærket. Det Sted, vi som oftest søgte i hinandens Selskab, var Skuespilhuset. Af alle Ho stadens Forlystelser var denne os den kjæreste, ja saa kjær, at mangengang sparede af virkelige Fornødenheder for at kunne fredsstille denne aandelige Nydelse. Aldrig følte vi os saale oprømte, som naar vi Arm i Arm forlode dette vort Yndlin sted, og især var da Rudolph i en saa begeistret Stemning, jeg altid ansaae de natlige Timer (thi det Meste af Natten gjerne hen dermed), som vi saaledes tilbragte i fortrolig Sa tale, for de skjønneste i mit Liv. Jeg har aldrig kjendt et M neske, der havde den Gave til levende at fremstille Personer Situationer, som han. Hans rige Indbildningskraft, hans d Følelse henreve den forbausede Tilhører, og man syntes selv opleve Alt hvad han skildrede med uudtømmelig Veltalenh Særdeles rørende var den Hjertelighed, hvormed denne u Mand, der i alle Selskaber var saa søgt og afgjort, hængte det simple, landlige Fædrehjem. Det er altid interessant at h Mennesker tale om de Indtryk, der have gjort Epoche i de Liv. Enhver, som blot er sig slige Indtryk bevidst, kan al være sikker paa at finde deeltagende Tilhørere, naar han klart ukunstlet fortæller dem. Hvor begjærligt maatte jeg da ikke ly

til Rudolphs livfulde Skildringer af Det, der var hans Hjerte nærmest? — Hans Selvbevidsthed, sagde han, var først vaagnet ved den Smerte, han som en syvaarig Dreng havde følt ved sin Moders Død, samme Dag hun havde bragt hans eneste Søster til Verden; og hans bedre Jeg var først vaagnet ved den Glæde, han havde følt, da denne samme Søster for to Aar siden var kommen tilbage til sin Faders Huus, som hun ikke havde betraadt siden sin spæde Barndom, da hun var opdragen i Altona hos sin Faster, og først efter dennes Død var kommen tilbage til sin Fader, just medens Rudolph i Sommerferien var reist hjem i et Besøg. — Intet kunde være mere henrivende end hans Beskrivelse af denne unge Pauline og hendes Indtrædelse i det fædrene Huus, af hendes Skjønhed og Gratie, der opvakte selv den ærværdige Faders Beundring; hendes lidt fremmede Udtale, den smagfulde Sørgedragt, ligeledes efter et fremmed Tilsnit, den barnlige Glæde over at omfavne sine Nærmeste, dæmpet af den friske Sorg over den moderlige Veninders Død, alt Dette udgjorde et yndigt Billede. „O!" sagde han: „om du havde seet hende græde! og om du havde seet hende smile! intet Menneske smiler eller græder som hun! Naar hun smiler, da er hendes Ansigt saa skalkagtig skjønt, de yndigste Smilehuller danne sig om hendes Rosenmund; og naar hun græder, da fortrækker hun ikke Ansigtet som andre Mennnesker, nei, en ubeskrivelig Veemodighed bevæger sig om hendes Mund, og store Taarer udvælde stille af hendes store Øine. Intet Menneskehjerte er en saadan Klippe, at det kunde staae urørt mod denne Strøm. Intet Physionomie er saa udtryksfuldt, ingen Sjæl saa bevægelig som hendes; hver dyb eller skjøn Følelse eller Tanke forstaaer hun strax; hver reen Tone, den være nok saa sagte, finder strax en sympathetisk Gjenklang i hendes Bryst."

Naar Rudolph saaledes talede, kunde jeg dog ikke tilbageholde det tause Ønske: „Gid denne Pige ikke var hans Søster!

Hver vil han nogensinde finde en Brud, der fortryller h[e]
hun?" Det varede desværre ikke længe, førend en uheldi[g]
Stændighed retfærdiggjorde min Anelse.

En Dag fik Rudolph et Brev fra sin Fader, hvor[i]
fortalte, at en ung, smuk og rig Mand i Nabolavet be[gjerede]
Paulines Haand og Hjerte. Det er vist og sandt, at d[et]
budet, der bragte dette Brev, kom ind ad den ene Dør,
gode Genius ud af den anden, thi neppe havde Rudol[ph læst]
disse Ord, før han blev greben af en saadan, jeg kunde
sige, . afsindig Smerte, at han samme Aften faldt i en
Feber og i flere Dage maatte holde Sengen. Efter denn
var hans Rolighed tabt, en dyb Kummer, en fuldkomm
Spredthed bemeistrede sig ham; ja selv den Efterretning, d[er]
fulgte den forrige, at Pauline paa det Bestemteste havde
den rige Beiler, beroligede ham vel noget, men formaa
ikke at udslukke det sørgelige Lys, der ved denne Leiligh
opgaaet for ham. Hans livfulde Munterhed vendte vel
bage, men kun periodisk, for at afløses af mørke Timer o[g]
hans sædvanlige Forretninger vare ham i denne Stemn
skrækkelig Byrde, hans Sundhed led kjendelig, og selv
fortroligste Øieblikke nævnede han dog aldrig mere P
Navn.

En Aften da det just var en af hans gode Dage,
sammen i Parterret, og mod Slutningen af Forestillinge
dens Teppet og Lysekronen vare nede, og man nød d
behagelige Skuespil, hvilket Logerne som oftest tilbyde i
qvindelig Skjønhed rige Kjøbenhavn., bleve vi Begge
somme paa en Dame i en Loge, nær den Plads hvor
— Aldrig saae jeg en saadan Glands, en saadan P
Skjønhed, og Intet kunde være mere træffende, end R
Bemærkning, „at istedenfor den gængse Maade at ligne
timmer=Skjønhed ved Blomster, saa maatte man samm

denne Dames med Guld og Ædelstene." Hendes rige Haarlokker og Fletninger skinnede med en gylden, metallisk Glands, hendes Øine, hendes blendende hvide Pande og Hals syntes at oplyse Stedet hvor hun sad, hendes skjønne, rolige Ansigtstræk, hendes ele idealt dannede Skikkelse saae ud som et af Elfenbeen og ædle Metaller forfærdiget Mesterværk af Phidias, bestemt til en eller nden Gudindes Tempel. — Vi besluttede, for endnu nærmere t see denne forunderlige Skjønhed, at tage vor Post udenfor Døren til hendes Loge, saa at hun nødvendig maatte gaae os rbi, naar hun forlod Huset, og vi aftalte, at vi derpaa i en lbørlig Afstand vilde følge efter, for, om muligt, at komme a Spor af, hvem den Ubekjendte kunde være, der i saa høi rad opvakte vor Opmærksomhed og Nysgjerrighed. — Skuespillet var derfor ikke ganske tilende, før vi begave os til den ogedør, hvis Nummer var os velbekjendt. Vi ventede og vende. Den Ene efter den Anden gik ud af denne og alle nærggende Loger, Huset blev tomt, Controleurerne gik omkring, le Logedøre bleve oplukkede, men den skjønne Dame var forunden. „Hun maa have forladt sin Plads i samme Øieblik, m vi forlode vor," sagde jeg. „Eller ogsaa," svarede Rudolph, det var intet jordisk Væsen, men en Fee eller en Nymphe, som ir forladt de skjønne Lande, som nu ere Krigens Skueplads."

Medens vi talede saaledes, vare vi komne ud af Skuespilsuset, og ved det første Skridt paa Torvet, stødte Rudolph med oden paa Noget, som han tog op, og han fandt, det var en øgle. — „Det er vist en Stuenøgle, efter dens Udseende at mme," sagde han: „Den, som har tabt den, er maaskee i stor orlegenhed." Vi gik nogle Gange frem og tilbage, i den Tanke, : Nogen kunde komme og søge efter den, men forgjæves. Rudolph stak den til sig, og da ingen Eier i de følgende Dage var : opspørge, beholdt han den og bar den hos sig. Denne ganske mple og almindelige Nøgle beskjæftigede paa en særegen Maade

hans Indbildningskraft; han tog den ofte frem, betragtede den og tabte sig i alle Slags Phantasier. „Der er noget særdeles Net ved denne Nøgle,“ sagde han engang: „det maa være tu pen lille Dør hvortil den passer. Vidste jeg dog, hvor denne Dør var. Jeg troer vist, at det er en Elsker, der har tabt den. Det er den Talisman, hvormed han skulde fremkalde en lyksalig Time, og nu har den Ulykkelige tabt den af lutter Hastværk for ikke at komme for silde til det hemmelige Stævne. O lyksalig Den, som en saadan Nøgle er betroet! Han stod maaskee i Parterret og saae den skjønne Gjenstand for sine og tusinde Andres Ønsker, men til hvis Hjerte og Gunst kun han havde Nøglen. Nei, ingen Kjærlighed er ret salig uden en saadan, hvis Veie kun den tause Nat kjender.“ — „Ingen Kjærlighed salig uden en saadan!“ udbrød jeg: „Da vilde jeg tusinde Gange heller være den nygifte Ægtemand, som ved sin smukke unge Hustrues Side nyder Skuespillet, og derpaa Arm i Arm med hende vandrer til det nye, pyntelige Hjem, fulgt af et Par Venner, som fortrylles af den unge Kones Selskab og jomfruelige Ynde, og med venlig Deeltagelse nyde den lykkelige Vens Glæde og Stolthed af sin Lykke.“ — „Men,“ svarede Rudolph: „kort Tid efter denne behagelige Aften drager Smalhans med sit Følge ind i Huset, den unge Mand kommer fortrædelig hjem, Konen flyer ham et Par store Ark Papiir. „„Disse Regninger ere komne iaften!““ Barnet skriger. Det seer uordenligt og smudsigt ud, Moderen ligesaa. Adieu mon plaisir!“ — „Du skildrer de trange Kaar, ikke det huuslige Liv,“ udbrød jeg: „og endogsaa disse trange Kaar formaaer et fiintfølende qvindeligt Væsen at jævne og tilsløre med en egen Gratie. Og hvad kan mere sammenbinde Mennesker, end den Modgang, man med Værdighed og Troskab har deelt og baaret?“ — „For eet Par,“ sagde han, „som dette Slags Modgang sammenbinder, gives der hundrede, som den

ɩſkiller." — „Vel muligt," svarede jeg, „men det gjælder vist ɩke mindre om Dem, hvis Veie kun den tause Nat kjender."

Hvor forslidt denne Materie, hvor intetsigende denne Samtale end var i sig selv, saa var den mig dog et nyt Beviis paa, t Mennesker ofte mod deres Villie aabenbare deres hemmelige ɩanker ved at dadle Det, som netop er eller var Gjenstanden for res høieste Ønsker. Saaledes tager man sjelden feil, naar man ɩtager, at et Fruentimmer nærer en hemmelig Tilbøielighed for n Mand, som hun ved enhver Leilighed bagtaler. Den stakkels ɩudolph søgte at skuffe sig selv ved at spotte en Lykke, som han ɩsaae for uopnaaelig, medens jeg, som forsvarede den, i hiint ɩieblik var langt fra at ønske eller søge den.

Samme Dag, som denne Samtale fandt Sted, kom jeg n Aftenen usædvanlig silde hjem; men desuagtet var dog Rudolph endnu ikke der. Efter vor Sædvane vilde jeg oppebie ɩns Komme. Jeg satte mig til at læse, men da den ene Time k efter den anden, blev jeg meget urolig over hans Udebliven. g aabnede Vinduet og saae længselfuld efter ham. Det var en ɩaneklar Nat i September, netop Jævndøgnsdagen. Gaden var ɩnske øde, intet Liv at see, ingen Lyd at høre uden et fjernt ɩnegal, som hilsede den allerede dæmrende Morgen, og Klokkens ɩlag samt Vægterens Raab fra det nærliggende Klokketaarn, der ɩd hvert Qvarteer ligesom tiltalte mig den ængstelige Tid. — ɩndelig hørte jeg fjerne Fodtrin, som jeg snart med Glæde erɩndte for Rudolphs; han gik med hurtige Skridt, sagte fløitende ɩ lystig Melodie; han saae mig i Vinduet, og var i samme ɩinut ved min Side, idet han gjorde mig Undskyldninger for n søvnløse Nat, han havde forvoldet mig. „Der er hændt mig ɩget høist Forunderligt, men ligesaa Lykkeligt. Dog vil jeg nu ɩe spilde eet Øieblik mere af din Nattero. Imorgen skal jeg ɩrtælle dig Alting. Det er, Gud skee Lov, Søndag, saa have Ro og Frihed."

Næste Morgen traadte vi paa eengang ind i vor fælleds Dagligstue, og bleve meget forundrede over den Pragt og Festlighed, hvormed vor ellers saa simple Frokost var anrettet. Under en blank Sølv-Kaffekande brændte allerede i en blaa Flamme Spirituslampen. Det nydeligste Porcelain og Krystal forlystede vore Øine og indbød os til at nyde de udsøgte Sager, hvormed Bordet var besat. Ogsaa Vinduerne vare fulde af duftende Blomster, og den skjønneste Efteraars-Morgen-Sol oplyste det Hele. Vi kunde ikke falde paa nogen anden Formodning, end den, at vor Vertinde, en velhavende og artig Kone, maatte have overgaaet sig selv i at overraske os med sin Opmærksomhed. Vi søgte at erkyndige os derom, men baade Madamen og hendes Tjenestefolk anstillede sig meget forundrede, og foregave, at de vidste af Intet. I den behageligste Stemning satte vi os til at nyde det Gode, som var os beskæret, og efterat vi havde lukket Døren ilaas, begyndte Rudolph den belovede Fortælling i følgende Ord:

„Jeg veed ikke, om du nogensinde mellem de Tomter, der endnu hist og her erindre os om Krigens Ødelæggelser, har bemærket et Sted, hvor en rød Muur synes at staae veemodig og betragte de smukke, nye Bygninger der omgive den, ligesom en gammel Invalid staaer paa sit Træbeen og betragter det unge, raske Regiment, der paraderer? — Hver Aften falder, som du veed, min Vei der i Nærheden, og altid har denne Muur beskjæftiget min Indbildningskraft. Da jeg iaftes gik der forbi, kunde jeg ikke undlade at blive staaende og see op ad den. I Maaneskinnet forekom den mig dobbelt interessant. Høie Træer sees bag den, og i det ene Hjørne er en liden Dør anbragt. „„Hvad kan dog være bag denne Dør?““ tænkte jeg: „„en Tomt, fuld af Gruus og Aske? — Det aner mig, at der er noget Bedre.““ — Med Eet randt min ofte omtalte Nøgle mig i Tankerne, jeg kunde ikke modstaae min Lyst til at prøve den i denne Dør.

Den passede, Døren gik op, og jeg befandt mig i en lang, hvælvet, af Lamper svagt oplyst Gang. En besynderlig Skikkelse traadte ærbødig frem for mig. Det var en lille dvergagtig Neger, med et svinepolisk Physionomie, i en bruun Dragt, Hovedet indsvøbt i et Shawl, i Form af en Turban. Han bukkede maadelig dybt for mig, og sagde: „„Velkommen, min Herre! Behag at følge mig til min skjønne Frue, hun venter eder."" — Og inden jeg kunde besinde mig, sprang han til Døren, rev min Nøgle ud af den, slog Døren i efter os, tilbageleverede mig Nøglen med dyb Ærbødighed, og sagde paany: „„Behag at følge mig."" — Udgangen var mig nu spærret, men uden at tale om denne Omstændighed, havde jeg dog ikke kunnet modstaae Fristelsen til at bestaae dette Eventyr. Negeren gik foran mig gjennem den lange Gang, ved hvis Ende atter var en liden Dør. Gjennem denne kom vi op ad en Trappe til en anden Indgang, og befandt os nu i en prægtig Forsal. Den var rund, udziret med Statuer og Blomster, som et Orangerie, og oplyst med en stor Lampe, som hang i det høie, hvælvede Loft. Herfra kom vi igjennem flere prægtige Værelser ind i en Sal, hvis magisk skjønne Udseende jeg ligesaa lidt kan beskrive, som den berusende Vellugt og den særegne, men smukke Musik, som lød derfra. I denne Sal var en Forsamling af unge, deilige Piger, klædte i en besynderlig, halv orientalsk Smag. Tænk dig min Forundring, da En af disse traadte mig imøde, og jeg strax gjenkjendte hiin mageløse Skjønhed, som vi forleden Aften saae i Skuespilhuset, og som forsvandt for os. Hun modtog mig som en gammel Bekjendt, takkede mig for mit Besøg og rakte mig sin lille, hvide Haand, for selv at føre mig til en Divan, hvor hun satte sig ved min Side, medens nogle af de andre Fruentimmer, som jeg snart erkjendte for at være hendes Tjenerinder, opvartede os med Forfriskninger, og andre opførte Musik, hvis Toner blandede sig behageligt i vor sagte Samtale. Da jeg bad hende tilgive en

forvoven Fremmed, der dumdristig havde vovet at trænge ind i dette Trylleslot, svarede hun: „„Fremmed? Det er jo ikke mange Dage siden vi saae hinanden! Ak,““ sagde hun siden, „„hvor der dog er Meget, som jeg slet ikke forstaaer! Saa kort er et Menneskes Liv, og dog er det, som om han skammede sig ved at gribe nogen Nydelse, uden først at have bortgivet en lang Tid af dette korte Liv til frugtesløs Søgen og Stræben, og derved tabt den bedste Deel af sit friske Mod. Er da Glæden eder en dybt begravet Skat, som I kun med skjælvende Haand tør hæve? Og Smerten derimod en Herre, til hvem I skal afgive den bedste Deel af Skatten, som lydige Vasaller? Thi sørge tør I, hvad Dieblik det skal være; deraf gjøre I eder en Hæder.““

Den skjønne Dames Philosophie fortryllede mig; jeg tænkte paa Wielands Musarion, og dog passer det Billede, jeg altid har gjort mig af denne, ikke paa hiin. Musarion er mere Gratie, hun derimod er Cypria selv.

Hendes Piger, eller Selskabssøstre, Alle skjønne og lette som Nympher, opførte en Dands, der kunde have beruset en bedre Viismand end mig. Men hvor fordunkledes disse, da deres Herskerinde greb en Tambourin, og i Bevægelser, hvis Skjønhed intet Ord, ingen Kunst kan fremstille, dandsede i deres Midte, svingede den lykkelige Tambourin, som hun snart berørte med Haanden, snart med Albuen og snart med Foden. Hvilken Fod! hvilken Arm! hvilket Haar, hvis tykke Lokker løsnede sig ved den hurtige Dands, og svævede som en skinnende Glorie om det lette, sneehvide, næsten gjennemsigtige Legeme! Saaledes dandser Ellepigen i Maaneskinnet, og den dumdristige Tilskuer gribes af Vanvid. Noget Lignende følte ogsaa jeg. Da hun nærmede sig, kastede jeg mig for hendes Fødder. — Hendes Piger forlode os, vi vare ene, en Stilhed herskede om os, som om vi vare bortrykkede til en fjern, kun af os To beboet Verden. — Vi tilstode hinanden vor brændende Kjærlighed. Det sødeste Baand

forbandt os. Denne mageløse, ubegribelige Skjønhed tilhører ganske din Ven."

„Og hvem er denne Skjønhed?" sagde jeg: „Dog, det er vel et Spørgsmaal, du hverken kan eller bør besvare." — „Nei, især af den Grund at jeg selv ikke veed det," svarede Rudolph: „Spurgt derom har jeg rigtignok, men hun svarede: „„Hvem jeg er? Din Elskede, haaber jeg! Hvad kan jeg være mere? Eller er jeg ikke din Elskede, da er jeg slet Intet for dig. Man kalder mig Aura. Lad Dette være dig nok."" —

Med Forundring hørte jeg paa Rudolphs Fortælling. At Forbindelser af denne Natur bør behandles varligere end Ild og Gift, da de mangengang fortære de Skatte, mod hvilke disse Intet formaae, var en Betragtning, som Rudolph og jeg ofte i vort Bekjendtskab havde havt Leilighed til at anstille, og som vi tidt havde afhandlet i vor Samtale. Min Mening i denne Sag var ham vel bekjendt, og jeg behøvede ikke at bebreide mig nogen Falskhed, naar jeg ved dette hans Eventyr ikke yttrede den. Jeg overveiede taus Rudolphs ulykfalige Lidenskab for hans Søster, den aandsfortærende Tungsindighed, der saa længe havde truet med at nedbryde hans Sjæleevner, og sagde ved mig selv, som Charlotte i Göthes Wahlverwandtschaften: „Den Magt, for hvem Det er Ret, som synes os Uret, vil muligviis ad denne Vei føre ham til Seier og Fred."

Vi tilbragte det Øvrige af denne smukke Efteraarsdag paa Landet med nogle af vore Bekjendte. Da vi silde om Aftenen kom ind i vor Stue, troede vi ved første Øiekast at gaae feil, eller at drømme. Alt vort gamle, meget maadelige og nødtørftige Huusgeraad var forsvundet, og ombyttet for et yderst smagfuldt Ameublement, forsynet med alt hvad Beqvemmelighed og forfinet Luxus kan optænke, og hvad som var det Besynderligste: det var Altsammen som født af vore egne Ønsker. Intet for vor beskedne Stilling upassende, pragtfuldt eller latterligt; men

dog saa smukt, saa hyggeligt, saaledes at en dannet Fyrste kunde opholde sig der et heelt Døgn uden Savn eller Modbydelighed, og en simpel Videnskabsmand eie det, uden at frygte for at gjøre Opsigt. Over det Hele svævede en særegen, ideal Ynde, noget uforklarlig Behageligt. Fremfor Alt glædede os et lidet, men udsøgt Bibliothek, og et Maleri der forestillede Nympher, som dandse i Maaneskin paa en Strandbred. Dette Stykke, det eneste som prydede vor lille Bolig, var som grebet ud af en ideal Natur, og besad en ubeskrivelig Illusion. Natten var forbi, inden vi ret havde taget alt Dette i Øiesyn. Vor Forundring betog os alle Ord; samme Anelse greb os Begge, men Ingen af os vilde yttre den. Paa Bordet stod en nydelig Anretning af Frugter og Vine; men uden at røre nogen af Delene, begave vi os ved Daggry Hver til sit ligeledes nyt meubleerte og indrettede Sovekammer.

Da jeg næste Morgen traadte ind i Stuen, forfærdedes jeg næsten ved den Figur, jeg der traf, og i hvem jeg efter Rudolphs Beskrivelse gjenkjendte Auras sorte Dverg. Rudolph sad alt ved Kaffebordet, der var dækket ligesom forrige Morgen, og den lille, forvorede Neger stod ved hans Side og udbredte paa Bordet alleslags Sager, som han optog af en Kurv, der stod ved Rudolphs Fødder. Derpaa bukkede han dybt, tog den ledige Kurv op paa Skuldrene, bukkede atter og sagde; „Hil være eder, min Herre! Har I mere at befale eders Slave?“ — Og da Rudolph havde svaret: „Gode Omar! baade din Frue og du gjøre mig skamfuld;“ bøiede han sig taus, tog en Hat med bred Skygge, som han havde lagt fra sig paa Gulvet, og satte den paa Hovedet, hvorpaa han med hurtige Skridt gik bort. Da vi vare ene og havde meddeelt hinanden vor Forundring og vore Betænkeligheder, fandt vi, at det for Øieblikket Nødvendigste var at træffe en Aftale, om hvorledes vi ved denne Leilighed bedst skulde undgaae at vække Verdens Opmærksomhed. Denne Plan var let at

lægge og at udføre, takket være den beskedne Gratie, hvormed Aura havde forstaaet at møde sin Elskers Ønsker. Folkene i Huset og de Enkelte af vore Bekjendte, som kunde bemærke vor forandrede Stilling, troede uden Vanskelighed, at vi ved stærkt betalte Informationer og god Huusholdning havde saaledes forbedret vore Kaar.

Saaledes hengik hele den følgende Vinter. Hver Morgen meget tidligt kom Omar og bragte i sin Kurv Alt hvad Rudolph for den Dag kunde behøve eller ønske. Dog var aldrig Penge mellem disse Gaver. Derimod paa det Sted, hvor han spiste til Middag, var ved Maanedens Ende altid hans Regning betalt, naar han erkyndigede sig om den. Det Samme var allevegne Tilfældet, naar han, som sjelden skeete, havde Noget at betale. Man svarede ham da stedse, at han erindrede nok, det var betalt, og Qvitteringen maatte han have hjemme; hvilket virkelig ogsaa var Tilfældet, thi han fandt den fordetmeste i sine Gjemmer. Da vi uforandret havde vedblevet at give vore Informationer, og Rudolph slet ingen Udgifter havde, anvendte han Alt, hvad han fortjente, til at forskaffe sin fraværende Fader og Søster alle de smaa Behageligheder, som stode i hans Magt. — Han forundrede sig hver Morgen, naar Omar havde været der, over den besynderlige Overeensstemmelse mellem de Gaver, Denne bragte, og hans egne aldrig yttrede Ønsker, og mærkværdig var den Omstændighed, at disse Gaver vare ligesom udsprungne af hans egen Villie, thi naar han f. Ex. yttrede saadanne Ønsker, som alle Mennesker saa løselig henkaste, uden egenlig at tænke Noget derved (som f. Ex. naar En siger: „Gid det skjønne Pallads var mit!“ eller: „gid denne prægtige Vogn med dens herlige Hingster var min!“ uden at betænke, at dersom disse Ønsker bleve opfyldte, vilde det sætte ham i den største Forlegenhed), naar Rudolph, siger jeg, udbrød i slige Ønsker, bleve de uopfyldte, hvilket aldrig var Tilfældet med dem, der, om jeg saa

maa udtrykke mig, havde slaaet Rod i hans Tanker. — Undertiden sagde han: „Jeg maa troe, at Aura er en god Fee; uden det gaadefulde Slør, som omsvæver dette skjønne Væsen, vilde hendes Gaver, som i mangt et Øieblik trykke og ydmyge mig, blive mig en utaalelig Byrde, tiltrods for den Fiinhed, hvormed de tildeles mig. Men nu vover jeg ikke at fortørne hende ved at lade mig mærke med at hendes Godhed kunde opvække anden Følelse hos mig end Tilfredshed."

Talede Rudolph saaledes, hvormeget mere maatte da ikke jeg have anstillet Betragtninger over min egen Deelagtighed i disse Gaver og Umuligheden af at unddrage mig denne Deel deri, uden at fornærme og saare min Ven. Efter lang Grublen frem og tilbage sagde jeg tilsidst til mig selv: „Velan! jeg vil ansee mig som Rudolphs Gjæst; kun som en saadan tager jeg Deel i hans Overflødighed. Auras Gaver angaae mig kun forsaavidt som jeg boer hos ham, og forsaavidt som mit Selskab er ham en Fornødenhed." Een Betragtning holdt mig ogsaa tilbage fra ethvert Skridt, der kunde virke forstyrrende paa Rudolphs Sind, og det var den lykkelige Omstændighed, at han, langt fra at hengive sig som en ørkesløs Rinaldo til sin Armidas Fortryllelser, benyttede sin lykkelige Stilling til at berige sig med alle de Kundskaber, de Videnskabernes og Kunsternes Skatte, som trange Kaar ofte tillukke for Den, som meest føler deres Værd. Heller ikke maa man forestille sig, at han som en lidenskabelig Elsker kun levede i Glæde og Nydelse. Nei tvertimod! der var kun hengaaet faa Maaneder, førend Spor af hans forrige Tungsind lode sig see; dog med større Besindighed, forædlet, kunde jeg sige.

Engang da jeg i en fortrolig Time spurgte ham om Grunden til hans melancholske Stemning, sagde han: „Jeg er vist unøisom og utaknemmelig, men jeg føler mig ofte heel utilfreds, *for ikke at sige* ulykkelig, i min Forbindelse med Aura. Vi for-

staae aldeles ikke hinanden. Skjøndt ingen Zephyr svæver lettere end hun, ingen Sommerfugl bedre forstaaer at opsøge Blomsterne, end hun hver Livets Nydelse, ingen Fugl er mere livfuld, saa kan jeg dog med Sandhed sige, at hun er ubevægelig, og skjøndt hun er klog som Faa, forstaaer hun dog ikke Noget af det Høiere, det Vigtigste, Det der egenlig udgjør Sjælen i enhver Forening. — Jeg vil fortælle dig et Exempel herpaa, det vil bedst forklare min Mening: Iforgaars Aftes legede hun i min og hendes Pigers Nærværelse med en overordenlig nydelig lille Abe, og i denne Leg bed dette venlige Dyr hende uforvarende i Haanden. — Med et gjennemtrængende Skrig kastede hun det langt fra sig, og da hun saae sit Blod løbe ud af det høist ubetydelige Saar, jamrede og skreg hun som et lidet Barn. Hun skjælvede og var bleg. Hendes Fruentimmer hylede og jamrede endnu værre end hun, og det var forgjæves, at jeg søgte at trøste hende eller styre de Andre tilrette. De trængte sig om hende, og En af dem greb med vrede Miner efter Aben. Det stakkels Dyr var forskrækket, det reiste sig og rakte Hænderne foldede opløftet, som om det vilde bede om Naade. Men da Dette ikke rørte den haardhjertede Pige, men hun i Forening med en Anden jog efter det ulykkelige Dyr, foer det som rasende med forvovne Spring fra et Sted til et andet gjennem alle Værelser, til det tilsidst stødte med Hovedet mod en Marmorniche, og faldt død til Jorden. Jeg, som forgjæves havde søgt at redde den smukke Abe, løb til, og tog den op i mine Arme. Jeg bar den hen til Aura og sagde fortrædelig: „„Den er død."" — Men, o Himmel! Nu begyndte først den rette Ulykke! Ved disse Ord og Synet af det døde Dyr blev Aura reent som ude af sig selv. Hendes Ansigt fortrak sig krampeagtigt, og hun faldt i en dyb Afmagt. Hendes Selskabssøstre kastede sig fortvivlende og skrigende over hende. Jeg var nærved selv at miste Forstanden ved dette afsindige Optrin, og saasnart Aura var kommen til sig selv, skyndte

jeg mig at forlade dette Opholdssted, der syntes mig ligesaa afskyeligt, som det tilforn havde været mig behageligt. Dog indfandt jeg mig næste Aften til sædvanlig Tid. Jeg fandt Aura i hendes inderste Cabinet, liggende paa Sofaen, bleg og mat. Hun behagede mig overordenlig saaledes, og det var mig en sand Vederqvægelse at betragte det Skjær af Veemodighed, som var udbredt over hendes Ansigt, hvis uforanderlige, smilende Glæde var mig trættende. Ogsaa hendes Selskabssøstre vare stille beskjæftigede. Det var dog en Forandring, som formildede det ubehagelige Indtryk fra igaar. — Da jeg blev alene med Aura, faldt Samtalen naturligviis dog paa hiint Optrin, og da jeg yttrede min Forundring over, at saa ringe Ting kunde foraarsage hende en saa stor Sindsbevægelse, svarede hun: „„Ringe Ting! at føle Smerte! at see Blodet flyde! med sine Øine at beskue den gyselige Tilstand, man kalder Døden!““ — „„Ak, skjønne Aura!““ udbrød jeg: „„denne Tilstand er dog vissélig ikke det Værste, der kan møde os.““ — „„Hvorledes? raabte hun: „„Gives der noget Værre, noget Græsseligere end naar grumme Fiender anfalde dig og Dine, Blodet flyder, Ilden raser, og de blege Døde ligge i det brændende Pallads?““ — „„Slige Rædselsscener ere tilvisse skrækkelige,““ svarede jeg forundret: „„har du oplevet Sligt, min Aura? — Hun lagde Fingeren paa Munden og taug. — Efter en Pause vedblev jeg: „„Men det er Grusomheden, Menneskenes Umenneskelighed, der er det Skrækkeligste herved, thi havde Lynilden tændt hiint Pallads og med et eneste Slag dræbt disse blege Døde, da synes mig, at det Gyselige ved denne Begivenhed maatte give Plads for stille Veemod; thi Døden selv er ikke det største Onde; maaskee er den endog det største Gode.““ — „„Tal ikke saa afsindigt,““ raabte Aura. — „„Men, kjære hulde Pige! „„vedblev jeg: „„sig dog selv, gives der ikke nagende Sorger, hvorved vi fristes til at ønske os Døden?““ — „„Nei, slige Sorger kjender jeg ikke.““ — „„Tilgiv,““ sagde jeg, „„hvad jeg nu vil sige: Du har givet mig

saa mangt et sødt Beviis paa din Kjærlighed, at jeg vel tør forudsætte, at du elsker mig. Vilde det ikke være dig mindre bittert at tænke, at det var af Skjæbnen bestemt, at en Lynilds-straale skulde træffe os i hinandens Arme, end at den Dag vilde komme, da du skulde foragte mig, finde mig din Kjærlighed uværdig og fortryde den?"" — ""Foragte?"" sagde hun: ""fortryde? disse Følelser ere mig ubekjendte, jeg forstaaer dem ikke. Om du med Eet blev hæslig, haard og grusom imod mig? Mener du saa-ledes?"" — ""O, kjære Aura! jeg veed i Sandhed ikke hvad jeg skal sige mere. Siig mig, veed du ikke, hvad det er at længes, at ængstes? Har du aldrig frygtet, at jeg kunde elske en Anden?"" —"" Længes? Nei! Ængstes? Jo, ved Tanken om Død og Grum-hed. Frygte, at du kunde elske en Anden? Jeg maa lee. Ak, tal ikke mere til mig om de forvirrede, menneskelige Lidenskaber, om Skinsyge og deslige, som jeg ikke kjender, som ere Indbild-ninger af en syg Sjæl, Fostre af det kolde, mørke Land. I Østen, hvor en bedre Sol udklækker langt skjønnere Blomster, hvor Natten er paradisisk herlig, duftende af Vellugt, hvor Elskov brænder langt varmere end her, der lever den ædle Huusfrue i kjærlig Enighed med sin Mands Medhustruer, de opvarte hende som lydige Tjenerinder, hun sørger for dem, og deres Børn ere hendes."" — ""Har du været i Orienten, kjære Aura?"" spurgte jeg: "Er du selv en af de skjønne Blomster, som den bedre Sol har udklækket?"" — Hun lagde atter Fingeren paa Munden, rystede paa Hovedet og sagde: ""Spørg mig ikke saaledes! jeg har sagt dig det; paa saadanne Spørgsmaal kan jeg ikke svare."" — Med disse Ord og denne Pantomime ende de fleste af vore Samtaler. — Jeg taber mig i dunkle Grublerier over dette mystiske Væsen, og mit Forhold til hende ligger ofte centnertungt paa mit Sind. Desuagtet har jeg ikke Kraft til at sønderrive de Baand, der for-binde os. Jeg vilde heller døe end bedrøve hende, uagtet jeg ikke veed, om mit Tab vilde foraarsage hende nogen Bedrøvelse;

thi om jeg endogsaa bliver borte i en heel Uge, tager hun lige smilende, lige kjærligt imod mig, spørger aldrig om Grunden til min Fraværelse, sender ligefuldt Omar til mig med Alt hvad der kan fornøie mig. Ak! hun er et godt, et mildt Væsen, af hvad Natur hun end er, men af min er hun ikke; hun er og bliver mit Hjerte dog fremmed."

Da Rudolph saaledes engang havde givet sit beklemte Hjerte Luft, syntes han at blive mere rolig, og betroede mig nu stedse sine Betragtninger og Følelser i Henseende til Aura. At han ikke elskede hende, ja at han vel aldrig havde gjort det, var mig klart, maaskee klarere, end det var ham. Ogsaa troede jeg at kunne forklare ganske naturligt det Meste af dette gaadefulde Eventyr; men jeg var betænkelig og frygtsom for at berøre Rudolphs af saa forskjellige, saa farlige Forhold bestormede Sjæl, der ved alt Dette maatte være i en saa spændt Forfatning, at jeg ikke kunde bedømme, hvad der var Lægedom og hvad der var Gift for den. Jeg ventede Alt af Tiden, og denne Tid kom snarere end jeg tænkte, og ganske anderledes, end jeg ønskede.

Sommeren var kommen. En Morgen da Rudolph og jeg sad ene i vor Stue, bankede det sagte paa Døren. Jeg lukkede op, og en Mand af et ædelt Udvortes, med en ung, smuk Pige ved Siden, spurgte om Rudolph, der ved den første Lyd af denne Stemme sprang op og ilede i de Fremmedes Arme med Glædestaarer. Han behøvede ikke at sige mig, at det var hans Fader og Søster. Forretninger, sagde den Første, havde kaldet ham til Hovedstaden, og han havde ikke kunnet nægte sig den Glæde ved samme Leilighed at overraske sin Søn med sin og Datterens Nærværelse. De vare ankomne om Natten, og maatte reise igjen om otte Dage. I disse Dage vare vi alle Fire saameget som muligt sammen, og hvor kort denne Tid end var, syntes det mig dog, som om disse høist udmærkede Mennesker vare mine egne nære og kjære Paarørende. Hvert Dieblik, jeg tilbragte i

Paulines Selskab, erindrede mig levende om det træffende Billede af hende, som Rudolph engang havde udmalet for mig. Det var et af disse sjeldne Mennesker, om hvilke man maa sige, at det aandelige Princip saaledes synes at have gjennemtrængt den materielle Form, at man kunde kalde denne gjennemsigtig, da alle Sjælens Bevægelser skinne igjennem den og med glimrende Afverling flyde over i hverandre som Tonerne i Musikken, hvor Dissonansen kun fremkommer for at opløses harmonisk. Dagen til Afreisen nærmede sig kun alt for hurtigt. Den sidste Middag, vi kunde tilbringe sammen, var forbi. Rudolphs Fader havde endnu Noget at besørge i Byen, men inden han gik, leverede han mig et lidet Manuscript, som han havde lovet mig til Gjennemlæsning, indtil han kom tilbage. Vi Andre bleve nu ene i en Sal i det Vertshuus, hvor Præsten logerede med sin Datter. Midt i denne Sal var en stor Kamin, der ligesom deelte den i to Dele, og ligefor denne, mellem Vinduerne, hang et stort Speil. De to Søskende satte sig i stille Samtale paa den ene Side af Kaminen, og jeg med mit Manuscript paa den anden, saaledes at vi kun i Speilet kunde see hinanden. Min Læsning blev imidlertid afbrudt ved de to Søskendes Samtale, som, da de ikke ændrede min Nærværelse, eller ikke brøde sig om den, blev bestandig lydeligere, fra den sagte Hvisken, hvormed den begyndte. „Pauline!" udbrød Rudolph hæftigt: „du sønderriver mit Hjerte. Paa hvad Grund kan du beskylde mig for ikke mere at være din fordums kjære Broder? Har jeg ikke grebet enhver Leilighed til at vise dig, hvorledes mine Tanker dreiede sig stedse om mit Hjem?" — „Ja, smukke Foræringer har du sendt mig, med mange Ting har du i det sidste Aar forskjønnet mit og vor Faders Liv, ogsaa ere dine Gaver mig inderlig kjære. Men, gode Rudolph! bliv ikke vred! — de ere dog kun lidet mod et Ark af de Breve, som du i fordums Dage skrev til mig. — Kun to Breve har jeg i halvandet Aar faaet fra dig, og disse

to! — af Gud! jeg ønskede, jeg ikke havde faaet dem, saa ganske forandret forekom du mig, da jeg læste dem. Jeg aabnede dem med et af Glæde bankende Hjerte, men lukkede dem sammen med bittre Taarer. De vare vísselig meer end forbindtlige, de vare smigrende for mig, skjønne, om du saa vil, men tvungne, synes mig, ikke at sammenligne med hine, hvoraf hver Linie indeholdt Stof til Glæde for mange Dage. O, hvad ere alle Jordens Gaver og Artigheder mod saadanne Ord! Nei, Mennesket lever ikke af Brød allene, men af hvert Ord, som udgaaer fra Gud. Ak, havde du dog hørt Fader tale over dette Sprog i en Prædiken om Fristeren i Ørknen, du vilde da bedre forstaae mig." Rudolph foer i Veiret og udbrød: „O, Pauline! jeg forstaaer dig! bedre end du tænker, bedre end du aner." — „For mine Anelser kunde jeg selv forfærdes," svarede Pauline: „saamange dunkle, sørgelige Tanker opstaae mod min Villie; saaledes synes mig, at du aldrig mere kan see mig ret i Øinene, som før. O, denne Overflødighed, hvori du lever, disse mange skjønne Ting, du eier, som Fader glæder sig saameget over, som Frugter af dine Kundskaber og din Flid, jeg forsikkrer dig, at jeg neppe kan taale at see dem; det forekommer mig, som om du havde vundet dem i Spil, kjøbt dem med din frie Samvittighed, ikke erhvervet dem paa ærlig Maade. — O tilgiv mig disse Ord, jeg vilde ikke sagt alt Dette, men jeg synes, jeg har optaget din Sjæl og din Samvittighed i min egen." Ved disse Ord henfløb hun i Graad. Jeg erindrede Rudolphs Yttring: at intet Menneske græd som hun, at intet Hjerte var klippehaardt nok til at modstaae disse Taarer, og jeg maatte uvilkaarligt tænke paa Ovids skjønne Fabel om den søsterlige Elskerinde, som opløses i Taarer og forvandles til en Strøm. Rudolph stod for hende, han var bleg og som forstenet. Med Eet vendte hun sit Ansigt mod ham, og jeg saae nu dette bevægelige Physiognomie ganske forvandlet, disse yndige Smilehuller

omsvævede af et født, veemodigt Smiil, medens de store Taarer endnu trillede ned ad hendes Kinder. Hun rakte Rudolph Haanden, han satte sig atter ved hendes Side, og hun sagde med ubeskrivelig Ynde: „Du vil lee af Noget, jeg nu vil fortælle dig, og jeg troer ogsaa, det er meget latterligt. Jeg har skrevet over hundrede Breve til dig, som du aldrig har faaet, og som heller ikke vare bestemte til dig. Men naar jeg om Aftenen var ene paa mit Kammer, og mit Hjerte var tungt, saa skrev jeg et langt Brev til dig paa min Tavle, læste det igjennem med mange Taarer, og slettede det strax ud igjen, for næste Aften at skrive et nyt." — Rudolph kastede sig for hendes Fødder, og greb hendes Hænder, idet han med qvalt Stemme sagde: „Pauline! elskede Søster! Sjæl af min Sjæl! tilgiv mig! jeg vil herefter kun leve for at være Søn og Broder, intet Andet! jeg lover dig helligt" — — I dette Øieblik hørte vi Præsten komme. Rudolph sprang op. Den ærværdige Mand hilsede mig, betragtede sine Børn med alvorlige Miner, og satte sig derpaa taus i en Krog. Pauline gik hen til ham. „Kjære Fader!" sagde hun! „hvad fattes dig? Er du syg?" — „Nei, mit Barn! men jeg er forstemt! Jeg kommer fra en gammel Synder, som jeg forgjæves vilde bevæge til Ret og Billighed. Det er ikke værdt at tænke paa." — Han reiste sig, tog Rudolphs Haand, og sagde: „Ogsaa for din Fremtid, min Søn, havde jeg en Plan, som er mislykket. Dog kan Alting endnu blive godt. Lov mig blot at søge det Kald i Nærheden af mit, hvorom jeg har talt til dig." — Til min Forundring lovede Rudolph Dette uden mindste Modsigelse, og næste Morgen reiste Fader og Datter.

Om Aftenen sagde Rudolph til mig: „Gjør mig den Tjeneste at gaae ud med mig i den frie Luft. Jeg føler mig saa beklemt. Og hvilken Vei udenfor Byen er vel den eensomste? Lad os gaae den! Jeg trænger til at tale uforstyrret med dig." — Vi meente, at den eensomste Vei i Nærheden af Byen var

den, som fører til Qvintus, og valgte denne. Det var en kold, dunkel Aften, det blæste stærkt, vi strede mod Vinden og kunde neppe tale sammen. Vi vendte derfor om igjen, og da det var os ligemeget, hvad Vei vi gik, forudsat at den var eensom, drev vi omkring i de meest afsides Gader af Christianshavn. Men vi gik længe frem og tilbage, inden Rudolph kunde finde Ord til hvad han egenlig vilde sige. Endelig, da jeg henledte Samtalen paa hans Forhold til Aura, udbrød han i de heftigste Bebreidelser mod sig selv, og sagde tilsidst: „Jeg forekommer mig selv som et Menneske, der har forskrevet sig til Fanden; og umuligt er det dog ogsaa, at de Begivenheder, der er hændet mig, siden jeg fandt denne Nøgle til min Ulykke, kunne være naturlige. — Du leer," vedblev han: „Forstaa mig ret: Jeg er endnu ikke bleven en gammel Kjerling, der troer at Noget kan gribe ind i Naturens Orden. Men hvo kjender denne Orden? Hvo kan tvivle paa, at vi ere omgivne af en Verden, som vi ikke kunne opdage med vore Sandser, enten fordi disse ere for grove eller for fine; eller fordi denne ubekjendte Verden bevæger sig for hurtigt eller for langsomt, eller af tusinde andre Grunde?" — „Men," afbrød jeg ham, „der er jo vistnok i vor egen velbekjendte Verden tusinde og tusinde Kræfter, som vi ikke kjende; men ere de onde, fordi vi ikke kjende dem?" — „Saaledes raisonnerede jeg endnu for otte Dage siden," svarede han, „men det troer jeg sikkert at der gives onde, det er at sige, misbrugte Kræfter i Naturen, og rimeligviis en lavere, slettere aandelig Natur end Menneskets. Til Beviis paa det Første vil jeg blot anføre de skrækkelige Misbrug af Magnetismens Kræfter, paa hvilke vi ikke kunne tvivle, og til Beviis paa det Sidste, idetmindste til en vis Grad, næsten enhver Spøgelsehistorie, ethvert Folkesagn om Trolddom. Folkesagn, hører du? Noget maa være deri, da Folkets Røst eenstemmig taler derom, da næsten alle Nationer, og især de kraftigste, de modigste af disse troe

derpaa. Men ere nu ikke næsten alle disse Sagn af en saa lav Natur, at intet dannet Menneske vilde foretage sig saadanne Narrestreger, som man tillægger disse Væsner, der ved første Diekast synes af en høiere eller finere Natur? Fæl er den Tanke, at jeg er traadt ud fra den Plads, der som Menneske var mig anviist, og har forbundet mig med en mig afskyelig Verden." — „Kjære Rudolph," udbrød jeg: „din altfor levende Phantasie er den Troldom, som forvilder dig. Men uden at indvikle mig med dig i en Labyrinth, af hvilken intet Menneske kan finde ud, saa vil jeg nu kun sige dig, at jeg i nogen Tid har troet at kunne opløse Gaaden angaaende din Aura. Vor Ven, Doctor A., der jo ingen Anelse har eller kan have om dit Eventyr, fortalte mig engang, at han for nogle Aar siden var kaldet som Læge til et ungt Pigebarn, der led af Krampetilfælde, som hun havde faaet af Skræk over et aldeles ikke farligt Saar, som hun hændelsesviis selv havde paadraget sig. Den Mand, sagde han, som med stor Iilfærdighed havde hentet ham til Hjelp, var en gammel Bekjendt af ham, om hvem man i flere Aar havde troet, at han levede paa et fremmed Sted. Denne Mand førte ham ind i et overordenlig prægtigt Huus, hvor han fandt sin unge Patient, der endnu ikke var voxen, men af en mageløs Skjønhed. Da han ikke kunde skjule sin Forundring over at finde den omtalte Mand, som han havde kjendt i slette Omstændigheder, omgiven af en saadan Herlighed, betroede denne ham, at Intet af alt Dette tilhørte ham, men en overmaade rig gammel Udlænding, der havde tilbragt sit meste Liv paa Reiser i fjerne Lande, men var bosat etsteds i Orienten. Denne Herre, sagde Manden, var for et Par Aar siden kommen i Besiddelse af dette Pigebarn, der var af circassisk Herkomst, og havde bragt hende med sig her til Staden, hvor han havde betroet hende til Opdragelse og Pleie til denne Mand og hans Kone, medens han selv var fraværende. Naar han kom her tilbage, vilde han ægte hende,

da han tilbad dette Barn og næsten lod sig beherske af hende. A. tilføiede: „„Den unge Pige kom sig snart, og jeg havde aldeles glemt denne Tildragelse, indtil jeg nu for kort siden træffer Manden i Hamborg, der fortæller mig, at den gamle Herre er kommen tilbage for to Aar siden, har ægtet den skjønne Pige, og er reist igjen, efter at have etableret hende her i Kjøbenhavn paa en forunderlig hemmelighedsfuld Maade, med orientalsk Pragt og Skinsyge."" I dette Efteraar ventedes han igjen til Kjøbenhavn, for at hente sin unge Kone til sit egenlige Hjem, hvor hun først ret skulde omgives af Glands og Herlighed. De Ting, han derpaa fortalte mig om denne gamle Brudgom, som han kaldte sin høie Velgjører, vare høist naragtige i deres Vidunderlighed; han skulde besidde skjulte Kundskaber og historiske Hemmeligheder, med eet Ord: han skulde ganske være en ny Cagliostro." — „Ja, det er Aura!" udbrød Rudolph: „hverken du eller A. kan lyve, og Alting passer. Men du selv nævnede Ordet: „„En ny Cagliostro!"" Den gamle Troldmand har indviet den skjønne Pige i sine Djævelskunster." — „Rudolph!" raabte jeg: „skal denne Oldermand for alle Charlataner endnu efter sin Død forrykke ogsaa din før saa sunde Hjerne?" — „Lad os blot holde os til Facta," sagde han: „Hvordan kom jeg i Auras Huus? Hvorledes gik det til, at denne Nøgle aabnede det? At den sorte Dverg ventede mig? Og Aura modtog mig som en Bekjendt?" — „Skal det være et Mirakel," svarede jeg, „at en Nøgle passer i en Dør, hvortil den rimeligviis ikke er gjort? Aura, som keder sig i det Harem, hvori hun er indsluttet, seer en ung Mand komme ind, og modtager ham som en uventet Glæde. Hvad Negeren angaaer, det er jo hendes Slave. Hvortil han kan være afrettet, er svært at sige." — „Men," indvendte Rudolph, „naar Aura er indsluttet, hvordan kom hun da paa Comedie, hvor du selv saae hende, og hvor hun ogsaa sagde at have bemærket mig?" — „Det kan jeg jo umulig vide, men overnaturligt er det da

ikke, at naar hun beherſker den gamle Gemal, ere alle hans Tjenere Slaver af hendes Villie, selv naar den ſtrider mod hans. Han er jo fraværende, og desuden — er det ogſaa viſt, at det var den Samme, vi ſaae paa Comedie? At hun har bemærket dig, det ſiger hun ialfald." — „Lad nu ogſaa alt Dette ſtaae ved ſit Værd," raabte Rudolph, „men kan du da forklare, hvoraf hun har kjendt de Ønſker, jeg aldrig yttrede? Og hvorledes kunde nogen Mand, uden Troldomskunſter, eie et ſaadant Huus her i Byen, uden at det blev Gjenſtanden for Folkeſnak? Hvor kommer dette Tryllesſlot bag en af Byens Tomter?" — „Dine mange Spørgsmaal vil jeg, ſaa godt jeg kan, beſvare omvendt: Jeg ſpurgte Dr. A. om Gaden og Huſet. Han kom ad den med Muren parallelt løbende Gade gjennem Façaden af et Huus; men den Dør, du er gaaet igjennem, maa være en Bagdør, en hemmelig Gang maaſkee. Hvad det angaaer, at en ſaadan Menage kunde blive ubekjendt her i Byen, ſaa var det jo ikke utænkeligt for en Mand, der opvartes af Slaver, der ere vante til ubetinget Lydighed, og ved Hjelp af Rigdom, der jævner Saameget. Hvad det første og ſværeſte Spørgsmaal angaaer, ſaa kan jeg ikke ſvare Andet derpaa, end at meget Saadant er deels Tilfælde, deels Illuſioner, man danner ſig ſelv. Forreſten er Aura formodenlig opdragen i et Harem, hvor den Kunſt at være opmærkſom paa Dens Ønſker, man vil behage, og gjætte ſig til dem, rimeligviis er mere dyrket end vi kunne foreſtille os." — Rudolph ſvarede bedrøvet: „Kunde du ogſaa ligeſaa godt beſvare enhver af de Indvendinger, jeg endnu kunde gjøre, ſaa er der dog een, ſom altfor tydeligt taler derimod, og det er Paulines Ord igaar, der ſom et Lynglimt oplyſte den mørke Vei, jeg vandrer paa; den Følelſe af Afſky, ſom det blotte Syn af Auras Gaver — o, hvad ſiger jeg? ſom mit eget Øieſyn indgav denne rene Sjæl, hvem alt Ondt fraſtøder, ſom den modſatte Pol af den tiltrækkende Magnet bortſtøder Jernet." —

Under denne Samtale vare vi komne i Nærheden af Frederiks tydske Kirke, og gaaet frem og tilbage paa den frie Plads, som den indtager fra Enden af Gaden, og i den smalle Gang, som løber mellem Kirkegaarden og en Have. Det var silbigt, og dette altid kun lidt besøgte Sted var fuldkommen øde. Rudolph stod stille ved Kirken, saae op til Spiret og sagde dybt bevæget: „Præst vilde min Fader, jeg skulde blive; og i den Stemning, jeg var, lovede jeg ham det. Hvor kan jeg holde mit Løfte? Jeg, som er falden i en Troldmands Snarer! Mod Altret skulde jeg vende det Aasyn, som ikke kan udholde Paulines Øiekast?" — „Kjære Rudolph!" udbrød jeg: „Din Følelse ved disse Øiekast kan vel forklares uden at bringe Trolddom med i Spillet." — Han taug, slog Øinene ned og udbrød derpaa med stigende Hæftighed: „Du har Ret, større Ret maaskee, end du selv veed. Dog, du veed det ikke! Du kjender ikke min halve Brøde. Længe før jeg kjendte Aura, har jeg næret en vanhellig Lidenskab; derfor har den onde Magt kunnet nærme sig til mig, som fordum til Haroun Al Raschid*). Som Prometheus har jeg villet rane den himmelske Ild og nedbrage den til Jorden, derfor fortærer nu Ørnen mine Indvolde, derfor mødte jeg Fristeren i Ørknen, som gav mig Verdens Herlighed i Betaling for min Sjæl." — Næsten ude af sig selv greb han den selsomme Røgle, og idet han raabte: „Vig fra mig, Satan!" kastede han den langt fra sig. — Vi hørte den klingrende falde som mod en Steen, og derpaa lød det, som om den sank ned i Afgrunden, og i Faldet stødte mod flere Gjenstande, saa det lød huult klingrende, fjernere og fjernere, til den naaede Dybet. En uvilkaarlig Gysen greb mig. Jeg saae paa Rudolph, han var bleg og saae forvirret ud. Jeg tog ham ved Armen, vi vendte

*) See Klingers Giafar.

os bort, og gik med hurtige Skridt, uden at tale et Ord, til vor Bopæl.

Først da vi vare komne hjem, savnede vi Rudolphs Hund. Den var een af Auras Gaver fra hiin Forbindelses første Dage, et overmaade deiligt og klogt Dyr, sin Herres Yndling og bestandige Følgesvend. Den havde ogsaa iaften fulgt os, og jeg erindrede tydelig at have seet den, medens vi stode ved Kirken. Rudolph blev utaalmodig og gik ud for at søge den. Han kom først hjem i Dagbrækningen, sagde med qvalt Stemme: „den er ikke mere at finde," og gik ind i sit Sovekammer. Den Tanke gjennemfoer mig, at han med disse Ord kunde have meent saavel Røglen som Hunden, og maaskee søgt ikke blot efter denne. Og i en Stemning, der vel ikke var meget bedre end Rudolphs, søgte jeg forgjæves et Par Timers Hvile. Næste Morgen udeblev Omar for første Gang, og vi saae ham aldrig mere.

Fra denne Time var det virkelig, som om en fiendtlig Haand greb ind i alle vore Foretagender. Samme Dag mistede Rudolph sin bedste Indtægtskilde ved en uventet Begivenhed, der berøvede ham en Manuduction hos nogle unge Mennesker, som han i lang Tid med stor Lyst og Held havde veiledet, og neppe otte Dage derefter opstod en meget ubehagelig Tvistighed med Directionen for en Skole, hvori han var En af Lærerne, og han nødtes til at tage sin Afsked fra denne Post. De faa Informationer, han beholdt tilbage, lønnede ikke den Møie, de kostede. Lignende Uheld, skjøndt i mindre Grad, rammede ogsaa mig, og inden tre Ugers Forløb vare vore Indtægter langt ringere, end de nogensinde havde været, fra vore tidligste Studenterdage. Hertil kom, at vore Værelser vare os opsagte; den første i næste Maaned skulde vi flytte; der var kun meget faa Dage tilbage af denne, og endnu havde vi intet Logis, thi ogsaa heri havde et særdeles Uheld forfulgt og gjækket os. Endelig traf vi et Local i en snæver og dunkel Gade, der mishagede os Begge; men

trætte af den megen frugtesløse Søgen, og forledede af en særdeles billig Priis, leiede vi det dog paa tre Maaneder. — Vor Flytning, der var langt besværligere, end den for enkelte Mandsfolk pleier at være, formedelst de mange Effecter, der i det sidste Aar vare blevne os tildeel, gik saa uheldigt som muligt. Alt hvad der efter sin Natur var skrøbeligt, blev slaaet isstykker, Meubler beskadigede, mange Smaating savnede. Da vi mod Aften vare komne lidt i Orden, kunde vi ikke uden Forundring betragte vort Indbo. Uden at tale om, at Intet passede til den Plads, det skulde indtage, var det paafaldende, hvor Alting saae falmet, forældet og daarligt ud. Meest ærgrede det os, at af Bøgerne vare de bedste Værker defecte, og stor Uleilighed forvoldte os det smukke Maleri. Vi maatte hænge det, hvor vi vilde, dreie det mod alle Verdens fire Hjørner, saa var det umuligt at faae det i den rette Belysning. Det saae ud, som om Farverne løbe ud i hinanden. Utaalmodig satte Rudolph det hen i en Krog, og sagde: „Nymphernes Dands er endt! Fortryllelsen er forbi! Hvad siger du nu? Er ogsaa dette naturligt?" — „Det er kun altfor naturligt, at Glas og Porcelain gaae isstykker, at vore Meubler kan være afblegede i vort forrige Logis, hvor Sol og Luft havde frit Spil; Sligt bemærker man først, naar Alting kommer paa et nyt Sted." — „Og Bøgerne?" spurgte han, „og dette Maleri?" — „Jeg veed ikke," sagde jeg fortrædelig: „hvem kan forklare saadanne simple Ting, som daglig hændes? Dette er et forbandet Logis, Alting seer stygt ud her. Det ærgrer mig, at vi have leiet det." — Og Dette maatte jeg med hver Dag sige med større Føie. Vi syntes hjemsøgte af alle de ægyptiske Plager. Værelserne vare fugtige, hverken Sol, Maane eller frisk Luft saae ind til os, hvert Øieblik var Stuen fuld af Røg, som man hverken kunde udfinde Raad imod, eller sige anden Grund til, end at den maatte komme fra et Kjøkken i Huset, da det ikke var den Aarstid, at man lagde i Kakkelovnen; og

det Allerværste var, at vi aldrig havde Ro om Natten for det grueligе Spektakel, som Rotter og Muus holdt paa Gulvet og bag Tapeterne. Enhver veed, at disse saakaldte smaa Ubehageligheder i Grunden ere langt fra at være smaa; men de større udeblevе heller ikke. Mine øconomiske Omstændigheder vare bedre end Rudolphs. Jeg fordobblede mine Anstrengelser, og mit Uheld syntes lidt i Aftagende. Rudolph havde deelt sin Overflødighed med mig; hvad var naturligere, end at jeg nu deelte mit tarvelige Udkomme med ham? Engang da vi dog vare i en stor Pengeforlegenhed, sagde han til mig: „Kjære Ven! det er heist ubilligt, at du saadan gjør Alt, og jeg Intet. Jeg har derfor, uden at sige dig Noget derom, solgt de to bedste Stykker af det Sølvtøi, vi her have Nok af, og tænker, at vi i lang Tid skulle have hvad vi behøve." — Han gik hen for at tage Pengene frem af et Gjemme, men — de vare der ikke. Bestyrtet ledte han i alle Skuffer, i alle Lommer; Pengene vare forsvundne. — Med Hæftighed raabte han: „Seer du! seer du den forfølgende Djævel! Hvad siger du nu?" — „Jeg siger," svarede jeg, „at det er ikke de første Penge, der ere stjaalne, og bliver heller ikke de sidste." — Vi havde imidlertid ingen Lyst til oftere at prøve lignende Hjelpemidler, og den Deficit, som opstod ved disse Penges Forsvinden, kostede os megen Møie at dække.

Jeg troer alligevel, at jeg med nogenledes let Sind vilde baaret alle disse Ubehageligheder, om blot Rudolph havde været i en bedre Sindsstemning, men Bekymring for ham var min værste Sorg. Saa tungsindig, modløs, indsluttet i sig selv, som han var, skulde Ingen i ham have gjenkjendt den fordums elskværdige, aabenhjertige Rudolph N. Ofte kom han først hjem langt ud paa Natten, og saae da ganske forstyrret ud. Jeg vovede ikke at udfritte ham, især da jeg mærkede, at han ugjerne indlod sig i nogensomhelst Samtale. — Et forgeligt Lys opgik snart for mig, da en Bekjendt, som boede paa Christianshavn, handelses-

viis spurgte mig: „Hvor har dog Rudolph N. sin Gang ude i mit Nabolav? Jeg har flere Gange i denne Tid mødt ham om Aftenen meget sildigt i Nærheden af tydsk Kirke." — Næste Aften, da jeg kom hjem, og ikke traf ham, gik jeg efter dette Lys ud til tydsk Kirke, og saae til min Skræk min ulykkelige Ven gaae og lede paa Jorden, og rage med en Stok i det Gruus og de Stene, som ligge der omkring tæt ved Kirken. Han var saa fordybet i denne fortvivlede Leden, at han ikke bemærkede mig, før jeg talede til ham. — „O Gud!" raabte jeg, „du leder efter den usalige Nøgle!" — „Tys!" sagde han, tog mig taus under Armen og gik hjem med mig. Her smeltede endelig hans i saa lang Tid forstenede Sind, han var bevæget og paany den Gamle: „Kjære, trofaste Staldbroder," sagde han: „Misforstaa mig ikke! Ja, i mangen Nat har jeg søgt denne Nøgle, som jeg kastede fra mig i et overilet Øieblik, men ikke — det forsikkrer jeg dig, og Himlen er mit Vidne — ikke for at ile til det natlige Stævne. — Nei, aldrig mere kunde jeg som Elsker nærme mig Aura. — Det var ikke Kjærlighed, ikke Det, jeg kalder Kjærlighed, som forbandt os. Kun et Øieblik haabede jeg i hendes Arme at glemme en hemmelig Smerte, som længe har fortæret mig. Men besynderligt nok! siden jeg kastede denne Nøgle fra mig, føler jeg dog, hvor langt det er fra, at hun nogensinde kunde blive mig ligegyldig. Den inderligste Medynk griber mig, naar jeg tænker paa hende. Det arme Barn, vist nok et Offer for en eller anden græsselig Ulykke, er derved faldet i Hænderne paa det gamle Uhyre, der har indviet dette skjønne Væsen i sine dunkle, forbryderske Kunster. — Næsten hver Nat seer jeg hende i Drømme, jeg synes, hun er kommen i Ulykke for min Skyld, og da fortviler jeg. — Ikke saaledes burde jeg have brudt vor Forbindelse; jeg burde gaaet til hende, givet hende Nøglen tilbage, viist mig som en Ven, ikke som en Fiende,

og sagt hende et ærligt Farvel. Hvad jeg nu gjorde, var ikke mandigt. end sige ridderligt, ja ikke engang menneskeligt."

Jeg kunde saameget mindre trøste Rudolph, som jeg selv ofte i Stilhed havde tænkt noget Lignende, men jeg søgte saa meget muligt at være om ham og afværge hine natlige Vandringer.

En Aften da vi Arm i Arm gik hjem sammen, sagde han til mig: „Det er idag Jævndøgn, just et Aar siden jeg første Gang besøgte Auras Bolig. Tjen mig i at gaae der forbi med mig." — Jeg gjorde saa, men da vi vare komne til den røde Muur, rev han sig løs fra mig, ilede hen til den lille Dør, bankede paa den, og da der ikke var mindste Tegn til Bevægelse indenfor, lagde han Munden til Røglehullet og raabte med dæmpet Røst: „Aura! Aura! lad Omar blot een eneste Gang aabne mig denne Dør, giv mig blot et Tegn at du tilgiver mig, og at jeg intet Ondt har tilføiet dig." — Intet rørte sig derinde. Kun med Møie fik jeg ham bort fra Døren, og glad ved at ingen Forbigaaende havde bemærket dette Optrin, søgte jeg at berolige ham saa godt jeg kunde. Morgenen derpaa overraskedes vi ved paa vort Bord at finde en Daase af et forunderligt Udseende. Den saae chinesisk ud, var af et Metal som lignede et Slags Erts, og paa Laaget laae i ophævet Arbeide en Sølv-Sphinx. Rudolph greb den hurtigt og aabnede den. Inden i den var en mindre Daase af fiint, bøieligt Bly, som det der findes i Theekasser, den var næsten at aabne som en Brevtaske. Inden i denne laae et lidet Brev, som Rudolph med Begjærlighed udfoldede, og læste Følgende:

„Hvorfor kalder du paa mig? Grusomme, utaknemmelige Menneske! Hvorfor har du kastet den Røgle, jeg betroede dig, ned til det gyselige Sted, hvor ingen menneskelig Haand tør vove at hente den? Viid, at til denne Røgle var min Skjebne bunden, min Ro og Sikkerhed."

Jeg vil ikke prøve paa at afmale den Virkning, som disse Ord gjorde paa den allerede iforveien ulykkelige Rudolph. Jeg selv blev efter denne Aften saa urolig og adspredt, at jeg kun med største Møie kunde besørge mine Forretninger. Rudolph var ikke meer istand til noget Arbeide; hele Dagen gik han i dybe Tanker op og ned ad Gulvet, og saasnart det mørknedes, ilede han til det ulykkelige Sted, hvor han havde kastet Nøglen, som han ledte efter som en Vanvittig, og derfra til Auras Bolig, hvor han, med Munden for det omtalte Nøglehul, tabte sig i forvirrede Klager og Bønner om at erfare det Sted, hvor Nøglen kunde findes. Jeg formaaede ikke at afholde ham fra disse frugtesløse Foretagender, men kun at følge ham paa hans natlige Tog, for at forebygge Opsigt, saavidt jeg kunde. Jeg frygtede for en, som mig syntes, uundgaaelig Afsindighed hos ham, og mangen Gang forekom det mig, som om min egen Fornuft stod paa svage Fødder. Forunderlig var den Omstændighed, at hiin Daase hver Morgen og hver Aften stod paa vort Bord, vi maatte hensætte og gjemme den hvor vi vilde. Jeg følte et Slags Beroligelse derved, da det var mig et Beviis paa, at der stedse var en Forbindelse mellem Aura og hendes fordums Elsker, og at vi altsaa dog vel tilsidst vilde erfare, hvor Nøglen var, der jo umulig kunde være sunken i Jorden. Da jeg engang yttrede dette mit Haab for Rudolph, spurgte han, hvoraf jeg troede, at Aura havde erfaret Dette, da intet menneskeligt Væsen havde været i Nærheden hiin Aften. — „Muligviis“, svarede jeg, „af Hunden, som paa samme Tid blev borte, og maaskee er vendt tilbage til hende. Denne Osman var jo saa vel afrettet, at han opsøgte Alt hvad man lod falde.“ Og Daasens bestandige Flytning forklarede jeg mig paa den Maade, som jeg havde forklaret saa meget Andet, nemlig ved Omars Nærværelse, naar vi ikke vare tilstede, thi at han havde Nøgler til vore Døre i det forrige Logis og vel ogsaa i dette, saavelsom til de Meub-

ler, han formodenlig selv havde bragt, havde længe været mig klart. Men jeg kunde dog ikke nægte for mig selv, at alt Dette jo ogsaa kunde udtydes paa den Maade, som Rudolph antog for ganske afgjort. Saaledes gik det nu ogsaa med denne Daase, der efter min Mening var et mechanisk Kunststykke. Idet Rudolph aabnede den, dreiede Sphinxen sig saaledes, at den med Kløerne ligesom holdt mod Kanten af Laaget, og fra det Øieblik af var det os umuligt at lukke dette Laag til igjen, hvormange frugtesløse Bestræbelser vi end daglig anvendte derpaa. Hvor ubetydelig denne Omstændighed end var, saa havde den dog noget Ængsteligt, og forfeilede heller aldrig sin uheldige Virkning paa os Begge. Engang udbrød Rudolphs Fortvivlelse ved det bestandig gjentagne Syn af denne Daase: „Med hvilke Øine den seer paa mig, den afskyelige Sphinx!" sagde han: „hvilken græsselig Gaade den forelægger mig med sit aabne Laag, som intet Menneske kan lukke igjen. Forbandede, som bragte mig Vished om den Rædsel, som jeg anede og drømte! Maaskee skulde Aura, ligesom Rolf Blaaskjægs Gemalinde, bevare denne Røgle, maaskee er Tyrannen kommen tilbage, maaskee han i dette Øieblik udgyder hendes Blod!" — Medens han talte saaledes, greb jeg Daasen, som han havde kastet hen ad Bordet. Jeg holdt den i Haanden, og med Eet fik jeg det Indfald at spørge: „Hvor er den lille Daase eller Brevtaske, hvori Brevet laae?" — „Jeg bærer begge Dele hos mig," sagde Rudolph, og rakte mig den. Jeg lagde den omhyggelig i den større Daase, og see! — nu dreiede sig Sphinxen paa Laaget; det kunde lukkes, og atter aabnes. Jeg tog den inderste Daase ud, nu dreiede Sphinxen sig paany, og Laaget stod fast. Hvorledes dette gik til, var ikke at opdage. Hvad vi havde at gjøre, var nu ikke længere tvivlsomt. Rudolph skrev følgende Ord: „Siig mig blot, hvor Røglen er, og jeg bringer den, hvis det er muligt for et Menneske, der hverken vil skye Møie eller Fare derfor, men holde sig lykke-

lig, om han kan kjøbe denne Skat med den sidste Draabe af sit Blod. Nævn mig blot Stedet! Tro mig, jeg skal hente den."
— Vi lagde denne Seddel i den inderste Daase, og derpaa begge Dele i den yderste, der nu uden Vanskelighed kunde lukkes, hvorpaa vi satte den paa Bordet. Næste Morgen var, som vi formodede, Daasen forsvunden. Vi hentede deraf det bedste Haab, og bedre stemte, end vi i lang Tid havde været, gik vi ud sammen.

Da vi om Aftenen kom hjem, stod Daasen paa Bordet. Med skjælvende Haand udtog Rudolph en Seddel og læste Følgende:

„Min Røgle er sunken i Jordens Skjød, til det gyselige Sted, hvor Døden ruger over sit Bytte. Der deler den de arme Offeres græsselige Skjæbne. Du kastede den ved Templet. I dets Grundvold lurer Forraadnelsen, og med grusom Haand aabner man Vinduerne for at forpeste Luften og skaffe nye Offere. Af denne Luft blev du afsindig, og kastede Nøglen fra dig, og Vanvid og Død ville gribe dig, dersom du atter nærmer dig."

Under Templet, gjennem det aabne Vindue. Denne Gaade var ikke svær at løse. Saa let en Prøve havde vi ikke troet, der forestod os. Vi havde aldrig vidst eller tænkt paa, at der var et Gravcapel under Fredriks tydske Kirke. At Nøglen, som Rudolph med Hæftighed havde kastet iveiret, let kunde være falden derned gjennem det aabne Vindue, var ganske rimeligt. Med fornøiet Sind gik vi endnu samme Aften til en Kirkebetjent, og forlangte, næste Morgen ganske tidligt at blive indladte i Capellet. Ikke uden al Vanskelighed erholdt vi denne Tilladelse, og neppe grydede den næste Dag, før vi begave os ud til Kirken. En lille Pige kom os imøde, og sagde, hun skulde vise os ned i Begravelserne, hvor hendes Fader, den omtalte Kirkebetjent allerede var med et Par Herrer, der vare komne, ligesom vi, for at besee Capellet. Hun førte os til Indgangen, og forlod os. Uden at see os om, søgte vi blot hen til det

Vindue, i hvis Nærhed vi stode hiin Aften, og til vor usigelige Glæde opdagede vi Nøglen liggende paa Gulvet mellem to, tæt ved hinanden staaende Ligkister. Rudolph tog den hurtigt op, og stak den til sig, idet han drog et dybt Aandedræt, som et Menneske, fra hvis Skuldre der væltes en tung Byrde. Vi søgte nu Kirkebetjenten, for at betale ham for hans Umage, og fandt ham i det modsatte Hjørne af Capellet i en høist uventet Stilling. Han og en anden gammel Mand opbøde forgjæves deres svage Kræfter for at løfte en tredie op fra Jorden. Denne sidste var en Olding af meget stor Legemsbygning, men mager og udtæret. Han saae ud som død, og hans sneehvide Hoved hang ned, medens de Andre stræbte at reise ham op. Vi ilede til, for at hjelpe. Man sagde os, at denne Herre var pludselig falden i Afmagt. Rudolph og jeg bare ham ud, og satte ham paa Trappetrinene udenfor Kirken. Den friske Luft bragte ham til sig selv, men han var ikke istand til at staae paa Benene, og forekom os, som om hans sidste Time var nær. Vi bare ham ind i det nærmeste Huus; jeg løb efter en Vogn, og paa hans gamle Ledsagers Bøn, satte Rudolph og jeg os ind i Vognen med ham, og kjørte ham hjem, medens den omtalte gamle Følgesvend løb efter hans Læge. En gammel Huusholderske tog imod os, og med hendes Hjelp bragte vi den Syge tilsengs. Lægen kom imidlertid med den gamle Følgesvend. Den Syge vinkede denne, og sagde ham nogle Ord. Lægen gik hen til Sengen, undersøgte den Syges Tilstand, og gik derpaa tilligemed os ind i det nærmeste Værelse for at skrive en Recept. „Hør, Zacharias!" sagde han til den Gamle, som havde hentet ham: „Jeg vil sige Dem det reent ud, Hr. L. lever ikke til Aften. Men Gud bevares! hvad har ogsaa bevæget Dem til at gaae i Morgenluften og til et saadant Sted med den syge Mand?" — „Ak, Hr. Doctor!" svarede Zacharias: „De veed jo nok! — de gamle Griller! — det var umuligt at afholde ham derfra."

— „Siig mig," sagde Lægen, „er den Sag, vi have talt om, bragt i Orden?" — „Nei desværre," svarede Hiin, „men han har meget angret sit forrige Testament." — „Da er det saa skrækkeligt," udbrød Lægen, „thi her ere Øieblikkene kostbare. Jeg haaber vel at kunne opholde hans Liv i nogle Timer. Veed De imidlertid Ingen, der kan tale ham tilrette?" — „Han bad mig i dette Øieblik hente ham Præsten" .... (Her nævnede Zacharias en bekjendt, værdig Geistlig). „Opperligt!" raabte Lægen: „gaa til ham, gode Zacharias, og betro Dem frit til ham, sig ham Alting! Intet Godt er ham fremmed. Og endnu Eet: Send strax Bud efter Notarius og Hr. L's. Advocat, at Alt kan være paa rede Haand; thi, som sagt, her er intet Øieblik at spilde." Rudolph og jeg tilbøde os Begge at besørge dette Ærinde, medens Zacharias gik til den Geistlige. Skjøndt vi aldeles Intet kjendte til den Sag, man her forhandlede, vare vi dog Begge overbeviste om dens Retfærdighed, siden denne os bekjendte Geistlige og denne Læge toge Deel i den; desuden havde den gamle Zacharias et Physionomie, af hvilket Godhed og Retsindighed lyste. — Det blev imidlertid bestemt, at En af os skulde blive hos den Syge, da Lægen ikke vilde overlade ham til den gamle Huusholderske. Vi bleve enige om, at Rudolph skulde blive, da det synes, som Hr. L. fandt Behag i hans Nærværelse; han havde et Par Gange smilet til ham og rakt ham Haanden. Lægen paatog sig at besørge Lægemidlerne hurtig hentede, og vi gik da alle Tre hver sine Veie.

Jeg var den Første, som kom tilbage, og fandt Rudolph og Huusholdersken beskjæftigede med den Syge, som netop var kommen til sig selv efter en ny Afmagt. Vi gave ham Medicin og en styrkende Viin, som Lægen havde sendt, og han syntes at nyde disse Midler med Velbehag. — Rudolph tog mig tilside, og fortalte mig, at da han var bleven ene med Hr. L., havde Denne sagt til ham: „Unge Menneske! jeg har aldrig seet Dem

eller den anden unge Herre, som var med Dem, og dog har De viist saa stor Deeltagelse og Godhed mod en ulykkelig, forladt, gammel Mand. Jeg beder Dem sige mig baade Deres og den anden unge Mands Navn. Maaskee kunde jeg endnu vise mig erkjendtlig." — „Jeg nævnede," sagde Rudolph, „dit Navn, og derpaa mit eget, hvorpaa den Gamle udbrød: „„Hvordan! Rudolph? Rudolph N.! Dog ikke en Søn af Præsten N. i B. Sogn i Jylland?"" — Og da jeg svarede: „„Jo, det er min Fader,"" slog den Syge Hænderne sammen, udraabte: „„Herre, dine Veie"" .... — og faldt i Afmagt. Hvad er dog Dette? Hvad Berørelse kan der være mellem min Fader og denne Mand, hvis Navn jeg aldrig har hørt af hans Mund?" — I dette Øieblik indtraadte Zacharias med den Geistlige. Den Syge rakte Haanden ud imod ham; og syntes ganske oplivet. Vi gik med Zacharias ud i det andet Værelse. Advocaten havde bedet mig blive tilstede, for i paakommende Tilfælde at være Vidne. Medens vi altsaa ventede paa ham og Notarius, sadde vi fortrolig med hos den gamle Zacharias, der syntes meget tilfreds med at træffe Nogen, der med Opmærksomhed hørte paa hans Tale; ogsaa fandt jeg Det, han fortalte, ret interessant.

„De maae vide, mine Herrer," sagde han: „der er et Menneske, som jeg slet ikke kjender, men som er den Eneste, der har lovformelig Ret til min Principals Hr. L's Efterladenskab og store Rigdom; og nu vilde den retskafne Doctor og jeg saa gjerne, at han skulde gjøre Ret og Retfærdighed, medens han endnu kan. Gud give Lykke dertil!" sagde han; og foldede Hænderne. Efter et lidet Ophold vedblev han: „Jeg kan nok tænke, kjære unge Herrer! at naar De har hørt tale om Hr. L., saa har De hørt ham afmale som en meget slet og yderst gjerrig Mand. Der er jo Ingen uden Feil, men De kan forresten troe mig, der i nogle og tredive Aar har været hans eneste Contoirbetjent, hans eneste Fortrolige, og jeg tør gjerne sige, hans

eneste Ven i Verden, De kan troe mig, at han er meget mere at beklage end at dadle, og jeg har ofte tænkt, at ingen fattig Dagløner, der træller hele Dagen, og gaaer hungrig tilsengs, var halv saa ulykkelig ved sin Fattigdom, som Hr. L. ved sin Rigdom. Han har aldrig været bange for at vove store Capitaler paa en eller anden Speculation, og nu kommer det Forunderligste: naar en saadan Speculation faldt slet ud — som jo sjelden var Tilfældet — saa fortvivlede han rigtig nok i det Øieblik, han fik Efterretning derom, men om et Par Dage var den Sorg dog forvunden. Lykkedes den derimod, saa begyndte først vor Ulykke. Den Urolighed, han da følte over de Penge, som nu paany vare komne i hans Værge, den martrende Raadvildhed om, hvorledes han nu skulde anvende dem, kan intet Menneske forestille sig. Hele Dagen sad han i Tanker, og om Natten kunde han af lutter Ængstelse ikke blive i sin Seng, men gik hele Huset omkring som et Gjenfærd, der ikke har Ro i Graven. Han ansaae sig selv for saa ulykkelig, at da her engang kom en gammel, syg og blind Tigger, som jeg beklagede, sagde han: „„Han er dog ikke nær saa ulykkelig som jeg, han har dog Sjælero; jeg er vis paa, han sover om Natten."" — Jeg veed ogsaa vist, der er gaaet flere Maaneder i Rad, hvori Hr. L. ingen Nat har sovet, men først mod Morgenen er falden i et Par Timers urolige Slummer. Mangengang naar jeg laae i min bedste Søvn, blev jeg vækket ved, at han kom ind i mit Kammer og kaldte paa mig. Da sagde han sædvanligviis: „„O Zacharias! hvor du er lykkelig! hvor du saadan kan ligge og sove saa sødt! Gud give, jeg kunde bytte med dig og være i dit Sted!"" — Derpaa satte han sig paa Kanten af min Seng, vred sine Hænder, græd og sagde: „„Jeg ulykkelige Mand! hvor skal jeg hen med de forbandede Penge?"" — Jeg følte den største Medlidenhed med ham, og fandt mig taalmodig i at vaage med ham. Nu forelagde han mig alle sine Ideer og Specula-

tioner, men ved enhver Plan tilføiede han: „„Men det er ikke sikkert;"" og opregnede da Krig, Misvært, Skibbrud og alle de Uheld, som naturligviis true ethvert Foretagende af denne Natur. Undertiden naar han ret jamrede sig, prøvede jeg at gjøre ham et andet Slags Forslag. Jeg sagde da: „„Men min kjære Herre! da Deres Rigdom gjør Dem saa ulykkelig, og der er saa Mangen, den vilde gjøre lykkelig, saa mangt et godt Brug, De kunde skjenke den til, saa behold saa meget af den, som De rigelig kan leve af i Ro, og skil Dem af med Resten."" — Men saa loe han og sagde: „„Du spøger med mig for at opmuntre mig! Ja, du er en god Sjæl."" — For et halvandet Aars Tid siden var han meget syg, og Ingen troede, han havde levet. Da han kom sig af denne Sygdom, var der ligesom foregaaet en Forandring i hans Sind. Han drog sine Penge ud af al Handel, og satte dem i Sikkerhed, for, som han sagde, at faae Ro i sin høie Alderdom. Nu haabede jeg paa bedre Dage, men tvertimod, det blev værre end nogensinde; thi nu gik alle hans Tanker ud paa, hvortil han skulde testamentere sin Formue. Han gjorde bestandig Udkast til et Testament, og tilintetgjorde det igjen for at gjøre et nyt, som havde samme Skjæbne. Han testamenterede, for Exempel, til en offentlig Stiftelse her i Byen; men naar han havde beseet denne Stiftelse, og erkyndiget sig ret om den, mishagede den ham, og saaledes gik det dem alle, den ene efter den anden. Tilsidst fik han dog gjort et Testament, men som var det urimeligste af dem alle, og som han ogsaa, efter kort Tids Forløb, meget angrede, uden dog at kunne blive enig med sig selv om at tilintetgjøre det, af Uvished om hvad han skulde sætte i Stedet. — Gud veed, hvor hjertelig jeg da tiltalede ham, og erindrede ham om hans eneste retmæssige Arving, men saa blev han vred og sagde: „„Vil du holde med mine Uvenner? Skal min surt erhvervede Formue komme i min gamle Fiendes Hænder?"" — Nu sov han aldrig mere nogen Nat, hans Uro og Sjæle-

angst udtærede ham ganske, og jeg tænkte ofte, at han snart maatte døe; ogsaa længtes han selv efter Døden, og den Tanke, at komme til at sove rolig, syntes at indbefatte alle hans Ønsker. Derfor laae det ham, næst hans Testament, allermeest paa Hjerte, hvor han skulde begraves, og til den Ende besaae han alle aabne Begravelser i alle Byens Kirker. „„I Jorden vil jeg ikke puttes ned,"" sagde han: „„jeg vil udsøge mig et godt Sted, hvor jeg kan ligge godt og sove i Fred."" — Men her gik det ligesom med de offentlige Stiftelser, intet Sted syntes ham godt nok. Capellet under Fredriks tydske Kirke havde han hørt tale om, og nu vilde han endelig derud og see det, uagtet alle mine Forestillinger og Paamindelser om Doctorens Forbud mod al Anstrengelse. I hele den forløbne Nat gik han omkring, han var saa svag imorges, at han neppe kunde tale. Ikke desmindre maatte jeg beqvemme mig til, endnu før det blev Dag, at begive mig med ham paa Veien, og det tilfods; thi en Vogn vilde han paa ingen Maade lade hente. „„Jeg beder dig, Zacharias!"" sagde han: „„jeg beder dig føie mig endnu denne ene Gang. Det aner mig, at naar jeg har været derude, vil jeg faae Ro."" — Og," tilføiede Zacharias med et dybt Suk: „Dennegang var vel ogsaa hans Anelse rigtig."

Saavidt var Zacharias kommen i sin Fortælling, da idet samme Notarius og Advocaten kom, og et Par Minuter senere traadte den Geistlige ind til os. Han nærmede sig Rudolph og mig, og spurgte: „Hvilken af Dem, mine Herrer, er Hr. R.?" hvorpaa han fortsatte sine Spørgsmaal: „De hedder Rudolph? Er født i Aaret ....? Er en Søn af Præsten N. i B. Sogn i Jylland? Hans eneste Søn?" Medens Rudolph besvarede disse Spørgsmaal, kom de Tilstedeværende nærmere, og Lægen tog hans ene Haand og trykkede den, medens den gamle Zacharias greb den anden og kyssede den med Glædestaarer, uden at den ganske forbausede Rudolph kunde forhindre det. Fulgt af alle

os Andre, førte den Geistlige ham hen til den Syges Seng, idet han sagde: „Hr. L. har for mig erklæret, at De er hans Søn og retmæssige Arving. Beviserne for Deres Fødsel vil han i disse Vidners Nærværelse fremlægge." — Rudolph, ude af sig selv af Forundring, bøiede sig taus over den Gamles Haand; men Denne gav ham Tegn at han skulde sætte sig ved Sengen, og vinkede Zacharias, som han befalede at tage Nøglen til hans Pengeskriin, som stod ved Fødderne af Sengen, og deraf udtage og bringe ham en rød Brevtaske og det føromtalte Testament, for at han kunde tilintetgjøre det. Nøglen, sagde han, laae under hans Hovedgjærde, som den pleiede. Zacharias søgte den der, men forgjæves. Den var rimeligviis bleven liggende i hans Klæder, tænkte man, da han i saa stor Hast var bragt tilsengs. Zacharias søgte ogsaa der, ligeledes forgjæves. Den Syge blev yderst urolig: „Hvor kan den være?" sagde han: „aldrig har jeg endnu behøvet at lede efter den Nøgle. I det Skriin ligge alle mine Beviser og mit forrige Testament. Der er en kunstig Laas for Skrinet, hvordan skal vi faae det op?" — Hans Uroligbed steg til en saadan Grad, at Lægen frygtede, den med Eet skulde gjøre Ende paa hans Liv. „Vær rolig, Hr. L.," sagde han, „jeg skal nok finde Nøglen." Derpaa gik han hen til Skrinet, og prøvede at aabne det med en Nøgle, han bar hos sig; Flere af de Tilstedeværende fulgte hans Exempel, men Alle forgjæves. Rudolph syntes ligesom at vaagne af en Drøm; han greb sin gjenfundne Nøgle, satte den i Laasen, og strax gik Skrinet op. Zacharias udtog de forlangte Ting og leverede den Syge dem. Hr. L. tog begge Dele og sagde: „Er Skrinet lukket igjen? Giv mig Nøglen." — Derpaa leverede han den til Rudolph tilligemed Tegnebogen, rev det forrige Testament tversover, og sagde derpaa til Rudolph: „Min Søn! Du kjender vel selv Præsten N's Haand; i denne Brevtaske er et Brev fra ham, tag det ud og fly det til hans Høiærværdighed, som jeg

beder om at læse det høit." — Den Geistlige tog Brevet. Det var dateret fra det sidst afvigte Foraar, og dets Indhold, med Udeladelse af Indledningen og andre til denne Fortælling ikke henhørende Omstændigheder, var omtrent affattet i følgende Ord:

„.......... Efter saa mange Aars Forløb indseer jeg selv, at jeg havde megen Uret i saaledes at give min Vrede Tøilen, og at jeg forløb mig imod Dem. Min Adfærd var høist upassende for mig som geistlig Embedsmand, men den maa undskyldes med min daværende Ungdom og den oprørende Fornærmelse, De havde tilføiet mig. De, en Mand, allerede langt over Ungdommens opbrusende Aar, havde benyttet Dem af et uskyldigt og elskeligt Barns Uerfarenhed og uheldige Stilling, for at forføre hende, og siden med Haardhed forskyde hende og det Barn, som var Deres eget. Og denne Pige var min Søster, en Søster som jeg havde elsket og skattet som den herligste Juveel. — Jeg tog den ulykkelige Maria hjem med mig, og min ædle, unge Hustru og jeg bleve enige om at redde hendes Ære ved at udgive det Barn, hun skulde føde, for vort. I den Eensomhed, hvori vi levede, var denne Plan let at udføre. Maria fødte en Søn, vi kaldte ham Rudolph efter Dem, og han blev døbt og opdragen som mit Barn. Dog paa det hans sande Herkomst i fornødent Tilfælde maatte kunne bevises, brugte jeg de nødvendige og pligtmæssige Forholdsregler, som jeg herved vil sige Dem .... Min Søsters Skjæbne blev saaledes blidere, end man kunde have formodet, og da jeg var saa ulykkelig, nogle Aar efter at miste min elskede Hustru, tog hun min spæde, moderløse Datter med sig til Altona, og opdrog hende med moderlig Ømhed, medens jeg med faderlig Kjærlighed elskede hendes Rudolph, selv underviste ham, og satte al min Glæde i hans Omgang og Fremskridt, og mine Bestræbelser bleve saaledes velsignede, at jeg vel tør sige, at han maatte være enhver Faders Stolthed og Glæde .... Mit Ønske er derfor, at De vil give

laturen sin Ret, og legitimere Deres og Marias Søn. Min øster er død, hendes Ære lider ei mere af Verdens Dom, og hendes sidste Brev til mig har hun yttret det Ønske, at hendes øn maatte forsøde sin Faders sidste Dage .... Rudolph har let til, at De med Deres Formue letter ham Veien gjennem vet. Imidlertid er Dette dog ikke det Vigtigste. Han er i esiddelse af de Skatte, som Møl og Rust ikke kunne fortre, som Tyve ikke kunne stjæle. Det daglige Brød vil m vel et eller andet Sted finde, om De end skulde ville nægte m hans Ret til Deres Rigdomme. Men hvad jeg indstændig der Dem om, er Dette, at De vil erklære ham for Deres Søn. il denne Bøn har jeg Grunde, som jeg ikke kan betroe Papiret, n om faa Uger kommer jeg til Kjøbenhavn; da vil jeg besøge em, og dersom De da, som jeg haaber, vil opfylde dette mit llige Ønske, vil jeg fortroligen aabne Dem mit Hjertes Lønmmer; vort gamle Fiendskab skal ikke følge os i Graven, men den forklarede Marias Navn ville vi som Brødre række hinan- n Haanden." —

Med spændt Opmærksomhed havde vi Alle lyttet til dette evs Oplæsning. Da det var endt, rakte Hr. L. Haanden ud d Rudolph, der faldt paa Knæ ved hans Seng, og kyssede ns Haand, dybt bevæget. Den Gamle lagde Haanden paa ns Hoved, og sagde: „Gud velsigne dig, min Søn, og gjøre lykkeligere, end din Fader har været! Min Formue skal være n. Den er suurt erhvervet, der er ingen uretfærdig Mammon imellem. Brug den med Forstand." Herpaa dicterede han get tydeligt og ordenligt sit Testament, hvori han erklærede dolph for sin Søn, og uden mindste Vilkaar eller Forbeholhed indsatte ham til sin eneste Arving. Han underskrev og te selv sit Segl under Testamentet. Men nu var det ogsaa, m om den sidste Gnist af Livskraft var fortæret. Han foldede nderne, og sagde: „Gud skee Lov! nu er den svære Steen

lettet af mit Hjerte!" og sank kraftløs tilbage. Lidt efter syntes han dog paany at komme tillive; han modtog med Andagt Sacramentet, som den Geistlige rakte ham, og da han nu var bleven ene med Rudolph, Zacharias og mig, gav han Zacharias Haanden og takkede ham for al hans Troskab, uden dog i mindste Maade at have sørget for den gamle, troe Tjeners Fremtid, eller med noget Ord anbefalet den til sin Søns Omsorg. Han vinkede derpaa Rudolph, og spurgte ham med mat Stemme: „Har du Nøglen til Pengeskrinet? Viis mig den!" — Derpaa leverede han ham sit Uhr, tog sin Signetring af, og rakte ham den, hvorpaa han sagde: „Jeg er saa vel tilmode, Gud være lovet! nu troer jeg, at jeg kan sove." — Han foldede Hænderne, lagde sig som til at sove, og var om faa Minuter sovet sagte hen i den Søvn, hvorfra man ikke mere opvaagner til en jordisk Dag. Rudolph kyssede endnu engang hans kolde Haand, overlod derpaa de nærmeste Forholdsregler til den tro Zacharias, hvorpaa Rudolph og jeg forlode dette Huus, hvor vi havde mødt en saa høist uventet Skjæbne.

Da vi befandt os under den frie Himmel, var det for os, som om vi vaagnede af en Drøm. — Vi kunde i Begyndelsen kun med afbrudte Ord udtrykke vor Forundring. Rudolph sagde endelig: „Besynderlig hjertegribende var mig Zacharias Skildring af hans gamle Herres Tilstand. Jeg synes, jeg burde strax have gjættet, at det maatte være denne ulykkelige Mands Blod, som randt i mine egne Aarer. Saaledes som han, har ogsaa jeg vandret om saa længe, forfulgt af Urolighedens Furie. — Men nu til Aura! — Hvor er jeg angst for maaskee at komme forsilde, og lide Skibbrud midt i Havnen." Vi ilede nu til det velbekjendte Sted, uden at vexle noget Ord. Da vi kom til den røde Muur, overfaldt der mig en aldrig følt Nysgjerrighed efter at titte ind i dette mystiske Opholdssted, og da Rudolph stak *Nøglen i Døren*, stillede jeg mig ligefor samme med opspilede

Øine, for at see lidt af den dunkelt oplyste Gang, for at opdage, om Omar var der, eller, om muligt, at see et Glimt af Aura selv. Men ligesom Rudolph vilde aabne Døren, fløi en ulykfalig Flue mig lige ind i det ene Øie. Dette forvoldte mig en saa emfindtlig Smerte, og gjorde mig saa fortumlet, at jeg maatte sætte mig ned paa en Afviser ved Muren, og først i det Øieblik, Rudolph var kommen tilbage, og stod ved min Side, lykkedes det mig at stille mit Øie fra den ubudne Gjæst og komme igjen til mine Sandser. Rudolph fortalte mig nu paa Hjemveien, at Aura, ganske mod al Sædvane, havde mødt ham i den lange Gang, og selv modtaget Nøglen af hans Haand. — „Jeg takker dig," sagde hun: „jeg skal altid takke dig for dit Mod og din Kjærlighed. Jeg forlader nu dette Land, jeg er lykkelig. Held og Glæde ville ogsaa følge dig. Jeg siger dig Farvel." Med disse Ord rakte hun ham Haanden og lukkede ham derpaa selv ud af den lille Dør. — „Nu," udbrød Rudolph: „nu først føler jeg mig fri og let. Hvor jeg er lyksalig! mit Hjerte kan ikke rumme denne Salighed! jeg synes, jeg kunde gjerne døe af Glæde. Tænk dig dog min Henrykkelse: Pauline er ikke min Søster! Min Faders Aand tilgive mig min glade Stemning, samme Time jeg kommer fra hans Dødsseng, men gid han saae min Taknemmelighed! I Livet vilde han ikke vedkjendes mig, men i sin sidste Stund betalte han mig sin Uret med tusindfold Velgjerning, ved at borttage den giftige Orm, der saalænge havde fortæret min Sindsro, ved at sige mig de alle Sorger lægende Ord: Pauline er ikke din Søster." Rudolph havde neppe udtalt, da vi bleve afbrudte i vor rolige Vandring ved en ny Scene. En Hund kom farende efter os, og sprang op ad Rudolph med lydelige Glædesyttringer og Kjærtegn. Vi gjenkjendte strax den kloge Osman, som var bleven borte samme Aften som Nøglen. Hans fordums Herre modtog ham med stor Fornøielse, og talte til ham, som om Dyret for-

lettet af mit Hjerte!" og sank kraftløs tilbage. Lidt efter syntes han dog paany at komme tillive; han modtog med Andagt Sacramentet, som den Geistlige rakte ham, og da han nu var bleven ene med Rudolph, Zacharias og mig, gav han Zacharias Haanden og takkede ham for al hans Troskab, uden dog i mindste Maade at have sørget for den gamle, troe Tjeners Fremtid, eller med noget Ord anbefalet den til sin Søns Omsorg. Han vinkede derpaa Rudolph, og spurgte ham med mat Stemme: „Har du Nøglen til Pengeskrinet? Viis mig den!" — Derpaa leverede han ham sit Uhr, tog sin Signetring af, og rakte ham den, hvorpaa han sagde: „Jeg er saa vel tilmode, Gud være lovet! nu troer jeg, at jeg kan sove." — Han foldede Hænderne, lagde sig som til at sove, og var om faa Minuter sovet sagte hen i den Søvn, hvorfra man ikke mere opvaagner til en jordisk Dag. Rudolph kyssede endnu engang hans kolde Haand, overlod derpaa de nærmeste Forholdsregler til den tro Zacharias, hvorpaa Rudolph og jeg forlode dette Huus, hvor vi havde mødt en saa heist uventet Skjæbne.

Da vi befandt os under den frie Himmel, var det for os, som om vi vaagnede af en Drøm. — Vi kunde i Begyndelsen kun med afbrudte Ord udtrykke vor Forundring. Rudolph sagde endelig: „Besynderlig hjertegribende var mig Zacharias Skildring af hans gamle Herres Tilstand. Jeg synes, jeg burde strax have gjættet, at det maatte være denne ulykkelige Mands Blod, som randt i mine egne Aarer. Saaledes som han, har ogsaa jeg vandret om saa længe, forfulgt af Urolighedens Furie. — Men nu til Aura! — Hvor er jeg angst for maaskee at komme forsilde, og lide Skibbrud midt i Havnen." Vi ilede nu til det velbekjendte Sted, uden at verle noget Ord. Da vi kom til den røde Muur, overfaldt der mig en aldrig følt Nysgjerrighed efter at titte ind i dette mystiske Opholdssted, og da Rudolph stak Nøglen i Døren, stillede jeg mig ligefor samme med opspilede

Øine, for at see lidt af den dunkelt oplyste Gang, for at opdage, om Omar var der, eller, om muligt, at see et Glimt af Aura selv. Men ligesom Rudolph vilde aabne Døren, fløi en ulykkalig Flue mig lige ind i det ene Øie. Dette forvoldte mig en saa emfindtlig Smerte, og gjorde mig saa fortumlet, at jeg maatte sætte mig ned paa en Afviser ved Muren, og først i det Øieblik, Rudolph var kommen tilbage, og stod ved min Side, lykkedes det mig at skille mit Øie fra den ubudne Gjæst og komme igjen til mine Sandser. Rudolph fortalte mig nu paa Hjemveien, at Aura, ganske mod al Sædvane, havde mødt ham i den lange Gang, og selv modtaget Røglen af hans Haand.— „Jeg takker dig," sagde hun: „jeg skal altid takke dig for dit Mod og din Kjærlighed. Jeg forlader nu dette Land, jeg er lykkelig. Held og Glæde ville ogsaa følge dig. Jeg siger dig Farvel." Med disse Ord rakte hun ham Haanden og lukkede ham derpaa selv ud af den lille Dør. — „Nu," udbrød Rudolph: „nu først føler jeg mig fri og let. Hvor jeg er lyksalig! mit Hjerte kan ikke rumme denne Salighed! jeg synes, jeg kunde gjerne døe af Glæde. Tænk dig dog min Henrykkelse: Pauline er ikke min Søster! Min Faders Aand tilgive mig min glade Stemning, samme Time jeg kommer fra hans Dødsseng, men gid han saae min Taknemmelighed! I Livet vilde han ikke vedkjendes mig, men i sin sidste Stund betalte han mig sin Uret med tusindfold Velgjerning, ved at borttage den giftige Orm, der saalænge havde fortæret min Sindsro, ved at sige mig de alle Sorger lægende Ord: Pauline er ikke din Søster." Rudolph havde neppe udtalt, da vi bleve afbrudte i vor rolige Vandring ved en ny Scene. En Hund kom farende efter os, og sprang op ad Rudolph med lydelige Glædesyttringer og Kjærtegn. Vi gjenkjendte strax den kloge Osman, som var bleven borte samme Aften som Røglen. Hans fordums Herre modtog ham med stor Fornøielse, og talte til ham, som om Dyret for-

stod hans Ord: „Kjære Osman! jeg har været meget ulh
siden jeg saae dig sidst. Du kommer tilbage med Lykken,
forlad ikke mere din Herre i Modgangens Time, for at
denne flygtige Gudindes ustadige Spor.“ — Og med denn
endte vore eventyrlige Begivenheder.

Hr. L's sørgelige og døde Hav af Rigdomme blev i
Søns Hænder en levende Sundhedskilde, som forfriskede
eget Liv og alle Deres, som omgave ham. Han søgte
Leilighed til at opfylde de Pligter, hans Fader havde fo
Den gamle Zacharias forsikkrede han en lykkelig og uafh
Alderdom. Den trofaste Olding vilde ikke forlade ham,
fulgte ham til Jylland, hvorhen han drog, saasnart han
bragt sine Sager i Orden. Efter kort Tids Forløb ægted
lykkelige Rudolph sin Pauline, og kjøbte et meget deiligt
i Nærheden af sin Barndoms Hjem. Afvigte Efteraar l
jeg ham der, og glædede mig ved efter mange Aars Fra
at see ham igjen i fuld Nydelse af sin huuslige Lyksalighe
midt i den Virksomhed, hvormed han med ædel Iver ud
Velstand og Lykke blandt sine Undergivne. — Det var just
døgn, da han helligholdt et prægtigt Høstgilde for alle E
Indbyggere. Om Aftenen dandsede man paa en stor
udenfor Hovedbygningens Façade. Dandsepladsen var opl
Lamper, og alle Gjæsterne jublede af Glæde. Efter i noge
at have deeltaget i Dandsen, fjernede jeg mig med Rudolp
Arm i Arm vandrede vi igjen i Nattens Stilhed, som
ofte og i saa forskjellig Stemning havde gjort. Vor S
faldt naturligviis paa hine Dage og deres vidunderlige B
gelser. Netop denne Dag i Aaret, da Efteraars-Solen
Dag og Nat i lige Dele, havde to Gange været saa betydn
fuld for os, og nu oplevede vi den igjen med hinanden p
Maade, der ogsaa havde adskilt denne Dag fra de andre
Eensformighed. Vi vare vandrede gjennem den store, sk

af Efteraarets duftende Urter opfyldte Have, ind i en lille Skov, som begrændsede denne. Underveis havde vi paany, skjøndt som forhen, uden Resultat, afhandlet den gamle Materie om Muligheden af naturligt at kunne forklare hiint Eventyr fra den røde Muur i Kjøbenhavn. Vi bleve Begge ved vor engang fattede Mening. Vi vare imidlertid komne til en Høi, fra hvilken man overſaae Gaarden og den oplyste Dandseplads. Her satte vi os, henrykte over den skjønne Udsigt og Nattens Herlighed. Over os lyste den prægtigste Stjernehimmel; for vore Fødder laae den skjønne, stille Egn; de høie Træer i Lunden og Haven stode i et svagt Gjenskin af de mange Lys og Lamper, som straalede fra den smukke Bygning og den stærkt oplyste Dandseplads. De brogede Figurer hvirvlede sig dernede, og Musikken lød op til os i muntre Toner. Vi sad sammen i den behageligste Stemning. Osman, som havde fulgt os, som den stedse gjorde, sad paa Jorden ved sin Herres Fødder, lagde paa Hundes Viis sit Hoved paa hans Skjød og saae ham ind i Øinene. Rudolph klappede ham og sagde, fortsættende vor Samtale: „Stakkels Osman! kunde du tale, saa vilde maaskee du bedre end nogen Anden dømme i denne gamle Strid, thi ogsaa du har spilt en Rolle i hiin Trylle-Opera." — „Ja," svarede jeg: „det er jo et gammelt Sagn, at Hunde i slige Ting ere mere klarsynede end Mennesker." Rudolph udbrød begeistret: „O, I lyse Stjerner! I Underværker, som hver Nat aabenbare sig for os! Du Jord, som vi tilhøre, og ikke kjende! hvad ere dog alle eders Mirakler mod den Verden, som rører sig i vort eget Indre, og som vi endnu mindre kunne begribe? Kun Lidt har mit menneskelige Øie kunnet skimte af de besynderlige Traade, der have ledet min Skjæbne, men de maae nu kunne forklares, som man vil, jeg har i den korte Tid, hvori disse Begivenheder sammentrængte sig, følt, liidt og gjort Erfaringer i mit eget Bryst for et heelt uendeligt Liv. Ja, feilet har jeg, men bødet har jeg ogsaa, og —

forunderligt! paa Lidenskabernes og Angerens Vei fandt jeg dog Nøglen til mit Livs Lykke." — „Jeg har ofte tænkt," svarede jeg, „at der for os Mennesker ingen anden Vei findes end denne til et i en bedre Forstand nydelsesrigt Liv, og at ingen Psyche naaer Olympen, uden først at være prøvet i Underverdenens Rædsler."

Skrifter

af

rfatteren til „En Hverdags-Historie,“

samlede og udgivne

af

Johan Ludvig Heiberg.

Tolvte Bind.

Kjøbenhavn.

Forlagt af Universitetsboghandler C. A. Reitzel.

Trykt hos Kgl. Hofbogtrykker Bianco Luno.

1851.

[illegible]

Indhold af tolvte Bind.

Side.

Familien Polonius.

(Kjøbenhavns flyvende Post, 1827.)

[illegible]

Første Deel:

Præliminarier.

Første Brev.

Fra en Lieutnant til Redactionen af den flyvende Post.

Til Læseren.

det jeg indrykker nedenstaaende, fra en aldeles ubekjendt Haand med-
Brev, beder jeg den anonyme Forfatter tilgive, at jeg udelader Indled-
, deels da samme ikke vedkommer den egenlige Materie, deels da de
deholdte smigrende Yttringer, ihvor personlig behagelige de end maatte
ig, ikke synes at burde finde Plads i nærværende Blade. At jeg imid-
gjemmer dem i et erkjendtligt Hjerte, derom kan jeg ikke bedre overbe-
:es Forfatter, end ved ufortøvet at efterkomme hans Ønske, gjennem
vende Post at bringe hans Sag for Vedkommendes Øine. At jeg iev-
e har tilladt mig mindste Forandring i Henseende enten til Form eller
terie, vil han selv bedst overbevise sig om. Ønskende hans, efter min
viisning, sanddrue og trohjertige Ord al mulig Held og Lykke, lader
a selv tale sin Sag, fra det Sted af, hvor Beretningen om hans be-
ige Historie begynder.

en 12 Januar 1827.

Redacteuren.

De vil, Høistærede, ved at gjennemlæse disse Blade, see, baade hvor vigtigt det er mig at gjøre Rede for n her omhandlede Sag, som ogsaa hvor aldeles al anden til er mig spærret, da jeg vælger denne, hvor jeg ikke gaae at indlemme Publicum i mit Hjertes Hemmelighed ket (uagtet jeg troer mit Slør, som Anonym, uigjenne ligt) dog er mig meget ubehageligt. En Lykke for Den og et stort Uheld for mig synes mig imidlertid den D heed, at jeg selv indseer, at intet Menneske uden Latter den Tildragelse, der gjør mig ulykkelig; ja jeg tilstaaer selv maa smile, idet jeg herved begynder den med at sp om De har læst Adresseavisen Nr. 1, for dette Aar, lagt Mærke til et Avertissement, aftrykt med udmærkede, ildespaaende Bogstaver, og lydende som følger:

„Svar

til Lieutenanten, som under 16de December sidstl tilsendt en Jomfru et Brev, er forseglet indlagt paa contoret, hvor han uden Betaling kan afhente det."

At disse Linier maae forekomme Enhver varselfulde, frem, men saa Meget er vistnok ogsaa sikkert, at hvor f Gisninger Læserne end maae falde paa i denne Anledn dog ingen Uindviet gjætte den sande Sammenhæng, som ved beder om Tilladelse til, saa kortelig som det staaer Magt, at turde fortælle, ikke blot Dem, Høistærede, n min Villie ogsaa Deres Læsere.

Jeg er eneste Søn af en Godseier i en fra Hovedstaden langtbortliggende Provinds, født paa hans eensomt beliggende Herregaard, og opdragen der af en retskaffen og duelig Hovmester. Min Fortrolighed til denne mig stedse uforglemmelige Mand, hvis Selskab var mig interessantere end nogen Andens, Stedets eensomme Beliggenhed og andre tilfældige Omstændigheder gjorde, at jeg blev voxen, uden at have havt synderlig Omgang med mine Jevnaarige, og kjendte ikke Mere af Verden end min Faders Gods og de faa Familier, der af og til besøgte os, og hvori intet tiltrækkende Væsen befandt sig. Lyst til at flyve lidt ud i Verden vaagnede imidlertid hos mig, især efter at en Fætter fra Hovedstaden, en ung, vittig, dannet Verdensmand, til hvis Fuldkommenheder jeg med Beundring hævede mine Øine, i nogen Tid havde opholdt sig hos os. Min Fader føiede derfor ogsaa min Tilbøielighed, og tillod mig i Selskab med denne unge Mand at gjøre en Reise i Tydskland, men først da jeg et Aars Tid efter var kommen tilbage, og havde opnaaet min myndige Alder, gav han efter for det Ønske, jeg længe havde næret, at søge Tjeneste som Militair, og jeg var saa lykkelig at blive ansat som Lieutenant ved et Regiment i en nærliggende Stad. I den Tid, jeg tilbragte i dette nye Liv mellem mine Kammerater, blev jeg imidlertid ofte greben af den Følelse, at jeg var mere skikket til et reflecterende end til et i Livets Gang rask indgribende, handlende Menneske. Jeg har aldrig kunnet rive mig løs fra en vis Tilbøielighed til Ideer, som ikke ret ville passe i det daglige Liv. Af alt Dette blev jeg snart udreven paa den skrækkeligste Maade, nemlig ved min Moders pludselige Død. Jeg fik, paa min Faders Begjæring, Permission for at tilbringe hele denne Vinter hos ham, men kun meget kort opfyldte jeg den sønlige Pligt at trøste ham i vor fælleds Sorg. Han fulgte sin tro Hustru i Graven efter faa Ugers Forløb. — Jeg følte mig meget ulykkelig. Den eensomme Borg forekom mig utaalelig, min Permission var

langtfra endnu ikke udløben, heller ikke var jeg stemt til at ønske mig tilbage i mine Krigskammeraters muntre Kreds. Yderst velkommen var mig derfor Godsets gamle Inspecteur, da han en Morgen kom til mig, og forestillede mig, hvor nyttigt det vilde være, om jeg foretog mig en Reise til Hovedstaden, for der at fornye min Faders gamle Forbindelser, arrangere adskillige pecuniaire Anliggender, og i Særdeleshed for at udvirke at en Mand, der havde en betydelig Capital staaende i Godset, vilde lade samme staae uopsagt endnu i visse Aar, da det Modsatte vilde være af onde Følger for de Forbedringer, han foreslog mig som nødvendige. Med Glæde greb jeg dette Forslag, og ankom afvigte November til mit Fædrelands Hovedstad, hvis Pragt og Skjønhed fortryllede mig. Min omtalte Fætter, min eneste Ven og Bekjendt i denne fremmede Verden, forskaffede mig et Logis i det Huus, han beboede, og hos denne min nye Mentor hentede jeg Raad i alle mulige Begivenheder. Hos ham erkyndigede jeg mig nu ogsaa om de Folk, med hvilke jeg havde Forretninger, og glemte naturligviis ikke den ovenomtalte Capitalist, som jeg, i Mangel af at kunne sige hans virkelige Navn, vil kalde Hr. Polonius. — „Det er," svarede han, „en meget skikkelig Mand, der først i sine ældre Dage traadte ind i den hellige Ægtestand med en ganske ung Kone. Han har ogsaa til Belønning opnaaet den misundelsesværdige Lykke, at faae en heel Rede fuld af Børn. Jeg har i de sidste Aar ikke været i hans Huus. Det behager mig ikke der, jeg veed ikke selv hvorfor. Hans Kone holdes ellers for meget smuk af Mange, skjøndt ikke af mig, thi jeg er ingen Elsker af en fyldig Skabning, men vil nok bede om en smækker Lilievand for min Deel." Ved at nedskrive Ord til andet denne min Fætters Tale, kan jeg ikke undlade at anføre en Ytring af min gamle Hovmester, at det nemlig sjelden eller aldrig ere de vel overtænkte, med Hensigt udtalte Ord, men de løselig henkastede, ofte i et letsindigt Øieblik let henflyvende

Omskiftelighed, der som en god eller ond Aand gribe ind i Skjæbnens Hjul.

Jeg gik nu ufortøvet til Hr. Polonius Huus. En Tjener, som lukkede mig op, underrettede mig om at Herren var bortreist, og først ventedes hjem i næste Maaned. Imidlertid kom et ungt Fruentimmer gjennem Gangen, nærmede sig den Dør, hvorved jeg stod, og bad mig, med en høflig Bevægelse, meer end med Ord, at træde ind. Ifølge min Vens laconiske Beskrivelse, erkjendte jeg strax i hende Fruen i Huset. Hun bar et lidet Barn paa Armen, og havde to andre, fra tre til fem Aar, ved Siden. Hun var mere stor end lille, temmelig fyldig, men ogsaa i mine Øine overmaade smuk, ja meer end smuk; thi med en Forundring, der betog mig al Samling, saa jeg slet ikke hørte, hvad hun egenlig sagde til mig, saae jeg for mine legemlige Øine, virkeligt og lyslevende, det Ideal, der fra min Barndom havde beskjæftiget min Phantasie. De maa vide, min Herre, hvad der for Dem, som en Digter, vist ikke vil synes latterligt, at der i min Moders Cabinet hang en meget skjøn Copie af den bekjendte Madonna della Sedia, og at dette Billede fra min Barndom havde saaledes fængslet mine Øine og mit Hjerte, at al den Skjønhed, jeg i Kunsten eller Naturen siden har faaet at see, ikke har været istand til at forbunkle denne min første Kjærlighed, og herfra udleder jeg ogsaa, at en ganske ung Moder med sit Barn paa Armen er for mig det Elskværdigste i Skabningen, og denne Periode af det qvindelige Liv den skjønneste. Den unge Dame, der nu stod for mig, lignede min Madonna nære, end Alt hvad jeg hidtil havde seet. Dette friske, jomfrueige Ansigt, forenet med denne moderlige Fyldighed, dette Udtryk f Blufærdighed, forenet med en Moders og Huusmoders stille Værdighed, Alting indtil det glatte Haar over den hvide Pande, g det brogede Shawl, der halv indhyllede baade hende og Baret, bidrog til hendes Lighed med mit Ideal. Af vor korte, af

enkelte Repliker bestaaende Samtale vil jeg Intet anføre; kun maa jeg tilføie, at hun udtrykte sig med en Anstand, der syntes mig at passe til hendes Udseende. Jeg havde ikke naaet mit Værelse, førend jeg havde tilstaaet for mig selv, at jeg var inderlig forelsket; men denne Kjærlighed for et Ideal, for en af sine Børn omgiven Moder, var (her tager jeg igjen min Tilflugt til Deres Følelse som Digter) af en saa aandelig Natur, at den ikke burde kaldes Kjærlighed, men snarere Tilbedelse. Et Helgenskin omgav denne min Madonnas Hoved.

Imidlertid vilde Ulykken, at min Forvalter fik det fortvivlede Indfald, med en beqvem Skibsleilighed og gunstig Vind at sende mig nogle Producter fra mit Gods: noget sjeldent Vildt, nogle udsøgte, skjønne Frugter og deslige. Jeg troede nu, ikke at kunne gjøre bedre, end paa Riddermaneer at lægge dette Jagtbytte og disse hesperiske Æbler for min Gudindes Fødder. Det kunde jeg nu ogsaa gjerne have gjort; men nu indskjød mig den Onde (thi kun fra denne Arvefiende kan slige Indskydelser komme) at ledsage disse Foræringer med nogle Linier, hvori min ovenomtalte Tilbedelse just ikke udtalte sig, men dog lod sig ane. — Faa Dage efter modtog jeg en meget høflig Billet, hvori Fru Polonius, beklagende sin Mands Fraværelse, udbad sig mit Selskab ved en ganske liden, kun af mine egne Gaver bestaaende Souper. Beruset af Glæde iilte jeg til den bestemte Time derhen. Den samme Tjener lukkede mig ind, den samme Salsdør aabnede sig for mig. Jeg traadte ind og — O Høistærede! ingen Lignelser, ingen Ord formaae at beskrive min Bestyrtelse. En forhen useet, meget før og fyldig, overmaade ziirlig pyntet, ikke ung, men endnu smuk Dame kom mig imøde, og modtog mig som Fruen i Huset, beklagede at hendes Mand endnu ikke var kommen hjem, nævnede, at kun hendes Børn havde havt den Ære at see mig, o. s. v., hvorved et Lys begyndte at opgaae for mig, der betog mig Syn og Hørelse. Om Theebordet

saa endnu et Par Damer og Herrer, og — o Himmel! — i en Krog af Stuen sad ved et lille Bord, mellem nogle større Børn end dem, jeg ved mit første Besøg havde seet, min Tilbedede i en simpel, barnlig Dragt, med Bøger ved Siden, skrivende — som det lod til — en Stiil- eller Skriveøvelse, ganske stille, ubemærket, uden at Nogen værdigede hende mindste Opmærksomhed. Ved den første Pause, som snart indfandt sig i Theebords-Konversationen, reiste jeg mig, og gik hen, for at tale til hende; men hun forundte mig neppe et Øiekast, og svarede kun i afmaalte, enkelte Ord. Fruen af Huset kaldte mig ogsaa strax tilbage, og sagde: „De er altfor god, det er ikke Brug her i Huset, at Børnene tage Deel i Samtalen." — „Børnene!" udbrød jeg: „dertil regner De dog ikke Deres Frøken Datter?" — „Jo det gjør jeg tilvisse! det er kun en lille Pige, som endnu ikke har begyndt at gaae til Præsten." — Jeg troede at komme. — En af de fremmede Damer begyndte nu: „Hvor gammel er vel nu Lydia? Skal hun ikke staae til Confirmation til Paaske?" — „Jo, hun skulde vel, hun bliver rigtignok sytten Aar til Februar, men jo længere de kunne være Børn, jo bedre, synes mig, det er." — Theen med Tilbehør blev nu baaren ind, medens Herrerne gik op og ned i Salen. Lydia nærmede sig, tog Presenteerbakken, og bar den omkring. Baade Damer og Herrer behandlede hende med den største Nonchalance. — „Lille Lydia! bring mig en Skammel," raabte en Dame. „Kom hid til mig, min Tøs!" sagde en anden. Herrerne sagde Du til hende, og En af dem fordristede sig endogsaa — horribile dictu — til at kysse hendes Rosenkind. — Jeg forbigaaer med Taushed det Øvrige af denne marterfulde Aften, det usigelig kjedsommelige Aftenbord, hvorpaa mine — af mit ganske Hjerte til Blocksbjerg ønskede — Foræringer paraderede, og hvor min Sundhed blev drukken, uden at Nogen tænkte paa at byde min Elskede en Draabe, for at deeltage i Toasten og derved krydre mig det

bedste Bæger. Hun sad ved Bord=Enden mellem sine to ældste Brødre, eller rettere sagt, hun sad der ikke, men opvartede ved Bordet tilligemed Tjeneren, og intet Menneske viste hende derved mere Opmærksomhed end ham. Det Allerbesynderligste var, at hun selv aldeles ikke syntes at føle de Ydmygelser, som gjennemborede mit Hjerte. Den hele følgende Nat lukkede jeg ikke et Øie. Mit skjønne Ideal var tilintetgjort. Den unge Moder, der fortryllede mig, var bleven til en junonisk Figur af en Pige, der med Vold og Magt skulde passere for et Barn. Ganske aabenhjertigt, som det sømmer sig en Mand af Ære, tilstaaer jeg mine Følelser. Jeg kunde ikke komme til mig selv af Forundring over denne nye kjøbenhavnske Mode, at lade Døttre uconfirmerede, indtil de have opnaaet den Alder, da deres Mødre og Bedstemødre ofte vare Hustruer og Mødre, hvilket deres Udseende ogsaa tidt kan forføre Fremmede til at ansee dem for. „Hvor bliver nu," sagde jeg til mig selv, „det yndige Skuespil af disse halv udsprungne Roser, denne opvoxende Ungdom, der paa Overgangen fra Barn til Voxen begynder sit Liv i Verden med at indvie det i Herrens Tempel, og modtager Religionens Lærdomme i et af jordiske Sorger og Lidenskaber uberørt Hjerte?" — Jeg vil ikke trætte Dem med mine Betragtninger, jeg kunde skrive en heel Bog om det Urimelige, ja Umoralske i denne Mode, men jeg vil holde mig til min egen flaue Historie, og blot sige Dem, at efter nogle Dages piinlige Stemning maatte dog hiin Aftens ubehagelige Indtryk vige for Tanken om Lydias Skjønhed og Yndighed. Den Glæde, jeg dog følte over at vide hende fri og ugift, og altsaa turde haabe at see denne Madonna som min egen unge Kone, forvandlede pludselig min sværmeriske Tilbedelse til en lidenskabelig Kjærlighed, saameget mere som den Fornedrelsestilstand, hvori jeg havde seet hende, indgav mig en brændende Længsel efter at omgive hende med Ære og udvortes Glands. Jeg besluttede at anholde om hende hos hendes Forældre; dog

meente jeg i alle Tilfælde først at burde henvende mig til hende selv. Jeg erindrede mig den kolde Modtagelse, jeg hiin Aften havde mødt hos hende, og besluttede derfor, skriftlig at underrette hende om mine Hensigter. Jeg berørte kun kortelig min Feiltagelse, og stræbte i alfald at undvige Vidtløftighed, som jeg troede overflødig.

Med mit Brev i Lommen aflagde jeg nu et Par Besøg hos Fru Polonius, uden dog nogensinde at kunne finde Leilighed til at afgive det. Første Juledag var jeg endelig saa lykkelig at møde Lydia i den samme Gang, hvor jeg først havde seet hende. Jeg tog Mod til mig, og leverede hende Brevet, som hun modtog, uden at sige et eneste Ord. Nu forløb en lang Uge, uden at jeg hørte det Mindste fra det Poloniske Huus. Helligdagene med deres Ferier berøvede mig Haabet om at møde hende paa hendes Skoleveie, og hjemme var jeg kjed af at see hende sidde uden Mæle og Bevægelse. Endelig hørte jeg, at Herr Polonius var kommen tilbage, og vilde just gaae til ham samme Formiddag, som det før omtalte Avertissement i den mig uforglemmelige Adresseavis førte mig med flyvende Fart til Fodpostcontoret, hvor jeg modtog et Brev fra Herr Polonius, hvori han i de haardeste Udtryk bebreidede mig, i hans Fraværelse at have indsneget mig i hans Huus for at forføre hans Kone og et uskyldigt Barn, der endnu ikke er confirmeret; beder mig, aldrig at sætte min Fod inden hans Døre, og for at afbryde al Forbindelse med mig, opsiger mig den Capital, han har staaende i mit Gods.

Jeg vil skaane Dem, Høistærede, for Beskrivelsen af det Raseri, som overfaldt mig ved Læsningen af disse Linier, og de overilede Beslutninger, det indgav mig. Til Lykke traf min Fætter mig i denne Paroxysme. For første Gang betroede jeg ham mit Eventyr, og uagtet det var ham en ny Kilde til Bonmots og satiriske Indfald, lykkedes det dog hans Koldblodighed,

hans klare Forstand og broderlige Venskab at føre mig til Fornuft, og berolige mig. „Det Hele er dog kun en Misforstaaelse," sagde han: „Jeg kjender Herr Polonius, det er virkelig en brav Mand; man har ført ham bag Lyset. Jeg staaer mig jo sagtens ilde der i Huset, men jeg vil dog strax gaae derhen, og see at tale fornuftigt med Manden." Han var virkelig saa god at gaae derhen, men blev ikke indladt. Om Aftenen gik han paany, men havde samme Skjæbne. Vi bleve nu enige om at jeg skulde skrive til Hr. Polonius; hvilket jeg næste Morgen iværksatte, men fik inden Middag mit Brev ubrudt tilbage. Samme Eftermiddag skrev jeg til hans Frue, og brugte den Forsigtighed at lade min Fætters Tjener skrive Udskriften paa Brevet. Neppe en Time efter fik jeg det, revet i tusinde Stykker, tilbage i en Convolut. Næste Morgen, da min Fætter og jeg sad sammen, bankede det paa Døren, og en lille Dreng bragte mig en Billet, til min Forundring fra Lydia, af følgende Indhold:

„Ved Hjelp af en Veninde sender jeg Dem paa tredie Haand dette Brev, for at sige Dem, at De ikke maa troe, at jeg er Skyld i det uhøflige Brev, thi jeg har ikke viist Deres Brev til Nogen, men min Moder har fundet det i mine Gjemmer. Forresten troer jeg ikke paa Deres Kjærlighed, siden De har kunnet see mig med saa uforbeelagtige Øine, at De har anseet mig, der er et ungt Barn, for min egen og mine mange Søskendes Moder."

Disse Linier syntes mig dog at indeholde en Trøst, og gjorde mig en Forklaring dobbelt vigtig. Men hvorledes? Her vare gode Raad dyre. Min Fætter har den ominøse Adresseavis hos sig, som en Curiositet. Medens jeg læste Lydias Billet, sad han og studerede i Avisen; med Eet udbrød han: „I Sandhed! det er klart, at en Ægteskabsdjævel har svævet over dette Nr. 1 af Adresseavisen. Paa første Side klager en tydsk Turteldue over den Verletzer frommer Herzen, over die Wunden,

die nie heilen in zarter Brust, og Dette synes at være en passende Prolog til det Sørgespil i tre Acter som denne Adresseavis opfører. I den første Act klager en ulykkelig Ægtemand over, at hans Kone ulovligen er bortgaaet fra ham og tre smaa Børn; i den anden advarer en Ægteherre mod at betroe hans Kone Noget, under nogetsomhelst Foregivende, da den Fuldmagt, han selv har givet hende, ingen Lovskraft har; og nu kommer i den tredie den græsselige Catastrophe med den ulykkelige Lieutenant, der har begaaet den uhørte Misgjerning at sende et Brev til en Jomfru. Du skulde," vedblev han, „sætte din Historie i Adresseavisen, der lader til paa sine gamle Dage at være bleven en Postillon d'amour. Apropos af Postillon d'amour: med Kjøbenhavns flyvende Post kunde du flyve lige ind i Huset, thi dette Blad holder Herr Polonius, det har jeg erfaret i denne Morgenstund, da jeg selv var henne for at tegne mig blandt dets Subscribenter." — Atter dennegang gjorde hans let henkastede Ord Udslaget. Jeg besluttede at gjøre det, og har anvendt denne Nat for at sætte min Beslutning iværk. Jeg haaber, at Sandheden, der har sit eget Præg, vil tale min Sag, først hos Dem, Høistærede, saa at De føier mig i min indstændige Begjæring, og indrykker Dette i Deres Blad, og derpaa hos Herr og Fru Polonius og hos min elskede Lydia. Disse Personer, der ene kunne vide, af hvem og til hvem her tales, beder jeg upartisk at overveie mine Ord. Jeg anholder herved formelig om min Lydias Haand hos hende selv og hendes Forældre. Om faa Dage vil jeg reise til mit Gods, og ikke komme til Kjøbenhavn førend efter Paaske, naar Lydia er confirmeret, saameget mere som jeg ikke har mindste Lyst til at see hende staae paa Kirkegulvet som et Confirmationsbarn. Jeg beder hendes Forældre tillade, at vi da ufortøvet maae holde Bryllup, at jeg kan føre min unge Kone til mit Fædrenegods. Jeg forlanger ingen Medgift, intet Udstyr; jeg behøver ingen af Delene, og for end

ydermere at fjerne hver Mistanke om Egennytte, modtager jeg herved uden Indvending Herr Polonius Opsigelse af hans Capital, og har allerede fundet en anden Udvei, saa hans Penge til rette Tid skulle være til hans Ordre. Forresten lover jeg ham alle de Pligters Opfyldelse, som en Fader kan fordre af den Mand, til hvem han giver sin Datter, og som hans yngre Børn kan fordre af den ældre Broder, om hans talrige Familie nogensinde skulde behøve en trofast Støtte.

Og nu maa jeg ende dette Brev, som jeg begyndte det, med at anbefale min Sag til den flyvende Post, eller rettere dens Redacteur, og underskriver mig for denne Gang, om end ikke med mit virkelige Navn, saa dog i min virkelige Egenskab af Deres ganske hengivne og forbundne Ven.

P. S. Endnu een Bøn har jeg til Dem. Skulde mig ubekjendte Hensyn forbyde Dem at indrykke Ovenstaaende, saa beder jeg Dem, som en Mand af Ære, at tilintetgjøre mit Manuscript, og bevare min Hemmelighed. — Selv om De viser mig den Velgjerning at forunde mit Manuscript en Plads i Deres Blad, beder jeg paa det Indstændigste at tilintetgjøre det, saasnart det er afbenyttet. Tilgiv de mange Forandringer og Tilsætninger i min Skrift. Min Sindsstemning og mit natlige Hastværk maae undskylde dem.

Andet Brev.

Fra Herr Polonius til Redactionen af den flyvende Post.

Kjøbenhavn den 16 Januari 1827.

Min Hr. flyvende Post, eller hvad jeg maa titulere Dem!

Da jeg ikke har den Ære at kjende Dem, men jeg har tegnet mig for Deres Blad i en god Hensigt, for at opmuntre mig og min Familie, er jeg bleven meget forundret, og sandt at sige choqueret over, at De har villet indrykke det Brev fra Lieutenanten. Thi uagtet han ikke har nævnet mit Navn eller min Stand, saa veed dog enhver Fornuftig, at Forsynet har viselig indrettet Alt saaledes, at alt Det, som skeer i Mørket, tilsidst kommer for Lyset, og at denne By er saa fuld af Klaffer og Bagvaskelse, at det ikke vil vare længe, førend jeg og min Familie vil være i Alles Munde, og jeg seer mig derfor nødt til at bekjendtgjøre Dette om Sagens sande Sammenhæng. Jeg sender det til Deres Blad, da Lieutenantens er blevet indrykket der; og om De er uden Partiskhed, og vil vise Dem oprigtig, saa vil De vel ikke nægte, ogsaa at indrykke dette Svar fra en anseet og agtet Medborger, som aldrig Nogen tilforn har understaaet sig at blamere, da han stedse har viist en reel Behandling, og ikke stødt an mod Guds eller Kongens Forordninger. Sagen er nu korteligen denne: Jeg har Intet med Lieutenanten at bestille, eller kjender det Mindste til hans Væsen eller Gjerninger. Men han kjendes bedst af hans Handlinger. Hans salig Fader var min meget gode Ven, og var en oplyst og retskaffen Mand,

og hans Gods er et meget godt Gods, derpaa er Intet at sige: og derfor havde jeg i sin Tid Intet imod at sætte mine Penge deri, men nu vil jeg have dem udbetalte til den, ifølge hans salig Faders og min Bestemmelse, fastsatte Tid, hvilket jeg paa lovlig Maade nu har gjort, som jeg, i mit paa Fodposten indlagte Brev, har preveneret ham om. Og vil han vide, hvorfor jeg har lagt Brevet ind paa Fodposten, og ikke sendt det til hans Logis, saa vil jeg sige ham, det var fordi jeg har forbudet min Kone og mine Børn at maatte sende enten Tjeneren eller ellers Nogen til det Huus, hvor han boer hos sin liderlige Fætter, paa hvem baade jeg og min Kone er endnu mere fornærmet end paa ham, thi dette slette Menneske har for nogle Aar siden været flere Gange buden i vort Huus, og har nydt Godt der i Selskab med mange Andre, men har betalt os derfor med at skumle over os, da der sidder en meget giftig og ond Mund paa ham. Han behøver ikke at spotte over mit Huus eller min Kone; thi han bliver vel aldrig værdig til at faae saa smukt et Huus eller saa dydig en Kone; thi da hun, som han siger, er en ung Kone, der har giftet sig med mig i mine ældre Dage, da jeg kunde ernære en Kone, og før vilde jeg ikke tænke paa at gifte mig, saa har hun altid opført sig, saa Englene i Himlen maatte glæde sig derover. Men da hun er meget poleert og artig, bad hun Lieutenanten i sit Huus, da jeg havde kjendt hans salig Fader; men hans Brev til hende, der kun var meget kort og med umodens Talemaader, som jeg ikke giver mig af med, sagde hun selv til mig, var et Slags Kjærligheds-Brev, og skyede mig det, tilligemed det hun havde fundet i min Datters Commode, og som var godt at forstaae, og bad mig med grædende Taarer at vise den Karl Vinterveien, som man siger. — At min Datter har skrevet ham til og sendt ham det med den smaa Dreng, som jeg nok kan gjætte, er jo meget tungt for os som Forældre, men vi trøste os med, at hun ikke er den første Pige, der har været

aa gale Veie, og siden er bleven en brav Kone. Hvad nu ydia angaaer, saa skal hun staae til Paaske, enten Lieutenanten il see det eller ikke; men om vi kan finde et skikkeligt Sted til ende, skal hun ud paa Landet og staae derude. Men saasnart un er confirmeret, skal hun forloves, men ikke med Lieutenanten, en med en brav ung Mand, som jeg har givet mit Ord, og om er en smuk Mand, som Ingen kan udsætte Noget paa. Han ar rigtig nok ikke saadant et godt Gods som Lieutenanten, men vad spørger jeg om Gods og Guld, naar jeg er vel tilfreds? g han er ogsaa formuende desuden; hvilket Hr. Lieutenanten nu an vide til sin Efterretning. Og hvad hans Fætter angaaer, aa beder jeg, at han aldrig vil lade sig see for mig eller Mine. an er godt bekjendt her i Kjøbenhavn, og man veed godt hans Veie og hans Levnet, for Exempel hvorledes han i een Aften ar tabt 80 Rbdlr. i Spil i et fornemt Selskab; og han troer maaskee ikke, jeg veed, at han gjorde Couren til min Søsterdatter Clara, da hun var Pige, men som uagtet hun var en af de elligste Piger i Landet og sin egen Herre, da Forældrene vare egge døde og hun var hos sin Tante, der ogsaa var min salig søster, og som i al Deel lod hende have sin egen Villie, saa ilde hun dog ikke enten eie eller have ham, eller nogen af de ndre unge Cavalerer, men vilde par force have en Mand der ar sine tyve til tre eller fire og tyve Aar ældre end hun, og ed hvem hun lever som i Paradiis, og er bleven en fornem g en lykkelig Kone. Seer han, jeg veed ogsaa, hvor reent desperat han var, da det kom op at hun var forlovet, saa hans illig Fader vilde søge om at faae ham ud af Landet, med en Minister, som gik til Paris eller London eller hvor det var, men a forlangte hun da at faae en Samtale med ham, og hvad un da har sagt til ham, saa gik han da i sig selv, og lod sig et gefalle. — See, alt Dette skriver jeg, for at han skal see, vor godt jeg veed Besked, og jeg har det Brev om hele Gif-

termaalet, som min Søsterdatter den Gang skrev til sin Tant herfra Kjøbenhavn, hvor hun var. Det har jeg arvet efter min salig Søster, og dersom han blander sig meer i Det, der ikk kommer ham ved, skal jeg forsikkre ham, at jeg vil indrykke de Brev her i Bladet, den flyvende Post, hvorover han ikke ska glæde sig. — Og for nu at gjøre en Ende paa alle Ting, sa har min Kone og jeg sat os fore, at vi slet ingen Breve vi tage imod fra nogen Menneske, førend Alting er forbi med vo Datter, og hun er gift og hjemfaren, og for at slippe alt Pla geri baade af den Ene og den Anden. Vi bekjendtgjøre derfo for alle vore Venner og vor Familie, at vi bede Dem, der hav Noget at tale med os, at de selv vilde behage at gjøre os den Ære at umage dem til os, og at de af vore ærede Venner, som ere fraværende fra Byen, vilde behage at sende En i deres Sted, thi vi have bestemt, at alle Breve, der ikke handle om mine Forretninger som Mand, da jeg fremfor alt maa passe min Em bedsstilling, eller om Pengesager, dem slaae vi strax i en Con volut, og lægge dem ind paa Fodpostcontoret.

Og nu, Hr. flyvende Post, eller hvad De er, jeg forsikkrer Dem, at jeg ikke har Noget imod Dem, naar De nu vil ind rykke Dette for mig, thi saa seer jeg, at De er en oprigtig og sanddru Mand, der er upartisk mod Enhver.

Da jeg ikke formener, at det Navn Polonius betyder noget Ondt, saa kalder jeg mig her i Bladet dermed, da De nok kan tænke, at jeg, som en anseet Mand, ikke vil sætte mit eget, men jeg underskriver mig derfor

Deres tjenstvillige
Polonius.

Tredie Brev.

Fra Lieutenantens Fætter til Herr Polonius.

Kjøbenhavn den 24 Januar 1827.

Høistærede!

Deres Skrivelse af 16de dennes behøvede jeg vel, med Hensyn paa Publicum, ikke at tage mig nær, ihvor nærgaaende den forresten monne være, ihvor ziirlige end de Tillægsord ere, hvormed De har beæret min ringe Person. Thi Publicum staaer nok allerede (Tak være Deres omtalte Skrivelse) i den Formening, at hele Correspondancen om Dem, Deres Frue, Deres Datter, min Fætter Lieutenanten, og mig selv, er en opspunden Historie, saa usandsynligt forekommer det, at en Mand af det høiere Selskab, en Mand som fører et stort Huus her i Byen, og samler deri en Kreds af Mennesker, hvis Dannelse af og til dog maatte reflectere en enkelt Straale paa ham selv, at en saadan Mand — siger jeg — skulde i Aaret 1827, efter at Culturen dog er bleven temmelig udbredt, efter alle de Forbedringer, som ere foretagne i Opdragelsesvæsenet, efter at vi i syv til otte Aar have havt indbyrdes Underviisning, 2c. 2c.; at — siger jeg endelig — en saadan Mand til en saadan Tid skulde kunne skrive et saadant Brev som det i Flyveposten indrykkede, eller — hvis han virkelig havde skrevet det — faae Tilladelse af sin Kone til at lade det trykke. At Deres Frue er, som De siger, en dydig Kone, er Noget, som Ingen, ei engang De selv, veed bedre end jeg, og det veed jeg ogsaa meget vel, at jeg aldrig bliver værdig til at faae hendes Lige; jeg ønsker overalt ikke, at det i Ægteskabet maa gaae mig efter Fortjeneste, men efter Naade, og troer,

at Enhver, som gjør større Pretensioner, end disse, bliver en maadelig Ægtemand. Men ifald en Kones Dyd bestaaer i at rette sig efter sin Mands Ønsker, saa er det vist, at Dyden har sin Grændse, og at Deres Frue virkelig har overtraadt denne Grændse, dersom hun af Føielighed imod Dem har samtykket i Deres Brevs Offentliggjørelse. Men nagtet jeg nu, som sagt, meer end Nogen, er overbeviist om hendes Dyd, saa troer jeg dog ikke, at denne staaer i nogen Forbindelse enten med min Fætters Eventyr, eller med Deres meget ærede Skrivelse, hvis man ikke vil antage, at Vreden, som jo ogsaa hos ædle Gemytter er en Dyd, har opflammet Deres Frue til ikke at gjøre Brug af sin sædvanlige Autoritet. Men i nærværende Tilfælde troer jeg virkelig, at Deres Frues Vrede, eller med andre Ord hendes Dyd, har mere skadet end gavnet hende og Dem; med mindre hun skulde spille saa fiint Spil, at hun, for at neddysse den hele Historie, og berøve den al Troværdighed, har planmæssigen tilskyndet Dem til at lade Deres mageløse Brev trykke — et værdigt Appendix til Reisers samtlige Skrifter. Men seer De, Høistærede, just af denne Grund er det mig umuligt at tie; thi hvor man spiller fiint Spil, der er jeg gjerne med; og det vil ikke forundre Dem, at netop jeg, hvem De jo har characteriseret som en Spillefugl, ogsaa sidder med nogle Trumfer paa Haanden. Desuden vilde det være Uret mod min nu bortreiste Fætter, der neppe veed Noget om det Svar, der er kommet paa hans Brev, om jeg ikke, som hans Fortrolige i denne Sag, søgte at vedligeholde Publicums Tillid til Sandheden af hans Ord, og deraf følgende Interesse for hans Sag. Hvem veed, hvortil denne Publicitet engang i Tiden vil kunne nytte ham just i dette Anliggende? Imidlertid har jeg dog isinde at underrette ham om det Indtrufne, og iøvrigt udføre alle hans Ønsker og Befalinger, denne Sag vedkommende, forsaavidt det maatte staae i min Magt.

Saaledes kunde jeg da indtil videre lade det beroe ved hvad
eg allerede har sagt. Men De har i høi Grad opvakt min
forundring ved at lade mig forstaae, at De meget godt veed,
t jeg engang gjorde Cour til Deres Søsterdatter Clara. Jeg
lstaaer, at jeg aldrig havde troet Dem istand til at have mindste
lys derom, thi Courtoisie er just ikke Det, som en Ægtemand
leier at være særdeles klog paa; og især havde jeg ikke tiltroet
)em dette Talent. Jeg nødes derfor til at troe, at Deres Frue,
r sikkert har et skarpere Syn, atter er Den, som har aabnet
eres Øine, og spillet sit fine Spil; thi jeg kan virkelig ikke
ntage, at det omtalte arvede Brev fra Deres Søsterdatter til
ndes nu afdøde Tante skulde have givet Dem betydelige Oplys-
nger, denne Sag betræffende. Hvorom Alting er, saa skal jeg
'e nægte, at Deres Trudsel, at lade dette Brev trykke, er saa
ngt fra at indjage mig Skræk, at jeg, for at komme til at
se dette mig i Sandhed dyrebare Document, endog med For-
ielse skulde læse det trykt, forudsat at De virkelig havde meent
oget med denne Trudsel, der i det Høieste kan være god nok
at skræmme Børn med, og forudsat fremfor Alt; at Deres
ues Dyd skulde tillade Dem Offentliggjørelsen deraf. Med
ndre Uleilighed vil De, eftersom De frygter for at sende Tje-
en ind i min Bopæls, som man skulde troe, smitsomme At-
sphære, kunne indlægge det omtalte Brev, der dog neppe har
teresse for Publicum, paa Fodpostcontoret, som jo allerede
es at være blevet Deres eget Contor, forstaaer sig, under min
resse, ifald Deres Haand kan beqvemme sig til at skrive den.

I Forventning af Deres behagelige Svar har jeg den Ære
underskrive mig

Deres tilkommende Svigersøns
Fætter.

Anden Deel:

Claras Skriftemaal.

(Affattet i et Brev til hendes Tante Sophie.)*)

Til Læseren.

Allerede for flere Dage siden modtog jeg dette Manuscript, som jeg formedelst Mangel paa Plads ikke har kunnet indrykke før, ledsaget med en Skrivelse fra Herr Polonius, som han vel neppe har Noget imod at jeg udelader, da den ikke kan interessere Læserne. Herr Polonius vil see, at jeg ikke misbruger den Tillid, han har viist mig, ved at tilstille mig Claras egenhændige Brev med de deri forekommende virkelige Navne af alle i denne Begivenhed optrædende Personer. Jeg har troet at gjøre alle Disse, og deriblandt Herr Polonius selv, en Tjeneste, ved at sætte fingerede Navne for de virkelige, og har dertil betjent mig af Navnene i Shakspeares Hamlet, eftersom Lieutenanten har gjort Begyndelsen med denne Terminologie.

Den 9 Februar 1827.

Redacteuren.

Kjøbenhavn den 3 Juni 1823.

Kjæreste Tante! elskede Veninde! dyrebare Moder! Der er intet Navn saa sødt, saa helligt, at jo mit Hjerte giver dig det. Hvad du har været og er for den fader- og moderløse Pige,

---

*) Successiv indrykket i den flyvende Post, fra 9 Februar til 5 Marts 1827.

vorledes jeg skylder dig Alt, hvor herlig du staaer for min
Sjæls Øine — alt Dette, som ingen Ord kan udtrykke, er mig
dette Øieblik saa klart, saa levende. — Jeg synes, idet jeg
river Dette, at du fæster dine kjære, gjennemtrængende Øine paa
ig, og siger: „Hvorledes er det fat, min Clara? Du har Noget
t sige mig! tal rolig?“ — Ja, jeg har Meget at sige dig,
g jeg vil ogsaa tale rolig. — Du veed hvad jeg vil sige! Kan
u tilgive mig? Jeg omfavner dine Knæe, elskede Moder, tilgiv!
in Clara har vovet at bestemme sin Skjæbne uden at oppebie
it Samtykke. Dog, det veed jeg jo, du giver mig. Staaer
et ikke desuden i dit sidste Brev? Du skriver: „Jeg har nu
igt min Mening, og vil ende med disse Ord: jeg kjender min
Clara; og hvad hun anseer for sin Lykke, det har mit Sam-
tykke.“ — Men bedste Veninde! dit Samtykke er mig ikke nok.
Dit Bifald, din Tilfredshed er nødvendig til min Rolighed, og
g var ogsaa langt fra at have isinde at gjøre det afgjørende
Skridt, uden først at have udøst mit Hjerte for dig, og — hvad
g haaber idag at kunne gjøre — faaet dig til at indsee, at
g ikke er bedaaret, forblindet, som du synes at befrygte, men
jeg, i meer end et Aar, i Smerte, i Glæde „har raadført
ig med Gud i Himlen, med mit eget Hjerte“ og i mit Sind
ed dig, som ene er mig — i denne Forstand — „Slægt og
enner.“ — Jeg havde ikke isinde, siger jeg, saaledes egen-
rgtig at bortgive mit Liv, som har alt sit Værd fra din Haand,
en det er kommet saaledes af sig selv, uden min Villie. Lad
ig have Lov at fortælle dig Alting fra først til sidst! Lad mig
restille mig, at jeg sidder, som i fordums gode Dage, for dine
ødder paa min blaa Skammel, at du sidder i din Lænestol ved
aminen, at jeg seer dit milde Ansigt ved dens muntre Lue,
edens jeg, med mine Arme støttet paa dine Knæe, udøser alle
ine Tanker for dig, skrifter Alting, indtil det Mindste, som jeg
id pleiede; og da er jeg ogsaa vis paa, at du forstaaer mig,

som du stedse gjorde. Jeg føler mig allerede let ved den blotte Tanke om at skrifte for dig, og synes nu at det slet ikke mere ængster mig at sige dig, hvad du alt har gjættet: jeg har trolovet mig med Horatio, jeg elsker ham saa høit, jeg har ikke kunnet lade det være. For første Gang har jeg handlet tiltrods for dine Advarsler, men det kommer af den indvortes Overbeviisning, at du ikke vilde advare mig, om du med egne Oine havde fulgt mig; at du ikke vilde sige: „Naar en Pige paa 20 Aar ægter en Mand paa 49, da kalder jeg Dette en virkelig Mesalliance, og denne min Mening er ikke grundet i menneskelige Fordomme, men i Naturen selv." — Lær først at kjende Horatio, hør først din Clara, førend du dømmer os! — Det er de Andre, det er Tante Polonius, og desværre! det er vel endogsaa min Søster, som i deres Breve have forebragt dig Ting, som du kun af min Mund skulde hørt. Du veed, jeg vilde vendt tilbage til dig i dette Foraar, og da havde jeg glædet mig til at skulle aabenbare dig Alt hvad jeg havde tænkt, sagt og gjort i disse næsten to Aar, da jeg mod min Villie har levet adskilt fra dig. I mine Breve har jeg kun løselig antydet mangen Begivenhed, hvis rette Betydning for mig du først nu vil erfare; men af mange Grunde, som du tildeels selv veed eller vil gjætte, har jeg gjemt det Væsenligste til vor mundtlige Samtale. Min Kjærlighed til Horatio har jeg ikke skjult for dig, men jeg troede mig forsmaaet, og mit stakkels sønderrevne Hjerte kunde derfor ikke finde Ord til at forklare dig de nærmere Omstændigheder. Først naar jeg saae dig igjen, naar jeg igjen sad paa min Skammel ved dine Fødder, da, tænkte jeg, vilde jeg udbryde i Klager og finde Lægedom hos dig for hver en Sjælesygdom. Nu er Alting anderledes, nu kan jeg aande frit og tale. Tillad mig nu at fortælle dig Alting, og bliv ikke kjed af mig, om jeg siger Ting, som ere dig ligesaa bekjendte, som de ere mig. Det er mig ikke muligt at begynde mit Skriftemaal senere end fra

den Tid, da jeg forlod min trygge Havn, dit kjære Huus, hvor jeg var opvoxet i Kjærlighed og Lyksalighed.

Ja det var første Gang at jeg følte mig ulykkelig, den Dag da du sagde til mig, at du havde faaet Brev fra Augusta, at hun ønskede at hendes yngre Søster, som hun neppe havde seet og slet ikke kjendte, maatte opholde sig en Tidlang i hendes Huus; at du samtykkede i hendes Ønske, og vilde at jeg skulde tilbringe et Aar i Kjøbenhavn. Jeg fortvivlede, jeg kunde ikke tænke mig at leve langt fra dig. Min Søster var mig fremmed, jeg havde kun seet hende staae Brud og ved de paa hendes Bryllup følgende Festligheder. Det var syv Aar siden; jeg var dengang kun elleve Aar; hendes Skjønhed, hendes prægtige Klæder, det hele korte Ophold med dig i Kjøbenhavn, svævede dunkelt for min Indbildning, som en længst forsvunden Drøm, der nu mere ængstede end tiltrak mig. Erindrer du, hvorledes min Graad og mine Klager bleve afbrudte ved en heel Skare af Godsets Folk, som med Forvalteren i Spidsen bade om at komme ind for at vise dig noget Mærkeligt? Og at de derpaa kom med den store, vidunderlige Ugle, som i den stærke Storm om Natten var falden ned i den store Lade, og som den gamle Christen Jensen ikke, skulde brændes levende, da han paastod, det var ingen naturlig Ugle? Jeg kan endnu see det stakkels Dyr, der saae saa ulykkeligt ud, og lukkede sine Øine for det saarende Dagslys. Da du befalede, at den, langt fra at brændes, skulde sættes ud i det høie Egetræ, hvor de sagde, den havde sin Rede, tænkte jeg: „den er lykkeligere end jeg,“ og brast hæftig i Graad. Den gamle ærværdige Præst, som just var kommen med hele Skaren, gik efter mig hen til Vinduet, hvor jeg søgte at skjule mig, og bestormede mig med venlige Spørgsmaal, uden at jeg kunde svare. Da vi bleve ene med ham, fortalte du ham Grunden til min Sorg, og han syntes at være paa min Side; da sagde du: Nei min kjære, gamle Ven! det er ikke for at føie Augusta,

som jeg hverken kjender eller synderlig elsker, nei det er af Kjærlighed til min Clara, at jeg har besluttet at udholde den Sorg at leve et heelt Aar uden hende. Det er sandt hvad De siger, at jeg ikke kjender de Hænder, i hvilke jeg betroer min kjæreste Skat, men" — tilføiede du, og sluttede mig i dine Arme — „men jeg kjender denne Skat, der har forsonet mig med Livet, overgaaet mine Forventninger, erstattet mig Tabet af mine egne Børn. Det har du, min Clara! du er al min Rigdom paa Jorden." (Ak, disse søde Ord, de ere for stedse indgravede i mit Hjerte, de hævede mig over al min Sorg!) — „Men just derfor," vedblev du, „maa jeg sætte Kronen paa mit Værk. Du maa ud i Verden og tage Deel i Menneskenes Handlen og Virken. Ikke sandt, ærværdige Pastor? Guldet maa gaae igjennem Ilden, før er det ikke prøvet. Det, man i Almindelighed kalder Uskyldighed og Dyd, vilde jeg ikke give saa skjønne Navne; nei Reenhed og Troskab til Døden, de vindes kun i Verdens Strid og Fare." — „Nu maa jeg give Dem Ret, naadige Frue!" — sagde vor gamle Ven: „Det var jo heller ikke Menneskenes Fiende, der drev dem ud af Uskyldighedens Paradiis, men Herrens Engel, som vidste, at der gaves et endnu bedre og herligere Sted end dette." — Tro mig, kjære Tante! denne Samtale har ikke været uden Frugt for mit kjøbenhavnske Liv. Den, og saamange af dine vise Ord, de fortrolige Samtaler, hvori du fortalte mig dit eget interessante, i saa mange Skjæbner prøvede Levnet, have gjort mig bekjendt med Verden, saa det Meste af hvad jeg saae der, ikke forekom mig fremmed.

Du veed, hvorledes jeg fandt det i min Søsters Huus; Alting har jeg beskrevet dig, indtil de to smaa nydelige Værelser, som Augusta havde indrettet til mig, afsondrede fra den øvrige Families, og (Gud skee Lov!) langt fjernede fra den store Støi og Uro, som altid regjerer i Onkel Polonius Etage, og som synes dobbelt ubehagelig for hvem der, som jeg, er vant til en

saadan Rolighed som den, der endogsaa ved de største og festligste Tilberedelser hersker i dit Huus, hvor der dog er saa mange Tjenestefolk.

Du veed ogsaa, hvorledes jeg ordenlig led af Hjemvee, men efterhaanden, da Vinterens Forlystelser ret kom i Gang, tillige begyndte at føle det Behagelige i de selskabelige Kredse og offentlige Forlystelser, og hvorledes jeg snart fandt mig hjemme i de store brogede Selskaber hos Tante Polonius, saa at jeg ordenlig glædede mig over at vi boede der i Huset, for at Intet af denne Herlighed skulde undgaae os. Dog varede det ikke længe, før jeg fik Anledning til at bemærke Tornene ved disse Roser, og her bebreider min Samvittighed mig, at jeg maaskee ved en og anden Yttring i mine Breve har Deel i de slette Tanker, du har fattet om Augusta. Du skriver i dit sidste Brev: „Hun er meget slettere, end jeg tænkte. Naar jeg, uden Hensyn paa Verdens og Tante Polonius Dom om hende, blot dømmer af de Facta, som hendes egne og dine Breve indeholde, saa maa jeg, mildest talt, sige: hun er en falden Engel, hvis høiere Natur er en Anklage mere imod hende." — Ja bedste Tante! jeg begriber altfor vel, at man kan dømme saaledes; der har været Øieblikke, hvori jeg selv har tænkt noget Lignende; men lad mig kortelig forklare dig hendes Væsen og Stilling, saadan som jeg nu troer at kjende begge Dele; da vil du ogsaa sikkert see hende fra en bedre Side. Visselig er hun af en høi og ædel Natur, men langt fra heri at finde en Anklage mod hende, finder jeg, at Dette er hendes Undskyldning, thi dersom man turde sige, at et Menneskes Fortrin kunde gjøre dets Ulykke, saa vilde jeg sige Dette om hende. Hun staaer i enhver Henseende altfor langt over sin nærmeste Omgivelse og især over sin Mand. Jeg vilde blot ønske, at du kunde see min Svoger, saadan som han er, naar han ikke generer sig; kun een eneste Gang, thi han er altid eens, ja hans Uforanderlighed er saa stor, at han omtrent hver

Dag siger de samme Ting, næsten med samme Ord. Om Morgenen, inden han gaaer til sine, vist nok hverken vigtige eller vanskelige Forretninger, skal han være fuldkommen uomgængelig, men dertil har jeg lykkeligviis, aldrig været Vidne, da vi her i Huset have den gode Skik, at tilbringe Morgentimerne Hver for sig. Om Middagen derimod, naar han kommer hjem, kaster han sig i Sofaen, og opfylder det korte Mellemrum, inden vi gaae tilbords, med Suk og Klager over denne Verdens Byrder og Kjedsomhed. Siger man for Exempel til ham: „See hvor deiligt Solen skinner!“ eller: „Seer De disse smukke Blomster?“ — saa svarer han: „Hvad bryder jeg mig om Solen? Hvad Glæde skal jeg have af det Græs?“ — Naar vi ere ene ved Middagsbordet, tager han liden eller ingen Deel i Samtalen. Undertiden fortæller han om et eller andet Lystpartie i hans Bekjendtskab, og naar man da spørger: „Hvorfor tog De ikke Deel deri?“ — svarer han altid: „Jo vist, det er rigtignok for en stakkels Mand som mig, der har saadant et Huus at holde vedlige og saamange Unger paa Halsen! Nei, en Huusfader har ingen Glæde, men kun Slid og Slæb her i Verden.“ Det er sjeldent at Augusta svarer noget Ord paa hvad han siger, men gjør hun det, da er det med en saadan Spydighed og Bitterhed, at han med Eet forstummer i sine elegiske Digtninger. Ved Kaffen falder han sædvanlig i Søvn, og hænder det sig, at han vaagner inden Kl. 7, da han gaaer hen i Klubben, saa udbryder han strax i Klager over denne kjedsommelige, tomme Verden. I Begyndelsen af mit Ophold her kunde jeg ikke bare mig for at foreslaae ham alleslags Tidsfordriv. „Vil De ikke læse i denne Bog?“ — „Nei Tak! Romaner og Vers! Gud frie mig!“ — „De kunde jo læse en eller anden videnskabelig Bog?“ — „Hvad skulde det være for en? Det er jo Altsammen Hjernespind. Jeg kan tilforladelig ikke begribe, hvor fornuftige Folk kan komme til at sætte saadant urimeligt Tøi sammen og blive berømte derved,

men som sagt, det er en forkeert, forbandet Verden, vi leve i. Hvem der bare var vel ude af den!" — Er det ikke græsseligt at høre en ung og sund Mand daglig holde saadanne Taler? I Klubben tilbringer han nu det Meste af Aftenen ved sit Spille-partie, der er blevet ham ligesaa nødvendigt som Luften han indaander, men du maa derfor ikke troe, at han er en lidenskabelig Spiller, nei aldeles ikke. Han har slet ingen Lidenskaber, han fortærer kun sig selv i en evig Krig med Tiden. Hans Indkomster ere ganske anstændige, han øder heller Intet, men han er uordenlig, og veed hverken ud eller ind i sine Pengesager. Naar den stakkels Augusta skal hæve de til Huusholdningen og hendes og Børnenes Fornødenheder bestemte Penge hos ham, udbryder han i Skjænd og Jammerklage, og ofte maa hun vente saa længe paa disse nødvendige Penge, at hun kun med stor Industrie og endnu større Bekymring kan formaae at skjule sin Forlegenhed for Tjenestefolkene, og holde Huset anstændigt. Hvor dybt hendes Mand ogsaa er sunken i hendes Agtelse, klager hun dog aldrig over ham til noget Menneske, og bestræbte sig meget i Førstningen for at jeg ikke skulde mærke hans Urimeligheder og Svagheder. Hun har det behagelige Talent at forene den strengeste Økonomie med Elegance og en vis Grad af Velleevnet. Hun giver aldrig store Selskaber, men om Aftenen, naar vi ere hjemme, er her fordetmeste en lille Theecirkel, hvis ziirlige og nydelige Indretning fortjente at du skulde see den. Naar min Svoger da kommer hjem, og der ere Fremmede, for hvilke han har nogen Agtelse, da tager han Deel i Samtalen, og er som andre Mennesker. Er der derimod Ingen, for hvem han synes at han behøver at genere sig, tager han Tøfler paa, og strækker sig i en Lænestol i Kakkelovnskrogen, hvor man snart med Sandhed kan sige, at Dødens Broder har sat sig paa hans Øielaage, thi det er næsten umuligt for menneskelig Magt at vække ham; saa det gjerne ender med at Augusta siger til Tjeneren: „Naar

der er taget af Bordet, saa kald paa Herren;" hvorpa
gaaer til Sit, og overlader til Tjeneren at bringe ha
For Ingen er dette Uvæsen utaaleligere end for den gamle
Denne elskværdige Olding, der i saamange Aar har baa
Kaar og alskens Modgang, uden nogensinde at fornægte
stændighed og Værdighed i Ulykken, som ere hans Nati
kan slet ikke finde sig i en saadan Mangel paa god T
Intet er sikkrere, end at han altid, naar han seer min
komme slæbende med sine Tøfler, og kaste sig i Lænestol
spørge med en ubeskrivelig Mine: „Er De syg, Hr.
og at min Svoger derpaa svarer: „Nei jeg er træt."

Tænk dig nu, kjære Tante, hvilket Liv for en saadan
fiin og livlig Kone som Augusta! Den dybe Følelse af s
lige Ulykke søger hun at bedøve i Adspredelser og Selsk
ogsaa her søger og finder hun blot een Nydelse: den
nemlig, den Hyldest af hendes Fortrin, som allevegn
hende; og heri bestaaer hendes værste Uheld, at blot
Hyldest kan hun finde Livets Gode. Det er saa lang
hun ønsker sig nogen hemmelig og utilladelig Kjærlighe
delse, at hun aldrig efter min Mening har havt eller
nogen saadan. Nei, hun vil blot nyde den Magt, som
hed og Elskværdighed udøve, hun vil tilbedes saaledes
gamle Bernard har tilbedet vor afdøde Moder, hvis L
var, saaledes som han ærede hende i en ærbødig Afstan
alle Fordringer; saaledes som Petrarca sukkede for Laur
er hvad hun søger; men eftersom Sligt ikke lettelig mer
geraader hun derved i de værste Modsigelser og Forle
Enhver ny Tilbeder beskjæftiger aldeles alle hendes Tank
alle hendes Sjæleevner i Bevægelse, saalænge til hun o
Tilbeder skilles ad som Uvenner, hvilket sædvanlig indtræ
uden mindste Savn giver han da Plads for en Anden.
sørgeligt er det i Sandhed, naar et Interregnum indtræ

da synker den stakkels Augusta hen i en saadan Melancholie, en saadan Lede til Livet, at al hendes huuslige Virksomhed, al hendes Kjærlighed til hvad der er skjønt i Kunsten og Naturen, pludselig giver Plads for Bitterhed, onde Luner og Sygelighed. I saadanne Øieblikke griber hun enhver ny Interesse, som den Syge griber ethvert Middel, og i en saadan Stemning er det ganske vist, at hun har kaldet mig til sig. Ogsaa som Moder har hun jo været meget ulykkelig, og skjøndt jeg i denne Henseende mindre end i nogen anden tør paatage mig hendes Forsvar, saa holder jeg mig dog for overbeviist om, at hun ikke er Skyld i sin ældste Søns Uselhed, da han, ligesom de yngre Børn, har været overladt til den gamle Marianes trofaste Pleie. Men var det muligt, at Underjordiske ombyttede smaa Børn i Vuggen, saa maatte man troe det om den lille Adolf, thi den ulykkelige Dreng er virkelig som en lille Trold, saa sløv, saa hæslig, saa syg og vranten. Den gamle Mariane har sit Kors med ham Dag og Nat. Var det ikke ogsaa haardt, at netop den af de smaa Tvillingpiger, som var sin Moders Yndling, skulde berøves hende? Mariane har fortalt mig, hvor utrøstelig den stakkels Augusta har været ved dette Barns Død. Jeg tilstaaer, at det var en besynderlig Forkeerthed, at hun, istedenfor at trøste sig ved den lille Isidores Lighed med den afdøde Tvillingsøster, ikke mere kunde taale at see dette Barn, og vendte al sin Kjærlighed fra hende. Det yngste Barn derimod, som bærer dit Navn, er hende meget kjært, og synes at have indtaget den begrædte Rosines Plads. Men det er paa Tiden at jeg igjen griber fat paa Traaden i min Historie.

Det er en forunderlig Følelse, naar man, saaledes som jeg ved min Ankomst hertil, er en Fremmed og et nyt Bekjendtskab for sine nærmeste Frænder. Det har noget ganske Behageligt, thi det nøie Forhold og Nyhedens Interesse udøve paa eengang deres Magt. Augustas Elskværdighed, hendes Skjønhed, Alting

hos hende indtog mig. Den gamle Onkel Polonius Yndest smigrede mig, og jeg kunde aldrig blive kjed af at høre paa de lange Historier, hvormed den gamle Mariane der (som du maaskee erindrer) har tjent mine Forældre, udbredte sig om min Moder, om hendes sidste Sygdom, om hvorledes du da kom til hende, og tog mig med dig, da hun var død. Hele Timer tilbragte jeg i Børnenes Værelse hos hende og den lille Isidore. Dette af sine Forældre forladte, deilige Barn var strax min Yndling, og gjengjældte min Kjærlighed med en sød Hengivenhed. Jeg hentede hende hver Morgen op til mig, og beholdt hende saalænge jeg kunde. Naar hun hørte min Stemme paa Trappen, kom hun strax løbende, og længtes naar hun ikke saae mig.

I de mange Selskaber, hvori vi kom, opvakte ogsaa jeg Nyhedens Interesse, og blev Gjenstanden for en Hyldest, som jeg naturligviis tilskrev denne Omstændighed; men dog vil jeg ærligen bekjende, at den fornøiede, ja vel stundom endogsaa berusede mig. Men snart tabte denne forfængelige Glæde sit Værd, da jeg opdagede den Virkning, som alt Dette gjorde paa min Søsters Sind. Jeg kunde ikke tvivle paa, at Augusta i mig saae en Medbeilerinde, der fraranede hende det høieste Gode, og denne Tanke nedslog al min Munterhed. Hun behandlede mig paa slige ulykkelige Dage med en Kulde, en Bitterhed, der gik mig som Dolkestik igjennem Sjælen. Ofte trak saadanne Skyer op, uden at jeg veed nogen Grund; ligesaa pludselig forsvandt de, jeg veed ikke hvorledes, og afvexlede med den klareste Himmel. Den fornemste Anledning til disse Scener var især Laertes*), (som allerede er dig bekjendt af mine Breve, saavel som af de Andres), og denne Anstødssteen var saa meget vanskeligere at undvige, som vi næsten daglig saae ham, deels her hjemme,

*) Med dette Navn betegner jeg Lieutenantens Fætter.

Redacteuren.

:els hos Tante Polonius, og han desuden i hele vort Bekjendt-
ab var Den, med hvem jeg helst vilde underholde mig. Hans
ıdtømmelige Vittighed, hans muntre Lune, hans fine Sæder
orde ham til Sjælen i vore Cirkler. Han hyldede altid Au-
ıstas Skjønhed og Yndighed, forstod og fremhævede stedse hendes
ortrin; desuagtet veed jeg ikke, hvorledes det gik til, men i den
nere Tid gik aldrig nogen Sammenkomst tilende, uden at de
legge med kjendelig ondt Lune verlede de bittreste Sarcasmer
ıed hinanden.

I Tante Polonius Selskaber var der som oftest meget mor-
omt. Man dandsede, man musicerede, man legte Pantomimelege,
nan fremstillede saakaldte levende Malerier; og det kunde man
uld forudsige, at naar Augusta eller Laertes havde Deel i disse
Morskaber, vare de smagfulde, ellers ikke. Fastelavnsmandag
aldt man paa, at inden Dandsen begyndte, skulde alle Damerne,
aa godt det kunde lade sig gjøre, udklæde sig som mythologiske
Personer. Tilfældigviis bar Augusta en blaa, jeg derimod en
ød Kjole; hun blev derfor udvalgt til Luna, jeg til Aurora.
Hun blev indhyllet i et stort, hvidt Slør, en Maane glimrede i
endes mørke Haar; hun var deilig saaledes. Mig derimod fandt
e unge Piger Lyst til at udstaffere paa en egen Maade. De
andt mig blonde Lokker paa Panden, draperede mit Hoved med
rødt Shawl, og da de fandt, at min Ansigtsfarve saalidt som
it Haar passede til Aurora, kom den lille Lydia med en Sminke-
ukke, og malede mig en høirød Rose i hver Kind. Nu gik
t med Triumfskrig ind i Salen, hvor den største Glæde var
n, at Ingen ved første Diekast gjenkjendte enten mig eller Lydia,
r paa en lignende Maade var bleven omskabt til en Amor.
aertes nærmede sig og sagde til Augusta: „Skjønne Luna! hvo
aatte ikke ønske at være Endymion?“ — „Om De ønsker
det,“ svarede hun, „da maatte det vel være for at blive bort-
rt, som han, af den unge Aurora.“ — „Ja,“ sagde han,

„hvo vilde ikke følge den unge Aurora, om man ogsaa vidste, at Veien gik lige ned til Proserpinas Rige!" og med disse Ord greb han min Haand, for at føre mig til Dandsen, som i det Samme begyndte. Midt i denne kom Tante Polonius med en vred Mine, traf i Laertes, og sagde ham Noget, som han ikke lod til at bryde sig om; men lidt efter greb hun mig i Armen, som man griber en Fugl i Vingen, og sagde: „Din Søster er bleven syg, og er gaaet bort; jeg synes, at det var bedst og passeligst at du gik op til hende." Og hermed greb hun Laertes under Armen og førte ham ud af Dandsen som en Stormvind. Jeg fløi ind i et andet Værelse, skyndte mig at afkaste mine laante Fjer, og som jeg vilde ile ud af Døren, kom Laertes og bød mig Armen for at følge mig op, og erkyndige sig om Augustas Befindende. Da vi kom op ad Trappen, standsede han og sagde: „I den Tvekamp, jeg nu nylig bestod med Fru Polonius, og hvori jeg naturligviis blev fældet, erobrede jeg dog to Nyheder, som jeg troer at burde forud underrette Dem om: Den tykke Justitsraad Marcellus har alvorlige Hensigter Dem angaaende, og den unge Grev Guildenstern har i denne Formiddag været hos Deres Onkel og aabenbaret ham sin ædelmodige Beslutning at gjøre Dem til Grevinde, hvorfor De nok kan begribe, at Deres Familie er ham taknemmelig." — „Herre Gud!" raabte jeg, „man hører Intet, uden Det som er ondt." — Laertes trykkede min Arm til sig, og udbrød med et hjerteligt Udtryk, som jeg aldrig tilforn havde mærket hos ham: „Rene, hvide Lilie! Ved Gud! Du er for god til at leve i denne forpestede Luft." — Men i samme Dieblik var det, som om han skammede sig ved den dybere Følelse, han havde yttret, og leende tilføiede han: „Ja min smukke Frøken, De seer selv, De anretter en fyrgterlig Ildebrand i vor allernaadigste Residensstad." — Seer du, det er Noget som har mishaget mig hos Laertes, og gjort hans Væsen fremmed for mig: denne besynderlige Blanding af

Spøg og Alvor, hvorved det ene flyder sammen med det andet, denne, som mig synes, umandige Skamfuldhed for at være sine Følelser bekjendt, naar de ere af en høiere Natur end det daglige Livs, varmere end den fornemme Tones uforanderlige Temperatur, og ikke saa farveløse som den Tid vi leve i. Man siger, at vi Fruentimmer ikke have Sands for Ironie, og mig synes at det ligger i vor qvindelige Natur. Ironie er en Phantasmagorie som ængster os; vi frygte, at der bag dette formastelige Spøg kunde fremkomme et virkeligt Gjenfærd og spøge for Alvor.

Da jeg kom ind til Augusta, laae hun i Krampe, og talede vildt. Jeg havde aldrig før seet hende i denne Tilstand, og i den inderligste Sjæleangst tilbragte jeg den største Deel af Natten hos hende. Jeg gik bedrøvet tilsengs, en hæftig Længsel efter dig, en utaalelig Følelse af at staae forladt og uden Støtte i Verden, betog mig meer end nogensinde.

Næste Morgen hørte jeg til min Beroligelse, at min Søster var opstaaet og befandt sig bedre. Derpaa kom Onkel og Tante Polonius begge op til mig paa mit Værelse, og talede af Hjertensgrund den unge Greves Sag. Ting af denne Natur kunde jo naturligviis ikke ængste mig synderlig. Ingen kunde bortgive min Haand uden du, og jeg vidste hvad jeg i saa Henseende havde at stole paa; imidlertid blev mit forstemte Sind end tungere derved. Med Frygt og Bævelse gik jeg nu ned til Augusta, og blev behageligt overrasket ved at see hende siddende ved sit Vindue, yndelig klædt, frisk som en Rose og i et Lune af samme Farve. Hun tog venlig imod mig, takkede mig for den Omsorg, jeg forrige Nat havde viist hende, gjorde sig lystig over den unge Greve og hans Ambassadeurer, og efter at have fortalt mig om nogle Besøg, hun havde havt samme Formiddag, og som syntes at have opmuntret hende, tilføiede hun: „Dernæst er der hændet mig Noget, som jeg ikke i mange Aar har oplevet: Osrick har været i saa godt Humeur, at han af sig selv er kommen og har

leveret mig mine Huusholdningspenge, ja meer end de sædvanlige, med det Ønske, at jeg saa ziirligt og saa artigt som muligt vilde modtage Hr. Horatio, om hvem du vist har hørt ham tale. Denne Herre skal nemlig iaftes være ankommen til Byen, og Osrick vil bestræbe sig for at faae ham her hjem iaften." — „Kjender du denne Horatio?" spurgte jeg. — „Nei," svarede hun: „han har i mange Aar været udenlands. Jeg veed blot, at han har elsket Osricks Fader meget høit, at han kalder Denne sin Ungdoms Velgjører, og derfor stedse har faderlig sørget for Sønnen. Det er ham, som har etableret os, da vi bleve gifte, og Osrick skylder ham overordenlig Meget." — „Det glæder mig," sagde jeg, „at min Svoger kan nære en saa varm Hengivenhed." — „Ak!" svarede hun: „sagtens er denne Horatio ham kjærere end nogen Anden; imidlertid bestaaer hans største Glæde over hans Komme dog vist i det Haab, at denne Mand skal betale hans Gjæld, hvilket jeg ogsaa vist troer, han gjør, saavidt jeg kan bedømme hans Sindelag."

Om Aftenen indfandt den onde Genius sig igjen i vor Kreds. Laertes og den gamle Bernard vare her, Tante Polonius kom ogsaa herop, og nu begyndte mellem hende og Augusta det gamle forhadte Spil af nærgaaende Spydigheder. I bestandige Fiendtligheder, som dog aldrig udbryde til aabenbar Krig, men stedse gaae under Venskabs og Slægtskabs Flag, skyder Tante Polonius med Kanoner, Augusta derimod med forgiftede Pile. Mangen Kanonkugle streifede mig nær forbi, og Laertes maatte udholde baade Bombe- og Pilekast. Han gik forstemt op og ned ad Gulvet. Conversationen var i det Hele søvnig og slæbende. En af de Ting, der altid havde været mig ubehagelige i min Svogers Huus, var den Mangel paa høflig Opmærksomhed, som Alle — Augusta iberegnet — viste den gamle Bernard. Han er jo rigtignok noget eensidig, maaskee i visse Ting lidt pedantisk, men hans Ulykker, hans Alder, hans mange agt-

ge og elskværdige Sider vil altid gjøre ham i mine Øine i Gjenstand for Agtelse og Venskab. Han forstaaer nogen- hvad man taler paa Dansk, men det generer ham meget dtrykke sig i vort Sprog. Tante Polonius forstaaer ikke k, og Conversationen blev hiin Aften, som sædvanlig, ført Dansk, uden Hensyn paa Bernard, hvilket forøgede min genhed. Jeg pleier gjerne at sætte mig hen til ham, og de en stille Samtale, som han altid veed at underholde med hans Nation egne, beundringsværdige Lethed. Denne Aften Dette heller ikke lykkes. Efter en lang Pause sagde Laertes: De, Fru Osrick, at Horatio er kommen hertil?" — „Ja," e hun, „det er muligt, at han kommer her iaften." — ifald," sagde Tante Polonius, „vil jeg ikke gaae ned endnu, g vilde ogsaa gjerne see denne gamle Herre." — „Gamle e!" udbrød Laertes: „det vil De nok ikke sige imorgen, Polonius, ifald han ellers kommer her iaften. Jeg har seet imiddags. Det er en mærkværdig Mand, der ikke blot har Evne til, men ogsaa taget virksom Deel i vor Tids vigtigste enheder, og hans Udseende udtrykker ganske den Idee, jeg jort mig om ham." — Den stakkels Bernard blev forvirret isse Ord, han saae paa sit Uhr, og syntes uvis, om han gaae eller blive. — I det Samme gik Døren op, og min er traadte ind med en høi, stor Mand, i hvem Enhver, Laertes korte Beskrivelse, maatte gjenkjende Horatio. Hans ige Anstand, hans ædle, noget skarpe Træk, hans sorte, e Haar om den høie, hvide Pande, hans sorte Dragt med rden paa Brystet, den tause, beskedne Alvorlighed, hvormed hilsede de Tilstedeværende, satte os Alle pludselig ind i en erden. Han nærmede sig til Augusta, bøiede sig ærbødigt ende, sagde nogle faa forbindtlige Ord, og bad hende til mst tillade ham at kysse hendes Haand. Den første Klang ns Stemme gjenløb i mit Inderste; jeg tænkte paa, at der

er Noget i Musikken, som man kalder sympathetiske Toner. Han var strax som bekjendt imellem os, og forstod den Kunst at oplive Samtalen med samme Lethed som Hr. Bernard. — Tante Polonius gik ned, og vi Andre traadte ind i Spisestuen, hvor Augustas Skjønhedssands ret i denne Aften overgik sig selv. De klare Krystalskaaler, som indesluttede de smaa Retter og de skjønne Frugter, det smagfulde Theebord, den Vellugt, som var udbredt over Værelset, den smukke Oplysning, Alting aandede noget Festligt uden overdaadig Pragt. Ogsaa Conversationen var paa eengang hjertelig og spillende af Vittighed og Lune, Enhver syntes at føle sig i en lykkelig og oprømt Stemning. Paa en saadan Aften, i en saadan lille udsøgt Cirkel, skulde du see Augusta, for ret at føle hendes Elskværdighed. Saasnart Horatio bemærkede, at der var en Udlænding tilstede, udtrykkede han sig strax i Dennes Sprog, hvilket heller ikke i mindste Maade forstyrrede Samtalen. Min Svoger og Laertes kunde ikke modstaae deres Lyst til at dreie Conversationen hen paa de vigtige Begivenheder, som Horatio havde bivaanet, og han tilfredsstillede deres Nysgjerrighed med den livligste Fremstilling af Personer og Tildragelser, uden at tale meget om sig selv; og jeg kunde ikke undlade at beundre den fine Tact, hvormed han vidste at gjætte og skaane den stakkels Bernards Følelser ved denne Anledning, og at formilde Det der kunde saare ham, idet han udbredte sig i Lovtaler over de Franskes Tapperhed, en Gjenstand der syntes at henrykke deres gamle Landsmand. Ved en Yttring af Denne tog han Anledning til at sige til ham: „At man i Ulykken ikke skal forlade Den, man fulgte i Lykken, er en Grundsætning, som Ingen bestrider, men Faa kun følge. Baade De og jeg have været trofaste; det er Hovedsagen; Resten er kun tilfældige Omstændigheder.“ — Jeg saae, hvor godt det gjorde den gamle Mand at blive behandlet med saadan Høiagtelse; og han talte i denne formeente Modstanders Nærværelse om sit Liv og sine

Meninger med en Frihed og en Aabenhjertighed, som han aldrig rugte med sine saakaldte Venner. — Jeg sad saaledes, at jeg ammelig ubemærket kunde betragte Horatio. Hans kraftulde Skikelse var ganske ungdommelig, hans Ansigt ædelt og skjønt, men naar han var alvorlig, saae man nok, at han ikke var ung, at kummer, Fare og Besværlighed havde efterladt Spor i hans Ansigtstræk, og med deres kolde Hænder berørt hans Isse, saa t og andet Sølvhaar glimrede mellem hans sorte Lokker. Men naar han talede, foryngede han sig ganske, hans Physionomie blev derst levende og bevægeligt, alle Følelser malede sig derpaa, hans unkle Øine lyste som Stjerner, hans hvide Tænder skinnede som Snee, og en særegen Gratie spillede om hans Mund og ledsagede alle hans Bevægelser. Jeg var denne Aften en stum Person; og vidste han, jeg veed ikke hvorledes, at vise mig, at jeg ikke ar ubemærket af ham. Min Svoger sagde: „Nu beholde vi Dem dog iblandt os?“ — „Ja,“ svarede han, „min Hensigt er t ende min stormfulde Dag med en stille Aften i mit Fædreand. Ak, jeg forsikkrer Dem, det har i mangt et Øieblik været ig en kjær Tanke, at jeg endnu eiede en lille Plet Jord i Danmark, og at min gode Skjæbne havde bevaret mig den gamle en, jeg har paa mit Gods, uden hvis kloge Bestyrelse deraf g ikke kunde beholdt det under saa lang en Fraværelse. Jeg jter ogsaa nu at anvende Alt hvad jeg har tilbage af Kræfter g Formue paa at forbedre og forskjønne det, uden derfor ganske forlade Kjøbenhavn, som jeg seer igjen med en Glæde, jeg e kan beskrive.“ — Disse Ord opmuntrede os Alle, min voger greb sit Glas og raabte: „Nu saa ville vi ogsaa klinke a et langt og lykkeligt Samliv.“ Horatio klinkede først med ugusta og Osrick, og rakte derpaa sit Glas hen mod mig med Udtryk, hvis Elskværdighed jeg ikke kan beskrive; og saaledes dte denne skjønne Aften, som jeg maaskee altfor vidtløftigt har

bestræbet, glemmende, at den ikke kan bære den Benyðning jeg Negen som for mig*).

En god Tid fulgte nu, en langt bedre Tone kom i vort Huus med Horatio, hvis Besøg stedse bleve hyppigere og tilsidst daglige. Min Svogers Ærbødighed for ham havde den gode Virkning, at vi i hans Nærværelse bleve forskaanede for den Mangel paa Agtelse, hvormed han ellers omgikkes sine Nærmeste, og hans mindre fornærdelige Lune viste tydelig, at hiint Haab

*) Allerede i Søndags modtog jeg et Brev fra Herr Polonius, under samme Dags Dato, med Begjæring at standse Indrykkelsen af Claras Skriftmaal, da han, som han siger, i Overilelse havde sendt mig dette Manuskript, hvis Indhold han ikke nøie erindrede, da han ellers ikke vilde have ladet det offentliggjøre. Men ved Modtagelsen af hans Skrivelse var allerede det forrige Nummer af dette Blad, med det deri indeholdte andet Stykke af Manuscriptet, trykt, og Tingen kunde følgelig ikke forandres. Siden den Tid har han flere Gange ladet mig true med lovlig Tiltale; men da han under disse Omstændigheder neppe vil kunne udrette Stort paa Rettens Vei, saa tager jeg ikke i Betænkning at opfylde den stiltiende Forpligtelse til mine Læsere, at give dem heelt og holdent, hvad de have faaet Begyndelsen af. Denne Artikel vil altsaa blive fortsat og sluttet, tiltrods for Herr Polonius forandrede Villie, saa meget mere, som Herr Laertes i samme Anledning har skrevet mig til, med Begjæring om ikke at bryde mig om Herr Polonius Trudsler. Han skriver, at Herr Polonius rigtig nok har forløbet sig ved at lade Claras Brev indrykke, men at han sandsynligviis er kommen til bedre Besindelse, da hans Kone, som var reist paa Landet med Lydia, for at sætte hende i Huset hos en Præst, nu i disse Dage er kommen tilbage. Fremdeles mener Laertes, at da han selv spiller en Rolle i den i Claras Brev indeholdte Fortælling, og allerede flere Gange er nævnet deri, saa fordrer Billigheden, at det Hele bekjendtgjøres, for at Ingen skal troe, at han staaer deri paa en vanærende Maade, hvortil man kunde troe sig beføiet ifølge Herr Polonius egne Yttringer i sit Brev af 16 Januar.

Den 16 Februar 1827.

Redacteuren.

il Horatio, som Augusta omtalte, ikke havde været forgjæves. Ogsaa Augusta bestræbte sig for at bevare den Agtelse, han viste hende. Han tog Deel i alle vore smaa Sorger og Glæder, og vor hele Cirkel var der Ingen, fra den gamle Onkel Polonius til det mindste Barn, der jo savnede ham, naar han ikke var blandt os. — I denne gode Tid var det ogsaa, at den lille Sophie blev tagen fra Ammen og overladt til Marianes Pleie, og heraf benyttede jeg mig til at faae det Ønske opfyldt, at den lille Isidore ganske maatte overlades mig. Den Dag, da hendes lille Seng og øvrige smaa Effecter bleve flyttede op paa mine Værelser, var en Festdag baade for hende og mig. Det var mig en stor Glæde at beskjæftige mig med hende, og naar jeg maatte forlade hende, kunde jeg uden Frygt overlade hende til Stuepigen, den Stine, om hvis Godhed for mig jeg engang fortalte dig.

I det Foraar, som imidlertid nærmede sig, tilbrog der sig en ubetydelig Tildragelse, der var betydelig i mit Hjertes Historie. I een Ting udøvede den store Verden sin berusende Magt aldeles over mig: Naar jeg saae Skuespil eller hørte Musik, gjorde dette en saa hæftig Virkning paa mit til alt Sligt uvante Sind, at jeg tabte alt Herredømme over mig selv, og ganske lod mig henrive af Illusionen. Ofte naar jeg hørte en Symphonie udføres af det herværende herlige Orchester, henrykte det mig til en saadan Grad at jeg maatte græde, til Forundring for alle dem der sad mig nærmest. Ved Skuespillet græd og loe jeg saa hæftig, at jeg undertiden forstyrrede min Omgivelse, især da min Graad og Latter ikke altid stemte med deres; men var jeg, en skjøn Tragedie, som for Exempel i Axel og Valborg, Vidne til en ædel Helts Død, blev jeg saa betagen af Sorg og Rædsel, at jeg, for ikke at see det afgjørende Stød, bøiede mig ned bag Augusta, der ikke kunde bare sig for at lee ad mig, og derved forargede hele Logen. Denne min Taabelighed var en rig Kilde

til Spøg og Satire i vor Cirkel, og ved saadanne Leiligheder var det blevet en Talemaade: at Landsbyfrøkenen havde været paa Comedie. Nu hændte det sig, at jeg med Augusta, Tante Polonius, Laertes, Horatio og Flere var paa en Concert i Kirken, hvor man opførte en Passionsmusik af Weyse. Vi havde taget Pladser i en indelukket Stol oppe i Kirken. Jeg satte mig bag de andre Damer i en Krog nær ved Døren, for ganske ubemærket og uforstyrret at kunne overlade mig til den Nydelse, som ventede mig. Jeg havde aldrig før hørt et Orchester i Kirken, og Intet kan udtrykke mine Følelser, da de høitidelige Toner gjenløde fra de høie Hvælvinger. Gid du kunde høre dette Mesterværk af religiøs Begeistring! Beskrives kan det ikke, mindst af mig. Kun saa Meget maa jeg fortælle Dig, at hvor Texten (som er af Thaarup) omtaler Jesu Død, det Oprør, hvormed Naturen reiste sig ved Synet af Menneskenes Grumhed, der har Weyse saaledes vidst at gribe det Høie og tillige Skrækkelige i dette gyselige Øieblik, at man troer at høre Stormen hvine, Jorden skjælve i sin Grundvold, Forhænget i Templet revne, de Døde komme frem af Gravene, og at denne Rædsel, denne uendelige Smerte er fremstillet i Musiken med en saadan Skjønhed, at det synes mig tilgiveligt, at man lader sig henrive, saaledes som jeg gjorde, thi jeg glemte aldeles Alt hvad der omgav mig; og greben af den Forestilling, at Hvælvingen over mig styrtede sammen, at Kirkens hvide Marmorbilleder bleve levende, foer jeg ud af Døren og hen til Nedgangen fra Pulpituret, uden at jeg selv veed, om jeg vilde gaae ud af Kirken, eller ikke. Men ligesom jeg satte Foden paa Trappen, stilledes Uveiret i Musiken, himmelske Toner lode sig høre, det var som om Straaler af Opstandelsens Morgenrøde gjeunembrøde Dødens Nat. Jeg sank ned paa Trappetrinene, ligesom opløst i salige Taarer, og uden at bemærke, at baade Laertes og Horatio vare fulgt efter mig, og stode bag ved mig. Laertes kunde ikke afholde sig fra

at lee; men Horatio greb taus og venlig min Haand, løftede mig op, fulgte mig ind til min Plads i Stolen, satte sig ved min Side, og beholdt min Haand i sin. Han bøiede sit Ansigt mod mig, vore Øine mødtes, og — jeg kan ikke forklare det — det var som om vore Sjæle smeltede sammen; jeg syntes, eg saae i dette Øieblik at han elskede mig, og under disse hellige Hvælvinger, omsvævet af disse salige Toner, sagde jeg mig første Gang: „jeg elsker ham," og mit hele Væsen istemte den Jubel, om nu løb igjennem Kirken. — Da vi kom hjem, bestormede man mig fra alle Kanter med Epigrammer over Landsbyfrøkenen, der iaften havde overgaaet sig selv. Jeg følte at jeg fortjente alt Dette, og blev meget skamfuld. Men Horatio stod rem til mit Forsvar, og sagde: „Jeg mener, at Frøken Claras Opførsel ikke har beviist Andet, end at hendes Indbildningskraft og Følelse ere fuldkommen friske og levende, medens vore ere løvede af Vanen og af Verden. I Sandhed! dersom Weyse avde mange saadanne Tilhørere, da skulde man ikke længere sige, at denne store Kunstner stod saa høit over sin Tidsalder, at hans Toner ikke kunde naae ned til den." — Hvor følte jeg mig tryg bag denne Ridders Skjold! hvor hævede jeg mig som den svage Bedbend der slynger sig om det stærke Træ! al Følelse af at være ene og forladt, forsvandt for en ubeskrivelig Ro og Sikkerhed. — Min Kjærlighed lignede i dette lykkelige Foraar de uskyldige Blomster, som denne Aarstid udklækker: de dufte sødt, deres Farver ere svage, de ere uden Torne. Jeg følte mig saa rolig, og behøvede Intet til min Lykke uden at see ham, at elske ham; og forlangte neppe at han skulde nære lignende Følelser for mig.

Da Sommeren kom, gjorde Horatio undertiden smaa Reiser til sit Gods, men kom næsten altid tilbage førend vi ventede ham, og da tilbragte han næsten alle Aftener i vort Huus, og ofte med Augusta og mig alene, thi min Svoger gik igjen sin vante Gang i Klubben, og vor øvrige Cirkel havde Sommeren

adspredet; kun Bernard blev os tro, og ogsaa Laertes vendte ofte tilbage til Byen og os. Naar Veiret tillod det, bragte Horatio sædvanlig en Vogn med, og indbød os til smaa Lysttoure i de skjønne Egne, som i en lille Frastand omgive Kjøbenhavn. Undertiden gjorde En af de omtalte Huusvenner os Selskab, undertiden vare vi ene med Horatio. Var Veiret slet, bragte han os Musik og Bøger, og læste høit for os med sin skjønne, udtryksfulde Stemme. Næsten hver Morgen sendte han os de smukkeste Blomster; og kort sagt, der var ingen Opmærksomhed, ingen Deeltagelse, hvormed han jo søgte at forsøde vort Liv; og ikke blot til os to Søstre, nei til Alt, hvad som nærmede sig ham, udstrakte sig hans varme Hjertes Stræben efter at trøste og glæde, og med en beundringsværdig Tact forstod han at gjætte hvad der meest kunde behage Enhver. Iblandt de daglige Beviser paa dette Træk i hans Characteer vil jeg blot anføre eet:

Dagen før Sanct-Hans-Dag kom vi hændelsesviis til at omtale, at denne Fest ogsaa var Bernards Navnedag, da han hed Jean-Baptiste, og jeg kunde ikke undlade at bemærke, at der blandt de Mange, som helligholdt denne Dag, vel neppe var Nogen i Verden, der tænkte paa, at det var denne gode gamle Mands jour de fête, vel ikke engang han selv. — Horatio sad længe i Tanker, med Eet udbrød han: „Dersom jeg turde, Fru Osrick, saa vilde jeg gjerne foreslaae Dem en lille Handel. De har ofte rost den Smaragd, jeg bærer i denne Brystnaal. Det kunde ret fornøie mig, dersom De vilde bytte den med mig, mod det Par forgyldte Theekopper, De eier af gammeldags Porcelain.“ — „De spøger,“ raabte Augusta: „De gamle Kopper mod saadan en deilig Steen!“ — „Jeg vilde ikke engang vove at foreslaae dette Bytte,“ svarede han, „dersom De ikke eiede mangen anden Erindring af Deres Moder; thi det har jo fra hendes Barndom af været hendes Mundkopper; og saae De ikke, med hvilken veemodig Henrykkelse den gamle Bernard gjenkjendte

og betragtede dem, da de forleden Dag hændelsesviis stode paa Bordet?" — Augusta indgik Handelen, og Horatio tilføiede: „Men endnu een Godhed maa De vise mig: Bernard boer jo ganske nær ved Dem; De selv og Frøken Clara maae imorgen tidlig bringe ham denne Gave som en Foræring fra dem Begge, at den gamle Mand maa begynde sit nye Aar med et kjært Minde om sin trofaste Kjærlighed og sine Veninders Opmærksomhed."

Det var en rørende Scene for mig, da vi næste Morgen udførte Horatios Ønske. Den gamle Bernards Forundring over vort Besøg, hans Henrykkelse over vor Foræring, hans simple Bolig, hvis eneste Prydelse var to Silhouetter af dig og min Moder, omgivne med smaa Krandse af Evighedsblomster — alt Dette bevægede mig dybt. Han gjorde os selv opmærksomme paa disse Skygger af vore egne Nærmeste, og udbrød i begeistrede Lovtaler, hvori han anvendte paa eder Begge et Vers af en ældgammel Vise, og sagde om min Moder (men det kan ikke gives uden paa Fransk): „Elle avoit toute la beauté qui fit régner Fontange, et votre tante avoit tout l'esprit qui fit briller Coulange, et toutes deux elles étoient comme Conti, des grâces le modèle."*) Augusta

*) Det er denne Vise, som Herr Professor Rahbek har anført i sin Undersøgelse om Vaudevillen (Nyt Aftenblad for 1826 Nr. 8), idet han, efter den franske Encyclopedie siger, „at Vaudevillen ikke altid overlader sig til en gøglende Glæde, men har undertiden ligesaamegen Fiinhed, som en øm Sang." Til Beviis anføres netop den omtalte Vise, som blev meget sungen ved Ludvig den 14des Hof, og „som Anacreon" — hedder det — „kunde vedkjendt sig at have været Forfatter af." Den lyder ikke ganske som Bernard citerer den, men saaledes:

Si j'avois la vivacité
Qui fit briller Coulange,

loe, da vi kom udenfor, og kaldte mig Landsbyfrøke thi det var gaaet mig som paa Comedien: at Taarerne komne mig i Øinene over Ting, som ikke i sig selv rørende.

Jeg har fortalt dig om den landlige Fest, hvormed £ helligholdt Augustas Fødselsdag, og som Laertes medrette en Sommerdags-Drøm, noget saa Fortryllende v udbredt over den. Men hvad jeg ikke troer at have fortal er følgende Omstændighed: Da Horatio om Formiddagen for at hente os, nærmede han sig til Augusta med et eg tryk af Undseelse og Forlegenhed; han rødmede endogsaa han overrakte hende en ganske simpel Brevtaske, og sagde: er Dem vistnok bekjendt, at jeg har havt den Ære at mangen Forbindelse med Deres afdøde Svigerfader; ogsaa Pengesager have været indviklede i hverandre. Ved at gje gaae nogle Papirer, har jeg fundet, at jeg endnu skyldte Mand en lille Sum, og denne har jeg anvendt paa den S som jeg mener, er ham behageligst; jeg har nemlig fund lighed til i Deres Navn at sætte den paa en fordeelagtig paa Livrente, og leverer Dem her de dertil hørende Papire jeg beder Dem ikke at forestille Dem, at Dette er en Ga min Haand, men at ansee det som en Erindring af Svigerfader, der vissélig, om han levede, vilde opbyde at helligholde en saadan Datters Fødselsdag." — Dette

---

Si j'avois toute la beautè
Qui fit régner Fontange,
Ou si j'ètois, comme Conti,
Des grâces le modèle,
Tout cela seroit pour Créqui,
Dût-il — m'être infidèle.

Redacteure

ſandhed en Velgjerning mod Auguſta, thi hvorvel denne Liv-
nte ikke er meget betydelig, er den dog meer end tilſtrækkelig
l hendes og Børnenes første Fornødenheder, og derved bliver
ndes huuslige Stilling langt bedre. Min Svoger ſagde ſiden:
Nei, Horatio er dog anderledes end alle andre Menneſker! Han
er, han er mig en Sum ſkyldig! Gud bevares! Som en
ader har han handlet imod mig og Mine, og det er ſaameget
værdigere, ſom han ſlet ikke mere eier nogen ualmindelig For-
ne. Han er ikke nær ſaa rig ſom Onkel Polonius, der miſter
n Nattero, naar han maa vente otte Dage paa et halvt Aars
uusleie."

Mod Enden af denne ſkjønne Sommer hændte det ſig, at
Auguſta og jeg vare med Horatio kjørt ud til Sorgenfri, og i
iſſe mine Yndlingsegne ſatte vi os, i Nærheden af Brede, paa
n Høi, ved hvis Fod der paa den ene Side vare Kornmarker,
jennem hvilke der ſlyngede ſig en Sti, ſom tabte ſig i det høie
Korn og mellem de i Baggrunden liggende Huſe. Solen var
er ſin Nedgang. Vi ſad alle Tre tauſe. Endelig vendte Ho-
ratio ſig til Auguſta, og ſagde: „De har flere Gange ſpurgt
mig, min Frue, om Grunden til at jeg var bleven en ſtakkels
nſom Fugl. Dette Sted hvor vi ſidde, denne Belysning af
Aftenrøden, gjenkalder mig ſaa levende en Scene af mit Ung-
domsliv, at jeg beder Dem om Tilladelſe til at fortælle Dem
mme, ſom et Slags Svar paa hine Spørgsmaal." Han for-
ilte os nu, hvorledes han ſom et ganſke ungt Menneſke havde
relſket ſig i en Pige, ſom han havde lært at kjende et Sted
aa Landet, hvor han ofte opholdt ſig, hos en Præſt, der for-
um havde været hans Lærer; at han i lang Tid havde anſeet
ende ſom ſin Forlovede, men efter hendes udtrykkelige Ønſke
avde holdt dette Forhold ſaa hemmeligt, at de aldrig ſaaes uden
aa en Høi, hvor de om Aftenen mødtes. Engang, efter lang
raværelſe, kom han ſom ſædvanlig til Stævnemødet, og fandt

allerede sin Elskede siddende der med forgrædte Øine. Hun aabenbarede ham nu, at hun i flere Aar havde været hemmelig forlovet med en ung Mand, der havde været udenlands i den Tid hun havde lært at kjende og elske Horatio, for hvem hun havde været svag og letsindig nok til at skjule sin ældre Forbindelse; at denne Brudgom nu var kommen tilbage, og om faa Dage skulde blive hendes Ægtemand. Hun besvoer Horatio, ikke at forstyrre hendes allerede halv tabte Rolighed med at ville see hende oftere, men at sige hende det sidste Farvel, og lade hende gaae bort, uden at følge hende. Han gjorde som hun vilde; han blev paa Høien, og saae hende gaae ad Stien i Kornet, og forsvinde efterhaanden i dette. „Jeg saae," sagde han, „hvorledes hun gik dybere og dybere ned i Huulveien; engang imellem skimtede jeg hendes hvide Kjole i Aftenrødens Glands, jeg syntes at see hendes blaa Livbaand svæve bevæget af Vinden, og ligesom vinke mig. Tilsidst forsvandt hun i Kornet, og mine Øine saae hende aldrig mere." — Efter en lille Pause tog han atter Ordet og sagde: „Jeg har egenlig altid vidst, og føler det nu meer end nogensinde, at denne min Ungdoms-Kjærlighed var uendelig langt under det Ideal af qvindelig Fuldkommenhed som nu foresvæver mig; imidlertid har dog dette Eventyr havt stor Indflydelse paa mit Livs Skjæbne, da jeg i min første Sorg derover søgte og fandt Leilighed til at styrte mig i Begivenhedernes Strøm, der snart rev mig med sig, og førte mig langt fra mine Huusguder." — Augusta spurgte: „De anseer Dem da nu for sikker mod Amors Pile? Kan De maaskee, som Achilles, kun saares i Hælen, det vil sige, af den forsvundne Tid?" — „Hvilken bespottelig Tanke," svarede han, „at formode Sligt i saa skjøn en Nærværelse! Ak nei, min smukke Veninde! for Amors Pile er mit Bryst uden Bedækning, men hans Bind kan man ikke bære i sit 49de Aar. Den, jeg nu skulde elske, maatte jeg tilbede; Fornuft, Hjerte, Phantasie, alle mine Sjæleevner

maatte forene sig i denne ene Følelse; Illusion kunde ikke mere finde Sted. Og hvor turde jeg haabe, at et saadant Indbegreb af al Elskværdighed skulde kunne elske mig igjen? Og kun for at elske og være elsket vilde jeg knytte et Baand, hvis nye og uvante Pligter kun i dette Tilfælde kunde være mig kjære og hellige. Man taler saa meget om den Forpligtelse der paaligger ethvert Menneske, at forsørge en Familie, og om den Lyksalighed at være Fader. Det forekommer mig som tomme Ord, thi Den, der har Hjerte og Evne dertil, vil altid finde Familier og Børn, hvis Fader han kan være, og det er jeg vis paa, at jeg med langt større Kjærlighed vilde hænge ved et fremmed Barn, jeg selv havde valgt mig, end ved et eget, hvis Moder jeg ikke havde elsket." — Hvor megen Forstand der end udlyste af disse Ytringer, saa gik de dog som Dolkestik gjennem mit arme Hjerte, og gjorde med Eet Ende paa den paradisiske Ro, hvori min Kjærlighed hidtil havde levet. Jeg forstummede ganske, og svarede, paa de Andres Spørgsmaal, at jeg befandt mig ilde, hvilket jeg i Sandhed ogsaa gjorde. Jeg kunde ikke sove om Natten, jeg var falden fra min Himmel ned i Lidenskabernes Afgrund. „Han elsker mig ikke," sagde jeg med tusinde Taarer: „og hvor kunde jeg være daarlig, forfængelig nok, til noget Øieblik at fatte den Tanke, at en saadan Mand var istand til at elske en ubetydelig Landsbypige?" Jeg var vred paa det Ideal, han havde omtalt og kaldt et Indbegreb af al Elskværdighed; jeg misundte den Ulykkelige, der paa Høien havde sagt ham sit Farvel, og som hans Øine havde fulgt, til hun forsvandt mellem Kornet. — Du maa ellers ikke tænke, at denne slette Stemning var blivende hos mig, nei den afløstes af lysere Dage og Timer; undertiden foresvævede mig dog en Anelse om at være elsket, undertiden talede min gode Engel til mig i Erindringen om dig og vort Samliv, og i min lille Isidores Yndighed. Det Aar, jeg skulde tilbringe i Kjøbenhavn, var udløbet, jeg tænkte paa

min Hjemreise med min Jstdore (som baade du og Augusta havde tilladt mig at tage med), da du skrev mig til, at min Søster gjerne vilde beholde mig Vinteren over, og at du heller ikke vilde, jeg endnu maatte afbryde den Underviisning i Musik og Tegning, hvorved jeg efter din Foranstaltning skulde uddanne de Talenter, som du selv havde bibragt mig. Tilgiv, elskede Veninde! Uagtet al min Længsel efter dig, kunde jeg i mangt et Øieblik ikke undlade at glæde mig over, at jeg endnu skulde tilbringe et halvt Aar med Horatio, og du veed, jeg var heller ikke usand imod dig i mit Svar paa dit Brev.

Horatios Fødselsdag indtraf om Efteraaret. Det hændte sig, at han netop dengang var paa sit Gods, men desuagtet lode vi vor Fødselsdagsforæring bringe hen i hans Værelser her i Byen. Den bestod i en Kakkelovnsskjærm, som vi Søstre i Forening havde broderet. Osrick skrev ham til, og vi tilføiede nogle Linier i Brevet, hvori vi sagde: „at vi havde bestræbt os for at fremmane nogle Skygger af de mange Blomster, hvormed han havde forskjønnet vort Sommerliv." Han svarede os i Vers, der vare saa yndige, saa lette og velklingende, at Baggesen selv ikke skulde have skammet sig ved dem. Vi sad endnu med hans Brev i Haanden, da Laertes traadte ind. Vi lode ham læse det, og Augusta sagde: „Forundrer De Dem ikke over dette Talent hos Horatio?" — „Nei," svarede han, „jeg har længe ventet at see denne Jupiter blive til en Svane." — „Denne Jupiter!" udbrød jeg. — „Ja min Frøken, jeg synes, Horatio har meget tilfælleds med denne Gud, iblandt andet den Rasthed, hvormed han vinder skjønne Damers Gunst, tiltrods for de smaa Sneeflokker, som den ubarmhjertige Tid har kastet paa hans Hoved, og som han jo rigtig nok ikke har tilfælleds med Guden." — Augusta svarede: „Denne Snee — som De behager at sige — paa et saadant Hoved, der har tænkt, liidt og handlet saa meget, forekommer mig som ærefulde Ar paa en Krigers Ansigt,

og disse, veed De nok, have endnu aldrig bortfkræmmet noget Fruentimmers Gunst." — „Bevares!" svarede han: „jeg tvivler ikke paa, at det jo er en berømmelig Snee. Maaskee er det af den, som Franskmændene vadede igjennem, da de gik over Sanct Bernhard. Disse hvide Haar ere ligesom den saakaldte edle Rust, der beviser Antikens Værd og Ægthed." — Han holdt endnu Brevet i Haanden. „Til hvilken af Damerne skal jeg levere denne Reliquie?" — En spøgende Strid opstod mellem min Søster og mig, om hvem af os der skulde beholde Brevet. „Maa jeg ikke," sagde Laertes, „være den Salomon, som dømmer i denne delicate Sag?" — Han aabnede Brevet og dreiede det paa alle Kanter. „Skjære det i to Dele, vilde være det Simpleste, men ikke gjøre min Viisdom synderlig Ære, — men, der falder mig noget ind: Hvad, om En fik Brevet, og en Anden Seglet? Vil De behage at see! Seglet er ikke at foragte. Der staaer en Lyra, og ovenikjøbet en bevinget Lyra deri. Det er et Aftryk af den meget smukke Antik, som Horatio bærer i sin Ring. Hvem veed, om denne ikke er en Talisman, som en eller anden Bramin eller Magus har foræret ham? — Desuden kunde Dette give mig Anledning til dybsindige, philosophiske Undersøgelser. Seglet er Lyren selv, Verset dens Toner; Seglet er det Materielle, Verset det Aandelige" .... — „Vi ville spare Dem saa store Anstrengelser," sagde Augusta; „Vi takke Dem forresten for Deres gode Idee, og ville lade den blinde Lykke skifte os imellem." Vi trak Lod, Seglet tilfaldt mig, og jeg var tilfreds med min Deel. „Det er et Aftryk af den Ring, han bærer," sagde jeg til mig selv, da jeg kom op paa mit Værelse: „„Hvem veed, om denne ikke er en Talisman,"" sagde jo Laertes? For mig skal dette Segl være det." Jeg tog frem af mine Gjemmer den lille Guldkapsel, som hængte mellem andet Charivari i den Uhrkjede, du engang forærte mig. Den var tom, Seglet passede ganske i den. Jeg indsluttede det deri, bandt den

i en lille Snor, hængte den om min Hals, og bar i
samme Time, men hemmelig for Alle. — Du smiler
Daarlighed! ja din Clara var bleven en Sværmerske. Jeg
ikke bortgivet dette Segl for Indiens Skatte. Jeg tog de
klagede for det, naar jeg var bedrøvet, talede til det,
Horatio selv; Alt, hvad jeg skjulede for ham, betroede je
Segl. Jeg anstillede Betragtninger angaaende det ube
Indtryk, som Laertes Sarcasmer over de hvide Haar havd
paa mit Sind. Jeg spurgte mig selv, om jeg vilde fo
Horatio til en Yngling, hvis det stod i min Magt? Je
at jeg vilde det ikke. Nei, den klippefaste Tro, den Fr
Beskyttelse og Forsvar, som jeg nu havde ved hans Sid
kunde jeg ikke føle uden for en saadan, i Verdens Strid e
prøvet Helt; og desuden kan man vel aldrig, naar ma
ret, ønske Noget forandret hos Den, hvis hele Personlig
som forklaret for vore Øine.

Med Vinterens Komme begyndte vore gamle Selsk
Forlystelser. De havde enten slet ingen Tillokkelse for mi
eller en dobbelt magisk Fortryllelse, alt efter min egen
ning og den vigtige Omstændighed, om Horatio var nær
eller ikke. Nye Bekymringer indfandt sig efterhaanden.
forekom mig, som om Augusta troede, at jeg elskede Lae
ganske tvertimod det Sindelag, hun ifjor lod mig bemær
tes det, som om hun ønskede en Forbindelse mellem os
langt piinligere var mig den Tanke, at Horatio selv i n
Øieblik lod til at være af samme Mening. Den værste
ning hertil gav Tante Polonius. Naar hun kom op
fortalte hun bestandig saa meget Ondt om Laertes, o
Letsindighed, Ustadighed og altfor frie Sæder. Det slog
feil, at Horatio jo tog hans Forsvar, og ved den Leilig
stede han altid sine Øine paa mig, og henvendte undertid
ogsaa Talen til mig. Jeg troede at gjætte hans Meni

ıette gjorde mig saa forlegen og ulykkelig, at denne min For=
rring nødvendig maatte styrke ham i den Tanke, at Laertes
er angik mit Hjerte. Jeg sagde mig Dette selv, men min For=
rring var saa stor, at jeg ikke kunde finde Ord, som viste mit
indelag, uden dog at fornægte den Agtelse, jeg bar for den
ıge Mand, som jeg ansaae for en Ven. — Horatio blev og=
a efter en saadan Scene ganske forstemt og adspredt. Naar
rimod Tante Polonius fandt Leilighed til at see mig ene, kjæ=
le hun for mig, og sagde: „Lille Clara er den Fornuftigste af
m Alle: hun vil gjøre som jeg, og vælge en gammelagtig
Rand, der vil bære hende paa sine Hænder." — Ved disse
rd blev jeg tilmode, som naar man paa en Lysttour bliver
erfalden af en Plaskregn, uden at tale om, hvor bittert det er,
ıar Andre lykønske os til et Gode, hvis Savn vi med hede
aarer begræde.

Disse og lignende smertelige Timer satte mig ofte i den
temning, at jeg greb det første bedste Paaskud til at befrie mig
a at følge Augusta i Selskab, og søgte at berolige mit æng=
de Sind i Eensomhed, og nyde min bedste Trøst i min lille
lbores uskyldige Selskab. De stille Aftener, jeg tilbragte med
nde allene, vare en Lægedom for mit syge Hjerte; ogsaa den
le Lydia (som jeg med Urette kalder lille, da hun næsten er
esaa stor som jeg) kom, naar hendes Moder var ude, gjerne
til mig, og udgjorde den tredie Person i vor Aftenunderhold=
ıg. Det er en hjertensgod Pige, med et deiligt Ansigt. Skjønbt
n kun er tretten Aar, er hun som en yndig lille Moder for
e smaa Søskende; og med disse maa man see hende, for at
ıe hende kjær.

Min Fødselsdag var et lyst Punct i denne for mig ofte
ırke Vinter. Horatio havde indbudet os til en vinterlig Fest.
ıns Finhed og Opmærksomhed fortryllede mig. Om Morgenen,
jeg kom ind i mit Cabinet, fandt jeg det prydet med de

deiligste Blomster, sande Vidundere for denne kolde Aarstid. Ved Siden af Theebordet stod paa Gulvet en stor Kurv, fuld af Legetøi, Billedbøger og alleslags smaa Gaver til Isidore; og= saa til vor Stine fandtes en Foræring, for at ogsaa hun skulde helligholde min Fødselsdag. — Mod Middag indfandt han sig med en heel Skare af smukke Kaner. Onkel og Tante Polonius med deres ældste Børn, Laertes, Bernard og endnu Nogle af vore Bekjendte vare med i Toget. I Spidsen for dette sad din lykkelige Clara i Horatios Kane; Veiret var klart og deiligt; og piilsnart, altfor snart for mine Ønsker, gik Farten til Bellevue, hvor et Middagsmaaltid ventede os. Munterhed, Lune og en uforklarlig Behagelighed omsvævede Bordet, medens det Hele for= høiedes ved en festlig Taffelmusik. — Da vi kjørte hjem, var det den skjønneste Aften, Stjernerne tindrede ned paa den lyse Sneevei, Hestenes Bjælder løde gjennem den tause Nat. Horatio sad bag paa Kanen, han var mig saa nær, jeg syntes at føle hans varme Aande. — Du veed, hvor den stjernefulde Himmel altid har beskjæftiget mig, den blev ogsaa nu Gjenstanden for vor Samtale. „Jeg har hørt," sagde jeg, „at vor Jord og Planeterne muligviis kunne være Stykker, der have løsrevet sig fra Solen, og nu dreie sig, ligesom længselfulde, om deres Ud= spring. Det er undertiden faldet mig ind, om det ikke kunde være muligt, at vi selv, i en Sjælevandring af en anden Natur end den, Indianerne antage, kunde leve et Menneskeliv paa hver af disse Kloder. Og jeg har tænkt i min Enfoldighed, at det i saa Fald var rimeligt, at vi da havde begyndt paa Uranus, og i bestandig mindre Cirkelgange nærmede os vort Udspring, Solen. Og da Aaret jo bliver længere, jo fjernere en Planet er fra denne, og man jo altsaa vel kunde antage, at Udviklingen var langsommere og Livet længere og mindre fyrigt paa disse dunklere Kloder, saa kunde man jo vel forestille sig, at vi i et bestandig kortere, med indholdsrigere Liv, med en bestandig friere

Organisation, saa at sige meer og meer overvindende Tiden, tilsidst, efter at have levet paa Mercurius, hvor Tiden maa være allerkortest, endelig havnede paa Solen selv, hvor et ganske andet, os ubekjendt Tidsforhold maa finde Sted." — Horatio hørte paa mig med stor Opmærksomhed. „Med største Fornøielse," sagde han, „har jeg lyttet til Deres Ord; men saa skjønt som Deres System end i visse Maader forekommer mig, kan jeg dog ikke antage det, især af den Grund, at det ikke er tænkeligt, at vi i en jordisk Tilværelse, hvor vi jo paany maatte fødes og døe, kunde beholde vor Bevidsthed; og det forekommer mig umuligt at denne, engang vakt, kunde forgaae ved Det, vi kalde Døden. Vi have, synes mig, mange Tegn paa, at Dette er mod Sjælens Natur. Af vor første Barndom erindre vi Intet; da maa vort egenlige Jeg, vor Bevidsthed have slumret; men fra det Øieblik, den vaktes, er intet Erindringsværdigt af vort Liv tabt for os. I Sygdom kan den for en Tid tabes, men vindes ganske uskadt tilbage. I dyb Søvn sover den, og vaagner hver Morgen. uden at disse Timers døde Tilstand har svækket den. I Drømme forlader den os aldrig. Jeg har aldrig hørt at noget Menneske har drømt, han var en Anden. Ja i denne Tilstand, hvor Tid og Rum tabe deres Betydning for os, tabe vi dog aldrig os selv, aldrig vor gamle Characteer, men bevare vor Følelse for Godt og Ondt, vor høieste Tanke, den om Gud og det Uendelige, og vor Kjærlighed til vore Elskede." — „Ak! saadanne Ord hører jeg med Glæde," sagde jeg: „thi ingen Tanke er mig gyseligere end den at tabe sig selv, glemme alt Kjært og Helligt." — „Nei elskelige Clara!" (saaledes havde han aldrig kaldt mig før) „nei, hvem vil glemme? End ikke her i Livet vilde vi glemme vore udstandne Lidelser, — allermindst vor Kjærlighed, var den end aldrig saa ulykkelig! glemme den vilde vi dog ikke, ikke engang helbredes for den." — Vi vare under denne Samtale komne Forstaden nær. Horatio sagde nu, med en, som mig

syntes, bevæget Stemme: „Jeg havde isinde at overraske Dem, men nu vil jeg selv forraade Hemmeligheden: Jeg har foranstaltet et Bal paa Skydebanen; jeg veed, De dandser gjerne. Men nu maa Deres aldrende Ven, resigneret og beskeden, træde tilside, og overlade til den lykkelige Laertes at føre Dem i den ungdommelige Dands, hvis Prydelse De er, og som passer for Deres Alder. Jeg maa trøste mig med i denne skjønne Time at have hævet mig med Dem til Stjernerne, ja endogsaa udenfor Tidens Grændser; men nu gjør denne Tyran atter sine Rettigheder gjældende, og adskiller os." Mørket, hvis Slør skjulte mine rødmende Kinder, gav mig Mod til at svare: „Ja, vel er jeg ung, og dandser gjerne, men tro mig, Horatio! jeg formaaer dog at skjelne Guld fra Glimmer, et Bal i en Dandsesal fra Stjernernes Dands i det uendelige Rum." — Han bøiede sig mod mig, og udbrød: „O Clara!" .... men i samme Øieblik lød et gjennemtrængende Skrig bag os. Horatio vendte sig, kaldte paa en ridende Tjener, og spurgte hvad der var hændet? Det var Intet; en Kane, der var nær ved at vælte, havde forskrækket den Dame som sad i den. Vi foer i det Samme ind ad Porten paa den oplyste Skydebane, hvor et talrigt og glimrende Selskab ventede os. Vor Stine kom os imøde og førte Augusta og mig ind i et afsides Værelse, hvor vore Balklæder og alt Fornødent var bragt i Orden af hende. De andre Damer af Kanepartiet, som vare i Hemmeligheden, havde truffet lignende Foranstaltninger. Jeg dandsede ikke med saa megen Lyst som jeg pleiede, og da Augusta aldrig dandsede, og min Svogers Spilleparti var endt, vare vi blandt de Første som brøde op. Da jeg var kommen hjem, stod jeg længe, og tænkte paa Dagens Tildragelser. „Ak!" sagde jeg: „hvorledes skulde jeg nogensinde kunne ophøre at elske ham? Overalt, i Blomsterne, i Stjernehimlen, i min Tro, i mit Haab, i alle mine Tanker møder jeg jo hans Billede."

Da jeg næste Formiddag kom ned til Augusta, fandt jeg

ende besynderlig forstemt. Horatio spiste til Middag hos os; an var i det elskværdigste, lykkeligste Lune, og hans mægtige ndflydelse forjog snart alle Skyer. Vi sad endnu ved Bordet, a Tante Polonius kom op til os. Hun takkede Horatio for en forrige Dags skjønne Fest, ikke uden en og anden, for mig dinlig Hentydning paa hans formeente Godhed for mig. Derfra ik hun over til det gamle forslidte, mig forfærdelige Capitel m Laertes, og sagde: „Det er Skade, Augusta og Clara ikke leve, til Ballet var tilende, thi da de vare taget bort, begyndte et først ret at gaae lystigt til. Laertes var som rasende af Overgivenhed, han vilde endelig nøde mig til at dandse den sidste Dands med ham, og da jeg føiede ham deri, foer han saadan afsted med mig, at jeg tænkte, det var blevet min sidste Dands her i Verden. Da vi skulde kjøre hjem, sprang han ind i vor Vogn, og lod sin egen kjøre tom tilbage; da han hjalp mig ud af Vognen, trykkede han min Haand saaledes, at min Handske gik reent itu, hvilket jeg tog meget ilde op; og tænk engang, da eg en halv Time efter gaaer hen til Vinduet, bemærker jeg tydelig, til min største Forundring, at han staaer paa Gaden, og er op ad Huset. Men jeg lod, som jeg ikke saae ham." — Horatio saae paa mig som sædvanlig, og jeg følte med Skræk, vorledes Blodet farvede mit Ansigt og fik mit Hjerte til at anke. „Kan Nogen forklare mig denne Historie?" tilføiede Tante Polonius. „Ja," svarede Horatio, med et besynderligt Smiil: „jeg kunde nok forklare den, om jeg vilde, — thi" — agde han halv sagte, henvendende sig til mig, „den er ikke vanskelig at forklare." — Saasnart jeg kunde, forlod jeg Værelset g gik op paa mit Kammer, hvor jeg lettede mit beklemte Hjerte ed en Strøm af Taarer, til Forundring for min Jisdore, der ed de søbeste Ord og Kjærtegn søgte at berolige mig. „Ak!" agde jeg til mig selv: „Igaar var jeg saa lykkelig, og idag føler g mig igjen saa dybt ydmyget. Denne bestandige Stræben

efter at gjøre mig opmærksom paa Laertes formeente Kjærlighed og Fortrin, viser mig noksom, at han selv forsmaaer den stakkels Pige, hvis Hjerte kun hænger ved ham."

Da jeg kom ned om Aftenen, sad min Svoger, og sov i sin Kakkelovnskrog, Augusta sad ene ved Theebordet; hun saae ulykkelig og fortrædelig ud. Efter en Pause begyndte hun at tale om den nysomtalte Scene fra imiddags, og tog heraf Anledning til at sige: „Laertes elsker dig sværmerisk, det veed vel Ingen bedre end du selv? Til dine Vinduer stod han vist nok og saae op, langt fra ikke til Tante Polonius." — Hun saae spørgende paa mig: „Du seer jo ud, som om Det, jeg sagde, var noget bedrøveligt?" — „Ja det veed Gud," svarede jeg: „det er det ogsaa." — „Hvorledes! Du elsker ikke Laertes? Skulde det være muligt?" Hun fæstede sine Øine paa mig, med et — jeg kunde gjerne sige — forfærdet Udtryk. Et Lys syntes i dette Øieblik at opgaae for os Begge. Jeg søgte at fatte mig, og sagde: „Nei kjære Augusta! jeg agter ham høit, jeg kan gjerne sige, jeg har ham kjær, men elske ham kan jeg ikke." — „Fordi du elsker" — det var som om det Ord, hun vilde sige, døde paa hendes Læber — „fordi du elsker en Anden." Hun lagde sine Arme paa Bordet, og sit Ansigt paa Armene, som En der sover. Efter en Pause nærmede jeg mig til hende, og medens jeg forgjæves bestræbte mig for at gribe hendes Haand, sagde jeg: „Augusta! kjære Søster! hør mig! Om jeg elsker en Anden, da er denne Kjærlighed ulykkelig, og altsaa tilhører den kun mit Hjerte, og er ganske min egen Kummer. Vinteren er snart forbi, lad mig reise hjem igjen til Tante Sophie, og med hende og din lille Isidore vil jeg leve i Erindringen om den Tid, jeg har tilbragt hos dig." — Ingen Lyd, ikke mindste Bevægelse forraadte, om Augusta hørte mig, eller ikke. Jeg sad lidt ganske taus, derpaa reiste jeg mig og gik op paa mine Værelser. Og

saaledes begyndte jeg mit nye Aar, fulgt af de gamle Sorger og modtagen af en ny.

En Tid gik saaledes hen, verlende mellem gode og onde Dage. Foraaret nærmede sig. Augusta var som oftest ikke vel tilmode, og undgik at være ene med mig. — Efter nogen Tids Forløb leverede hun mig et Brev fra dig, der var, sagde hun, kommet i et til hende. Jeg saae deraf, at hun havde skrevet til dig om Laertes, og at du syntes enig med hende i Henseende til ham. Hvad der meest rørte mig, var den meer end moderlige Ædelmodighed, hvormed du vilde begunstige hvad du troede at være mit høieste Ønske. Jeg svarede dig fortrolig og ærlig, og i dit Svar gjenkjendte jeg, som stedse, dit englelige Hjerte.

Horatio vedblev stedse at forskjønne vort Liv med Alt hvad han kunde udtænke, og ved sin rolige, skjønne Nærværelse at opløse alle Dissonanserne i vort Samliv, saa en god Aften ofte fulgte paa en ublid Dag. Ved hans Indflydelse var det ogsaa lykkedes, at jeg undertiden turde tage Isidore ned med mig i hendes Moders Værelser. Naar han bragte en Bog eller Musik, hentede han mig selv tilligemed hende fra mit Værelse. — Heller aldrig kunde noget Barn være mindre til Byrde. Ved et lille Legetøi eller en Billedbog sad hun hele Timer, uden at mindste Uro forraadte, at der var et Barn tilstede. Naar hun blot var mig nær, var hun rolig, men forlod jeg Værelset, kom hun strax løbende efter mig, endogsaa fra den bedste Leg med andre Børn. Hendes kjæreste Tidsfordriv var at høre fortælle Eventyr. Hun havde et saadant Nemme, at naar man lærte hende Noget, syntes det som om hun vidste det i Forveien. Hendes største Lyst var Musik. Naar jeg mod Aften spillede paa mit Fortepiano, dandsede hun, som en lille Alf i Maaneskin; hendes smaa Fødder berørte neppe Gulvet, hendes blonde, silkebløde Lokker hævedes af Luften og hendes svævende Bevægelser. Hendes store Øine skuede ind i den bedre Verden, hun allerede tilhørte; Tanken

om Gud og Udødelighed laae dybt i hendes Natur, og naar jeg svarede paa de mange barnlige Spørgsmaal, hun ofte gjorde mig over disse høieste Gjenstande, hængte hendes hele Sjæl ved mine Læber. Endnu Dagen før hendes Sygdom sagde hun til mig: „Dersom jeg dog snart kunde faae Vinger, som den Dreng der staaer paa dette Billede, saa vilde jeg flyve op til Himlen til min lille Søster Rosine; Stine sagde iaftes, at hun er deroppe.“ — „Hvorledes, lille Isidore!“ udbrød jeg: „Du vilde forlade mig?“ — „Nei!“ raabte hun, og slyngede sine smaa Arme om min Hals: „nei, jeg skulde nok komme tilbage til dig.“ — Kjære Tante! jeg beder dig ikke om Forladelse, fordi jeg saa ofte taler til dig om min lille Yndling; du selv har begrædt hende; hvad vilde du ikke have gjort, om du havde kjendt hende, om du, som jeg, i tre Dage og Nætter havde seet hende lide med en Engels Taalmodighed? Da hun den fjerde Dag døde i mine Arme, var jeg som forstenet af Smerte. Jeg vilde ikke tillade, at man bragte hende ud af Værelset; jeg troede bestandig, hun igjen skulde komme tillive. Det Øvrige af denne sørgelige Dag og den paafølgende Nat sad jeg ved hendes lille Seng, som stod ved Foden af min, fordybet i frugtesløse Forsøg paa at kalde hende tilbage. Stine, som var bleven hos mig om Natten, faldt i Søvn, træt af de forrige Nætters Uro; jeg var allene med den lille Døde, men ikke mindste Rædsel betog mig. Jeg kaldte hende med de sødeste Navne, og overlod mig til min Smerte, indtil jeg udmattet faldt sovende over hendes Leie, med mit Hoved hvilende paa hendes Knæ. I denne Stilling fandt mig næste Morgen den gamle Mariane, der venligen løftede mig op, og bad mig grædende tillade, at det lille Lig blev baaret ned i Salen, hvor Alt var tilberedt til at modtage det. Jeg vilde ikke overlade til nogen Anden, at vise det elskede Barn den sidste Pligt; jeg klædte hende paa for sidste Gang i hendes smukkeste hvide Kjole, ordnede sidste Gang de deilige Lokker, redte

selv hendes sidste Leie, bar hende ned i mine Arme, og fulgt af Mariane, Stine og den gode lille Lydia, lagde jeg hende ned, bedækket af vore Kys og vædet af vore Taarer. Neppe vare vi færdige, før Augusta kom ind, hun nærmede sig, kastede sine Øine paa den slumrende Engel, og udbrød med et hæftigt Skrig: „Gud i Himlen! det er jo min Rosine! ganske som jeg saae Rosine ligge Lig. Jeg Ulykſalige! skal mine Øine endnu engang see dette Syn!" Fortvivlet kastede hun sig over Barnet, og for første Gang saae jeg hende overøse det med Kjærtegn, som det nu desværre ikke mere kunde gjengjælde. Vi bragte hende afmægtig tilsengs. I flere Dage laae hun i Krampe, og i de mørkeste Phantasier bejamrede hun i sønderrivende Ord sin ulykkelige Skjæbne og sine Børns Død. Den gamle Mariane og jeg skiftedes til at vaage om Natten, og om Dagen veg jeg ikke fra hendes Seng. Endelig opløstes Sygdommen i hæftig Graad og dyb Søvn, hvilket jeg af Erfaring vidste, bebudede en hurtig Bedring. Jeg forlod nu hendes Sovekammer, for selv at søge Ro i min Eensomhed. I det næste Værelse traf jeg Laertes, som just stod færdig at gaae bort med min Svoger. Han kom mig imøde, og udbrød: „Min Gud! Frøken Clara saa bleg, med saa forgrædte Øine!" — „Gjør det Dem ikke ondt," sagde jeg, „at den lille Isidore er død?" — „Jo det gjør mig meget ondt," svarede han: „men det bedrøver mig dog endnu mere at see Deres Øine i en saadan Tilstand, thi der er mange saadanne smaa Børn som den lille Isidore, men af saadanne Øine er der ikke flere i Verden." — Disse Ord i dette Øieblik gjorde et saa ubehageligt Indtryk paa mig, at det var mig umuligt at svare et Ord.

Det var just Langfredag. Næste Morgen skulde min Isidore begraves. Jeg havde forskaffet mig nogle Blomster, og ladet dem bringe op paa mit Værelse, for at binde en Krands til hendes Kiste, og pynte hende selv dermed. Dog kunde jeg ikke

gaae Salsdøren forbi, uden at gaae ind, for i Eenrum at see hende endnu engang. Det var Aften, Maanen skinnede ind, og oplyste for sidste Gang den yndige Skikkelse. Jeg tog Sløret af hendes Ansigt og trak et Gardin fra Vinduet, for ret at betragte de elskede Træk. Men, o Gud! hvad kan afmale min Forfærdelse! Jeg fandt disse søde Træk forandrede, den slumrende Engel var bleven et Lig. — En uendelig, rædselfuld Smerte greb mig; og det var neppe jeg kunde naae hen til en Stol, hvorpaa jeg skjælvende kastede mig. Med Eet aabnedes Døren, og Horatio kom hurtig ind. Han syntes forskrækket over min Tilstand, men fattede sig og sagde: „Deres Svoger er ude, Deres Søster sover; tillad at jeg maa følge Dem op paa Deres Værelse, og tilbringe en Times Tid hos Dem.“ Styrket ved hans Nærværelse, reiste jeg mig, og støttet paa hans Arm naaede jeg mit Cabinet. Lampen var allerede tændt paa det lille Divansbord, og ved Siden af den stod Kurven fuld af Blomster. Horatio førte mig til Sofaen, og satte sig selv paa en Stol ved Siden. Han tog min Haand, og sagde bevæget: „Elskelige Clara! ikke saaledes, ikke med denne stumme Fortvivlelse maae vi sørge over de lykkeligere Elskede, som naae Havnen førend vi; men med stille Taarer, med from Taalmodighed maae vi overgive os til denne Smerte, som kun tilhører Kjærligheden, og ikke blandes med Angst og Bitterhed, som saa mangen anden af vore Sorger. Derfor pryde vi Graven med Blomster, for derved at antyde de Følelser, som skulde besjæle os ved denne høitidelige Smerte.“ — Vinduesgardinet var aabent, Maanen skinnede og oplyste hele det lille Værelse, dens Straaler faldt paa Blomsterne og paa Horatios Ansigt. Dens blaalige Lys i Forening med Lampens rødlig gule Skin og Blomsternes stærke Duft, gav den hele Omgivelse en besynderlig magisk Characteer, som tilligemed Horatios Ord gjorde et blidt Indtryk paa mig, saa jeg ikke kunde undlade at række ham Haanden, og sige: „Jeg kan ikke svare Dem

bedre end med nogle Linier af et Digt, der altid have forekommet mig meget skjønne:

„Blomster, under Alfers Dands,
Vil jeg dig ved Maanen plukke;
Blomster ere mine Sukke,
Let de forme sig til Krands.“ *)

„Og jeg“ sagde han, „vil ogsaa bede Dem tillade, at jeg maa anføre Noget, som netop passer for denne Time, og som paa eengang er en Digter og en Apostel værdigt.“ Med disse Ord tog han en Bog frem, og medens jeg satte mig til mit sørgelige og dog skjønne Arbeide, oplæste han for mig med begeistret og rørt Stemme Dr. Mynsters Prædiken: „Om vore afdøde Venner.“ Jeg inddrak begjærlig hvert af disse Ord, og aabnede mit halvdøde Hjerte for den Trøst, der som en lægende Balsam berørte mit blødende Saar; imidlertid dannede Krandsen og de smaa Blomsterknipper sig som af sig selv, og jeg vædede dem med Taarer, der vare milde og taalmodige, som Horatio havde sagt. „Lad os nu gaae ned,“ sagde han, „og bringe den lille Isidore vort sidste Offer, og derpaa anbefale hende til ham som lovede de smaa Børn Himmeriges Rige.“ Vi gik ned i Salen, den var oplyst, og alle Husets Tjenestefolk havde forsamlet sig derinde. Vi pyntede den lille Isidore med Blomster; knælende lagde jeg Krandsen paa det fæle sorte Kistelaag, der skulde bedække min Yndling, og vædede det med mine Taarer. Derpaa kyssede Horatio og jeg hendes smaa blege Hænder, og endelig vendte mig med Magt fra denne paa eengang bittre og søde Afskeed, fulgte jeg ham ud af Salen. Mariane, der med mange velmeente Yttringer havde holdt en Lovtale over min i Liv og Død trofaste Kjærlighed til den lille Afdøde, kom ud efter os,

*) Af Sotofts Ingeborg og Frithiof.

Redacteuren.

gaae Salsdøren forbi, uden at gaae ind, for i Cenrum s
hende endnu engang. Det var Aften, Maanen skinnede ind,
oplyste for sidste Gang den yndige Skikkelse. Jeg tog Sløre
hendes Ansigt og trak et Gardin fra Vinduet, for ret at bet
de elskede Træk. Men, o Gud! hvad kan afmale min Fo
delse! Jeg fandt disse søde Træk forandrede, den slumr
Engel var bleven et Lig. — En uendelig, rædselfuld S
greb mig; og det var neppe jeg kunde naae hen til en
hvorpaa jeg skjælvende kastede mig. Med Eet aabnedes T
og Horatio kom hurtig ind. Han syntes forskrækket over
Tilstand, men fattede sig og sagde: „Deres Svoger er ude,
Søster sover; tillad at jeg maa følge Dem op paa Deres
relse, og tilbringe en Times Tid hos Dem.“ Styrket ved
Nærværelse, reiste jeg mig, og støttet paa hans Arm naaet
mit Cabinet. Lampen var allerede tændt paa det lille Di
bord, og ved Siden af den stod Kurven fuld af Blomster.
ratio førte mig til Sofaen, og satte sig selv paa en Sto
Siden. Han tog min Haand, og sagde bevæget: „Elskelige C
ikke saaledes, ikke med denne stumme Fortvivlelse maae vi
over de lykkeligere Elskede, som naae Havnen førend vi;
med stille Taarer, med from Taalmodighed maae vi overgiv
til denne Smerte, som kun tilhører Kjærligheden, og ikke bla
med Angst og Bitterhed, som saa mangen anden af vore Sor
Derfor prydde vi Graven med Blomster, for derved at antyde
Følelser, som skulde besjæle os ved denne hoitidelige Smerte.“
Vinduesgardinet var aabent, Maanen skinnede og oplyste h
det lille Værelse, dens Straaler faldt paa Blomsterne og pa
Horatios Ansigt. Dens blaalige Lys i Forening med Lampen
rødlig gule Skin og Blomsterne[illegible] Duft, gav den hele Om
givelse en besynderlig magisk [illegible] som till[illegible]
Ord gjorde et [illegible] Indtr[illegible] saa je[illegible]
lade at [illegible] Haand[illegible] Jeg [illegible]

ode
jom
end
trin?
- Min

og sagde, at hendes Frue var opstaaet, og ventede os i sit Værelse. Vi fandt Augusta bleg og forgrædt, men rolig. Horatio forstod ogsaa her at finde den Tone, som var den meest passende, og i stille hjertelige Samtaler henglede Timerne, og de bedrøvede Søstre skiltes med kjærlige og lettede Hjerter, for at gaae til Hvile. Da jeg kom op i mine Værelser, var der imidlertid foretaget en liden Omflytning. I mit Sovekammer var Isidores lille Seng borttagen, og en Commode henflyttet paa dens Sted. Over denne hængte et bekjendt engelsk Kobber med Underskrift: „An Angel carrying the Soul of a child to Heaven“ — den kjæreste Gave der i dette Øieblik kunde gjøres mig, og jeg gjættede let, hvorfra den kom. Saamegen Opmærksomhed, saa stor Omsorg for mig, kunde ikke forfeile sin Virkning, og under søde Anelser svævede Søvnen velgjørende ned over mine forgrædte Øine.

Nogle stille, skjønne Uger fulgte paa denne Aften. Den Veemod, som bredte sit Slør over vort for Verdens Støi tillukkede Sørgehuus, forhøiede den Inderlighed, som herskede i vor Aftencirkel, der som oftest kun bestod af Horatio og os to Søstre. Men neppe var den store Verdens Luft igjen trængt ind i vort Hjem, før Pandoras Æske atter aabnede sig. Mine gamle Forlegenheder og Sorger fik en betydelig Tilvært ved den mørke Sky, som nu næsten stedse forbunklede Horatios Pande, tiltrods for al den Selvbeherskelse og Verdenstone, hvormed han søgte at skjule den. Hans Besøg bleve sjeldnere, og endnu ulykkeligere blev min Sindsstemning ved at høre, at han, istedenfor efter sin første Plan at bosætte sig i sit Fædreland, havde isinde først at reise til England til en Ven, for maaskee med denne at gjøre en endnu længere Reise. For at gjøre Ulykken fuldkommen, kom nu Tante Polonius med ganske besynderlige Nyheder, som hun ret con amore fortalte, uagtet hun saae, hvor overordenlig de forstemte baade Augusta og mig. Hun vilde nemlig vide fra

sikker Haand, at Horatio var forlovet i Frankrig med en elskværdig Enke, som han i mange Aar havde elsket, og som skulde møde ham i London. Jeg længtes nu blot efter at flye Kjøbenhavn, og var saa mismodig, at jeg ret glædede mig for hver Dag der gik af Mai Maaned, og bragte os nærmere til Juni, da efter din Bestemmelse Cornelius skulde hente mig, og bringe mig til min Barndoms kjære Hjem.

Saaledes stode Sagerne forleden Dag, da Onkel og Tante Polonius spiste til Middag hos os, tilligemed Laertes, Horatio og Bernard. Mellem disse to Sidste havde der i den senere Tid dannet sig en venskabelig Forbindelse; Horatio besøgte ofte vor gamle Ven, og jeg hørte med Fornøielse, at han havde indbudet ham til at tilbringe Sommeren paa hans Gods. Denne Middag var Horatio mere oprømt end han pleiede, og, som en Følge heraf, bortveg ogsaa det forstemte Lune fra os Andre. Efter Bordet gik Laertes, og ikke saasnart var han ude af Døren, før den usalige Materie igjen kom paa Bane. Onkel tog ogsaa Deel deri, og fortalte en Begivenhed om en Sum Penge, Laertes paa een Aften havde tabt i Spil. — Horatio havde reist sig og gik op og ned ad Gulvet; endelig begyndte han, med mere Iver og Kraft end nogensinde, at tage den Fraværendes Forsvar, og endte med at sige: „Hvad kan være uædlere og daarligere, end at aabne sit Øre for Bagtalelse og Bryggter, og det mod en Omgangsven, som i vor Kreds burde være sikker for slige Anfald? Hvor kan De troe noget Slet om et Menneske, som er os Alle bekjendt som ædelt og udmærket? Jeg, som kun i eet Aar har kjendt ham, er saa sikker paa hans sande Characteer, at jeg turde ridderlig møde i Skranken, og forfægte hans gode Sag. Og sæt endog, at alle de Smaahistorier vare sande, som vi af og til have hørt om ham, hvad bevise de da meer, end at han er ung og fyrig? Er det Synd at besidde disse Fortrin? Den, som ikke har været Yngling, bliver aldrig Mand." — Min

Svoger og Augusta toge nu ogsaa Laertes Parti, ja hvad som mere er, Tante Polonius med, og Onkel maatte nu ganske alene forsvare sig mod dem alle Tre, thi Horatio sagde intet Ord mere, men nærmede sig til mig, som sad ved Vinduet med mit Arbeide, og sagde sagte: „Lad Dem ikke forvirre af alt Dette, Frøken Clara! De lider ved disse Samtaler, det har jeg ofte bemærket; men lad mig sige Dem, at De har en Ven i Horatio, der ikke kunde medtage større Trøst i sin Landsflygtighed end den, at have bidraget til Deres Lykke." — Tænk dig min Daarlighed, kjære Tante! Disse ædelmodige Yttringer forbittrede mig, og gave mig Mod til at svare: „De er i en fuldkommen Forvirring, hvad mine Følelser angaaer, det har jeg ofte bemærket. Jeg agter Laertes og har Tiltro til ham, ligesom De; men hans personlige Anliggender røre mig ikke, saalidt som mine Sindsbevægelser angaae ham." — Horatio saae taus og forundret paa mig. Jeg blev skamfuld over den mig selv fremmede Maade, hvorpaa jeg havde svaret ham. Jeg vilde reise mig, og forlade min Plads; i min Forvirring væltede jeg det lille Bord, hvorved jeg sad, Horatio greb efter det, og i denne Forstyrrelse faldt hans Brevtaske ud af hans Brystlomme; den fløi langt hen ad Gulvet, sprang op, og et Portrait kom tilsyne i den. Lynsnar fløi Augusta hen for at tage den, Horatio kom hende i Forkjøbet, tog den hurtig op, og stak den til sig. „Hvorledes?" raabte Augusta: „De har et hemmeligt Gjemme i Deres Portefeuille, hvori der skjuler sig et Portrait! Det maa De vise os." Han vægrede sig standhaftig, og gik strax med Bernard. — Alt mit Blod standsede. Nu saae jeg, at Tante Polonius havde sagt sandt.

Min Søster og Svoger havde gjort Parti med hende og Onkel om at tage ud til Casortis, og derpaa spise til Aften paa Onkels Lyststed paa Fredriksberg. Jeg havde samme Morgen været meget upasselig, og allerede da undskyldt mig for at være *med*. — Hvor tilfreds var jeg over at kunne blive hjemme! De

kjørte strax bort, og jeg lukkede mig inde paa mit Værelse, hvor jeg ret overlod mig til al min Fortvivlelse. Med Eet faldt den Tanke mig ind: „Hvad vilde dog Tante Sophie sige, om hun saae mig saaledes? Hun som saa mangengang har advaret mig mod Lidenskabernes fordærvelige Magt? hun som sendte mig bort fra sig i Verdens Tummel, paa det jeg der skulde prøves som Guldet i Ilden? Slet bestaaer jeg min Prøve! jeg kjender mig ikke selv mere." — Jeg skammede mig over min Hæftighed og Modløshed. — „Jeg vil ikke sidde allene iaften, overladende mig til mine unyttige Sorger. Jeg vil gaae ud under Guds frie Himmel. Jeg vil besøge min Isidores Grav."

Jeg udførte strax min Beslutning, og vandrede med hurtige Skridt ud til Assistens-Kirkegaarden, hvor jeg snart fandt den lille Grav, med sin spæde Blomsterflor. Den var lige ved Foden af et stort Marmormonument; paa dettes Trappetrin satte jeg mig, og vædede med hjertelige Taarer den Jord, som gjemte min lille Yndling. Endelig stræbte jeg at fatte mig, jeg saae mig omkring, Alting var stille, ingen Vind rørte sig; en lille Fugl klynkede i det nærstaaende Træ, som om ogsaa den var bedrøvet; ellers intet levende Væsen i Nærheden; kun Døde omgave mig; kun Grave, hvorhen jeg vendte mine Øine. „Ak!" sagde jeg til mig selv, „alle Disse, som Jorden gjemmer, have sørget og liidt som jeg, og det er overstaaet. Hvormange Levende have ikke gaaet til og fra disse Grave med sønderrevne Hjerter! Hvormange Klager have ikke bevæget denne Luft, hvormange Taarer have ikke disse Træer seet flyde! og, o min Gud! hvad ere mine Lidelser mod dem, hvortil disse Steder vel ofte have været Vidne, og mod dem, som Jorden her skjuler! Jeg begræder her et Barn, som jeg ikke har kjøbt med Opoffrelser og Lidelser, men som kun levede til min Glæde; jeg fortvivler over en Mand, der aldrig har fornærmet eller bedraget mig, men kun trøstet og forskjønnet mit Liv. Hvor er jeg utaknemmelig! jeg klager over den Ild,

som er hengaaet i Kjærlighed og Lykke." — Jeg bad inderlig til Gud om Kraft — ikke til at overvinde min Kjærlighed, nei til at gjemme den i mit Hjerte, men reen og hellig, uden Sindsyge og onde Lidenskaber, saa jeg maatte forædles ved denne skjønne Erindring, og ikke spilde mit Liv og min Ungdom i tomme Sværmerier. — Jeg blev roligere, jeg sagde til mig selv: „Om faa Dage forlader jeg jo Kjøbenhavn, og vender tilbage i min kjærlige Moders Arme; nu vil jeg ogsaa tage Mod til mig, og her paa denne Grav vil jeg nedlægge den Talisman, som meer, end jeg selv har tænkt det, har styrket mig i mine daarlige Drømme. Dette Segl, som jeg trofast har baaret, vil jeg med Kapsel og Snor nedlægge her med mine kjæreste Forhaabninger." — Jeg tog det frem, og saae paa det. „Nei, ingen fremmed Haand skal finde dig," sagde jeg: „I Isidores Grav skal du hvile! Naar jeg i Drømme seer min Yndling, skal hun bære dig." — Jeg tog en Blomsterstok, og gjorde med den en lille Aabning i Jorden mellem Blomsterne paa Isidores Grav. Jeg saae endnu engang paa den vingede Lyra, kyssede den med mange Taarer, lukkede Kapselen til, og bøiede mig for at nedlægge den i Jorden, da i det Samme en stærk Haand greb min udstrakte Arm, og rev mig Snoren ud af Haanden. At see Horatio, see ham aabne Kapselen, og kaste sig for mine Fødder, var et Dieblik's Sag. Han omfavnede mine Knæe, græd, skjælvede, og var ikke istand til at tale. — Hvad skal jeg sige mere? Vor Pagt var sluttet i Liv og Død. — Endelig reiste Horatio sig, og sagde: „O min Clara! paa hvilket Sted har du dog skjænket mig din Tro?" — „Ak!" svarede jeg: „den lille Isidore har holdt Ord, hun lovede mig at komme tilbage til mig, hun har kaldet sine Venner til sit Hvilested, og har forenet dem her."

Ved Horatios Arm gik jeg nu ud af den Port, ad hvilken jeg var gaaet ind med saa tungt et Hjerte. Det var mig, som *om jeg* var gaaet ud fra Døden til et nyt og bedre Liv. Vi

ik langsomt hjemad over Volden gjennem Rosenborg Have. willen Vandring! Vi gjennemgik med hinanden vort hele Sam= v, fra det Dieblik vi første Gang saae hinanden. Horatio sagde ig, at han lige siden hiin Aften havde elsket mig, at jeg var ans første sande Kjærlighed; men at han troede og fandt det illigt, at jeg maatte foretrække den unge Laertes, endskjøndt han f flere Grunde formodede, at der var Noget i mine Forhold, er modsatte sig mine Ønsker; at han havde besluttet at søge røst i at være mig en Ven og en Støtte, og derpaa reise bort, l det kunde lykkes ham at beseire den Lidenskab, der truede med t underkue ham; men at mit fortørnede Svar idag havde bragt am til at vakle. Han var fulgt hjem med Bernard, og fra ans Vindue havde han seet mig gaae forbi. Dreven af en imodstaaelig Magt, havde han fulgt mig, seet mig gaae ind aa Kirkegaarden, og skjult sig bag det store Monument, ved hvis iod jeg sad, og hvorfra han havde været Vidne til alle mine Bevægelser. — „Jeg greb i Flugten," sagde han, „den saligste Visshed, det bedste Dieblik i mit Liv."

Da jeg i disse vore indbyrdes Bekjendelser kom til at om= ale Brevtasken med Portraitet, tog han den taus frem, aabnede en med et veemodigt Smiil, og forundret gjenkjendte jeg ved rste Diekast Keiser Napoleons Billede. „Jeg troede" sagde han, at dette Slags Portefeuiller vare Selskabet bekjendte, at Augusta avde seet dette Portrait, og med sin sædvanlige Skalkagtighed ilde heraf tage Anledning til at drille Bernard, og jeg vilde or ingen Priis saare den gamle Mand, hvor gjerne jeg i alle ndre Tilfælde vil gjøre mig enÆre af at bære dette Billede." — Hver Tvivl var nu forsvunden, hver Smerte stillet. Vi vare u i Rosenborg Have. Der var Musik. Vi gjenkjendte en Melodie af Weyse, og erindrede os hiin Scene i Kirken, da vore Dine første Gang mødtes, og, mere veltalende end Ord, tilstode or Kjærlighed; Stjernerne, som begyndte at sees paa Himmelen,

gjenkaldte os den natlige Kanefart, da vi første Gang vovede i Ord at lade hinanden ane den. „Hvor salig er Kjærlighed!" raabte Horatio: „kun den allene giver os Forsmag paa Evigheden, thi kun den lever paa eengang i det Forbigangne, det Nærværende og det Tilkommende, som i eet saligt Øieblik. O min Clara! Denne Aften er det Eneste, der i hele mit Liv har ganske tilfredsstillet mit unøisomme Hjertes Fordringer. En glad Anelse greb mig paa Grændsen af mit Fædreland, men o Gud! hvem skulde have troet, at en saadan Priis der ventede den ufortrødne Vandrer?"

Det var alt silde, vi skyndte os at naae mit Hjem. Da jeg næste Dag vilde gaae ned til Augusta, følte jeg mig meget beklemt; jeg besluttede imidlertid selv at betroe hende hvad der var forefaldet. Hun sad ved Vinduet; jeg kunde see, hun havde grædt. Saasnart hun saae mig, rakte hun Haanden imod mig, og sagde: „Jeg veed Alting, kjære Clara: Horatio har været her." Hun trak mig hen til sig, omfavnede mig, og sagde med det yndigste Udtryk: „Tro ikke, at mit svage Hjerte misunder dig din Lykke! Nei, jeg vil ikke forgjæves have lært at kjende den første af alle Mænd, og dig, du englerene, du lykkelige Barn af Tante Sophie! Tilgiv mig, at jeg ikke kan være som du! tilgiv mig det for Isidores Skyld." Med søsterlige, varme Taarer omfavnede vi hinanden, og jeg tænkte: „Nu har Isidore igjen holdt sit Ord."

Endnu Eet stod tilbage: Et Par Dage efter sagde Augusta mig, at uagtet jeg havde ønsket at holde Horatios og min Forbindelse hemmelig, indtil jeg havde dit Samtykke, havde hun dog troet at burde underrette Laertes derom, og at han fortvivlede over denne Efterretning, og havde isinde, pludselig at forlade Alt og reise bort. Denne Tidende smertede mig inderlig. Jeg spurgte mig selv: „hvorledes vilde Tante Sophie handle i mit Sted?" Som en Følge af disse mine Betragtninger lod jeg Laertes bede

om en Samtale. Han kom til mig, og jeg anvendte al Sandhedens og Venskabets Magt, for at bringe ham tilbage til Fornuft og Rolighed. Horatio traadte ind, han tog Laertes Haand, og sagde: „Tilgiv mig, min ædle Medbeiler! tilgiv mig en Lykke, som jeg altid tænkte, at De fortjente. Vær vis paa, at jeg har lidt meget for Deres Skyld, og tilgiv mig, som sagt, min Lykke, ligesom jeg i mangen bitter Time tilgav Dem Deres Fortrin." Laertes var meget bevæget. „Ja," svarede han, „jeg vil stræbe at gjøre mig værdig til Deres Mening om mig. Jeg gaaer for at berolige min gamle, bekymrede Fader, og sige ham, at det er Clara som fører mig tilbage til Fornuften og til ham."

Saaledes ende da nu mit Hjertes og mine Forholds Dissonanser med en beroligende, harmonisk Accord. Og nu hige alle mine Ønsker og Længsler til dig. Jeg maatte underrette dig om Alting, paa det jeg med et fuldkommen let Sind maatte kunne tiltræde min Hjemreise. Jeg ønsker at tilbringe en Maaneds Tid allene hos dig, inden Horatio kommer med Augusta og Osrick. Send Cornelius, jo før jo heller, efter mig, thi fra nu af tæller jeg Timerne til jeg skal see dig, og høre dig kalde mig

din Clara.

Tredie Deel:

Catastrophe.

Første Brev:

Fra Laertes til den flyvende Post.

Kjøbenhavn den 20 Mai 1827.

Tak for sidst, kjære Flyvepost, gode lille vingede Dreng, som, fri før alt Philisterværsen, modtager Bud fra Elskende, fra Secretairer, fra Gaden, fra China, fra Maanen o. s. v.*) Hils din Redacteur, og tak ham hjertelig fra den stakkels Laertes, der rigtignok spiller de utaknemmelige Roller af Confident og ulykkelig Elsker i Flyveposten, men som desuagtet har modtaget en stor Trøst og Beroligelse af dette Skriftemaal fra hans fordums tilbedede, aldrig forglemte Clara. Jeg kan ikke for Øieblikket forklare mig nærmere; men leve Flyveposten, som ikke lod sig skræmme af de sig ennuyerende Fuldmægtige og Spekhøkere,**) der finder mere Sjæleføde ved at betragte et Slagsmaal paa Gaden end ved de interessanteste af alle Phænomener, dem som foregaae i et menneskeligt Bryst, fremfor Alt (synes mig og vel de Fleste som give sig af med at være Mænd) i et elskværdigt Pigehjerte.

---

*) Allusion paa adskillige Artikler i den flyvende Post. Udg. Anm.

**) Allusion paa nogle i den flyvende Post (1827, Nr. 21) optagne Breve fra Abonnenter, som af forskjellige Grunde beklagede sig over den nærværende Novelles Indrykkelse i Bladet. Udg. Anm.

Men Dette var nu kun Indledningen, der efter Skik og brug slet ikke vedkommer den egenlige Text. Kjære Flyvepost! Din Fætter Lieutenanten og jeg, vi tage os den Frihed, paany anraabe din Hjelp og Bistand mod Philisteriet, mod hvilket saa vi stride som Løver, og vilde gjerne frarive denne Hydra n smukke Lydia, om det maatte lykkes os, thi det seer misligt for os. Jeg er for n fjorten Dags Tid siden ankommen r til Byen fra Landet; vore Modstandere, den poloniske Fa- ilie, vare her alt iforveien, og min Fætter farer Landet om a sin Ganger som en Hvirvelvind, i hvad Ærinde skal du ar erfare. Og vi kunne Alle med hinanden sige: *„Nous avons it, Monsieur, une belle campagne,“* eller „vi have vel reist, erre," for ved denne sørgelige Leilighed at tage vor Tilflugt de største Comedie-Digtere baade paa Dansk og Fransk. Flyve- stens Læsere kunne ikke lide Vidtløftighed, og jeg derimod, jeg der største Behag deri, naar jeg er i slet Humeur; den fore- mmer mig som en Rok der snurrer, som en Bæk der løber, dæmper ved sin eensformige Lyd den indre Uro. Jeg kunde rive en heel Bog herom, men for denne Gang vil jeg nu ind- ænke mig til at tale om min Fætter og hans Kjærligheds- storie.

Du maa vide, kjære Flyvepost, at denne Fætter, skjøndt han d sin Indtrædelse i Amors Rige har sig noget forkeert ad, dog Intet mindre end en vindig Person; det er tvertimod en meget ndhaftig, rask og bestemt Mand. Saasnart han af dine Blade mine Breve havde erfaret Stemningen i det poloniske Huus, g han mig i Ed som sin aarvaagne Patrouille, og satte mig tævne her i Byen til Begyndelsen af April. Jeg har i min jeneste et Menneske der fortjente at have været Kammertjener s Lovelace, Chevalier de Faublas eller nogen anden saadan i ntriguens Rige berømt Helt, istedenfor at være min ringe Op- rter. Dette store Talent har paa en uskyldig Maade erfaret

Alt hvad der foregik baade her og hisset, det er at sige: baade i det poloniske Huus her og i Præstegaarden hisset.

I det første var Alting stille, ja Hr. Polonius var og er meer end stille; han er endnu ganske forbløffet over den ungdommelige Hidsighed, der forførte ham paa hans gamle Dage til at begaae den Daarlighed, offentlig at lade trykke sin Søsterdatters fortrolige Brev, som han deels havde glemt, deels aldrig forstaaet. Denne Synd faaer han af sin Kone paa sin Tallerken ved hvert Maaltid; hver Aften udgjør den Texten til Sparlagensprækenen. Hertil kommer hans Uro over hvad Clara, som han virkelig har kjær, og Horatio, som han ærer og frygter, ville sige, naar de i denne Sommer komme tilbage fra England, hvor de have været et heelt Aar. Derover har han faaet et saadant Had til den flyvende Post, at alt Flyvende er blevet ham en Afsky. Han har afskaffet sine Duer, han har under sin Kones Fraværelse ladet hendes Canarifugl døe af Sult, han spotter ad Flyvepelse, han bruger ikke engang mere det Ord flyve, men siger i det Sted om Fuglene, at de svæve. Hertil kommer, at han savner sin Lydia, som kjærligt pleiede ham, og læste for ham i Aviserne hvert Ord fra først til sidst, saa han ofte har skjændt paa sin Kone for hendes Idee at sende Lydia bort. Den Brudgom, han havde bestemt hende, var imidlertid en daglig Gjæst i Huset. Denne Brudgom er hvad Hoffmann kalder Don Ottavio i Don Juan: „ein zuckersüsses, geleckes Männlein," der seer ud som han var opfødt med Theevand og Trækvind, og taler som han var opdragen ved et Udtog af et Conversationslexicon. — Imidlertid skulde nu Confirmation, Bryllup, Confirmationskjole, Brudekjole, Udstyr, Alting være færdigt paa eengang. Fru Polonius havde travlt, og var ærgerlig over at de, som hun udtrykte sig, „vare af slette Mennesker satte i den Nødvendighed, at maatte bortgifte et saadant Barn."

I Præstegaarden saae det imidlertid anderledes ud, end Fru

Polonius tænkte. Hun havde betroet Lydia til et Par aldrende Præstefolk, som ingen Børn havde. Værre Kloster gives ikke i vore Tider end det, hvori hun havde indmuret sin ulykkelige Datter. Fire Timer i Rad maatte det stakkels Pigebarn hver Dag læse med Præsten hvad han kaldte Religion, men som var nærmere Landet end Himlen, og gik uden alt Spor forbi Lydias Øren. Mere kraftige derimod vare de moralske Betragtninger, de haarde Bebreidelser, hvormed han hvert Øieblik foreholdt den stakkels Pige den utaknemmelige Ulydighed, hvormed hun forkortede sine Forældres Dage. I de lange Aftener, naar han i den dunkle, forrøgede Dagligstue satte sig i Kakkelovnskrogen med sin Tobakspibe, og Madammen ved en lille Tællepraas med sin Rok, begge saa tause at man ikke hørte Andet end Rokkens Snurren, ikke saae Andet end Tobaksskyerne, var den til ganske Andet vante Lydia færdig at fortvivle. Saavidt gik Alting efter Fru Polonius Beregning; men hvad hun ikke havde beregnet, var den i Nærheden liggende Herregaard og dens unge Verden, af hvilken en Junker og en Frøken, begge, ligesom Lydia, forgik af Kjedsomhed, hvorved det hændte at den Første forelskede sig i hende, og den Anden med Henrykkelse fandt i denne smukke kjøbenhavnske Pige en jævnaarig Veninde og Fortrolig. Elskeren gjorde ingen Lykke hos Lydia, men Veninden destomere, og denne unge Dame var nu for Fru Polonius moderlige Hensigter hvad en Flok Høns en Blomsterhave. Alle Romaner, paa Tydsk og paa Dansk, som prydde Læseselskaber og Leiebibliotheker i ti Miles Omkreds, spøge i Frøken Hedevigs Hjerne, og hendes hæftige Forestillinger om ikke at give efter for tyranniske Forældres Villie, vilde maaskee fundet lettere Indgang hos Lydia, naar Omqvædet ei havde været, at blive hendes elskede Søster og bønhøre hendes Broders sværmeriske Lidenskab. Disse Yttringer, der med Kjærtegn, Taarer og Knæfald daglig bestormede den ulykkelige Lydia, vare dobbelt paafaldende i Nærheden af Broderen, der langt fra

alt Sværmeri, ganske er en Landjunker, en rødmosset Jæger, der behandlede Lydia paa en meget fri Maade, slyngede sin Arm om hendes Liv, tilsvoer hende sin Kjærlighed med Soldater-Eder og udgjorde hendes Forfærdelse i ligesaa høi Grad, som den hende bestemte Brudgom med hans hyppige og søde Breve var hende modbydelig.

Min Fætter var imidlertid ankommen. Jeg havde lagt min Plan, og forsynet med Anbefalinger til det omtalte haabefulde Søskendepars Fader, Godseieren, reiste vi ud til Herregaarden, og bleve uden Vanskelighed Dagen efter præsenterede i Præstens Huus. Det var heller ikke svært for os at faae Lydia itale, og ligesaa let var det ogsaa at mærke, at denne gode, uforstilte Piges Sjæl var sønderreven af stridende Følelser, nemlig Tilbøielighed for min Fætter, og Samvittighedsangst for at feile mod sine Pligter som Datter. Min Fætter bønfaldt hende om at være fast i at afslaae den forhadte Brudgom, og tillade ham at udfordre denne, og nøde ham til at træde tilbage. Men disse Forslag ængstede hende, og det var umuligt at gjøre nogensomhelst Aftale med hende. Hun var aldeles nedslagen og raadvild; kun med Frøken Hedevig syntes hun at have Mæle og Bevægelse, og jo nærmere Confirmations- og Forlovelsesdagen kom, jo Mere syntes de to Piger at have at aftale.

Først Dagen i Forveien ankom Herr og Fru Polonius tilligemed den tilkommende Svigersøn. Min Fætter og jeg aftalte at vove et afgjørende Slag. Vi indfandt os i Kirken, og tiltrods for sine egne Ord saae Ferdinand (saaledes hedder han) sin Lydia „staae paa Kirkegulvet, som et Confirmationsbarn," og tage sig ud mellem Bønderbørnene, der Naturen troe, bliver confirmerede i den tidligste Ungdom, som et stort Piletræ tager sig ud i et Ellekrat. Da Høitideligheden var forbi, steg Lydia med sine Forældre og Præstekonen ind i Fru Polonius Wienervogn, for at komme standsmæssig de faa Skridt fra Kirken hen

il Præstegaarden. Min Fætter og jeg grebe nu den pyntede Brudgom i Flugten, og Ferdinand sagde til ham: „Min Herre, eg er Lieutnant Den og Den; jeg veed ikke, om De er underrettet om, at det er mig som med en maaskee altfor stor Offentlighed har friet til Frøken Lydia?" — „Jo," svarede den ziirlige Mand: „jeg har den Ære, ... jeg veed det" — og fattende sig, det bedste han kunde, tilføiede han: „Det var ikke smukt af Dem, Hr. Lieutenant, at prostituere en agtværdig Familie og et ubesindigt Pigebarn. Jeg har nu sat mig ud over den Ting og vil" ... Ferdinand afbrød ham: „Dersom Familien er prostitueret, er det ikke min Skyld, men herom er nu ikke Talen. Jeg elsker Pigen og taaler ikke at man uden videre tager hende fra mig, især da jeg har Grund til at troe, at hun mod sin Villie giver Dem sin Haand. Jeg veed, Deres Forlovelse skal finde Sted idag, og Brylluppet om otte Dage, men fra Forlovelse til Bryllup er desuagtet et stort Spring, og jeg beder Dem herved behage at møde mig imorgen tidlig paa Liv og Død ved det øde Skovhuus, for at lade Vaabnene dømme os imellem. Den Stærkeres Ret er jo den, hvoraf man har betjent sig i hele denne Sag." — Gid jeg formaaede her at aftegne det Ansigt, den pæne Mand gjorde! Han mumlede nogle Ord, som Ingen af os forstod. Ferdinand vedblev: „Jeg veed vel, at De er ikke egentlig Militair, og kan afslaae at møde mig, men De veed selv, at Deres Fremtids Lykke er afhængig af Deres Onkel, at han er en udmærket brav Militair; og hvad hans Mening i denne Sag vil være, det har han tilstrækkelig viist ved sine egne Handlinger." — Jeg traadte nu frem som Fredsmægler, og det blev afgjort, at Brudgommen selv skulde indføre os hos Lydia og hendes Forældre, og bestemt forlange, at hun i Alles Nærværelse skulde erklære, om hun godvillig gav ham sit Ja. Jeg kunde neppe bare mig for Latter, da vi, med denne Brudgom (som jeg for Kortheds Skyld vil kalde Ottavio) imellem os, traadte

ind i Stuen hos Præstens og til Hr. og Fru Polonius. De uveirsfvangre Blikke, som denne Sidste alt i Kirken havde sendt os, traf os nu som Lynild. Jeg tog Ordet, og saa høitideligt og beskedent som muligt undskyldte jeg vor Paatrængenhed, og sagde, at Hr. Ottavio og min Fætter, der Begge havde beilet til Frøken Lydia, ønskede, som nødvendigt for Begges Rolighed, at hun i sine Forældres og Præstefolkenes Nærværelse vilde erklære, om hun af egen fri Villie valgte Hr. Ottavio til sin Ægtemand. Med vrede Blikke vendte Forældrene sig til Ottavio, han rømmede sig, gned Hænderne, bukkede dybt, og sagde: „Jeg beder tusinde Gange om Forladelse, men jeg tænker virkelig alt for reelt til at ville at Frøkenen skulde tvinges til at blive min Kone, og troer mig ogsaa forvisset om, at min Kjærlighed og mine mange Breve ikke have været uden Virkning“ .... Fru Polonius afbrød ham, og sagde: „Hvor bliver ogsaa Lydia af?“ Hun vilde ile ud af Værelset, Præstekonen holdt hende velvillig tilbage, og sagde: „Jeg skal nok hente hende; hun bad om at maatte fatte sig lidt i Eenrum, det var jo ganske billigt; nu skal jeg paa Øieblikket komme med hende.“ Hun gik, og blev temmelig længe borte; endelig kom hun tilbage gjennem en anden Dør, som hun lod staae aaben, og sagde fornøiet: „Jeg gaaer op og ned, og leder efter Frøken Lydia, og saa sidder hun her i Havestuen.“ Vi gik Alle derind. Midt i Stuen var dækket et ziirligt, med Blomster prydet Bord; i en Krog sad Lydia i al sin Confirmationspynt, med sit Shawl kastet over Hovedet, saa det ganske bedækkede hendes Ansigt, og hængte langt ned til Gulvet. Min Fætter nærmede sig beskeden, og sagde inderlig bevæget: „Kjære Lydia! De veed, jeg elsker Dem, og skjøndt jeg herved erklærer, at De aldrig har givet mig mindste Tegn paa Gjenkjærlighed, kan jeg ikke berolige mig eller forlade Dem, førend De her i Deres Forældres og disse øvrige Personers Nærværelse har erklæret, om De uden Tvang, med et frit og fornøiet Sind,

ver Hr. Ottavio Deres Haand. Jeg besværger Dem i Sandhedens Navn, ved Alt hvad der er helligt, ikke at nægte ham og ig denne Erklæring." Intet Ord, ikke mindste Tegn forraadte Lydia hørte hvad han sagde. Nu stod Herr Ottavio frem, g sagde: „Frøken! jeg troer at forklare denne Taushed til min ordeel. Behag at beære mig med at tilstaae Deres Kjærlighed l mig, som mine brændende Blikke og Breve visselig mene at ave fortjent." Da Lydia endnu Intet svarede, fløi Fru Polonius hen til hende og rev Shawlet fra hendes Hoved, og — Forfærdelse! — Ikke Lydia, men Frøken Hedevigs yngste Broder, n vild Dreng paa en tretten, fjorten Aar, sprang med høit hurraskrig i Veiret, og med høie Spring og umaadelig Latter oer han om i Stuen, løb mod Bordet, saa Glas og Blomster løi klingrende sammen, og under denne Cavalcade rev han den mukke Silkekjole og al øvrig Herlighed af, kastede det paa Gulvet, prang over det, og ud gjennem Havedøren, idet han raabte: Frøken Lydia kan De længe lede efter."

Vi stode Alle som forstenede. Fru Polonius og Præstemen havde allerede løbet Huset rundt, og kom aandeløse tilbage, rigende: „Lydia er borte, hun er intet Sted at finde." Vi ib nu Alle hver sin Vei og kom tilbage med uforrettet Sag. Det var, som om den fællebs Sorg havde bragt vort indbyrdes Fiendskab til at tie. Til Herregaarden var naturligviis vor første Gang. Den ældste Junker og Frøkenen vare taget til næste By or at besøge deres Tante, men man ventede dem hjem inden ften. Af den yngste Uglspil var intet Andet at bringe ud, nd at Omklædningen var en Spøg, som hans Søster havde oreslaaet ham, og aftalt med ham for flere Dage siden. Mod ften kom Hedevig og den ældste Broder tilbage. De vidste af ntet. Hedevig sagde, at hun efter Kirken havde besøgt Lydia aa hendes Værelse, havde hjulpet hende at klæde sig om i en unsligere Dragt, og var strax derpaa kjørt til Byen. De an=

stillede dem meget forskrækkede over Lydias Udebliven. Om Aftenen gik jeg atter til Præstegaarden. Hr. Ottavio tog mig tilside, og sagde: „Det synes virkelig, som om min Brud er løbet bort!“ — „Ja, det lader saaledes!“ — „Kan nu,“ vedblev han, „enten min Onkel eller Nogen fortænke mig deri, om jeg giver Hr. Polonius sit Ord tilbage?“ — „Nei,“ raabte jeg glad, „det gjør De vel i.“ — „Ja,“ sagde han, „jeg siger det til Dem, som er et cultiveret Menneske, thi med ingen Anden her vil jeg have at bestille, og jeg vil helst skriftlig afgjøre denne Sag, saa er jeg fri for al Uleilighed, baade med den Ene og den Anden.“ Og virkelig kom hans Tjener en Times Tid efter, og bragte Hr. Polonius en Seddel med en formelig Afstaaelse fra alle Fordringer paa hans Datter, og med den Besked at han stod færdig til at reise hjem til Kjøbenhavn. Efter nogle Dage reiste ogsaa Herr og Fru Polonius, efter forgjæves at have anstillet Forsøg paa at finde Lydia. Min Fætter og jeg gjennemstreifede Egnen endnu nogen Tid, uden videre Nytte. Det syntes, som om denne Pige var, lig Iphigenia, borttagen af Gudinden Diana; men istedenfor hun dengang havde substitueret en hvid Hind, synes hun denne Gang at have gjækket os med at sætte i vor Prindsesses Sted en ung Gedebuk.

Endelig faldt det mig ind, at Lydia maaskee havde skjult sig her i Kjøbenhavn. Ferdinand derimod syntes, at en Anelse sagde ham det Modsatte. Vi skiltes derfor ad, han vedblev at reise Landet rundt, jeg tog hertil, og har nu i fjorten Dage forgjæves anvendt alle mig mulige Midler, for at komme paa Spor efter den Forsvundne. Fra min Fætter har jeg Intet hørt; fra det poloniske Huus derimod, ved Hjelp af min ovenomtalte Spion, de grueligste Ting, som jeg er langt fra at fæste Lid til. Imidlertid veed jeg intet bedre Raad, end at betroe vor Sag i Flyvepostens Hænder, og haaber at dens Blade, som flyve saa vidt omkring, skulle bringe disse Linier for Lydias Øine,

og i dette Haab besværger jeg denne unge Dame (ligesom forhen min Fætter gjorde) at give mig, som hendes oprigtige og trofaste Ven, Efterretning om sit Opholdssted. Skulde der endogsaa — som jeg er langt fra at tænke — være noget Sandt i de Nyheder jeg har modtaget fra hendes Forældres Huus, saa beder jeg hende, dog ikke forsmaae en Vens Deeltagelse, og desuden betænke at hendes Fætter Horatio hver Dag kan ventes hertil; at jeg lover, dersom hun ønsker det, strax at give ham og hans Frue Efterretning om deres altid kjære Lydia, der ikke i noget Tilfælde vil mangle Støtte og Tilflugt hos disse Venner, og at hun i alle Omstændigheder skal finde en beredvillig og broderlig Ven i

Laertes.

Andet Brev:

Fra Lieutenanten til Redactionen af den flyvende Post.

Kjøbenhavn den 14 Juli 1827.

Min Herre!

Dersom De undertiden har ladet Deres Tanker dvæle ved Lydias Elsker, der i Vinter tog sin Tilflugt til Dem og Deres Blad, da maa jeg befrygte, at De fortryder at have beæret hans Anliggender med at fremlægge dem for Deres Læseres Øine, og at De vil holde ham for utaknemmelig, naar han bekjender, allerede for sex Uger siden at have været istand til at underrette Dem om Udfaldet af sine simple Begivenheder, den eneste Maade hvorpaa han formaaer at vise sin Erkjendtlighed mod Dem, saavelsom mod de af Deres Læsere, som have forundet ham Deeltagelse. Denne Gjæld beder jeg nu om Tilladelse til at betale. Dog troer jeg det ikke upassende, først at forudskikke følgende Betragtninger.

Jeg veed, at de ubetydelige Begivenheder, som i dette Blad i nogle faa Breve ere komne for Lyset, holdes af de Fleste for en Roman. I Sandhed! dersom det var en Roman, da maatte man medrette kalde den slet. Nei disse Blades eneste Fortrin er den Sandhed som — efter min Mening — lyser ud af dem. Og ubegribeligt er det mig, hvor Nogen f. Ex. i Claras Skriftemaal kan miskjende et qvindeligt Hjertes Udgydelser for en fortrolig Veninde. Hvo vilde vel opdigte med denne Simpelhed, udtrykke sig i opdigtede Anliggender med denne Sandhed, blande en Roman med disse huuslige Details, som ikke kunne Andet end kjede enhver Uvedkommende? — Vist er det, at dette Skrif-

temaal er høist uskikket til at gjøres offentligt, og ligesaa vist, at Den der har skrevet det, langt fra at ønske eller formode noget Saadant, har skriftet sit eget Hjertes-Historie. Forunderligt maa det rigtig nok synes Enhver, at mange af de Personer, som forekomme i disse Breve, opholde sig her i Byen, leve i Selskabet, vise sig jævnlig paa offentlige Steder, og at dog overmaade faa Mennesker drømme om at de kjende dem fra andet end disse Blade. Ikke uden Grund vovede jeg derfor i mit første Brev at sige: „at jeg troede mit Slør som Anonym uigjennemtrængeligt.“ Et lille Ord, en ubetydelig Omstændighed er Nøglen til den hele Hemmelighed, og saa fortræffelig en Diplomat er min Fætter Laertes, som først udfandt denne, at De selv, Hr. Redacteur, uagtet De har havt de virkelige Navne for Øine, dog uden denne Nøgle ikke fuldkommen kan læse vor Chiffreskrift. Og nu begynder jeg min Fortælling, hvor min Ven og Fætter slap den.

I tre Uger søgte jeg min forsvundne Lydia med en Uro, en Iver, som Enhver kan forestille sig; hvert Spor var forsvundet. Endelig erindrede jeg mig, at min Fætter og jeg, under vort Ophold paa Herregaarden, havde i Haven fundet et Brev fra Frøken Hedevig til Lydia. Vi læste det, loe af den høittravende Stiil, og jeg tog det til mig, for at levere Lydia det tilbage, hvilket jeg dog siden forglemte. Da det nu ofte hænder, at man i urolige Timer søger i Alting et Hvilepunkt for sine omsvævende Tanker, faldt det mig ogsaa ind, i dette Brev at søge efter en mulig Oplysning. Og virkelig! jeg troede at opdage et Spor i følgende Ord:

„Madame Rosen, fra nærmeste Kjøbstad, var her iformiddags i samme Ærinde som sidst, nemlig for at bede Moder recommandere hende en Sypige, der kunde hjelpe hende med hendes Datters overdreven galante Udstyr. Jeg tænkte paa, hvor godt du kan lide den Kone, som jeg ikke kan udstaae, hvordan du ønskede at du var i den Sypiges Sted, som hun skulde have.

Det var ogsaa et ubefindigt Onske. Du kunde ville begrave dig i hendes Eremitbolig, hvor aldrig noget Menneske kommer, især nu da Svigersønnen er bortreist, som er saa jalour! Nei min elskede Lydia, du skal lyse som en Sol i min Broders prægtige Riddersal! Du skal blomstre som en Rose" .... o. s. v., o. s. v.

Madame Rosen i næste By! en Dame, hos hvem intet Menneske kommer! som Lydia godt kunde lide! .... Var det ikke muligt? .... I næste Oieblik sad jeg paa min Hest og galoperede til Byen, hvor jeg endelig fik opspurgt Madame Rosens udenfor Byen beliggende, lille, venlige Huus. Efter at jeg længe havde banket, kom endelig et ungt Fruentimmer, og lukkede mig ind, med de Ord: at hendes Moder ikke var hjemme. Jeg nævnede mit Navn, og spurgte, om Lydia ikke opholdt sig der i Huset, og min Urolighed, min Kummer maa have talt min Sag hos den godmodige Jomfru Rosen; hun betragtede mig taus, lod til at betænke sig, og sagde derpaa: „Vil De vente her et Oieblik." Hun forlod mig, kom strax tilbage, bad mig følge sig, og førte mig gjennem en Gang, over Gaarden, opad en Trappe, til et afsides Værelse, hvis Dør hun aabnede, og gik bort. Med bankende Hjerte traadte jeg ind, og med Eet stod Lydia for mig, ganske som jeg første Gang saae hende, i et broget Shawl, med et lidet Barn paa Armen. Hun rakte mig Haanden, brast i Graad, og sagde: „Jeg takker Dem! De opsøger mig stakkels forladte, forskudte Barn." — Det varede nogle Minuter, inden vi paa begge Sider kunde fatte os. Endelig spurgte jeg: „Hvem tilhører dette Barn?" — „Mig," svarede hun. — Det var, som om en Dolk foer gjennem mit Bryst. — Hun vedblev rolig: „Det har Ingen i Verden uden mig; det er forladt som jeg; det faldt i mine Hænder; jeg veed ikke, hvem det tilhører." — Jeg aandede igjen, og nu fortalte hun, hvad jeg forgjæves vilde ønske at kunne gjengive med den rørende Naivetet, hvormed det lød fra hendes Læber. — Længe, sagde

un, havde Frøken Hedevig villet overtale hende til at flygte og skjule sig hos en Tante, som Deane havde i Kjøbstaden, og hvis Deeltagelse for Lydia hun altid omtalte. Efter Confirmationen om hun op til Lydia paa hendes Kammer, og sagde at Vognen oldt færdig ved Enden af Haven, for at bringe dem begge til enne Dame, der vilde modtage Lydia med aabne Arme. Den takkels Pige, omspændt af Angst over den tvungne Forlovelse, om hendes Forældre nu samme Middag vilde helligholde, raadsløs, sønderreven af stridende Følelser, lod sig næsten bortføre af Frøken Hedevig, satte sig hos hende i Vognen, og foer afsted, uden hun ret kom til at besinde sig. Ved Indgangen til Skoen holdt Vognen, og den haabefulde ældste Junker sprang op i en, hvorpaa Reisen fortsattes. Men undervejs begyndte nu løse Søskende at bestorme Lydia med Bønner og Trudsler for at formaae hende til strax at forlove sig med Junkeren. De paastode at have deres Forældres Samtykke til Alt hvad de foretoge i denne Sag, at Alting var aftalt med Tanten, og en Præst ventede, for endnu samme Aften at forene det unge Par. Lydia vægrede sig standhaftig, det kom til Trætte og et formeligt Venskabsbrud, der endtes med at Lydia steg ud af Vognen, og blev uden Betænkning forladt af de Andre.

Den stakkels Pige befandt sig nu ganske ene, løsreven fra Frænder og Venner, under Guds frie Himmel, uden Hjem og Tilflugt. Med sin lille Bylt under Armen, iilte hun gjennem Skoven, og satte sig træt og bedrøvet paa en Træstub ved Landeveien paa et Sted hvor flere Veie stødte sammen, uvis om hvilken af disse hun skulde følge. Tilbage til sine Forældre vovede hun ikke at gaae. Naturligen faldt hendes Tanker paa denne Madame Rosen, der saa ofte havde været en Gjenstand for hendes og Hedevigs Samtaler. Hun ansaae det som en god Indskydelse, at hun skulde tage sin Tilflugt til denne retskafne og fromme Kone, der ofte havde viist hende Opmærksomhed. Medens hun

bestyrkede sig i dette Forsæt, hørte hun bagved sig et afskyeligt Skrig, følte sig greben i Armen, og idet hun dreiede Hovedet, mødte hendes forfærdede Øine et fælt fordreiet Ansigt, der med et vanvittigt Smiil stirrede paa hende, og sagde: „Jeg kjender jer godt, Frue! jeg saae jer nok, da I steg ud af Vognen. — Der har I jeres Unge! jeg troede, det var mit Barn, for saadan laae det i Vuggen dengang .... hu! hu! .... Jeg har lovet Hesten Barnet, for han skal bringe min Kjæreste igjen, som han har taget, men jeg tør ikke! for jeg troer, de ere efter mig, de .... du veed nok; tag dig iagt! Lad der ikke komme Blod i Grøften! Det er haardt at faae sit Hoved hugget af, som de have gjort ved mig, og gaae saadan som jeg gaaer. Jeg har sat det fast, saa godt jeg kunde; hu! hu!“ .... Under denne Replik, hvorved Lydia troede at forgaae af Skræk, lagde den vanvittige Pige et i et Vuggeteppe indsvøbt lidet Barn ned paa Jorden, og foer hylende ind i Skoven. — Lydia løftede det hurtigt op, og løb af alle Kræfter hen ad Landeveien, glad over at redde det. Det græd. Hun løsnede Teppet, og betragtede Barnet. Det var et ganske spædt, ualmindelig deiligt Barn. Den arme Pige vædede det med sine Taarer, og var nærved at forgaae af Angst og Raadvildhed. Natten nærmede sig. Hun skjælvede for igjen at møde den Vanvittige. Hun anraabte alle Himlens gode Magter, tog endelig Mod til sig, og besluttede at udføre sit Forsæt, og søge Tilflugt hos Madame Rosen, hvilket rigtignok i denne nye, uskyldigste og dog mistænkeligste af al Ledsagelse blev dobbelt vanskeligt. Først silldig om Aftenen naaede hun den ønskede Havn, hvor hun fandt den Tiltro og gode Modtagelse som hun havde haabet. Man indrømmede hende et afsides Værelse, og besluttede, indtil man efter nærmere Overlæg havde taget sine Forholdsregler, at holde hendes Nærværelse hemmelig for Alle, undtagen for en tro, gammel Pige, som udgjorde Husets hele Personal af Tjenestefolk.

Efter faa Dages Forløb besluttede Madame Rosen i Forening med Lydia at underrette Dennes Forældre om det Foresaldne. Brevet var allerede flere Dage gammelt, da Hr. og Fru Polonius ved deres Hjemkomst til Kjøbenhavn forefandt det, og i den første Hede svarede, at de aldrig mere vilde høre tale om en Datter der paa sin Confirmationsdag var flygtet fra sine Forældre, og med et Barn paa Armen var ankommen hos fremmede Folk. —

Da den stakkels Lydia kom til dette Sted i sin Fortælling, overlod hun sig til den hæftigste Smerte. Jeg trøstede hende med den Overbeviisning, jeg virkelig havde, at dette haarde Skridt af hendes Forældre ikke var saa alvorlig meent, at hun var især sin Fader inderlig kjær, trods Alt hvad der var foregaaet; det viste hans Smerte, hvortil jeg var Vidne den Dag hun forsvandt. Men hvad jeg her opbyggede, nedbrød jeg uafvidende ved at omtale den Maskerade, som den halvvorne Junker ved denne Leilighed tillod sig. Næsten fortvivlet udbrød Lydia: „Gud! er det muligt! Nei, nu kan mine Forældre aldrig tilgive mig! Hvilken afskyelig Spøg! hvilket rasende Paafund af den slle Hedevig! Har De kunnet tiltroe mig Saadant? Og er dog saa god at opsøge mig?" — Min Lydias skjønne, rene Sjæl henrev mig ganske; hendes Forsikkring, aldrig at ville forlade sin lille Pleiedatter, uden i det Tilfælde at hun kunde overgive dette Barn til dets egne Paarørende, forøgede min Agtelse for hende. „Lad os være dette forladte Barns Fader og Moder," sagde jeg: „Giv mig Deres Haand, elskede Lydia, og lad os som Ægtefolk fremstille os for Deres Forældre, og saaledes binde Munden paa Bagvaskelse, ende hver for Dem fornærmende Mistanke!" — Lydia var rørt, hun tilstod at hun elskede mig, men afslog bestemt, uden sine Forældres Samtykke at følge mig til Alteret.

Jeg forblev bestandig i Lydias Nærhed, og saae hende daglig. Et inderligt Venskab forenede hende hver Dag nøiere med

Datteren i Huset. Disse unge Piger arbeidede sammen, læste sammen, sang med hinanden, pleiede og sørgede for det lille Barn, som Lydia med største Omhu og Besværlighed opklækkede. Hun sagde engang: „Paa hendes Tøi stod et J; jeg kalder hende Jsidore, efter en lille afdød Cousine som jeg elskede høit."

Saaledes vare tre Uger omtrent forløbne, siden Lydia kom til Madame Rosen. Af Frygt for vrange Domme og Mistydninger, som og af Ømhed for Lydias Rygte, havde denne gode Kone ikke kunnet bestemme sig til noget Skridt der kunde lede til at opdage Barnets Forældre, der efter al Sandsynlighed kun ved et ulykkeligt Tilfælde havde mistet det, ikke forsætlig givet det fra sig. At noget Saadant dog burde skee, indsaae vi Alle.

Neppe otte Dage vare forløbne, siden jeg fandt Lydia igjen, da det engang hændte sig, at medens Lydia og Jomfru Rosen i en anden Deel af Værelset vare beskjæftigede, sad jeg ved Barnets Vugge, og betragtede det med Velbehag. Det slog i det Samme sine Øine op, og hvor blev jeg frapperet af dets Lighed med Lydia! Disse usædvanlig dunkle Øine, dette særegne Øiesyn, denne ganske ualmindelige Mund, det var Altsammen hendes! saadanne udmærkede Familietræk, at de endogsaa hos et lidet Barn vare kjendelige! „Jeg drømmer," sagde jeg til mig selv: „Det er en Forblindelse, et Spil af min Phantasie;" men bestandig vendte jeg paany mine Øine til den lille Pige, og bestandig blev jeg gjennemboret af det samme Syn. Det var Aften, jeg gik strax hjem, og efter en søvnløs Nat, hvori jeg bittert bebreidede mig min uværdige Mangel paa klippefast Tro til den Elskede, svang jeg mig ved Daggry paa min Hest, og da jeg erindrede, at det just samme Dag var Indvielsesfesten af Sorø Academie, red jeg derhen, for ved dette høitidelige Syn at glemme det lille Barneansigt, der bestandig svævede for min Indbildning. Og virkelig, mine smaalige Tanker, mine skinsyge Plageaander fløi bort som Natugler ved Dagens Komme, da jeg traadte ind

den paa gamle Minder saa rige Kirke, og i Glandsen af Nu-
ens Herlighed, i Kongens Nærværelse, saae et Værk indvies
r Efterslægten.

Mod Aften ønskede jeg, inden jeg begav mig paa Hjem-
ien, at kunne gaae ene ind i Kirken, hvor Absalon og Holberg
lle, og der uforstyrret overlade mig til mine Betragtninger.
g fandt Kirken aaben, og gik uhindret ind. Med Andagt og
løftende Tanker nærmede jeg mig de hellige Hvilesteder, som i
nne Kirke indeslutte Deres Been, der paa saa forskjellig Maade
bnu udgjøre Nationens Hæder og Stolthed; og med Glæde
lte jeg, hvorledes Oprøret i mit Sind havde lagt sig. Jeg
od og lænede mig til Gitterdøren ved Holbergs Grav; over-
bende mig til Tanken om mine egne Anliggender, tabte jeg
ig ganske i aandelig Beskuelse af min Lydias rene Væsen, og i
ølelsen af den Forædling, min Kjærlighed havde modtaget af de
nere Begivenheder, da et uventet Syn vækkede mig af mine
rømme. Ned ad den lange Kirkegang skrede et Par Folk, en
erre og en Dame, hvis Udvortes vare mig paafaldende, og
jesom en Gjenklang af de Ideer, der hele Dagen havde om-
svævet mig. De forekom mig som Skygger af en forsvunden
erlighed, som en djærv og ædel Fortids Ridder, ledsagende en
ållig Jomfru, der ikke under sin paatagne jordiske Skikkelse kunde
ule sit ætheriske Væsen, saa let svævede hun frem paa Kirke-
ulvet, saa ganske passede paa hende det Udtryk af den chinesiske
oman: „At hendes Legeme var som dannet af Bjergenes hvide
nage." — De nærmede sig, og den unge Dame gik nær til
t Sted, hvor jeg stod, og saae ind i Holbergs lille Capel,
aledes at hun satte sit Ansigt ganske tæt til Gitteret, som om
n med sin Aande vilde opvarme Luften om det hellige Støv.
un vendte derpaa sit hulde Aasyn til mig, og ... O Himmel!
et var atter disse Øine, hvis dunkle Glands lyste i min Sjæl;
t var atter denne lille raphaeliske Mund. Saa forskjellig i

Udtryk og næsten i Træk, og dog saa lig Lydia og det lille Barn! Forfærdet sagde jeg til mig selv: „Jeg maa være afsindig! jeg maa have en Sygdom i Hjernen, som forvolder, at mine forvirrede Øine see stedse det samme Billede, som kun findes i min syge Phantasie.“

Saaledes betagen af mine Tanker, havde jeg kun dunkelt bemærket, at adskillige Omstændigheder bebudede, at nogen ny Festlighed skulde foregaae i Kirken. Der indtraadte nu et Par pyntede Damer, og efter dem blev baaret et spædt Barn. Den omtalte Herre og Dame saavelsom jeg henvendte os til en Kirkebetjent, og erfarede af ham, at dette var en Professors Barn, som blev baaret til Daaben. „Barnedaab i Kirken paa denne Tid af Aftenen?“ spurgte den fremmede Herre. — „Ja De maa vide,“ svarede Kirkebetjenten, „at dette Barn er født i en lykkelig Time, nemlig imorges, som Indvielsesfesten skulde begynde, og derfor staaer Hans Majestæt Kongen selv Fadder til det, og det skal nyde den Ære at bære hans Navn.“ — Mine Øine faldt paa den unge Dame; hun var bleven dødbleg og skjælvede. Hendes Ledsager slyngede sin Arm om hende, og førte hende til en afsides Krog i Kirken, hvor de Begge satte dem. Det var mig umuligt at blive tilbage, og ubemærket satte jeg mig bag ved dem. Jeg hørte Damen klage i de sødeste Toner, og Manden tiltale hende trøstende, men jeg kunde ikke samle deres sagte Ord. Endelig hørte jeg hende sige: „*Født i en lykkelig Time!* Just disse Ord sagde ogsaa du, da min stakkels lille Isidore blev født med Foraarsjævndøgnet. I en saadan Kaabe, som dette Barn, var hun indsvøbt paa Reisen, da jeg sidste Gang saae hende. O, at hun laae begravet her!“ — „Hvordan, min Clara!“ udbrød Manden: „Du ønsker vort Barn Døden?“ — Clara? — Isidore? — Jeg lyttede med største Anstrengelse. „Ja,“ svarede Damen, „det ønsker jeg. Laae hun dog her i denne Kirke, som en lille Blomst ved Foden af disse berømmelige

Grave, da vilde jeg gaae trøstet herfra. Men nu, hvor skal
mine Tanker søge hende? Maaskee paa en Tiggerkones Arm, op-
næret i Mangel og Laster." — Enhver kan tænke sig min Glæde
og Forundring. Næsten ude af mig selv, raabte jeg: „Horatio
og Clara! Det er Deres Barn!" — — Resten er let at gjætte,
og umulig at beskrive: Forældrenes Henrykkelse, deres Sammen-
komst med Lydia, til hvem vi iilte saa hurtig som deres Heste
og min kunde løbe. Den gode Madame Rosen og hendes Datter
gode under disse Omstændigheder med Glæde deres kjære Lydia
fare. Silde ud paa Natten ankom vi alle Fire til et Landsted,
hvor Horatio opholdt sig hos en gammel Bekjendt, og neppe
vare vi der, før Fru Horatios Kammerpige og et Bondefruen-
timmer kom farende ind, og frommende i Taarer kyssede Lydias
Klæder og Hænder, ganske som ude af dem selv. Disse troe
Mennesker bebreidede dem selv deres Herskabs Ulykke. Samme
Dag nemlig som Lydia blev confirmeret, var denne Familie paa
sin Reise til Kjøbenhavn ankommen til et Vertshuus. Horatio
og hans Frue vare strax gaaet hen at besøge en Ven, som boede
i Nærheden; deres ældste Barn, en treaars Dreng, var med,
fulgt af Tjeneren. Den lille Isidore (som Lydia med prophetisk
Aand havde kaldt hende) var bleven tilbage i Vertshuset med de
to omtalte Fruentimmer, af hvilke Bondepigen, der passede det
lille Barn, var meget enfoldig og døsig. Hun sad i et Værelse
hos Barnet, der sov i sin Vugge, og da hun selv var træt af
Reisen, satte hun sig ved en Seng, lagde Hovedet paa den, og
sov ind. Kammerpigen, som i et andet Værelse var beskjæftiget
med en Kufferts Ompakning, kom ind, saae Barnet og Opvar-
tersken sove, havde den Forsigtighed at slaae Skaaden for Døren,
og gik derpaa igjen til sit Arbeide. Først et Par Timer efter
savnedes Barnet. De yderste Døre vare lukkede, det var som for-
bundet. Forældrene kom tilbage. Hele Huset kom i Oprør.
Folkene i Vertshuset fattede strax Mistanke til den vanvittige Pige,

da hun daglig gik omkring der i Egnen, og tilforn var krøbet ind ad Vinduer, dog kun i Staldene. — Værelset, hvor Barnet havde sovet, var lavt nede ved Jorden, og et Vindue havde staaet aabent. Man sendte Bud, og løb om til alle Kanter; men næste Morgen fandt man den stakkels Afsindige død i Stalden, og, som man bemærkede, ihjelslagen af en Hest, under hvilken hun laae, og som hun formodenlig havde forskrækket ved sin for alle Skabninger frygtelige Nærhed. Ogsaa her var hun kommen ind gjennem et Vindue, thi Staldedørene vare lukkede. — Man fortalte at denne Ulykkelige var et for Barnemord sigtet Fruentimmer, der længe havde siddet i Fængsel, og der ganske tabt Forstanden.

Kun underhaanden havde de bedrøvede Forældre vovet at gjøre Efterspørgsler om deres Barn, da Øvrighederne i Omegnen, for hvilke de havde angivet denne Tildragelse, ønskede det saaledes, og meente, at de, ved at lyse efter det i offentlige Tidender, love Belønninger og deslige, vilde forøge Barnets Fare for at blive skjult af Bedragere, der muligviis kunde have isinde, efter en Tidlang at bringe dem et fremmed Barn, og derved tilvende sig Fordele. De kunde imidlertid, hængende ved et svagt Haab, ikke overtale dem til at fortsætte deres Reise.

Et Par Dage vilde Horatio, at hans Frue skulde udhvile efter saa mange Sindslidelser; derpaa skulde vi Alle reise til Kjøbenhavn. Min Fætter Laertes, som jeg havde underrettet om Alting, ilede til os, og deelte med sit trofaste Vennesind vor Lykke. Men Aftenen før den til Afreisen bestemte Dag blev til vor Forundring vort Selskab forøget med Herr Polonius, der havde opsøgt sin Datter (som han dog troede strafværdig) hos Madame Rosen, og af hende erfaret Alting. Hans overstrømmende Kjærlighed til hans Lydia, hans Anger over den Uret, han havde gjort hende, var virkelig rørende. Han lovede hende

alle kjøbenhavnske Forlystelser, nye Klæder, Shawler, Alt hvad der kunde glæde et qvindeligt Hjerte; men det Eneste, der efter Lydias egen Erklæring kunde gjøre hende lykkelig, hans Samtykke til hendes og min Forbindelse, nægtede han haardnakket. „Denne Herre har altfor meget fornærmet mig," sagde han, „ved at lade udføre i et offentligt Blad" .... Her afbrød Clara ham: „Er den Synd saa stor, min Onkel? Hvad skal jeg da sige til Dem?" — Det Indtryk, disse Ord gjorde paa Herr Polonius, formaaer ikke til at beskrive. Hans Ansigt blev dobbelt saa langt som ellers, hans Mund blev staaende aaben, hans Arme sank kraftløse ned, hans Guldtobaksdaase faldt ham af Haanden, og han lod den ligge paa Gulvet. Horatio benyttede sig af denne Stemning, og tiltalede ham saa kraftigt, og vidste saa vel at benytte sin Magt over ham, at han tilsidst reiste sig stiltiende, tog Lydias Haand og min, lagde dem i hinanden og sagde: „I Guds Navn! Jeg velsigner eder, mine Børn." Da vi Dagen efter ankom her til Byen, gik Horatio ene med ham til Fru Polonius, og bragte ogsaa hendes Samtykke tilbage.

For fjorten Dage siden blev min Lydia min Hustru. Ved Bryllupsbordet drak min Brud og jeg imellem os paa Flyvepostens Velgaaende, thi det er vist, at den har en stor Deel i det lykkelige Udfald, hvorved vi glæde os. I denne salige Tid have vi forhøiet vor Kjærligheds stille Lykke ved at tage Deel i alle de Forlystelser, som tilbøde sig, og Enhver, som har besøgt offentlige Steder og Sommerskuespillene, saavel de tydske som de danske, vil der have kunnet see og vil fremdeles der kunne finde næsten alle i disse Blade omtalte Personer.

Og nu, kjære Flyvepost, Farvel! Hav Tak for den Tjenstvilligheb, for den Discretion, for al den sande Levemaade og Liberalitet som man medrette kan vente sig af dig. Fredagen den 3 August vil Enhver af disse Blades Læsere, som har beæret

Lieutenant ved ***

Jens Drabelig.

ıg jeg som en ung Knøs sad i Mesterlectie i Slagelse
ɔholdt jeg mig i et Huus, hvori der foruden mig var
Pensionister; de To vare Sønner af en rig Godseier i
ıen den Tredie var et fattigt, fader- og moderløst ungt
fra en af de jydske Heder. Hans velhavende Familie i
ɔn holdt ham til Studeringer og betalte det Nødven-
ham; men dette Ord: det Nødvendigste, havde de
ɪn rette energiske Forstand; thi den stakkels Jens Dra-
ır ikke Selveier af en eneste Skilling, siger og skriver
Skilling. Hans rette Navn var forresten vel Jens,
Jens Drabelig. Dette sidste Binavn var blevet ham
hele Omegnen, forbi han aldrig lod sig forknytte af
:rdens Ting, og desuden besad en saa stor legemlig
at han mangengang, naar der var Klammeri mellem
i Kroen eller andet saadant Haandgemæng, var gaaet
ɔm Voldgiftsmand og havde taget to, tre stærke Karle
og kastet dem tilside, som de kunde været Hundehvalpe.
'ar han æret og agtet af den simple Stand og havde
ovennævnte Hædersnavn. Selv yppede han aldrig Klam-
gav sig i Strid med Nogen; tvertimod var han det
og godmodigste Menneske, der kunde være til, og tro-
n et Barn. Han var altid i et jævnt godt Lune,

skjøndt han, som saamangen Anden, maatte sukke over Fintas-iernes Slethed, men heller ikke kunde ynde den Offentlighed, som hans luslidte Klæder og gamle Hat unægtelig gave dem. Hvor nøisom man end kan være, saa føler man det tungt ved tyve Aars Alder at maatte give Afkald paa ethvert uskyldigt Ønske, som koster Penge. Og især var der eet Ønske, der var ligesom fastgroet til Jens Drabeligs Hjerte, og det var den Lykke at eie et Lommeuhr. Der boede en Uhrmager i Byen, i hvis ene Vindue der hang et Sølvuhr, som var tilfals for otte Daler. Dette Uhr var blevet en Gjenstand for vor Vens dristigste Drømme. Naar han gik forbi Uhrmagerens Vindue, blev han altid staaende og betragtede bemeldte Uhr med smilende Mine, og fjernede sig derfra med et Suk.

Vi fire Kostgængere i det omtalte Huus levede i største Samdrægtighed og Venskab og vare næsten altid sammen; især syntes Ingen af os at kunne undvære Jens Drabelig, hvis Troskyldighed og curiøse Meninger morede os og gav Anledning til adskillige smaa Puds og Drillerier, som imidlertid aldrig skadede vor gode Forstaaelse. En af de Forlystelser, som vi jævnlig nøde med hinanden, bestod i at besøge en ikke langt fra Byen boende Skovrider, en munter gammel Mand, der modtog os med særdeles Gjæstfrihed og fornøiede sig over den Opmærksomhed, hvormed vi lyttede til de utrolige Tildragelser, som han fortalte os. Det var rædsomt at tænke sig alle de Eventyr, som den Mand maatte bestaae i sit lovlige Kald som Jæger og Forstmand, især ved Nattetid i de dunkle Skove. Vi hørte andægtig paa alt Dette; men paa Hjemveien saa loe og spottede vi derover, skjøndt det ikke kan nægtes, at det skeete med en hvis Gysen, især seent paa Aftenen, saalænge Veien faldt igjennem Skoven. Det var imidlertid kun Herremands-Sønnerne og jeg, som vare de Vantroe og tillige de noget Spagfærdige, Jens Drabelig derimod sang og nynnede eller fløitede en Melodie, medens han rask saae sig

omkring. Vi havde flere Gange, naar vi spurgte om hans Mening, ikke faaet andet Svar end hans sædvanlige Mundheld: Enhver faaer i Dette som i Mere at troe hvad han kan og vil, — eller: Aa ikke Andet end Det! —

En Aften gik vi efter Sædvane denne vor tilvante Vandring; men da vi paa Udveien kom forbi Uhrmagerens Vindue, savnede Jens Synet af det kjære Uhr. Som et Lyn foer han ind i Huset, men kom øieblikkelig tilbage og udbrød, ligesom med lettet Sind: „Nei Gud skee Lov! Det Otte Dalers-Uhr er ikke solgt." — Frits, den yngste af Herremands-Sønnerne, loe og sagde: „Men hvad kan det hjelpe dig?" — „Ak nei!" sukkede Jens: „Sagtens bliver jeg aldrig saa lykkelig at eie det rare Uhr; men det er mig dog kjært, at det ikke er solgt." — Vi fortsatte nu vor Gang, og imidlertid fik Frits Leilighed til at sige til mig: „Min Broder Lorenz og jeg have aftalt at vi ville skillinge sammen og forære Jens Drabelig det Uhr; men vi synes dog, vi skulde først have lidt Løier med ham i den Anledning." — Da vi nu sildig samme Aften gik hjem gjennem Skoven, sagde Lorenz: „Nei iaften var Skovrideren dog reent gal med sine Jægerløgne." — „Løgne!" — raabte Jens: „Det var da et stygt Ord, du der kom med. Hvor kan man troe at den skikkelige Mand skulde lyve?" — Vi loe og udbrød Alle som een Mand: „Hvad for noget! Troer du paa de Historier?" — „Ja i Dette som i Mere faaer Enhver troe hvad han kan og vil; men hvad skulde bevæge et Menneske til at digte saadant Noget sammen? Er det Noget at prale af? Det Djævelskab kan jo ligesaa godt møde et sølle Skjøg som en brav Karl." — „Jo man kan prale af at turde gaae mellem saadanne rædsomme Skikkelser uden at være bange." — „Bange! Nei nu maa jeg lee! Kunde da noget fornuftigt Menneske blive bange for en Hjort med luende Takker paa Hovedet, der stod stille og gloede paa ham? Eller for en sort Hund med gloende Øine, der ligger som muret fast paa den Skat, den skal

vogte? Eller for den vilde Jægers Skrig og Skraal? Hvad skulde det Kram vel gjøre mig! Det har jo hverken Marv eller Been, eller Kugler eller Krudt. Kan det holde ud at fare og stime ved Nattetider og gaae paa Jagt uden ringeste Fangst, saa kan jeg sagtens taale at høre og see derpaa." — „Men den vilde Jagt, det er dog Spøgelser!" — „Aa ikke Andet! Hvad er Spøgelser? Det skal jo være Afdøde, som gaae igjen." — „Ja du tænker vel ligesom vi Andre, at der gives ingen Spøgelser." — „Nei det tænker jeg ikke. Jeg troer nok, der er saadant Noget til. Men hvad skulde de gjøre et levende Menneske, som har Marv i Arme og Been? Det have de jo ikke. Det er jo noget jammerligt Kram." — „Vorherre bevares! Troer du paa dem og tør tale saa despecteerlig om de Døde?" — „Ja mænd tør jeg saa; thi seer du: De Skikkelige af de Døde de blive nok hvor de ere, og passe deres Dont, hvad det nu kan være, som Vorherre har sat dem fore; men de af dem, som rende omkring og gjøre Narrestreger, de maae være Dagdrivere og Narre, og dem kan man gjøre Nar af med en god Samvittighed." — „Men Jens! er der da ingen Ting, hverken her eller hisset, som du kunde ræddes ved at see?" — „Jo, ifjor da jeg saae, at de henrettede en Synder, da blev jeg fælt benauet og maatte gaae ind i et Huus, hvor de vare saa gode at give mig et Glas Vand og en Dram, for jeg havde ordenlig Hjerteondt. Det var stygt at see paa." — „Men ifald du nu siden havde mødt Synderen med sit Hoved under Armen, hvad saa?" — Jens loe: „Ei, den arme Djævel! at gaae med sit eget Hoved under Armen, det maatte være forbandet geneert."

Omtrent saaledes faldt Samtalen, som vi alle Fire toge Deel i. Endelig sagde Lorenz: „Hør nu, Jens! siden du da er saa grumme kjæk, tør du da ved Midnat gaae ind i Kirken og udføre Noget, som jeg vil sige dig?" — „Ja det kommer an paa hvad det er." — „Du veed, at da Kirken er under Reparation,

saa have de bragt nogle Liigkister op fra det gamle Capel, og sat dem i en Krog bag Choret. Tør du inat Klokken tolv gaae derind og fra den store Kiste, som staaer aaben, hente Pandeskallen af den Greve, som ligger i den, ham som Degnen viiste os i Søndags og om hvem han sagde, at han havde været en Helt i Krig, og en god Herre i Fred? Turde du det." — „Turde! ja jeg turde det nok; men hvad skulde jeg gjøre det for?" — „Jo du skal ikke gjøre det for Intet. Dersom du vil hente dette Hoved, beholde det i dit Kammer inat og vise os det imorgen ved Daggry, saa skal du faae ti Rigsbaler; du kan da kjøbe dig det Uhr, du ønsker, og desuden kan du give den gamle Maren Kokkepige et heelt Pund Kaffe, som du forleden ønskede saa hjertelig, og endda have Penge tilovers." — „Er det Alvor?" — udbrød Jens: „Ja Tak som byder! Det kan jeg sagtens gjøre, naar jeg kun ved Nattetid kan komme ind i Kirken." — „Jo det kan du godt. Nøglen til den lille Dør omme bag Hjørnet hænger jo paa det Skuur, hvori Arbeidsfolkene have deres Værktøi. Det saae vi jo i Søndags, at Degnen hængte den der, paa det Haandværkerne kunde komme ind tidlig om Morgenen. Kan du ikke huske, han sagde det? Vil du nu gaae inat, saa skal jeg skaffe dig den lille Blendlygte, som staaer hjemme i Kjøkkenet, saa kan du hente Dødningehovedet og bringe det tilbage, ligesom det gryer af Dag, inden Nogen kommer i Kirken." — „Ja bare jeg kan vaagne saa betids". — „Vi skal nok kalde paa dig." — „Ja saa skal jeg nok udføre Resten."

Det var allerede usædvanligt sildigt, og der var ikke langt til Midnat. Lorenz hentede den belovede Lygte og leverede den til Jens, hvorpaa vi sagde ham Godnat og lode som vi gik tilsengs, hvilket var langt fra vor Hensigt. Det Huus hvori vi boede, laae ganske nær ved Kirken. Vore Værelser vare i den øverste Deel af Huset ved Siden af hinanden. Som Klokken

slog Tolv i Kirketaarnet, hørte vi at Jens gik ud af sin Dør og sagte aabnede Gadedøren. Vi ilede nu til Vinduerne og saae vor drabelige Ven med hurtige Skridt tage Veien hen til Kirken. Det var en maaneklar Nat, men en rygende Storm. Det knagede i Træerne paa Kirkegaarden og Uglerne tudede i Taarnet. Jeg tilstaaer, at jeg for min Deel var slet ikke vel tilmode ved denne underlige Spøg, og det var mig en stor Lettelse, da jeg saae Jens Drabelig komme i god Behold tilbage med Lygten i den ene Haand, og i den anden med Noget, som han bar indsvøbt i sit Lommetørklæde. Imidlertid var Frits gaaet ind i hans Kammer og var krøbet under et Bord, som stod ganske nær ved Sengen, et gammelt Sirtses-Teppe var bredet over Bordet, for saavidt muligt at skjule dets store Brøstfældighed. Under dette laae Frits skjult. Vi andre To stode i det næste Kammer og holdt Døren lidt paa Klem, for at see og høre den Scene, vi ventede. Jens Drabelig traadte nu ind, satte Lygten paa Bordet og udfoldede sit Lommetørklæde, hvorfra han forsigtig fremtog Dødningehovedet og stillede det midt paa Bordet. Han dreiede Lygten og lod Lyset falde lige paa det. Det havde noget Gyseligt at see dette forbums Menneskeansigt med sin mørkegule Farve, med de store tomme Øiehuller og de usædvanligt lange Tænder, hvoraf een manglede foran i Rækken. Jens syntes urørt af alt Dette, han slukkede Lyset, eftersom Maanen skinnede klart ind i Værelset, og nu skyndte han sig at affaste sine Klæder, medens han med hvislende Stemme fløitede en Melodie. Han lagde sig tilsengs og krøb ret velbehageligt ned i Puderne. Men neppe havde han lagt sig til Ro, førend Frits udstødte et Suk ligesaa dybt og klagende som høit og lydeligt. Jens løftede Hovedet lidt iveiret, saae sig om og lagde sig ned igjen. Men nu begyndte Frits med en Stemme saa huul og rædsom, som om den kom fra Gravens Dyb: „Vil du lade de Døde hvile i Ro!“ — „Hm!“ sagde Jens og blev liggende ganske roligt. Efter

en lille Pause lød atter Stemmen: „Vil du lade de Døde hvile i Ro!“ — Jens taug. Nu lød det tredie Gang endnu stærkere: „Vil du lade de Døde hvile i Ro!“

Nu satte Jens sig overende i Sengen og sagde med største Fatning: „Hør, Hr. Greve! I har Ord for at have været en brav og god Mand, medens I gik her ilive; lad mig derfor tale et fornuftigt Ord med jer. Seer I! Jeg er et fattigt Menneske fra Jylland, der, siden jeg forlod min Hjemstavn, ikke har eiet een Skilling, og nu er der mig lovet ti Rigsdaler for at huse jeres Hovedskal denne ene Nat her i mit Kammer, og I kan derfor ikke fortænke mig i, at jeg har hentet den herop.“

„Vil du lade de Døde hvile i Ro!“

„Herregud! tag dog imod Raison! Der er jo ikke tilføiet jer noget Ondt. Jeres Hoved staaer jo meget godt, hvor det staaer. Viis mig nu den Billighed at holde jer rolig bare nogle faa Timer; Natten er jo kort paa denne Aarstid. Saasnart det gryer ad Dag, skal jeg bære jeres Skal tilbage og lægge den hos Resten, siden I lader til at finde Behag i at ligge i den gamle skimlede Kiste. Enhver har sin Smag. Men vær nu saa god at finde jer stille i at staae her i det Par Timer, og lad det ikke fortryde jer at gjøre en fattig Karl en lille Tjeneste!“

„Vil du lade de Døde hvile i Ro!“

„Hør! vær rimelig! I har jo været Krigsmand og maa vel her ilive have holdt Vaagestue meer end een Nat. I maa jo skamme jer over at være bleven saa magelig. Er det Noget at staae her luunt og godt? I maa jo skamme jer for saa mangen simpel Soldat, som maa staae paa sin Post i Vinterkuld, Snee og Slud.“

„Vil du lade de Døde hvile i Ro!“

„Hør, veed I hvad, gode Greve! Vær nu ordenlig og betænk, at I har ligget i Ro i et Par hundrede Aar og hverken rørt Haand eller Fod, saa I da umulig kan være saa forfærdelig træt,

at I ikke kan holde jeres Hoved iveiret i et Par Timers Tid. Men jeg har været tidlig oppe imorges, og det er langt ud paa Natten, saa jeg kan nok være træt. Lad mig derfor nu Være i Fred."

„Vil du lade de Døde hvile i Ro!"

„Ja nu har jeg talt fornuftig med jer, og nu svarer jeg jer ikke mere, saa kan I vrøvle for jer selv."

Og hermed vendte Jens sig om mod Væggen og lagde sig ned.

Men nu begyndte Stemmen høiere og grueligere at gjentage sit Omqvæd, ledsaget af Suk og Jamren. Endelig sprang Jens med begge Fødderne ud af Sengen, idet han udbrød: „Nei, det er altfor galt! Nu skal I da faae Ro i Pokkers Skind og Been!" — Med vred Hurtighed begyndte han nu at kaste Klæder paa sig, idet han bestandig skjændte og sagde: „Jeg vil saamænd hellere undvære de ti Rigsdaler end skylde jer nogen Billighed; thi I er ret en jammerlig Ertekjelling. Sikken Spektakel for ingen Ting! Det havde jeg aldrig troet om jer, Hr. Greve! Degnen kaldte jer en herlig Mand. Jeg tænkte, I var for længe siden i Himmerig og havde Andet at tænke paa, end at bryde jer om de forsmuldrede tørre Been og Knokler, som det ikke er værdt at tage op paa en Vei. Ja jeg har nok tænkt det, jeg har nok sagt det: I Døde ere dummere og værre end de Levende, naar I ere af de dumme og naragtige, som gaae og drive." — Under denne Tale havde Jens klædt sig paa, slaaet Ild og tændt Lygten, han udbredte nu sit Lommetørklæde, og lagde Hovedet deri, idet han sagde: Hillemænd! lad mig tage varlig paa jer, at I ikke skal begynde at skrige igjen; thi ømskindet er I da sagtens, hvorvel I ingen Skind har forresten. See saa! lad os nu tøsle af." — Derpaa gik han sagte bort.

Frits krøb frem af sit Skjul. Med taus Forundring saae vi paa hinanden og stirrede gjennem Vinduet efter Jens, der

gik hurtig henimod Kirken og snart kom igjen. Vi trak os tilbage i det næste Værelse, men tittede dog, som før, gjennem Døren, og saae vor uforfærdede Ven sætte Lygten paa Bordet og lave sig til at lægge sig paany. Men nu styrtede vi Andre Tre ind til ham, i Spidsen for os Lorenz, som bar de ti Rigsdaler paa en Tallerken, som han præsenterede Jens og sagde: „Vær saa god, brave Jens Drabelig! Du fortjener i Sandhed dit Hædersnavn. Vi have staaet paa Luur og hørt Alting.“ — Med en fortrædelig Mine skjød Jens Tallerkenen fra sig og svarede: „Ja Spot og Skade følges ad. Hovedet hentede jeg, det er vist og sandt! men beholde det Natten over var mig umuligt, det holdt et Spektakel, som jeg ikke kunde holde ud. Nu gjør I Nar af mig og kalder mig en Kujon. Det har jeg da ovenkjøbet. Gaae nu jeres Vei og lad mig faae Ro engang!“ — Vi forklarede ham nu den hele Sammenhæng; men at Frits havde været Stemmen, der talte til ham, det vilde han ikke paa nogen Maade antage. Han rystede paa Hovedet og sagde: „Ja Dette som i Mere faaer Enhver troe, hvad han kan og vil.“

Lorenz og Frits paanødede ham Pengene, „der“ — sagde Begge — „jo vare vel fortjente.“ — „Nei!“ udbrød Jens: „fortjente jeg de ikke; men vil I give mig dem alligevel, saa siger jeg tusind Tak, og gaaer tilsengs med et inderlig fornøiet Sind.“ — Hvorpaa Jens Drabelig lagde sig til Hvile paa sine Laurbær.

Findeløn.

(Kjøbenhavns flyvende Post, 1834.)

I.

Fremlysning.

Kjære Flyvepost!

ang du for nogle faa Aar siden regelmæssigen besøgte
jublunariske Verden og udførte der et simpelt (rigtig nok
nde) Postbuds Forretninger, modtog du undertiden et og
Brev om huuslige, private Anliggender, som f. Ex. fra
kkelig Svoger og Svigersøn, en usædvanlig kjærlig Onkel
e saadanne, i Livets daglige Gang betrængte Sjæle. Det
au rigtig nok som om du i de Aar, du, uden at besøge
rd, har tilbragt i de høiere Regioner, hvor du jo sagtens
 betinget Væsen hører hjemme, har antaget en saa alvor-
 speculativ Characteer, at en stakkels Lægmand, som jeg og
lige, maa frygte for at nærme sig til dig med et fuld-
n individuelt Anliggende. Imidlertid vil jeg dog vove
 styrkes i mit Mod dertil af trende Bevæggrunde: 1. Fordi
jen anden Udvei veed til at hjelpe mig ud af min For-
d. 2. Fordi det Anliggende, hvorom jeg vil tale, er saa
stisk i alle saakaldte fornuftige Folks Øine, at det maaskee
derfor kunde finde et Slags Deeltagelse hos et ætherisk,
ntasiens Verden levende Væsen, som et flyvende Postbud jo

maa være. 3. Da Flyveposten i den senere Tid saa ofte nævner „Ideer,“ „at leve for en Idee,“ o. s. v., saa mener jeg at turde tale med, thi jeg anseer mig for at være ganske betagen af en fix Idee, og er der nogen Idee, hvori man mere lever end i en saakaldet fix Idee? en uforanderlig, stor Tanke, saa stor at den opsluger alle andre Tanker, saa stærk, at man for dens Skyld opoffrer sine Fornøielser, tilvante Beskjæftigelser, ja endogsaa udsætter sig for Spot og Fornærmelser? — De faa Personer, som ere indviede i min Fortrolighed, sige mig hver Dag at jeg har en fix Idee. De sige det for at spotte mig; men jeg gjør mig en Ære deraf, thi jo mere en Idee er fix, det vil sige, fast, urokkelig, enkelt, Alt omfattende, jo mere maa den jo nærme sig det Uendelige? Er det ikke saa, kjære Hr. Flyvepost? Eller er dette Raisonnement ogsaa hvad de Andre forstaae ved fixe Ideer, det vil sige: Lidt Vanvittighed? Men til Sagen: Min Ulykke, eller min Lykke maaskee, bestaaer deri, at jeg er dødelig forelsket i et Fruentimmer, som jeg aldrig har seet, eller af hvis Mund jeg aldrig har hørt en Lyd, ja hvad mere er, jeg har aldrig hørt noget Menneske omtale hende, jeg har ikke seet noget Billede af hende, eller læst Breve fra hende; jeg veed ikke hendes Navn eller hvor i al Verden jeg skal søge hende, og desuagtet troer jeg mig overbeviist om at kjende saavel hendes Udvortes som Indre saa godt, at det synes mig umuligt at leve uden hende, og jeg ønsker Intet høiere end at turde kaste mig selv og Alt hvad mit er, for hendes Fødder. Dersom dette Ønske ved Hjelp af disse Linier kunde blive opfyldt, saa vilde jeg altid ansee dig, min dyrebareste Flyvepost, som min største Velgjører og min Redningsmand. Tillad derfor, at jeg maa bebyrde dig og dine Læsere med følgende Beretning.

For en Maaneds Tid siden, da jeg en Aften gik ind til Byen gjennem Vesterport, hændte det sig, at jeg mellem Accisebođen og Ravelinen i Mørket stødte med Foden paa Noget, som jeg optog,

og fandt at være en Kurv, som den, Fruentimmer pleie at bruge til deres Arbeide. Jeg tænkte, at den rimeligviis var falden ud af en Vogn. Paa denne Formodning ledtes jeg af den Omstændighed, at den forekom mig lidt større end de Kurve, som Damerne sædvanlig bære paa Armen. Den var af fiint Kurvemagerarbeide, med et Laag, som var fastbundet med et Baand. I det Forsæt at bringe den næste Morgen til Politiekammeret, og lade den fremlyse i Adresseavisen, tog jeg den hjem med i mit Logis. Jeg kunde næsten falde paa at der er noget Kogleri i Spillet med denne Kurv, thi ellers veed jeg ikke at forklare det forunderlige Velbehag jeg fandt ved at bære den paa Armen. En Kurv er dog forresten en ildespaaende Figur, som ingen Mand kan finde Glæde i at slæbe paa; men tusinde usædvanlige Tanker opstode hos mig over min Stilling som en Mand i mine bedste Aar, der var rigelig istand til at forsørge en Familie, over mit eensomme, glædesløse Liv, over Lyksaligheden af at eie en elskværdig lille Kone, hvis Arbeidskurv jeg saaledes bar for hende paa den ene Arm, medens hun selv støttede sig paa den anden. Under disse Betragtninger kom jeg hjem. Jeg stillede Kurven paa mit Bord, og satte mig i Sofaen ligefor den, og betragtede den. Det var mig umuligt at modstaae min Nysgjerrighed: jeg løste det Baand som holdt Laaget fast, aabnede Kurven, og undersøgte dens Indhold, Stykke for Stykke. Den indeholdt følgende Artikler:

1. En Fruentimmerkappe, af det klare Tøi, som jeg troer man kalder Bobinet. Den var simpel og liden, med et blaat Silkebaand til at binde den med under Hagen.

2. Et Liv til en Fruentimmerkjole af stribet Bomuldstøi; NB. ikke færdigt syet.

3. Et Par Handsker.

4. Et Strikketøi.

5. En Papiirs-Æske, hvori et Sølvfingerbøl, en Sax,

nogle Vindsler Traad og Silke, en Synaalsbog, temmelig fuld af Synaale, og en lille Naalepude, hvori nogle Sy- og Knappenaale, samt et aflangt Stykke Vox til at være Traad paa, omvundet med grønt Papiir.

6. En Psalmebog, indbunden i sort Saffian, med forgyldt Snit, og paa den ene Side et Aarstal, paa den anden Bogstaverne M. F., begge Dele med forgyldte Typer.

Dette er til Punkt og Prikke en nøiagtig Fortegnelse paa Alt hvad der fandtes i bemeldte Kurv. Jeg fandt imidlertid saa stor Fornøielse i at betragte disse Ting, at jeg beskjæftigede mig næsten hele Natten dermed, og det var mig umuligt, Morgenen derpaa at skille mig ved denne fundne Skat. Jeg opsatte det til den næste Dag og igjen til den følgende, og saaledes blev jeg ved fra Dag til Dag i en heel Maaned, under bestandige Samvittighedsbebreidelser for min visnok lovstridige Omgang med Hittegods, og den Forlegenhed for sin lille Eiendom, hvorfor jeg muligviis udsatte dette mit Ideal for al qvindelig Fuldkommenhed, thi at denne Dame netop forener alle de Egenskaber, som jeg fra min første Ungdom har drømt om hos den Person, jeg vilde vælge til mit Hjertes Herskerinde og mit Livs Ledsagerinde, derom er jeg overbeviist, ifølge de Oplysninger som jeg efter lang Betænkning og Overveielse har udfundet af de sex omtalte Effecter. Thi med fuld Vished antager jeg, at Eierinden af denne Sykurv er:

En ugift og uforlovet Pige. Og herved maa jeg først og fornemmelig udraabe: Gud skee Lov og Tak! Jeg troer, hun hedder Mathilde, et Navn, for hvilket jeg altid har havt Forkjærlighed.

Hun er mellem 16 og 20 Aar.

Hun er snarere lille, end stor af Vært, har en fiin Skabning, en nydelig Taille, smaa Hænder, en udmærket lille Fod, og et særdeles velskabt Been. Hun har en lille Mund, og regel-

ræssige Tænder som Perleraader, dog har den venstre Hjørnetand i lille Skade.

Hun har meget blonde Haar, bløde som Silke.

Med disse udvortes Fortrin, forener hun de endnu væsenære af:

Et ædelt Sindelag, et kjærligt og trofast Hjerte, Forstand ; Smag. Hun er god mod Syge, nøisom, sparsommelig, flit- , ordenlig og yderst proper. Naar jeg endnu tilføier, at hun r et elskværdigt og indtagende Væsen, saa spørger jeg: Kan gen fornuftig Mand ønske sig en bedre Lod? Thi at hun slet ket eier, er forældreløs og ikke af fornem Familie, er Altsamen Omstændigheder, der snarere forøge end formindske hendes ærd i mine Øine, da de smigre mig med den søde Drøm at nne forskjønne hendes Liv ved udvortes Goder.

Kjære Flyvepost! du er vel ikke langt fra at være af samme 'ening, som min egen Broder, for hvem jeg i et fortroligt ieblik yttrede hvad jeg nu har aabenbaret for dig. Han reiste nemlig og trak sig baglænds hen mod Døren, med kjendelig træk i alle Miner over den Afsindighed, som han troede at opge hos mig. Men lad mig da nu forklare, hvorpaa jeg støt- mine Gisninger om min Ubekjendte.

I Kurven fandtes: Nr. 1. En Fruentimmer-Kappe. nne var baaren tilforn, og sammentrukken i Nakken med et and eller en lille Lidse. I Sløifen af denne hang nogle Haar, n hun havde afrevet ved at knytte den. Disse Haar vare nde, af den Farve som falder i det Graa, ikke i det Rødlige, særdeles fine og bløde.

Nr. 2. Et Kjolelív. Dette, som var under Arbeide, r imidlertid saa nær færdigt at man deraf kunde tydelig bemme Skjønheden af den Taille, hvortil det var bestemt. Det r ikke af ganske nyt Tøi, men sammenføiet med megen Oconie af mange smaa Stykker, Altsammen saa pænt gjort, saa

propert og omhyggeligt, at man deraf med Sikkerhed kan slutte sig til Eierindens Sparsomhed, Flittighed, Nøisomhed og Renlighed.

Nr. 3. Et Par Handsker. Disse, som ogsaa vare brugte, vidne tydelig om den nydelige lille Haand; og den Varhed, hvormed de vare sammenlagte, om de før omtalte Dyder.

No. 4. Et Strikketøi. Dette, som bestod i en fiin Bomuldsstrømpe, med aaben, kunstig Strikning i Foden og om Smalbenet, var næsten ganske færdig og viste Fodens Længde og Benets fine Former. Heller ikke denne var ganske ny, men kun en ny Fod var strikket i en forhen brugt og formodenlig i Foden opslidt Strømpe. Denne Omstændighed og hele Strikketøiets skinnende Hvidhed og Nydelighed taler umiskjendeligt for de ovenfor anprisede Egenskaber hos dets Eierinde. Af denne Strømpes Længde, sammenholdt med Kjolelivets Længde, tør man vel med nogenlunde Vished slutte sig til Personens Høide og Statur.

Nr. 5. En Papiirs-Æske med Sy-Redskaber. Disse Tings Nethed, og den Orden hvormed de vare behandlede; den Art af Symmetrie, der herskede i det Hele; den lille Omstændighed, at i Naalepuden fandtes afbrækkede Synaale, hvorpaa der var sat et Naalehoved af Lak, der forvandlede dem til fine Knappenaale, taler Altsammen for den Orden, Industrie o. s. v., som jeg forudsætter som afgjort hos min Ubekjendte; ligesom ogsaa den Simpelhed og fuldkomne Mangel paa al Luxus, hvoraf alle disse Ting bære Præg, tyder paa nøisomme Kaar og en Stilling fjern fra den fornemme Verden. I det lille Stykke Vox fandtes ganske tydelig Sporene af to Rader Tænder, hvilke, formodenlig i et tankefuldt eller adspredt Øieblik, havde præget deres yndige Former i den bløde Materie, og gjennemtrængt det grønne Papiir, som omgiver Voxet. Denne Model af en smuk Mund er saa nøiagtig, at man kjendelig opdager, at den venstre

Hjørnetand har mistet et Stykke af den ene Side. Vi komme nu til den meest oplysende Deel af disse Skatte, nemlig

Nr. 6. En Psalmebog. Denne Bogs hele Udvortes viser tydeligt, at den er en Foræring til en Confirmand, hvori man end ydermere bestyrkes ved den Omstændighed, at et tørt, grønt Blad, rimeligviis afrevet af en Bouquet, ligger til Mærke ved Confirmations-Psalmerne. Aarstallet paa Bindet er 1831. Følgelig maa Den, som blev confirmeret i 1831, nu være omtrent en atten til nitten Aar. I denne Psalmebog, som ligger i et Futteral, findes desuden gjemt nogle Smaating, der give store Oplysninger. Disse bestaae i to Recepter paa Midler, som pleie at bruges i podagriske Tilfælde, og dernæst et sammenlagt Papiir, hvori en Regning fra en Gartner paa Nørrebro, paa nogle Træer og Blomster, som ere plantede paa en Grav paa Assistens-Kirkegaarden. Derhos et mindre, sammenlagt, fiint Postpapiir, hvori tre smaa Haarlokker, een ganske graa, een lysebruun med enkelte graae Haar, og endelig een rødlig blond, som synes at være af et Barn; tillige i denne lille Pakke et Par Blade af en Acacia, hvilket Træ ogsaa findes anført i Gartnerens Regning. Heraf slutter jeg nu: Den fromme Pige har mistet sine Forældre; deres og en lille afdød Broders eller Søsters Haar gjemmer hun kjærlig tilligemed nogle Blade af et Træ paa deres Grav, som hun med trofast Sind har besørget prydet, med Bekostning af sine egne ringe Midler. Det Papiir, hvori alt Dette var indsvøbt, var et Fragment af et Brev, hvis faa tilbageblevne Linier lyde som følger: „Jeg vil derfor aldrig troe, eller tænke, undtagende“ . . . (Her var et Stykke udrevet, og de tre Bogstaver l d e stode kun tilbage, men da disse vare latinske Bogstaver, og det Øvrige skrevet med danske, saa er det klart, at disse tre høre til et Navn, og rimeligviis til Navnet Mathilde, da min Ubekjendtes Navn, ifølge Bindet paa Psalmebogen, begynder med et M) . . . . „at De ved et nyt Afslag kan ville

bedrøve en Mand, der elsker Dem saa høit, og som har Evne og Villie til at gjøre Dem lykkelig. Betænk Dem endnu engang i et Par Dage. Tænk paa Deres Udsigter i Fremtiden, paa Deres nærværende Stilling og den som bydes Dem, og nu Nok herom. Min Søster hilser Dem, men hun er lidt vred, fordi De i Søndags afslog at følge med hende paa Aftenunderholdningen i Theatret, og gav reent ud til Grund, at De morede Dem bedre ved at sidde hjemme hos den gamle Onkel, og formilde hans Podagra ved at læse for ham i Amor og Psyche. Min Søster siger, at De har intet Talent til at have Veninder, at De synes at" .....

Nu spørger jeg Enhver: Er det ikke klart som Dagen hvad jeg ovenfor har paastaaet om min Elskedes Characteer og Forstand. Hun afslaaer et fordeelagtigt Ægteskab, som tilbydes hende af en udelicat Haand, thi at hun ikke har tilbagekaldt sit Afslag, sees tydelig deraf, at hun har brugt dette Frierbrev til Convolut. Hun afslaaer denne Frier, tiltrods for slette Udsigter og en ublid Stilling; hun foretrækker at læse for den syge Onkel, istedenfor at gaae paa en flau Aftenunderholdning, og hun har intet Talent til at have Veninder. Behøves der større Beviser paa hendes Forstand og ædle Characteer, end alt Dette? Og er det nu ikke meget naturligt, at jeg har fattet en lidenskabelig Kjærlighed for en saa elskværdig Gjenstand?

Jeg tilstaaer rigtig nok, at denne Følelse behersker mig til en Grad hvorover jeg selv mangengang maa lee. Ofte naar jeg gaaer ud, er jeg saa barnagtig at lægge den omtalte Kappe paa Lænet af min Sofa, og at sætte en Stol hen ved Vinduet, med et Bord foran samme, hvorpaa jeg udbreder de Sy-Redskaber og det Strikketøi, som jeg er i Besiddelse af, for ved min Hjemkomst at kunne drømme, at den yndige Eierinde af disse Ting forskjønner mit Hjem, og kun for et Øieblik har forladt Værelset. Disse mine forelskede Barnestreger satte mig forleden i

en stor Forlegenhed. For en Fjortendags Tid siden mødte jeg lige uden for min Dør min Vertinde og hendes Søn, som vilde tale med mig om nogle Forandringer, der skulde foretages i mine Værelser. De bade om at see dem, jeg vidste ikke at finde nogen Undskyldning for at hindre det, og da de strax ved Indtrædelsen fik Øie paa de ovenmeldte Effecter, mærkede jeg at de Begge bleve forlegne og skyndte dem at gaae bort. Min Vertinde er en net, dannet Kone, hendes Søn som er juridisk Candidat, er et meget vakkert Menneske. Jeg er ofte kommen til dem, og sætter Priis paa deres Omgang. Da jeg et Par Dage efter denne Tildragelse saae dem igjen, og mærkede at især Madamen var stødt paa mig, og mistænkte mig for at vanhellige hendes Huus ved de Besøg jeg modtog der, brød jeg Taushеden og i et dunkelt Haab om at jeg muligviis gjennem dem kunde faae nogen Oplysning om Det jeg søgte, fortalte jeg dem Sagens Sammenhæng. De hørte Begge paa mig med den halv frygtsomme, halv veemodige Opmærksomhed, hvormed man hører paa en Syg der taler i Feberphantasie. Siden den Dag advare ogsaa disse To mig for fire Ideer, ligesom min Broder, og raade mig til Adspredelse og Diæt. Alle disse Formaninger vilde jeg taalmodig bære, og meget mere end Dette, naar jeg blot saae en Udvei til at finde min Ubekjendte, men i denne Henseende er jeg nær ved at fortvivle. Jeg kan avertere i Avisen, at en saadan Kurv kan afhentes der eller der, det forstaaer sig. Men hvad hjelper det? En Karl eller Pige kommer til mig, opgiver Mærkerne, modtager min kjære Skat og siger mig vel ikke engang Eierens Navn. Jeg har ofte indbildt mig, at jeg mellem alle Byens, ja mellem alle Verdens Skjønne skulde gjenkjende min, og i denne saliggjørende Tro er jeg gaaet ud paa Eventyr; men ak! her har jeg ikke mødt Andet end Skam og Skade. Jeg har tænkt at paa Klub-Baller og slige Steder kunde jeg ikke vente at finde min stille, ærbare Mathilde; jeg maatte søge hende paa Gaden,

i Kirken eller paa Comedie. Jeg er gaaet Gade op og Gade ned. Jeg har mødt mange blonde, unge Fruentimmer, men enten ere de fulgt med en Cavaleer eller et Par høirøstede Veninder, eller de have været brillant udstafferede, eller det har ikke været mig muligt at nærme mig til dem. Engang saae jeg en Figur som vel kunde passe til mit Ideal. Hun gik allene, og traadte ind i en Boutik. Jeg fulgte efter, og gav mig Ærinder derinde, medens jeg ikke saae paa de Vare, der bleve mig forelagte, men bestandig holdt Øie med den unge Dame, der stille og ordentlig besørgede sine Indkjøb. Hendes Stemme var meget behagelig, og hendes Adfærd beskeden. Jeg fik det Indfald at lade mig forevise nogen Fruentimmerpynt. Ærbødig nærmede jeg mig og bad hende vise en Ukyndig den Gunst at vælge for ham. Hun studsede ved min Tiltale, men opfyldte dog min Bøn ganske stille og uden al Ophævelse. Jeg troede mig vis paa min Lykke. Med varme Taksigelser modtog jeg det Indkjøbte, og medens jeg stak det til mig, tog jeg Mod til mig og spurgte, om det ikke skulde være hende der udenfor Vester-Port havde tabt en Sykurv af en Vogn. Hun saae paa mig med store Øine, og ligesom forskrækket stammede hun: „Jeg forstaaer Dem ikke"; hvorpaa hun ilede ud af Boutiken med en saadan Hast, at hun forglemte Det hun havde indkjøbt. Ganske forbløffet gik jeg hjem med min Damepynt. Nu ligger den i min Stue hos alt det Øvrige. — I Kirken, som jeg hver Søndag har besøgt, saae jeg forleden to Damer sidde langt fra mig i en fjern Krog. Den ene saae ganske ud som jeg kunde tænke mig mit Ideal. Med megen Møie arbeidede jeg mig, endnu under Prækenen, hen til det Sted, hvor de sad, og tog min Plads ved Siden af den omtalte unge Pige. Præsten var nær ved sin Tales Slutning. Jeg hørte nu mine unge Naboersker uophørlig hviske med hinanden uden mindste Opmærksomhed paa Prækenen, og Dette gik saavidt, at følgende Replik fandt Sted: „Seer du den nye Guldkjæde, som Louise har

paa? Veed du hvem der har foræret hende den? Det har" .... Ved dette Sted læste Præsten Fadervor. Min Naboerske standsede i sin Tale, bøiede Hovedet lidt, indtil Bønnen var endt, hvorpaa hun begyndte hvor hun slap, og tilføiede: „Det har hendes Kjæreste, for hun er bleven forlovet igaar." — At denne Dame ikke var mit Ideal, faldt da af sig selv. — Paa Comedien traf jeg forleden i Nummer-Parquettet en ung nydelig Pige med en ældrende Mand ved Siden. Mon ikke det skulde være min Mathilde med den gamle Onkel? tænkte jeg. Jeg bad min Nabo bytte Plads med mig, og var saa lykkelig at komme til at sidde hos hende. Jeg præsenterede den gamle Herre Placaten, som han ikke havde; jeg bad ham prøve min dobbelte Lorgnet, og søgte saaledes at faae ham til at indlade sig i Samtale med mig, hvilket han syntes at gjøre med Velvillighed. Den unge Dame tog ogsaa Deel i Samtalen, der naturligviis dreiede sig om Skuespillet. Hun var livlig og vittig. Den gamle Herre kaldte hende: „mit Barn! min Datter!" men jeg speidede forgjæves efter at høre ham udtale hendes Nomen proprium. Men nu kaldte hun ham Onkel og sagde: „Det Stykke har jeg o læst for dig!" O Glæde! Dette maatte sikkert være min Mathilde! Mit Hjerte bankede; mod Slutningen af Forestillingen tænkte jeg, at nu maatte det briste eller bære; og med megen Ydmyghed vovede jeg at omtale den ulykkelige Kurv, og spørge, om jeg skulde tage Feil i at troe at jeg havde seet hende i den Vogn, hvorfra den faldt ud. Hun brast i Latter. „En Kurv," sagde hun, „som De har gjemt i en heel Maaned! Nei min er den ikke, og om den var det, saa vilde jeg dog ikke have Hjerte til at berøve Dem den. Jeg ville heller have den Fornøielse at gjøre Dem en Foræring med den." Saa sørgelig Ende den Lystighed fik!

O kjære Flyvepost! du er mit sidste Haab. Var det dog muligt at du kunde bringe disse Linier i min Elskedes Hænder!

O dyrebare Mathilde! eller hvad du hedder, elskværdige Ul kjendte! hvo du er, eller hvor du er! Giv et Tegn paa Deeltagelse til Den som fortæres af Længsel efter dig! Tillat at nærme mig dine Øines Glands og beile til din uskatteerl Gunst. Send blot en Billet til Flyvepostens Redaction, mæ — ikke „Haab“, ikke „Fremtids Lykke“ eller deslige, n heller ikke „Kurven“, thi det er saa ildespaaende. Skriv h paa den ønskede Seddel hvad jeg haaber at erholde: „Findelør

A***.

II.

Svar fra Fætter Christian.

Min ubekjendte Ven!

Jeg kunde i al Oprigtighed begynde denne min Skrivelse med Forsikkringer om de sympathetiske Følelser af Venskab og Velvillie, som De har opvakt hos mig ved Deres i Flyveposten indrykkede Artikel med Overskrift: „Fremlysning"; men rimeligviis vilde De tænke, at dette Venskab ikke havde Meget at betyde, siden jeg i saa lang Tid, som fra 10de April til ind i September, har havt Hjerte til at lade Dem vente paa Oplysninger i et Anliggende, hvorom jeg ikke kunde tvivle, at det jo var Dem af yderste Vigtighed. — Jeg tilstaaer, at de Oplysninger, som jeg idag har isinde at give Dem, kunde jeg ligesaa gjerne have tilstillet Dem Dagen efter at jeg havde læst Deres Brev, men... hvad skal jeg sige?... Forhold, Betænkeligheder have holdt mig derfra. Hvorom Alting er, naar De har læst disse Linier, haaber jeg Deres Tilgivelse. Og nu til Sagen:

Den unge Dame, hvis Kurv De har fundet, er mig meget vel bekjendt; ja hun er endogsaa min kjødelige Cousine. Hun hedder ganske rigtig Mathilde F. Hun er tyve Aar gammel, er ugift og uforlovet. Hun er smuk, meget blond, fiin af Skabning, har smaa Hænder, smukke Been; Alting hos hende er som De beskriver det, ligetil den afbrukne Hjørnetand. Ogsaa er hun

ordenlig i høi Grad, flittig, huuslig, sparsom, og kort sagt: paa den allerbesynderligste Maade slaaer det ind med næsten alle Deres Formodninger. Men hvad de Slutninger angaaer, som De med saa stor Skarpsindighed har uddraget af alt dette Hittegods, saa er der imidlertid en saadan Hage, som man siger, et saa stort og forfærdeligt „Men“ ved denne Sag, at da jeg havde læst Deres føromtalte Skrivelse, følte jeg ordenlig en Forfærdelse ved Tanken om den bittre Ironie, hvormed en skadefro Dæmon ofte ved et lille Penselstrøg ligefor vore Øine forvandler vort Yndlings-Billede til et ganske nyt, os fremmed, ubehageligt Physionomie.

Jeg bemærker nu selv, at det er en desperat Commission, jeg har paataget mig med denne Skrivelse. Det er virkelig min Pligt at være ganske upartisk, at afholde mig fra alle Reflexioner og blot fortælle Dem de simple Facta, naturligviis seete med mine Øine; og dette er allerede Ulykke nok, thi da ethvert Menneskes Characteer forandrer sine Farver, ifølge de Øine, hvorigjennem den beskues, saa følger ogsaa heraf, at det er vanskeligt, ja næsten umuligt for en stakkels Dødelig, at være en retfærdig Dommer. Men for nu, saavidt min menneskelige Svaghed tillader det, at fremstille Dem min Cousine i hendes rette Lys, er det nødvendigt, at jeg maa tale om mig selv og mine Familie-Forhold, hvilket jeg i Forveien beder Dem tilgive.

Jeg, som her, mod min Villie, maa bebyrde Dem med min Personlighed, er en ung theologisk Candidat. Jeg selv og en Broder, som er et Aar yngre end jeg, bleve i vor tidlige Barndom fader- og moderløse. Vor Farbroder, en formuende Mand i Kjøbenhavn, antog sig os. Han og hans Kone havde ingen Børn, de toge os i Huset, og opdroge os med al faderlig og moderlig Ømhed. Vor Barndom og Ungdom have været meget lykkelige. Vore Pleieforældres Huus var roligt og ordenligt, og, som det passer sig hos formuende Folk, herskede

der en vis Overflødighed og Behagelighed, som dog aldrig udartede til tom Prunk eller Ødselhed. Husets Bestyrelse var ganske overdragen vor Tante. Hun er en fiin og dannet Kone, og dertil Godheden selv. I hendes Selskab tilbragte vi vore fleste ledige Timer. Vor Pleiefader saae vi sjeldnere, da han hele Dagen var beskjæftiget med sine Forretninger. Paa de sædvanlige Timer, naar Familien var samlet, talede han muntert og venligt med sin Kone og os, roste os, og fornøiede sig, naar vi opførte os vel, og havde gode Characterer fra Skolen, og gav sig en vred Mine, naar det Modsatte var Tilfældet. Vi havde megen Ærefrygt for ham og megen Kjærlighed til vor Tante og hinanden indbyrdes. Saaledes opvoxede vi. Jeg valgte Theologien til mit Studium, min Broder Ludvig blev Jurist. Da vi bleve voxne, hørte vi ofte vore gode Pleieforældre tale mellem dem selv og til os om vor Fremtid, og med Glæde nævnede de ved denne Leilighed deres Formue som et Middel til vor Fremkomst og Lykke. De sagde da ofte: „I ere vore Børn! vi have jo intet Andet at elske i Verden end eder."

Jeg erindrer, at det netop var i de Dage, da jeg var oppe til Artium, at jeg første Gang saae Mathilde. Hendes Moder er min Farbroders og min afdøde Faders Søster. Denne hidtil ubekjendte Tante, som med sin Mand havde boet i det Slesvigske, var for et Aar siden bleven Enke, og var da flyttet til en Kjøbstad i Sjælland, hvor hun eiede et Huus. Hun kom nu en smuk Morgen kjørende ind til os med sin Datter, som dengang var 13 Aar, og med sin ældre Søn, en lang Laban med en stor hængende Underlæbe og et Par runde, dumme Øine. Denne Person, som havde studeret i Kiel, var ifærd med at tiltræde en Plads paa en Advocats Contor i det Holsteenske. Madame F. sagde: „Jeg tager mig den Frihed at komme her ubuden med mine stakkels faderløse Børn, for at præsentere dem for deres ubekjendte, skjøndt nærmeste Familie. Vorherre forlader

ikke dem, som Menneskene forlade. Min Søn har ved sin egen Flid og Duelighed banet sig Vei i Verden, og som jeg haaber, trænger han ikke til Nogen. Gud vil vel ogsaa sørge for min lille Mathilde! Det er just idag hendes Fødselsdag, det søde Barn! og da jeg ikke selv har Raad til at gjøre hende noget Godt paa denne Dag, som jeg gjerne ønskede, saa vilde jeg dog helligholde den med at hun skulde besøge sin gode Onkel og Tante, og gjøre Bekjendtskab med sine unge Fættere, som ere saa lykkelige at være Børn her i Huset." Denne insinuante Tale, der nu forekommer mig som en Prolog til de tragi-comiske Begivenheder, som fulgte efter den, blev fremsagt i en klynkende Tone, med en vis bitter, for ikke at sige arrig Mine. Den har for evig indpræget sig i min Hukommelse, som hele denne Scene. Jeg glemmer aldrig min Tantes forlegne Ansigt, min Onkels fortrædelige Miner, de Grimacer, som min Broder Ludvig gjorde til mig, saavel som det Behag jeg fandt i den blomstrende Mathilde, der stum og beskeden stod i en Krog. Billedet af hende fulgte mig til min Examen, og var nærved at forstyrre mig i mine Concepter. Da jeg om Middagen gik hjem, meget glad over lykkelig at have tilendebragt mine sidste Prøver, gik jeg paa Veien ind i en Boutik, og kjøbte en lille Foræring til Mathilde, hvilken blev meget naadig modtagen. Onkel og Tante havde imidlertid ogsaa bragt Dagen det skyldige Offer. Ludvig derimod ikke. „Nei!" sagde han til mig: „Jeg vil hellere give min sidste Skilling til de aabenbare Tiggere, som anraabe mig paa Gaden, og strax gaae hen og drikke dem fulde for Pengene, end til disse forblommede." Et Par Dage forblev Madame F. og hendes Børn i vort Huus. Farbroder udstyrede den bortreisende Søn, gav Moderen en Sum Penge, lovede et aarligt Tilskud, hvor hendes Enkepension og andre smaa Indtægter ikke maatte slaae til, og til Alles Fornøielse reiste nu Moder og Børn til deres Bestemmelse. Siden den Tid kom Mathilde, enten allene,

eller med sin Moder, hver Juul, og hver Gang hendes Fødselsdag indtraf. Hun bragte da smaa Foræringer, hun selv havde forfærdiget, og modtog til Gjengjæld anseelige Gaver af forskjellig Natur. Allerede dengang begyndte jeg at beundre den Virtuositet hvormed hun forstod at give Vink om hvad Foræring hun egentlig ønskede. Endelig Aar 1831 ved Nytaarstid, kom Madame F., med sin Datter, og bad sin Broder og Svigerinde opfylde Mathildes høieste Ønske, som bestod i, at hun maatte blive confirmeret her i Byen, og at de altsaa vilde tillade, at hun maatte tilbringe Vinteren i deres Huus, for derfra at gaae til Præsten. Dette er nu en af de slemme Anmodninger, som man nødig skulde gjøre sine Venner, thi Disse kan ikke godt sige Nei, om de ikke saa gjerne vilde, hvilket jeg troer, var Tilfældet med Tante. Farbroder derimod, som længe havde begyndt at finde Behag i Mathilde, var strax villig dertil, og saaledes reiste nu Moderen, og lod Datteren blive tilbage, og fra dette Øieblik begyndte en ganske ny Periode for min Onkels Huus.

Hvad man seer ved chemiske Experimenter, at en eneste Draabe af en heterogen Materie oprører og adskiller Det, som iden denne Draabe hvilede i uforstyrret Forening, det Samme seer man undertiden med Skræk i den moralske Verden, naar et, maaskee ved Tilfælde, omgangengang ubetydeligt, ja afhængigt Menneske indlemmes i en indtil enig og lykkelig Familie. Min Farbroder er en god Mand, ikke uden Forstand, men aldeles uden Menneskekundskab. Han har aldrig eiet nogen Datter; Mathildes behagelige Udvortes og indsmigrende Væsen forskaffede hende snart en elsket Datters Plads i hans Hjerte. Ogsaa vidste hun paa alle Maader at stille til hans Yndest. Hun er en meget flink Pige. Om Morgenen var hun oppe, førend nogen Anden i Huset, sad, net paaklædt, ved Theebordet, og modtog ham med milde Miner og smigrende Ord; hun bragte hans Tobakspibe stoppet og tændt, viste hvormeget Arbeide hun allerede havde bestridt, og tilføiede

Talemaader, som: „Ja jeg er vant til at arbeide og undvære. Min stakkels Moder og jeg have ikke dandset paa Roser siden min Faders Død og i hans sidste Leveaar, da det gik tilbage for os, ved hans Forseelse, ikke ved vor.“ Ved mange saadanne Yttringer opvakte hun stedse vor Onkels Medlidenhed, og benyttede disse Morgentimer saa vel, at hun meget ofte gjorde dem indbringende baade for sig og sin Moder, hvis Kaar aldeles ikke ere trængende, medens hun paa den anden Side netop ved denne Fremgangsmaade stødte min Tante fra sig. Ved enhver Leilighed hed det: „Gud bevares! saa rart er jeg ikke vant til at have det. Jeg er ikke opdragen som disse Fættere. Min stakkels Moder og jeg takke Gud for det Nødvendige.“ Da mine Plejeforældre ved hendes Confirmation vilde udstyre hende, og min Tante i min Onkels Nærværelse spurgte hende om hendes Ønsker i denne Henseende, svarede hun: „Ak! for en fattig Pige som jeg, er jo det Allersimpleste passeligst. Det vilde være meget udelicat af mig, om jeg ikke valgte Det, som koster mindst.“ Imidlertid gik hun med en ung Veninde i Boutikerne, og kom hjem med et meget kostbart Indkjøb, hvorved hun sagde: „Det er meget imod min Villie, at jeg har faaet saa prægtige Ting, men det er Rikkes Skyld, hun vilde have det saaledes.“ Paa en saadan Maade forstaaer hun altid at indrette det. Efter Confirmationen vidste hun ogsaa — Gud maa vide, hvorledes — lidt efter lidt at forlænge sit Besøg i vort Huus, saa at dette tilsidst blev hendes virkelige Hjem, og hun kun af og til gjør smaa Reiser ud til sin Moder. I de sidste to Aar har hun aldeles været Datter af Huset og Onkels erklærede Yndling. Han kan ikke blive kjed af at berømme denne unge Piges Fornuft, der saa langt overgaaer hendes Aar, eller af at rose hendes Sparsomhed og mageløse Industrie. Imod os Brødre er han aldeles forandret. Han skjænder ofte paa os, uden at vi vide hans egenlige Mening; og naar Mathilde ved hver Leilighed taler om

or lykkelige Stilling, der har forvænnet os, giver han hende let, og lader os høre de mange Penge, vi have kostet ham. Saa bittert Dette end er, vil jeg altid ansee det for en Lykke for os, thi derved ere vi blevne opmuntrede, til med Iver at søge at erskaffe os Informationer, ved hvilke vi i de to sidste Aar have selv bestridt en Deel af vore Udgifter. Men det Værste er, at denne unge Piges Mellemkomst giver Anledning til Misfornøielse og Strid mellem disse aldrende Ægtefolk, hvilke i saamange Aar trofast fulgtes med hinanden gjennem Livet, og altid vare enige. Mathilde har umærkelig tilvendt sig Herredømmet i Huset. Hun bruger idelig de saakaldte Argumenta ad hominem, paa hvis Gjendrivelse man af private Grunde ikke kan indlade sig. Snart lyder det: „Ja i rige Huse, som dette, leve Tjenestefolkene saa godt, at fattige Paarørende vilde prise sig lykkelige ved at være i deres Sted.“ Snart: „Ja Tante forstaaer vist at holde Huus med Meget, men min stakkels Moder forstaaer at holde Huus med Lidt.“ Saa ofte har hun, vilde jeg sige,ført disse og lignende Taler, at min Onkel, uden selv at bemærke det, er kommen til den Overbeviisning, at hans Kone, med hvis Huusbestyrelse han i saa mange Aar har været høist tilfreds, egenlig ikke har forstaaet at føre sit Huus, men kan lære det af denne unge Pige. Mathildes Villie bliver altid den herskende, og naar min Tante modsætter sig denne, siger min Onkel: „Aa Moder! Du bliver mig saa vranten; kan du ikke lade den stakkels Pige have den Fornøielse at indrette det paa sin Maade? Imod Drengene har du altid været saadan en god Moder, men jeg synes ordentlig, du er ligesom jalour paa den unge Pige, som burde være dig en kjær Datter.“ Efter en saadan Replik forstummer min Tante, og overlader Mathilde Valpladsen. De Indretninger, som den unge Pige gjør paa sin Maade, ere imidlertid af den Beskaffenhed, at de berøve Huset al dets fordums Behagelighed. De bestaae virkelig kun i lutter Smaating, men bestyrke

den Lære, at det egenlig ere de smaa Ting, som forskjønne eller forbittre det daglige Liv. Iblandt disse vil jeg blot nævne den Indretning, at Stuepigen hele Dagen og især om Aftenen skal sidde inde i Dagligstuen og sye, paa det Mathilde maa kunne controlere hendes Flittighed. Dette allene er naturligviis Nok til at fordærve hele vort Samliv. Tante har altid været anseet som en ordenlig og dygtig Huusmoder. Det er hende utaaleligt, at en Anden, en Uberettiget griber ind i hendes Huusvæsen. Mathilde skjænder paa Folkene, giver dem Afskeed, uden at Tante formaaer at hindre det, da den unge Pige altid veed at forfægte sin Ret saaledes, at Onkel bliver af hendes Mening. Noget Dødt og Tvunget er kommet i vort Huus; hverken Tante eller Onkel selv har det gamle gode Lune. Vor daglige Aftencirkel, som tilforn var fri og munter, som min Broder og jeg aldrig forsømte, og hvori adskillige Venner, baade Gamle og Unge toge Deel, er da nu aldeles opløst. Farbroder selv lider betydelig ved disse Forandringer, uden at tilstaae det for sig selv. Han holder i Grunden meget af at faae sig en Lhombre om Aftenen i Selskab med et Par gamle Venner, og, i Mangel af disse, med min Broder og mig; især naar han undertiden lider af smaa podagriske Tilfælde, er denne hans bedste Morskab, men Mathilde fordømmer Kortspil som en dødelig Synd, og siger: „Min Moder har aldrig taalt Kort i sit Huus. Det gaaer da heller ikke an for fattige Folk at spille deres faa Penge bort. Her i Huset er det jo en anden Sag, men dannede Mennesker kunde dog more dem paa en ædlere Maade.“ Til denne ædlere Morskabs Befordring veed hun dog aldeles ikke hvad hun skal finde paa. For at bidrage dertil, begyndte min Broder og jeg at prøve paa, at læse høit for Familien om Aftenen; men da vort Auditorium bestod af Personer, der vare paa et forskjelligt Trin af Cultur, vilde Dette heller ikke lykkes. Da vi gjerne *valgte* Bøger, som havde Nyhedens Interesse, eller som havde

ı offentlige Stemme for sig, saa fulgte deraf, at den stakkels ikel mangen Aften maatte høre paa Ting, som i sig selv kunde e fortræffelige, men som han, der aldrig har fulgt Litteratu-, end mindre studeret Mythologie og Digtekunst, forstod saa, som om man forelæste ham en græsk Autor i Grundsproget. tte var iblandt Andet Tilfælde med Amor og Psyche, som thilde læste høit, men ved hvis Læsning min Onkel gjorde Ansigt som En der bliver viist ned ved Confirmation. Vi atte derfor tilsidst opgive denne Morskab.

Høist besynderlig er den Vending, som Opdragelse og Va- have givet Mathilde, med hvis unge Sjæl Naturen synes at e meent noget Bedre. Hun forekommer mig mangengang a en allegorisk Fremstilling af et nyt Land, en nylig oprettet lonie, hvor Alting dreier sig om det til Livets Ophold Nød-ndige, om Erhverv og Industrie, hvor en stiv Regel gjelder i Moral, uden at tillade nogen Undtagelse, og hvor alt Det er alyst, som udgjør Livets Blomster for os andre Europæere og mle Christne. Jeg kunde fylde en heel Bog med Anecdoter, n kunde tjene til Beviis herpaa, men jeg vil indskrænke mig en eneste, som har gjort saa meget større Indtryk paa mig, n den angaaer mig selv. Det hændte sig forleden, at Mathilde igjennem et Forværelse, hvori jeg stod og talede med min krædder. Efter sin Sædvane standsede hun strax indenfor den bne Dør til det næste Værelse, for med Opmærksomhed at lge min Samtale med denne Mand. Hun erfarede da, at jeg ndskyldte mig, fordi jeg ikke paa eengang kunde betale hans egning, men forpligtede mig til at klarere vort Mellemværende visse Terminer, hvormed han ogsaa var tilfreds. Da han var aaet, og jeg kom ind i Dagligstuen, hvor mine Pleieforældre sfaa vare tilstede, angreb Mathilde mig med Bebreidelser, og abte: „Saa De gjør Gjæld, og bestiller Klæder som De ikke n betale?“ Jeg svarede ganske rolig: at jeg nok kunde betale

dem, men da jeg — som hun vidste — klædte mig for Penge, som jeg fortjente ved Informationer, hvilke jeg tog ind i mindre Summer, var jeg ligeledes nødt til at betale i mindre Summer. Da hun vedblev at foreholde mig det Umoralske i at bestille Klæder, forend jeg havde samlet Penge til at betale dem med, kom jeg til at sige, at jeg dog ikke imidlertid kunde gaae med Huller paa Albuen. Men derpaa svarede hun: „Det kan De meget gjerne; det gjør Dem ingen Skam! Min stakkels Broder har en Tid lang gaaet ovre i Kiel med Huller paa Knæerne, og derfor været lige godt agtet af de andre Studenter." Jeg nænnede ikke at sige hende hvad jeg havde hørt om hendes Broders Bursche-Levnet, der var af den Beskaffenhed, at et Par Huller meer eller mindre paa Knæerne ikke kunde skade hans Agtelse.

Jeg kommer nu til den Deel af min Beretning, hvorefter De vistnok meest længes, nemlig hvad som angaaer den ominøse Kurv, og de Gisninger, som dens Indhold har foranlediget. Den er ganske rigtig falden ud af en Vogn i Nærheden af Vesterport, og Dette er skeet, ikke ved dens Eierindes, men ved min Uforsigtighed. Afvigte Foraar havde Mathilde været nogle Dage i Veieg hos sin Moder, og da vi ventede hende tilbage, maatte jeg paa min Onkels Begjæring hente hende i en Wienervogn. Vi forliges temmelig godt hele Veien, ligetil vi kom i Nærheden af Kjøbenhavn, da fortalte hun mig, at hun havde et Hundrede tidlige Asparges med, som en Foræring til Hjemmet. Hun lod Vognen holde, og pakkede med Møie disse Asparges op, som hun omhyggelig skjulte i en Sproie, som hun havde paa Skjødet, hvilken hun igjen ligesaa omhyggelig indhyllede i et Shawl, og skjulte under sin Kaabe, Altsammen, som hun foregav, for at undgaae at betale Accise af sin Vare. Jeg forestillede hende forgjæves det Urigtige og Urimelige i hendes Fremgangsmaade,

og sagde, at denne ringe Udgift, som kunde beløbe sig til nogle faa Skillinger, vilde jeg med Fornøielse betale, men vore Afpærges maatte vi angive. — „Det er en god Passiar!“ raabte hun: „De agter ikke Penge, for De veed nok, at naar De kommer til kort i Deres Udgifter, saa maa Deres Onkel ud med det Manglende!“ — Vi kom i en saadan Ordstrid i den Anledning, at jeg i Nærheden af Vesterport erklærede, at jeg ikke vilde være Vidne til, at hun blev bragt ind i Visiteurens Værelse, og der behandlet med den Udelicatesse, som hun selv tildrog sig, hvorpaa jeg i Hidsighed sprang ud af Vognen, og rimeligviis derved kom til at rive Kurven ud med mig. Jeg holdt imidlertid Side med Vognen, saae, at Mathilde slap lykkeligere end hun fortjente, og ilede derpaa tilfods hjem til Huset, hvor jeg modtog hende ved Porten. Da Vognen blev udpakket, og Kurven savnedes, overøstes jeg naturligviis med Bebreidelser, og Mathildes Klagesang over dette Tab kunde ikke ophøre igjen. Den næste Dag forærede min Tante hende et smukt Syskrin og en Psalmebog istedenfor de tabte Sager, og sagde: „Tal nu ikke mere om den Kurv, og lad os nu være frie for Avertissementer i Aviserne og Løben paa Politikammeret om en Ting af saa ubetydelig Værdi!“ —

Inden jeg gaaer videre i min Fortælling, maa jeg berigtige nogle af Deres Slutninger i Anledning af de især i Psalmebogen forefundne Oplysninger. Bogen selv er ganske rigtig en Foræring til hendes Confirmation; om Recepterne veed jeg Intet at sige; de ere venteligt Noget, som er brugt til Hosernes Grønheds Opnaaelse; men hvad Gartnerregningen angaaer, da er denne Historie saa forskjellig fra den, De har udfundet, at man baade kan lee og græde derover. Den forholder sig, som følger: Farbroder, der undertiden gaaer ene ud at spadsere, sagde en Dag ved sin Hjemkomst, at han ved at gaae over Assistents Kirkegaarden, havde fundet sin Broders (min salig Faders) Grav

meget forfalden, at det havde gjort ham ondt, og at han derfor var gaaet ind til en Gartner paa Nørrebro, og havde accorderet med ham om en lille Sum, for hvilken han skulde plante Et og Andet paa Graven. Mathilde korsede sig over den Betaling, som herfor var lovet Gartneren, tog sig det nær, kaldte det skammeligt Snyderi, i Grunden en unødvendig Udgift. Efterat hun nu i et Par Morgener ganske tidlig var gaaet ud, kom hun en Dag, og præsenterede min Onkel en Regning fra Gartneren, som hun havde afpruttet 9 Mk., imod at han, istedenfor de først bestemte Planter, havde sat nogle andre paa Graven, om hvilke hun sagde, at de vare meer end gode nok til det Brug og hvoraf hun hjembragte nogle Blade. Gartnerdrengen stod ude i Forstuen og ventede paa Betaling. Farbroder leverede Mathilde nogle Penge, som hun gik ud med til Drengen, hvorpaa hun strax kom tilbage og flyede ham de 9 Mk., som netop vare tilovers fra en større Rigsbankseddel, men hermed gjorde min Onkel hende strax en Foræring, idet han sagde: „Det som er spart, er fortjent." Mathilde henvendte sig nu til min Broder Ludvig, og sagde: „Maa jeg forære Dem denne Acaciaqvist som en Erindring fra Deres Forældres Grav?" Men han afslog at modtage den, og sagde; „at hun burde selv gjemme den til Erindring om denne Dags fordeelagtige Handel." — „Saaledes," tilføiede han, „kunne sørgelige Erindringer blive ganske lystige." Dette er rimeligviis de Acaciablade, som De har fundet i Psalmebogen ved den omtalte Regning og ved de tre Haarlokker, hvilke jeg erindrer flere Gange at have seet hos Mathilde. De to, af graae og brune Haar, ere min Onkels og Tantes hvilke Mathilde i min Nærværelse udbad sig af dem, Dagen før sin Confirmation, da hun var glad og rørt over al den Godhed de ved denne Leilighed havde viist hende; men den tredie, rødlig Haarlok er hverken meer eller mindre end af en Hundehvalp De vil lee! Men efter min individuelle Mening, er Dette hvad

…r har behaget mig allerbedst hos Mathilde. Mod dette lille …yr var hun overmaade god, græd oprigtige Taarer over dets …ød; og at hun gjemmer en Lok af dets Haar i Psalmebogen …s andre Reliquier, er det eneste barnlige og naive Træk, jeg …ogensinde har seet af hende. Saaledes vil jeg ogsaa regne det …l hendes Fortjenester, at en velhavende Mand, en characteriseret …erson, i halvandet Aar har friet til hende, uden til Dato at …ve erholdt hendes Ja, og at den Grund, hun gav sin herover …illig fortørnede Moder, var denne Friers overdrevne Hæslighed. …eg kan ogsaa godt lide, at hun i det sidste Aar tydelig har …ist en særdeles Godhed for min Broder, der er et smukt og …ehageligt Menneske. Ja denne Omstændighed vilde meget have …rsonet mig med hende, dersom det ikke ved flere Leiligheder var …levet mig klart, at hendes beregnende Klogskab tillige mener, …d en Forbindelse med Ludvig paa den mildeste Maade at bringe …n største Deel af vore Pleieforældres Formue i hendes Hænder. …aa sin listige Maneer har hun forstaaet at indgive Onkel denne …lan, som om det var hans egen. Dette har jeg for længe …en mærket, og underrettet Ludvig derom. Den blotte Tanke …tte ham aldeles i Harnisk. Torsdagen den 10de April, da …eres ærede Fremlysning i Flyveposten kom for Lyset, blev der …heelt Oprør i min Onkels Huus, thi vi vare netop staaet op …a Middagsbordet, da Mathildes ovenomtalte Frier kom farende …d, med Bladet i Haanden; han var som ude af sig selv, …aabte, at han var offentlig blameret, at et Stykke af hans …rev til Mathilde stod i dette Blad, at han blev udskieldt for en …delicat Haand, hvilket vel maatte være en Trykfeil, og skulde …edde en udelicat Hund; at han altid havde vogtet sig for …ogtrykkersværte som for Pesten, og nu skulde Sligt paadrages …am ved den Pige, han elskede, og som han meente at gjøre …kkelig. Det varede længe, inden vi forstode ham, men endelig …g jeg Bladet, og læste det høit til Alles Forundring. De

lykkedes Mathilde ved Ludvigs og min Hjelp at faae Justitsraaden nogenledes beroliget ved Tanken om, at intet Menneske, allermindst Brevskriveren selv, vidste, om hvem her var Tale, at Ingen, uden Mathilde og han selv vidste hvad der havde staaet i hans Brev, paa os nær, for hvilke han nu selv havde aabenbaret det. Min Tante sagde: „Det Hele er en Spøg, Noget som er skrevet for Løier. Jeg har virkelig for mange Aar siden læst noget Lignende i en tydsk Bog." — „Nei, Tante!" raabte Mathilde: „Der er intet Spørgsmaal om, at denne Herre jo har fundet min Kurv, og mener det oprigtigt, og det er ganske forunderligt, hvorledes de fleste af hans Gisninger slaae ind." — „Ja," udbrød Ludvig: „Det er vist og sandt. De bør jo for jo heller sende Bud efter Kurven, og give Dem tilkjende for en saa ærlig og lidenskabelig Elsker. Efter en saadan kan De længe lede." — „Mener De det?" spurgte Mathilde stødt: „men nu skal De see, at jeg ikke leder efter en saadan Elsker." — Justitsraaden roste høiligen disse Mathildes Ord, men Farbroder blev meget ivrig, og sagde: at han før vilde tabe hundrede Rigsdaler, end prostituere sit og sin Familieѕ Navn ved at give det tilkjende for en — jeg beder Dem om Forladelse — en saadan Nar og Phantast, der friede i et offentligt Blad til en Pige, han ikke engang kjendte af Navn, og aldrig havde seet. „Søde Mathilde!" udbrød Justitsraaden: „lad ham beholde sin Kurv og slæbe paa den til sin Dødsdag." Jeg bemærkede imidlertid, at Mathilde ganske listelig tog Bladet tilside, og ligeledes at hun practiserede det bort med sig, da hun siden gik til sit eget Kammer. Men siden er der ikke mere blevet talt om den Sag.

Alle disse Begivenheder have nu taget en ganske ny og uformodet Vending. Da jeg for nogle Dage siden kommer hjem, træffer jeg min Onkel og Ludvig i den hæftigste Ordstrid. Tante sad ved sit Arbeide, uden at tale et Ord, men hendes verlende Ansigtsfarve og hele Udseende viste tydelig hendes hæftige

Sindsbevægelse. Farbroder raabte til mig: „Er du der, Christian? Ja det er godt, at jeg engang kan faae dig sagt min Mening, saavelsom din Hr. Broder, thi du er vistnok Den, der styrker ham i at være utaknemmelig og slet." Han fortalte nu i afbrudte Sætninger, da hans Vrede ikke tillod ham nogen sammenhængende Tale, at han havde tilbudt Ludvig et godt Etablissement, dersom han vilde forlove sig med Mathilde. „Den gode lille Pige," sagde han, „er villig til at føie sig i min Villie. Hun er mig en lydig og kjærlig Datter, og jeg har ikke Lyst at gjøre hende Uret for to utaknemmelige Døgenigter, som I To. Siig nu," raabte han til Ludvig, „hvad har du mod denne smukke og fornuftige Pige?" — „Det at hun er saa fornuftig," svarede Ludvig, „paa den Maade fornuftig, at der ikke er Spor af Ungdom hos hende. Hun lever i en sand Alderdom; alle dens Feil har hun: Gjerrighed, Herskesyge, Mistænkelighed; eensidig Viisdom, som hun paatrænger Alle. Ungdommen skal være godtroende, have et let og kjærligt Sind, haabe det Bedste, troe det Bedste, gribe Øieblikkets Nydelser og sværme i Fremtiden." Saavel min Onkels, som Ludvigs Hæftighed steg med hver Replik, og da den Første sagde, at vor Tids unge Mennesker foretrak Flaner og Coquetter, gik Ludvig saa vidt i sin Hæftighed, at han sagde: „Ja jeg vil foretrække en Flane, en Coquette, En som lader staae til, som øder hvad jeg fortjener, men siden fortryder det, og deler mine slette Kaar med en god Villie, En som gjør mig gal i Hovedet om Søndagen, men med yndige Lader og milde Taarer beder mig om Forladelse om Mandagen, og saaledes hele Ugen igjennem. Det er Altsammen bedre end en saadan Dyd og Fornuft." Farbroder blev nu saa hidsig, at han befalede ikke blot Ludvig, men ogsaa mig, strax at forlade hans Huus, og aldrig mere komme for hans Øine. Mathilde, sagde han, skulde herefter være hans eneste Barn. Ganske tause nærmede vi os Døren. Men nu reiste min Tante

sig, og befalede os at blive. Langsomt og udvortes rolig, men bleg og skjælvende nærmede hun sig, og slog den ene Arm om Ludvig, den anden om mig, hvorpaa hun vendte sig til sin Mand, og sagde: „Disse To ere mine Børn. Fra deres tidlige Barndom har jeg opdraget og elsket dem. Det har du med. Aldrig have de givet os Grund til Klage, og forskyder du disse dine Sønner, maa du ogsaa forskyde deres Moder, thi jeg forlader dem ikke." Farbroder blev ganske forbauset. Tante vedblev med større Fatning: „Tænk tilbage, Fredrik! I tredive Aar have vi levet kjærlig og trofast med hinanden, og været lykkelige. Skal din unge Sosterdatter adskille os? Jeg er ikke længere Huusmoder i dit Huus. Du selv er ikke Herre deri. Min Beslutning er tagen, jeg kan ikke længere udholde dette Levnet. Mathilde eller jeg maa forlade Pladsen. Giv mig aarlig Renten af den Medgift, jeg har bragt dig, det er kun 600 Rbd.; med dem vil jeg forlade dit Huus, og leve med disse mine Sønner af vore samlede, tarvelige Indkomster." — „Moder, hvad siger du?" raabte Onkel, og slog Hænderne sammen. „Nu vel," svarede hun: „Dersom du endnu har Godhed for din gamle Hustru, saa kald vore fordums gode Dage tilbage, send Mathilde hjem igjen til hendes Moder, giv hende en aarlig, anstændig Sum til hendes personlige Udgifter, giv hende et rigeligt Udstyr naar hun gifter sig, men send hende hjem, da ville vi Tre, som her staae for dig, med dobbelt Kjærlighed klynge os til dig. Vi ere dine Egne. Hun er og bliver fremmed." Farbroder var reent ude af det. „Ja Børn!" sagde han til os Brødre: „bliver i Guds Navn! lad Alting være glemt, og lad det blive ved det Gamle. Men Herregud, Moder! lad dog Mathilde ogsaa blive!" — „Nei," svarede min Tante: „Vil du beholde hende, saa maa jeg bort, jeg kan ikke udholde det." Med disse Ord forlod hun Værelset. Onkel vred sig som en Orm. „Hvor kan hun dog være saa urimelig?" sagde han: „Men det

forstaaer sig, at førend jeg kan stille mig fra min gode Kone, saa maa jeg hellere finde mig i hendes Villie. Jeg har aldrig tænkt, at det stod saadan til i hendes Sind." Han gik nu ind til hende. Ludvig sagde: „Hu! jeg maa ud i den frie Luft, ovenpaa den Scene." Jeg lavede mig ogsaa til at gaae, da Mathilde traadte ind. Hun var i et usædvanligt Oprør, og sagde, at hun fra næste Værelse havde hørt hvad som var foregaaet. „De behøver saamænd ikke at jage mig bort," sagde hun: „Jeg er bleven her i Huset for at gjøre dem en Tjeneste. Jeg er slet ikke forlegen med min Person. Justitsraaden har endnu imorges fornyet sine Tilbud. Jeg kan faae mit eget Huus inden otte Dage, om jeg vil." Næste Dag bad hun mig om en Samtale i Eenrum, og da vi vare under fire Øine, sagde hun: „Jeg veed vel, Fætter Christian, at De og jeg i det Hele ere uenige i vore Meninger, men De er, med alt det, det eneste fornuftige og besindige Menneske i Huset, og jeg har derfor besluttet at tale fortroligt med Dem, og bede Dem gjøre mig en Tjeneste." Jeg svarede, at hvilken Tjeneste der stod i min Magt og ikke stred mod min Samvitttighed, vilde jeg vise ethvert Menneske, der betroede sig til mig. „Mit Ophold her i Huset," vedblev Mathilde, „vilde for Fremtiden blive ubehageligt, om endogsaa Onkel vilde beskytte mig, og havde mere Characteer, end han ved denne Leilighed har viist. Blive her, vil jeg ikke, og hjem til min Moder vil jeg paa ingen Maade. Dersom jeg ægter Justitsraaden, skal jeg nok opfylde mine Pligter imod ham, og jeg haaber vist ogsaa, at jeg med Tiden skal komme til at elske ham, men jeg finder dog, at det vilde være letsindigt og ufornuftigt at give ham mit Ja, uden først at erfare det Mindste om den Mand, der paa en saa besynderlig, men dog saa smuk Maade har offentlig begjæret min Haand, thi at det er ærlig meent, udlyser af hvert Ord; og at han virkelig har bestrevet min Kurv, kan jo Ingen bedre vide end jeg. Med en ganske

mærkværdig Sympathie har han jo udmalet næsten hele n
sen. Han siger, at han er rigelig istand til at ernære
milie. Jeg vilde da gjerne vide hvem han er, og derfo
jeg Dem sende ham en lille Billet paa den Maade han l
langt, og betegne ham et Sted hvor vi kunne mødes..
seer saa betænkelig ud," tilføiede hun: „hvad tænker D
„Ja," stammede jeg forlegen: „denne Mand er min Ve
„Hvorledes!" raabte hun glad: „De kjender ham?" —
svarede jeg: „Jeg har ikke mindste Anelse om hans Perso
men det er mig indlysende, at det er et Menneske med en
Phantasie og et varmt, ærligt Hjerte. En saadan M
bliv ikke vred — ham vilde De gjøre ulykkelig," Hun l
hun svarede: „Det mener De, men det vil han ikke
Han er fornuftig, og sætter Priis paa de Dyder som De
ter." — „Men," svarede jeg, „om jeg bragte ham ti
uden at underrette ham om den Deel af Deres Væsen, s
nu anseer for Deres Skyggeside, saa bedrog jeg ham ef
Mening, og det vil jeg ikke." — „Gud bevares!" raab
thilde: „De maa med Fornøielse fortælle ham Alt hvad
om mig. Skriv De ham til, og siig ham blot Sandhed
er jeg vel tilfreds. Jeg behøver ikke at frygte fornuftige
skers Dom." Paa dette Vilkaar bleve vi enige om at je
skrive til Dem; men dog for det Første uden at nævn
Mathildes eller mit eget Familienavn. Jeg begyndte
dette Brev, men gik under Arbeidet dog først op til Forl
af Flyveposten, for om muligt at indhente nogen Oplysn
den ubekjendte Brevskriver. Man lovede at forespørge
Bladets Redacteur, men Dagen efter fik jeg den Be
hverken han eller nogen Anden havde mindste Anelse om
dette Bidrag skrev sig. I Bogladen fortalte man forresl
strax efter dette meget omtalte Nr. 17 var udkommet,

høi Mand i en mørk Frakke nogle Gange kommen derind, og havde spurgt, om der ikke var indløbet en Seddel med Udskrift „Findeløn." Samme Mand var altid kommen henimod Aften, naar det begyndte at blive skummelt oppe paa Børsen, saa man ikke havde kunnet rigtig see hans Ansigt; men siden Mai Maaned havde Ingen enten seet ham eller hørt det Mindste fra ham. Efter flere unyttige Samtaler i denne Anledning, sagde man mig, at dersom jeg havde et Svar til den omtalte Brevskriver og vilde lade det trykke i Flyveposten, kunde det rimeligviis blive indrykket deri. Paa anden Maade vidste man ikke at skaffe det i hans Hænder. Da jeg sagde Mathilde Dette, svarede hun: „Meget gjerne. Lad De det indrykke i Flyveposten. Der er jo Ingen, der veed, hvem vi ere, og om nogen Enkelt skulde gjætte det, saa ville alle fornuftige Folk rose mig for min Opførsel. Den hele Verden maa gjerne vide Alt hvad jeg foretager mig. Gid enhver ung Pige havde saa reen en Fod at staae paa, som jeg!" — „Men Onkel og Tante!" sagde jeg: „hvad ville de sige?" — „Aa hvad! der ere saamange Onkler og Tanter i Verden; der ere Nok at gjætte paa." — „Men Justitsraaden?" vedblev jeg. „Han veed det!" svarede hun: „jeg har sagt ham, at dette Skridt var nødvendigt til min Rolighed, og han er tilfreds dermed, da jeg har lovet strax at give ham min Haand, dersom det mislykkes. Han er virkelig en god Mand, der elsker mig med en sjelden Troskab."

Nu vel! En indvortes Drift til at skrive til Dem, til at nærme mig Dem, om end med nedslaget Visir, Lyst til at give Lys i en Sag, som De i det mindste eengang hæftig attraaede at kjende; dette mit Ønske, forenet med det Haab, at der maaskee ved Læsningen af disse Blade ogsaa kunde opgaae et Lys for min gode Pleiefader, alt Dette har bevæget mig til at vælge den samme offentlige Brevverling, som De har valgt. Jeg er mig

bevidst, efter bedste Evne at have holdt mig til Sandheden. Tager jeg feil i min Synsmaade, saa vil Kjærlighed vel lære Dem en rigtigere. Troer De i min Cousine at have fundet hvad De søger, eller haaber De at kunne hæve denne unge Sjæl til Dem selv — for Kjærlighed er jo det Umulige muligt — saa behag at aflægge en Billet, mærket Nr. 17, i Schubothes Boglade, og opgiv mig deri Deres Adresse, saa skal jeg have den Ære, personlig at indfinde mig hos Dem.

Fætter Christian.

III.

Til Fætter Christian.

Min skjulte Velgjører!

Dette Navn og min hjerteligste Tak skylder jeg Dem medrette, i De har i Sandhed viist mig en Tjeneste, der er saa stor, at n bør kaldes en Velgjerning. Uagtet nemlig den fundne Kurv, ed de Tanker og Følelser den opvakte, samt den uoverlagte andling, den foraarsagede, nu ikke længere kan have nogen Indbelse paa min Skjæbne, saa gaves der dog mangt et Øieblik, ori dette mit offentlige Frieri til en ubekjendt Gjenstand foer igsteligt igjennem min Sjæl, ligesom en Drøm, hvis Opfyldelse an endnu frygter at opleve, eller som en gammel uindfriet Gjæld. e har beroliget mig, og derfor takker jeg Dem.

I det smigrende Haab, at den ubekjendte Vens Skjæbne nde interessere Dem, vil jeg herved med største Oprigtighed forlle Dem de heel curieuse Hændelser, som Kurven har foranʒiget, og da jeg i denne Sag Intet har at skjule, og Intet at iane, finder jeg Fornøielse i at meddele Dem samme gjennem lyveposten, saameget mere, som jeg flere Gange har været Vidne, at nogle af dette Blads Læsere, uden mindste Anelse om den ionyme Forfatters Nærværelse, med nysgjerrig Interesse have ɪſket Opløsning paa den i Nr. 17 fremsatte Gaade, en Deelgelse, som jeg ikke kan andet end ansee som en ufortjent Lykke,

der visselig var langt fra mine Tanker, da jeg i min Aands-Ivrighed nedskrev hiin Fremlysning. Jeg var dengang forelsket nok, for ikke at sige barnagtig nok, til sikkert at haabe et lykkeligt Udfald af dette Skridt. Det syntes mig umuligt, at den med saa oprigtig Varme paakaldte Gudinde skulde være følesløs for mine Bønner. Efter et Par Dages Forløb gik jeg til Schubothes Boglade med bankende Hjerte, og vendte tungsindig tilbage. Dette gjentog jeg mange Gange, bestandig utaalmodigere paa Veien derhen, og mere nedslagen paa Veien derfra. Da lidt Mere end en Maaned var hengaaet, skammede jeg mig ved oftere at løbe som en Nar og spørge efter Noget, som jeg med hver Dag mere tabte Haabet om at erholde. I mine eensomme Timer tog jeg Kurven frem, og betragtede dens Indhold; jeg læste mit eget Brev i Flyveposten, jeg grublede og var mangengang saa paa Veie til at frygte en Forrykkelse i min Hjerne, da jeg ikke formaaede at rive mig løs fra en Forestilling, som ikke var Andet end et tomt Hjernespind. Endelig faldt det mig ind, at jeg havde — besynderligt nok — ikke fæstet tilbørlig Opmærksomhed paa det allerbedste Kjendemærke paa min elskede Ubekjendte, nemlig den afbrukne Hjørnetand og den hele Model af hendes Mund og Tænder, som jeg var saa lykkelig at eie i det omtalte Stykke Vox. Denne Tanke trøstede mig noget, og nu gik jeg for Alvor ud paa Opdagelsesreiser. Men jeg havde aldrig tænkt paa, at det skulde være saa vanskeligt, at faae rigtig seet et Fruentimmers Tænder, som jeg nu fandt det at være. Jeg gik Gade op og Gade ned, og alle Fruentimmer, som jeg i en Frastand kunde sammenligne med mit Ideal, gik jeg tæt forbi og saae dem lige ind i Ansigtet. Et vredt Blik, en rynket Pande var gjerne al den Løn, jeg fik for min Uforskammenhed. Hændte det sig, at En eller Anden i Samtale med en Ledsager eller Ledsagerinde, eller med en venlig Hilsen aabnede en smuk Mund, vare dog Læbernes Bevægelser saa hurtige, Tænderne kom saa flygtig til-

ne, og mangengang viste især Hjørnetænderne sig saa lidt, at
rved Intet kunde opdages. Jeg besøgte Comedier og alle offent-
e Forlystelser. Forgjæves! Jeg gik mod min Sædvane ofte i
elskab, fornyede gamle Bekjendtskaber, og stiftede nye. Mange
øbre og Døttre troede af denne min forandrede Levemaade at
ıne slutte, at jeg søgte mig en Brud. Jeg blev derfor vel an-
jen i adskillige Huse, og troede hvert Dieblik at øine mine
ıskers Gjenstand, men ved nærmere Bekjendtskab forsvandt mit
ıab. Jeg fik den Vane, med grandskende Blikke at betragte de
ge Damer, især at speide efter deres Tænder. Jeg hørte en-
ıg en ung Pige sige til en anden, at jeg havde nogle fæle
ne, og at hun ikke kunde taale, at de saae paa hende. Men
tet kunde holde mig tilbage. Jeg var uudtømmelig i Opfin-
ser for at faae Damerne til at aabne Munden, paa det jeg
ıde faae deres Tænder at see.

Engang traf jeg i et Selskab en ung Dame, som ikke var
g det Billede, som overalt forfulgte mig. Hun talte kun lidet,
end mindre, viste overalt næsten slet ikke sine Tænder. Da
lskabet skiltes ad, vidste jeg at mage det saaledes, at jeg kom
at følges med hende og hendes unge Broder, som ledsagede
ıde. Det var en meget lys Aften i Slutningen af Mai. Vor
i faldt igjennem Slottet over Ridebanen. Ligesom vi kom til
ne, blev det mig nu indgivet at fortælle, at jeg havde hørt mange
gter om besynderligt Spøgeri paa det gamle Christiansborg.
ne unge Medvandrende bleve begge opmærksomme. „Ja," til-
de jeg, „en gammel Mand har forsikkret mig, at naar man
Aftenen paa denne Tid eller lidt sildigere vender sig ligemod
ottet med tillukkede Dine og opspilet Mund, saa kan man høre
dæmpet Lyd af Heste, Vogne og Raab og Skrig; det farer
nnem den store Port, ligesom det kunde være den vilde Jæger.
kan strax forsøge det, vi ere jo ligefor Slottet. Med disse
d vendte jeg mig mod Colonnaden, lukkede Dinene og aabnede

Munden saa høit jeg kunde, hvorpaa jeg sagde: „Jeg synes virkelig at høre noget ganske Forunderligt.“ Den unge Mand fik Lyst til at gjøre samme Forsøg. Han stillede sig ligesom jeg, men brast i Latter, og sagde: „Jeg vil være et Bæst, om jeg kan høre Andet end Vogne langt borte, og Vægterne som raabe i de tilstødende Gader.“ Jeg bad nu hans Søster indstændig at prøve samme Kunst, da hendes fine Organisation vist maatte være tilgængelig for enhver Lyd fra en aandelig Verden. Hun kunde ikke modstaae sin Nysgjerrighed, og gjorde som jeg bad. Med saa stor Begjærlighed, som om jeg haabede at see ind i Aandeverdenen, nærmede mine Øine sig hendes Mund, og fik netop seet, at Hjørnetanden, til min store Sorg, ikke var beskadiget, men kun lidt kortere end sine Naboer. Neppe havde jeg imidlertid gjort denne Opdagelse, førend den ubarmhjertige Broder raabte: „Trine! vogt dig! Herren der, vil kysse Dig.“ Søsteren, som, inden han fik udtalt, aabnede Øinene, og saae mit Ansigt saa nær sit eget, troede hans Ord, og blev meget vred. Alle mine Forsikkringer og Undskyldninger kunde ikke formilde hende, og med megen Undseelse erfarede jeg nogle Dage efter, at hun havde omtalt mig som en uforskammet Laps, en Characteer, havde hun tilføiet, der klædte dobbelt slet i min Stilling, og for en Mand der dog var langt over Flegel-Aarene.

I mine eensomme Grublerier faldt det mig nu ind, at Intet var rimeligere, end at Eierinden til denne, udenfor Byen tabte Kurv maatte opholde sig paa Landet, og at min Fremlysning, skjøndt betroet til en flyvende Post, dog maaskee ikke var naaet derud til hende. Strax besluttede jeg at forlade Byen. Det var den sidste Mai. Jeg vovede mig endnu for sidste Gang op i Bogladen, hvor jeg hentede det gamle forhadte Svar, og ilede derpaa med Extrapost Sjælland rundt fra Kjøbstad til Kjøbstad, fra den ene Bekjendt til den anden. Jeg saae mange unge Piger, smukke og hæslige, mange meer eller mindre beskadigede Tænder,

men mit Ideal fandt jeg ingensteds. Ofte troede jeg at være paa Spor, men altid holdt Skjæbnen mig for Nar. Efter en tre Ugers Forløb tillode mine Forretninger mig ikke længere at være borte fra Hovedstaden. Jeg var ogsaa træt af disse frugtesløse Bestræbelser, og da jeg desuden betænkte, at Verden var altfor stor til en saadan Leden, som min, om jeg end havde Tiden for mig i mange Aar, vendte jeg tilbage til Kjøbenhavn, høist mismodig, og opgivende — som jeg foresatte mig — al Søgen efter min Ubekjendte, ja efter nogen Livets Lyksalighed.

Een af de første Aftener efter min Hjemkomst sad jeg ene paa mit Værelse. Jeg var usigelig melancholsk, jeg syntes, jeg var saa forladt og ene i Verden; en uforklarlig Længsel bemestrede sig mit hele Væsen. Min Vertindes Søn traadte nu ind til mig, og bad mig i de venligste Udtryk paa sin Moders og egne Vegne om at tilbringe denne Aften hos dem. Jeg havde lige paa Munden at undskylde mig, da han tilføiede, at nogle unge Venner og Veninder, blandt hvilke et Par meget nydelige unge Piger, havde meldet sig til at komme til dem iaften. Saa fast var min fixe Idee groet til mit Hjerte, at, alle mine føromtalte Forsætter tiltrods, bestemte disse hans sidste Ord mig til at modtage Indbydelsen, og med Skamfuldhed følte jeg et nyt Haab at oplive mit Sind.

Jeg maatte sande min Verts Ord; i Selskabet befandt sig adskillige nette Piger, een især, der forekom mig, rimeligviis at kunne være min Mathilde. Hun tog ikke synderlig Deel i det øvrige Selskabs Munterhed, men syntes at lide af Tandpine, da hun af og til holdt et Tørklæde for den ene Kind. Jeg hørte Nogle beklage hendes Lidelser. Jeg nærmede mig, og spurgte til hendes Befindende. Jeg mærkede snart, at hun holdt mig for en Læge, formodenlig fordi hun hørte mig kalde Hr. Doctor. Uagtet jeg nu kun er „Doctor i det fjerde," saa vogtede jeg

mig vel før at udrive hende af en Vildfarelse, som jeg havde at takke for, at hun taalmodig besvarede mine Spørgsmaal, ja endog aabnede Munden, og lod mig besee hendes Tænder. Heller ikke denne ellers tækkelige lille Mund var den jeg meente; jeg hørte ogsaa, man kaldte hende Lise, hvilket ikke var det Navn, som jeg bar i mit Hjerte. Imidlertid ønskede jeg meget at lindre min lille Patientindes Smerter. Jeg havde for nogle Aar siden lidt meget af Tandpine, og, som man gjerne pleier, brugt mange Raad mod denne Plage. Jeg gjemte en Recept paa nogle Draaber, som havde skaffet mig Lindring. Hurtig ilede jeg op paa mit Værelse, og skrev en Copie af Recepten, som vor godmodige Vertinde strax lod bringe paa Apotheket. Midlet skaffede den unge Pige Lindring. Hun blev overmaade fornøiet, og overøste mig med Takfigelser.

Et Par Dage efter kom min Vertindes Pige med ombundne Kinder, og bad mig at vise hende den Godhed, at give hende en Recept paa de deilige Draaber, som forleden Aften havde helbredet den fremmede Jomfru. Jeg stod just færdig til at gaae ud, jeg lovede derfor selv at hente dette Lægemiddel til hende, hvilket jeg ogsaa gjorde, og var paany lykkelig i min Cuur, som da slet ikke var min, men en afdød, berømt Læges.

Kort Tid efter kom den samme Pige op til mig, med en anden Pige, som ligeledes var forbunden i Ansigtet, og som hun anbefalede til samme Velgjerning, som jeg forleden havde viist hende selv. Jeg tog paany en Afskrift af den omtalte Recept, og leverede hende den.

Efter et Par Dages Forløb, som jeg en Morgen sidder ene og forstemt, banker det sagte paa min Dør, og da jeg aabner den, seer jeg en meget ung, meget smuk Pige, med et Barn paa en otte, ni Aar ved Haanden. Med en usædvanlig deilig Stemme, spurgte hun undseelig, om Doctor A*** ikke boede her? Meget forundret over et saa uventet Besøg, bad jeg hende naturligviis

træde nærmere, og sidde ned. Det Sidste afslog hun, men sagde, at hun bragte her en lille Pige, der nødvendig maatte have en Tand trukken ud, hvilket hun bad, jeg vilde have den Godhed at paatage mig. Jeg svarede halv forlegen, at det ikke stod i min Magt at raade Bod enten paa denne eller nogen anden menneskelig Svaghed, da jeg ikke var Læge, hvilket jeg i dette Øieblik ret meget beklagede. Den smukke Pige blev saa overmaade undseelig, at Taarerne kom hende i Øinene. Hun nærmede sig Døren, idet hun stammede: „Jeg beder om Forladelse! jeg veed ikke Besked... Vor Pige har viist mig til Dem. Hun har en Recept paa Tanddraaber, som hun foregiver at have faaet af Dem." Jeg begreb nu Sammenhængen. Jeg holdt den flygtende Dame tilbage, og sagde hende med faa Ord, hvorledes det forholdt sig med Recepten, og bad indstændig, at jeg maatte føre hende og hendes lille Ledsagerinde til en duelig Tandlæge, som jeg kjendte, og som ikke boede langt borte. Hun fæstede sine smukke Øine paa mig, syntes et Øieblik at betænke sig, og sagde: „Ja, jeg modtager med Taknemmelighed Deres Tilbud." Hurtig greb jeg min Hat, og ilede med mit unge Selskab til det bestemte Sted, og efter lykkeligt overstandne Fatalia fulgte jeg, uden videre Tilladelse, den ældre og yngre Skjønne ligetil deres Gadedør. Paa Veien erfarede jeg, at den lille Pige, som kaldtes Christiane, var en Søsterdatter af den ældre, og at denne Sidste opholdt sig i sin Søsters og Svogers Huus, hvis Navn, saavel som sit eget, hun nævnede mig. Ved Gadedøren takkede hun mig med uimodstaaelig Ynde for den udviiste Tjeneste. Den lille Christiane neiede, og gav mig Haanden, og da de Begge vare forsvundne, forekom det mig, som om jeg havde drømt hele dette lille Eventyr. Imidlertid følte jeg mig i et besynderligt godt Humeur, og det syntes mig, at jeg var tilmode, som om jeg havde fundet det Ideal, jeg saalænge havde søgt. Desuagtet var det aldrig faldet mig ind, at denne Pige kunde være min

Ubekjendte. Barnet havde kaldt hende Tante Marie, men Ligheden i Navnet behøvedes ikke for at sige mig, at Dette ikke var den Mathilde, hvis Billede jeg Dag og Nat havde udmalet for mig selv. Marie havde dunkle Haar og Øienbryn. Hendes næsten barnlige, spæde Figur var meget net, ikke udmærket skjøn. Men aldrig syntes mig at have seet et saa indtagende Ansigt, eller hørt et deiligere Organ; aldrig havde noget Øiekast saaledes trængt ind i mit inderste Hjerte. Kort sagt: Dette levende Billede fortrængte det phantastiske Ideal, som jeg selv havde dannet. Jeg sagde til mig selv: „Det jeg egenlig saa usigelig har længtes efter, er dog intet Andet end hvad enhver Mand længes efter: et elskværdigt qvindeligt Væsen, som man kan elske og kalde sit. Denne Blufærdighed, Uskyldighed og Hjertens-Godhed, som udlyser af Maries hele Væsen, kun Det er det, som har været mit Ideal. Enten hendes Haar ere mørke eller lyse, enten hun er stor eller lille, o. s. v., det gjør Intet til Sagen. Jeg maa endelig nærme mig denne unge Pige, og lære at kjende hende.

Allerede næste Dag gik jeg til Maries Bolig og gav mig det Ærinde, at spørge til den lille Christianes Befindende. Hendes Moder, Maries Søster, mishagede mig ved første Øiekast. Hun saae forfærdelig arrig og uordenlig ud. Hendes skarpe Træk formildedes dog lidet ved min Opmærksomhed for hendes Datter. Den unge Søster sad ved et Bord og syede. Christiane og to mindre Børn stode hos hende, og saae Billeder. Hun forekom mig denne Dag endnu meget smukkere end den foregaaende. Den yderst simple og tarvelige Dragt, hun bar, havde noget Nydeligt, endog Smagfuldt. Hendes deilige Haar sad, som det var malet. Hun talte ikke et Ord under mit Besøg; det forekom mig, som hun var nedtrykt i Søsterens Nærværelse. Imidlertid undgik det mig ikke, at hun med en hjertelig Mildhed hilsede mig, medens en høi Rødme farvede hendes Kinder. Madamen bad mig ikke om at gjentage mit Besøg, og i mange Dage grublede jeg for-

æves paa at finde en Anledning til at komme der i Huset. ndelig forskaffede jeg mig en Forretning at afgjøre med Manden Huset. Det var en ubetydelig Sag, men jeg lovede mig selv udspinde den i Længden med diplomatisk Kunst.

Da jeg nu atter betraadte dette i sig selv uhyggelige, men r mig dyrebare Sted, blev jeg indladt af en Tjenestepige, der ide, at Herren var ikke hjemme, men ventedes hvert Dieblik, orfor hun bad mig træde ind i hans Værelse, for der at oppe: hans Hjemkomst. Jeg var neppe traadt derind, førend jeg v opmærksom paa en høi og skingrende Stemme, der lød fra : næste Værelse, hvortil Døren stod paa Klem. Jeg bemærkede ar, at denne Stemme kom fra Madamen, der med lidenskabelig eftighed skjændte paa min stakkels Marie, som med sagtmodige rd søgte at formilde hende. „Ak, Søster!“ sagde hun: „Du nger mig til Fortvivlelse. Jeg kan ikke ægte denne Fiskebløder, vil hellere døe.“ — „Du kan ikke?“ skreg Madamen: „Hvor: ikke? En smuk og rig Mand!“ — „Jeg kan ikke udstaae m. Han er raa og haardhjertet,“ svarede Marie. „Det klæ: godt for en fattig Pige, som du er, at komme med saadanne dvendinger! Men det vil jeg sige dig, at min Mand og jeg ve svoret paa, at dersom du ikke inden tre Dage giver denne r bedste Ven dit Ja, saa vise vi dig Døren, saa kan du ae hvorhen du vil. Vi have Lidt nok selv, og ville ikke tage ı vore egne Børn, for at føde og klæde en utaknemmelig, stortig Tøs, der forsmaaer en saadan Lykke, som den der nu bydes j.“ Marie svarede: „Hellere end at modtage den Lykke, som tilbyder mig, vil jeg tjene for mit Brød.“ — „Tjene?“ abte Madamen: „Hvad vil du tjene for? Grovt Arbeide har ikke Kræfter til. Brodere og gjøre Pynt, deri har du kun ıabelig Øvelse. Gouvernante vil du da vel ikke tænke paa at re, fordi du til Nød kan læse en fransk eller tydsk Bog? Musik rstaaer du nu slet ikke. Hvem i Verden, troer du, vil antage

dig til at tjene sig?" — Ved disse Ord hørte jeg den stakkels Pige briste i Graad. „Kunde du og din Mand virkelig være saa haardhjertede at forskyde mig? Jeg synes dog, at jeg har gjort eder megen Nytte i Huset." — „Den Nytte blæser jeg af," raabte Søsteren: „Om Suppen er lidt stærkere, eller Børnene lidt pyntesigere, eller Vinduesgardinerne lidt renere, derpaa kommer det ikke an. Nei, vil du ikke høre, saa maa du føle. Iovermorgen kommer Fiskebløderen og vil have dit Ja, det har min Mand lovet ham. Siger du ham da Nei, saa kan du tage din Bylt under Armen, og spadsere ud paa Gaden; maaskee du da, naar du gaaer omkring der, kan finde min Sykurv, som du har gaaet og tabt." Dette Ord „Sykurv", virkede magisk paa mig. „Ak!" sagde Marie: „Skal jeg nu høre den igjen? Hvorfor tabte jeg den? Ved at bære din lille Dreng, der var bleven syg." — „Ja det er det evige Hævleri over Børnene. Du kunde ladet Drengen gaae, men passet paa min Kurv, saa havde jeg ikke mistet mit Sølv-Fingerbøl og saa mange andre Ting."

Jeg burde vistnok for længe siden givet Tegn paa min Nærværelse, men jeg var altfor interesseret i denne Samtale, til at kunne modstaae den Fristelse at lytte. Men ved de sidste Replikker ilede jeg mod Døren, og aabnede den, til Madamens Forskrækkelse, der raabte: „Ih Gud bevares! Er der Folk derinde? og Døren staaer desuden halv aaben!" — Med saa faa Ord, som muligt, sagde jeg, at jeg, medens jeg ventede paa Herren i Huset, havde hørt, at man her omtalte en tabt Kurv, at jeg havde fundet en aaban, og skulde bringe den.

Noget forundret over den Vending, som dette Eventyr havde taget, bragte jeg Kurven henimod Aften. Jeg var saa heldig at træffe Marie ene hjemme. Ved Synet af Kurven udbrød hun: „Ak nei! det er ikke den Kurv. Den, jeg har tabt, var kun *halv saa stor.*" Jeg kunde ikke lade denne Leilighed til en for-

lig Samtale gaae ubenyttet hen. Jeg sagde Marie, at jeg
ode været Vidne til hendes og Søsterens Samtale; jeg bekla-
e, at jeg skulde finde et saa elskværdigt Væsen i en saa uhel-
Stilling, og jeg ønskede, at jeg med Liv og Blod kunde tjene
de. Hun saae paa mig med sine udtryksfulde Øine, og sagde
paa: „I Sandhed, De indgiver mig en virkelig Tillid og
fnemmelighed. Det er hele Aar siden, at noget Menneske talte
ltagende og venligt til mig, som De. De kan virkelig vise
g en stor Tjeneste, og jeg tager ikke i Betænkning at bede
m derom. Min afdøde Faders Moder lever endnu. Hun er
Eneste, til hvem jeg kan tage min Tilflugt. Vil De vise
g den Godhed at bringe hende et Brev fra mig, saa vil jeg
ytte denne Nat til at skrive det, og bønfalde hende om at
dtage mig i min hjelpeløse Tilstand." Vi aftalte nu at jeg
ste Formiddag til en bestemt Tid skulde indfinde mig, og ringe
Klokken uden for Kjøkkendøren. Marie, som til denne Time
lede at være ene i Kjøkkenet, skulde da bære Omsorg før at
ke op for mig, og levere mig Brevet.

Alt Dette gik for sig næste Dag uden noget Anstød. Jeg
e til Bedstemoderens Bolig, hvor jeg blev modtagen af en
mmel, høi, mager Pige, der saae ud som Gudinden Hel. Hun
e paa mig, som hun vilde fortære mig med sine brændende
ne, og spurgte i en vred Tone, hvad jeg vilde. Jeg bad
de melde mig hos hendes Frue, og nævnede mit Navn. Efter
temmelig lang Pause fik jeg Tilladelse til at træde ind til den
mle Dame, hvis Figur var ganske det Modsatte af Pigens.
n var overordenlig corpulent, hun sad i en Lænestol, og i hen-
Skjød hvilede en Mops, der var ligesaa vel ved Magt som
n. Dette Dyr gjøede saa forfærdeligt, at det næsten var mig
ulligt at høre mine egne Ord, og da Damen var tunghør,
atte jeg saaban anstrenge mine Taleorganer, at mit Hoved var
digt at springe istykker. Da jeg leverede Brevet i hendes

Hænder, spurgte Bedstemoderen: „Fra hvem er det Brev?“ Jeg raabte: „Fra Deres Sønnedatter.“ — „Fra den smaa Marie?“ udbrød hun: „Hvad vil hun?“ — „Det vil Fruen erfare, naar De har læst Brevet.“ Hun satte sine Briller paa, og brød Seglet, men rakte mig derpaa Brevet tilbage, og sagde: „De smaa Kragetæer kan jeg ikke komme ud af. Skal jeg endelig vide hvad der staaer i den lange Skrivelse, saa maa De læse den for mig.“ Jeg lod mig ikke bede to Gange, men kunde neppe overkomme at skrige omkaps med den gjøende Mops, for saaledes i et smagløst Foredrag at vanhellige de Ord, som, idet jeg læste dem, inderlig bevægede mig. Saa hjerteligt, saa uskyldigt og elskværdigt var dette Brev, at det nødvendigen maatte røre hvert menneskeligt Hjerte. Men Bedstemoderen, som under Læsningen havde afbrudt mig med mange misbilligende Udraab, ventede neppe til Enden, førend hun sagde: „Vorherre bevares! Det Barn er jo ikke ved sine Sandser. Lad hende takke Gud for en saadan Frier! Hvor kan hun troe, at jeg kan tage imod hende? Jeg lever her stille og tarvelig med min gamle Pige, og vil ikke vide af Uro og Indqvartering. Vil De hilse hende, og sige at hun gjør bedst i at føie sig efter sin Svogers og Søsters Villie. Her til mig kan hun ikke komme.“ Jeg tænkte ved mig selv: „Det er dog en forfærdelig Familie! Man skulde troe, at Marie var falden ned fra Himlen mellem disse Folk, saa forskjellig er hendes ædle Natur fra deres.“

Marie havde aftalt med mig, at jeg om Aftenen, til en Tid, da hendes Svoger og Søster pleiede at spadsere en Tour, skulde komme til hende, og bringe hende Bedstemoderens Svar. Da jeg nu, skjøndt i noget formildende Udtryk, bragte dette, blev den stakkels Pige aldeles betagen af Smerte. I dette Øieblik, da jeg saa ganske følte hendes Elskværdighed og min Kjærlighed, vovede jeg at tale om det dybe Indtryk, som hun fra første Øieblik havde gjort paa mit Hjerte; om min Fortvivlelse ved at tænke

mig hende bunden til en Anden; og endelig spurgte jeg, om hun kunde beslutte sig til at give sin Tro til en Mand, hun saa lidet kjendte? Med den uskyldigste Aabenhjertighed svarede hun mig: „Ja jeg kan. Jeg synes, jeg har kjendt Dem i hele min Levetid. Jeg ønsker intet Bedre, end altid at kunne være hos Dem, og jeg vil aldrig i Verden gjøre Dem imod."

Tidlig næste Morgen opsøgte jeg Svogeren, og bad formelig om hans Svigerindes Haand, idet jeg naturligviis gjorde ham bekjendt med mine øconomiske Omstændigheder. Men her hentede jeg mig ligefrem et Afslag. „Det gjør mig ondt, min Herre!" sagde han, „at De ikke har meldet Dem før. Nu har Fiskebløderen mit Ord. Den Mand er min bedste Ven, og en solid Mand, paa hvem der Intet er at udsætte." Efter nogen Parlementeren frem og tilbage, nævnede han et stærkt Baand, som bandt ham til Fiskebløderen, nemlig en betydelig Sum Penge, som Denne i en Tid af nogle Aar til forskjellige Terminer havde laant ham. Det stod ikke i min Magt strax at hæve denne Vanskelighed; imidlertid tilbød jeg min Bistand, saavidt mine Kræfter kunde række. Men Svogeren meente, at det Visse var bedre end det Uvisse; og ingen videre moralske eller christelige Forestillinger gjorde Indtryk paa ham. Han gjentog sit Afslag, og dermed maatte jeg gaae.

Jeg skyndte mig til Marie ad samme Vei som den forrige Dags Morgen, men da jeg kom til Kjøkkendøren, hørte jeg Søsterens Stemme indenfor, og gik bort. Jeg kom igjen efter en Times Tid, men bemærkede ligeledes flere Stemmer derinde. Om Aftenen vovede jeg mig paany derhen, og ringede paa Klokken ved Hovedtrappen. Marie aabnede Døren, men hviskede iilsomt: „Gaa op i Etagen herovenover, den staaer ledig. Vent mig der paa Gangen, jeg kommer strax." Et Øieblik efter kom hun sagte op til mig. Hun var næsten fortvivlet. Hun vidste mit mislykkede Forsøg hos Svogeren. Hun havde, sagde hun, maattet udstaae

de hæftigste Optrin. Med Angst nævnede hun, at man hvert Dieblik kunde vente Fiskebløderen, at Søsterens Trudsler om at jage hende paa Døren, nu vare forandrede til, at man strax vilde overlade hende til den forhadte Brudgom, der endnu samme Aften skulde bringe hende hjem til hans Moder. Jeg bad hende strax at forlade Huset med mig, og tillade at jeg overgav hende i min agtværdige Vertindes Varetægt, imedens jeg saa hurtig som muligt gjorde Anstalt til vor Forening, hvilken hendes Frænder under disse Omstændigheder ikke havde Magt til at forhindre. Marie sagde: „O nei! ikke paa denne Maade vil jeg forlade Huset, men følg mig til min Bedstemoder. Naar jeg fremstiller Dem for hende som min Forlovede, og hun hører, at jeg ikke skal være hende til Byrde, saa modtager hun mig vist for nogle faa Dage." — Jeg var tilfreds med at faae hende ud af dette Huus, og efterat hun et Dieblik havde forladt mig, kom hun tilbage, med Hat og Shawl paa, og med en stor Sypose, hvori noget indpakket Tøi. Vi kom lykkelig ud af Huset, og da jeg befandt mig paa Gaden med Marie ved den ene Arm, og med Syposen paa den anden, erindredes jeg levende om mine Tanker og Drømme hiin Aften, da jeg bar den betydningsfulde Sykurv.

Da jeg med min skjælvende Ledsagerinde kom til Bedstemoderens Huus, og ringede paa, aabnedes Døren af den gamle Pige, som stillede sig midt i den, og forhindrede os Indgangen, idet hun med arrig Stemme sagde: „Naa er det Dem, Jomfru Marie? De kommer ikke ind. Jeg har Befaling til at vise Dem bort, ifald De skulde være saa dristig at komme, tiltrods for Deres Bedstemoders Forbud. Fy! De burde skamme Dem ved at løbe paa Gaden om Aftenen med unge Cavalerer." Derpaa slog hun Døren i for os. Den stakkels Marie var færdig at synke i Jorden, og nu gjentog jeg mine Bønner og Forestillinger om at følge mig. Hendes Tilbøielighed for mig, forenet med Angst for at vende hjem igjen, bestemte hende endelig til at

antage mit Forslag. Vi ilede, ikke uden Frygt for at forraades af den lyse Sommeraften, og blive forfulgte, da man nu vist savnede Marie hjemme. Vi naaede imidlertid lykkelig den forønskede Havn, og min Vertinde modtog med Fornøielse og moderlig Ømhed den forgrædte Pige, der i en kjærlig Omgivelse følte sig som forflyttet til en bedre Verden.

Næste Formiddag kom Svogeren til mig. Han begyndte i høie Toner, men de sank mere og mere, da jeg forestillede ham, at han i denne Sag Intet kunde udrette, eftersom Lovenes Medhold neppe under samme Omstændigheder vilde blive Forældre til Deel, og langt mindre en Svoger og Søster. Tilsidst blev han ganske spagfærdig, og sagde sukkende: „Ja Gud forbarme sig! Brudgommen har ogsaa halv om halv trukket sig tilbage; for seer De! en Pige, som er løbet bort med en anden Mand, er det jo sagtens noget betænkeligt at ægte. Men det veed Gud, at denne Fiskebløder er et Menneske med en reel Tænkemaade. Han bærer ikke Nag til mig og min Kone for Maries Skyld, men vort gamle Venskab bliver, Gud skee Lov, ved det Gamle." To Dage efter besøgte jeg denne Svoger, og i al Venskabelighed fik jeg hans Underskrift, som Maries Forlover, idet Søsteren sagde: „Den tossede Tøs kan sige, at hun er lykkeligere end hun fortjener."

Mine Drømme ere saaledes paa det Herligste gaaet i Opfyldelse. Naar jeg kommer hjem, behøver jeg ikke at drømme, men finder virkelig en yndig ung Kone, der overgaaer alle mine Ønsker. Hun elsker mig, anseer mig for en Velgjører, og er mig hengiven med sin hele Sjæl. De smaa Livets Behageligheder, som jeg kan forskaffe hende, ere hende nye og uvante, og hun nyder dem med en ungdommelig Glæde, som fortryller mig. Kort sagt: intet Menneske er lykkeligere end jeg, og jeg velsigner det Øieblik, da De, min Ven, i retfærdig Harme sprang ud af Vognen, og derved tabte den Kurv, som har været mig en indirect Veiviser til min Lykke. Jeg bør nu imidlertid ikke længere be-

holde den, men skal endnu idag sende den til Fodpost-Contoret, hvor De kan afhente den, imod at forevise en Prøve af det Bomuldstøi, hvortil Magen findes i Kurven.

Saaledes som alt Dette nu har vendt sig, kan jeg vel tænke, at De ønsker at forblive anonym. Jeg lover derfor herved, at jeg — hvormeget jeg end ønskede at gjøre Deres nærmere Bekjendtskab — dog aldrig skal anvende min Gjætningsgave paa at udfinde Deres eller Deres Familes Navn. Men mine bedste Ønsker skulle altid følge Dem og Deres, og den mig ubekiendte Mathilde. Tiltrods for de Skygger, under hvilke De har ladet Deres Cousine fremtræde for min Phantasie, tvivler jeg dog ingenlunde om, at hendes bedre Natur jo med Tiden vil gjøre sig gjældende: ja jeg haaber endog, at den libet lovende Forbindelse, som hun er ifærd med at knytte, muligen kan bidrage dertil. Thi udreven af en lav og egennyttig Moders Indflydelse, og selv i Besiddelse af den Velstand, som hun nu tillægger en altfor stor Værdi, vil hun føle, hvor fattig man kan være, endog midt i al Jordens Herlighed; og denne Erfaring vil vende hendes Sind til de høiere Goder, som jeg da af Hjertet vil ønske at maatte blive hende til Deel.

Jeg slutter med det Ønske, at jeg engang her paa Livets Vei maa være saa heldig at møde Dem, og da finde Leilighed til at vise Dem, hvor meget jeg er

Deres Ven,
A***

Smaaskrifter af blandet Indhold.

(Kjøbenhavns flyvende Post.)

I.

Til den flyvende Post.

Det store Apothek i Maanen, 9de Dag efter 3die Nymaane 1827.

Hr. Redacteur!

Da Deres Postbud paa sin Vei til og fra Jorden bestandig mløber Maanen, hvilket De formodenlig nok veed, saa benytter eg mig af denne Leilighed for at gjenkalde mig i Deres Erinring, udbede mig Deres Mening over en og anden Materie, g bede Dem ved Hjelp af Deres Blad at bringe nogle saavel or Jordens som for Maanens Beboere høist nødvendige Efteretninger til det danske Publicums Kundskab. Jeg kan ikke troe nbet end at Pluraliteten blandt dette høistærede Publicum maa jende saavel mig som min Haandtering, da Ingen kan læse eller re den udødelige Holbergs Comedier uden at træffe mit Navn, emlig: Cornelius Nepos, den himmelske Apotheker; og Ingen kan jende Ariost, eller Prof. Rahbeks vittige Vise om Roland, uden t erfare, at al den Fornuft, som tabes paa Jorden, opstiger til Maanens lettere Regioner, og gjemmes der i deilige klare Flaker, betegnede med smukt skrevne Sedler med Eierens Navn paa, vorhos tillige jeg paa det nøieste underrettes om samme Eiers

moralske og physiske Tilstand, samt de Omstændigheder, under hvilke han har liidt det ham som oftest uvitterlige Tab af sin Fornuft; og paaligger det mig da paa alle Maader at stræbe at tilstille ham denne hans Eiendom. Saaledes bestaaer da endnu bestandig den ældgamle Indretning, at Hippogryphen ved hver Fuldmaane bliver sendt til Jorden og ifølge sin bekjendte lynsnare Fart svinger sig over hele Kloden, deels for at bringe af de omtalte Flasker til dem som ville modtage dem, deels for at hente Reisende, naar der skulde findes Nogen som havde Mod og Lyst til at træde i høisalig Ridder Astolfos berømmelige Fodspor. Den samme gamle tro Svend, som jeg stedse har sendt, ledsager endnu bestandig Hippogryphen til og fra Jorden, hvilket vel ikke kan forundre Nogen, da det jo er bekjendt at vi Maaneboere, skjøndt fra Begyndelsen ganske af samme Slægt som Menneskene, dog i vor fuldkommen forskjellige Atmosphære, igjennem de mange Aartusinder siden vor Klode løsrev sig fra Jorden, i mange Stykker aldeles have antaget en anden Natur. Vi opnaae en ulige høiere Alder, vort hele Væsen er mere ætherisk, vi have Organer som ikke ere uddannede hos Jordboerne, f. Ex. den Gave at kunne svinge sig gjennem Luften (en Facultet som Jordboeren kun fornemmer i Drømme), og den Egenskab at kunne leve i forskjellige Atmosphærer, hvilket gjør os det muligt at besøge andre Planeter. Hvad jeg her siger, kunde synes overflødigt, men jeg har desværre erfaret, hvilken besynderlig Uvidenhed og Ligegyldighed der i de senere Aar hersker paa Jorden, i Henseende til den Tvillingbroder blandt Kloderne, som fremfor alle nærmest er forenet med den; som oplyser dens Nætter, ligesom den vore; som udøver en saa stor Indflydelse paa den, at Havet selv, mindre forvænt end Menneskene, med Længsel stiger over sine Bredder for at nærme sig den fjerne Broder, og med dybe Sukke synker tilbage ved Følelsen af Adskillelsen. Med hvert Lustrum synes Jordboerne at blive ligegyldigere for Maanen. For mindre end et halvt Seculum

ʼen vare dog de Elskende opmærksomme paa dens sympathetiske raft. Deres Øine stirrede paa eengang paa Maanen, deres ukke opstege forenede i vor klare Luft, og ligesom Alferne i ns Straaler dandse paa Engen i luftige Skikkelser, saaledes be- :gede sig deres Tanker og Følelser med og om hinanden, usyn- ɟe for uindviede Øine, men ganske følelige for dem selv. Da Maaneboere i Dette som i Mere tænke ganske modsat, og stedse ed største Interesse hænge ved vort oprindelige Hjem, saa vide temmelig Besked om Alt hvad der skeer paa Jorden, og hver- ıng min gamle Svend kommer derfra, bringer han mig alle de lade, Uge-, Maaneds- og Qvartals-Skrifter som udkomme der, ʼorvel jeg maa tilstaae at der undertiden er Et og Andet som ikke ret kan forstaae, og hvorom jeg beder Dem, Hr. Redac- ır, at give os nogen Forklaring. Saaledes spurgte jeg for ʼgen Tid siden min Svend om Grunden til den føromtalte Om- endighed at ingen Elskendes Sukke mere fornemmes heroppe? !en han svarede mig kort og vranten: „Der er ingen Elskende :re paa Jorden!" — „Gud bevares!" svarede jeg: „saa maa ırden jo uddøe?" — „Nei," sagde han og loe i Skjægget: ʼet har ingen Nød, de formere dem som Fluer dernede." — et kan jeg ikke forstaae, og jeg har talt derom med mange vise forstandige Maanemænd og Maaneqvinder, men de have ikke ret klogere end jeg.

Men jeg mærker at jeg kommer aldeles fra mit egenlige nne, som angaaer min Profession af Opsynsmand over disse :omtalte Fornuftklasser. Dette Embede er efterhaanden blevet ı vanskeligt og misligt, at jeg nødvendigen maa raadføre mig :d Jordboerne for at tilveiebringe nogle nye Foranstaltninger. g har Grund til at troe at Jordboerne ikke vide rigtig Besked ı denne Sag, der dog angaaer dem saa nær som ingen anden. g maa derfor herved gjøre dem opmærksomme paa, at ligesom Menneske kan miste sin Fornuft paa flere Maader, saa er ogsaa

den Fornuft, som saaledes her er indsluttet i Flasker, indbyrdes specifisk forskjellig. Den kan egenlig inddeles i to Hoved-Afdelinger: Den Fornuft som med Eet er tabt ved Lidenskab, af hvad Slags samme end er, og den som lidt efter lidt er bortdunstet ved Sløvhed, Ligegyldighed, Tankeløshed, flaue Adspredelser, flaut Selskab, Tvang som er bleven Vane, Næringssorg, og — det er umuligt at opregne alle de Aarsager som foraarsage denne Bortdunstning; men heraf følger ogsaa at den meste Fornuft som kommer herop, er af denne sidste, meget slemme Art; thi hervid er mærkeligt, at den først omtalte Art, den Fornuft nemlig som er tabt af Lidenskab, og med Eet, forholder sig til den anden som Dag til Nat, som Viin til Vand, den spiller i de skjønneste Farver (forskjellige efter det Individs Sjæleevner som den tilhører), den brouillerer som Champagneviin, skjøndt den er af en saa fiin ætherisk Natur, at den som bekjendt kan indaandes gjennem Næsen som en Lugt. Naar nu et Menneske, hvis tabte Fornuft er af denne Art, døer uden at have indaandet den (hvilket er meget beklageligt) saa skeer det i samme Øieblik at Proppen med et stort Knald springer af Flasken, og den fine Materie bortflyver, et smukt og trøsteligt Tegn paa at den af Lidenskaberne fængslede Sjæl nu er bleven fri; men saaledes forholder det sig ikke med den anden Slags, den langsomt bortdunstede. Den er altid graa, meer eller mindre grumset og tyk, og brouillerer slet ikke, slaaer aldrig Proppen af ved Eierens Død, men bliver staaende her i sin Flaske til evig Tid, og til allerstørste Uleilighed for mig og mit Apothek, der tilsidst kommer i Omfang til at udstrække sig over hele Maanen. Hvad mener De for Exempel paa Jorden om den store Fæstning som Prof. Gruithuisen har opdaget i Maanen? En Fæstning! jo en god Dag! Den Mand har et godt Begreb om os fredelige Maaneboere, der intet kjende til Krig og Splid. Nei denne Fæstning er hverken mere *eller mindre* end mit Apothek eller Fornuft-Magazin, da det for-

:edelst ovennævnte Omstændighed er blevet nødvendigt saaledes at
:vide Bygningerne. Men da Dette nu umuligt saaledes kan blive
:d, saameget mere som vore umaadelig store Glaspusterier snart
ke mere kan forskaffe de fornødne Flasker, saa er min tjenstlige
legjering til Jordens Beboere, og gjennem dette Brev til Ind-
yggerne i Kjøbenhavn og de danske Provindser, at de ville behage
: give deres Minde til en Foranstaltning, jeg herved vil fore-
aae: Jeg ønskede nemlig at de respective Arvinger af de salige
fdøde, hvis Fornuft staaer her og fylder op i Maanen og er
l ingen optænkelig Nytte eller Fornøielse, vilde tillade at jeg maatte
dtømme disse tusinde Gange tusinde Flasker i den store Afgrund
m findes i Nærheden af Apotheket. Jeg beder dem bemærke at
enne sig selv overlevede Fornuft ikke kan være til noget Brug for
n Afdødes Arvinger, der ei engang selv kunne nyde den, end sige
ve deres Børn den ind med Skeer, thi intet Menneske kan paa denne
laade benytte et andets Fornuft. Om de derimod skulde kunne bruge
n til at gjøde Jorden med, eller anstille Experimenter med, kan jeg
ke vide. Det staaer dem derfor frit for at lade den komme til
orden, og jeg skal i saa Fald samvittighedsfuldt besørge den til-
ndt med det store Paquetskib, som afgaaer herfra hver Ny-
aane, men jeg beder da om Tilladelse til, for at spare Flasker,
t maatte sende den i Træ-Foustager og Oxehoveder, naar jeg,
m ofte er Tilfældet, er i Besiddelse af hele Familiers Fornuft
ti og tyve Led, hvilket altsammen ligner sig selv saa fuldkom-
ent, at man visselig uden Skade kan slaae det sammen i eet
)xehoved. De Familier, der forunde mig denne Tilladelse, bevise
ig en sand Velgjerning, thi det blotte Syn af disse evig samme
lasker, med de evig samme Navne og deres graa grumsede, seige
ndhold uden Kraft og Aand, er mig saa modbydeligt, at naar jeg
m Morgenen gjør min sædvanlige Tour omkring i Apotheket,
aaer jeg ganske ondt ved at see dem. Da det nu vel ikke er
nhver givet at vide, om hans Forfædres, hans Families, ja vel

11*

endogsaa hans egen Fornuft er heroppe eller ikke, saa havde jeg tænkt at lade en Liste paa disse Eiere indrykke alphabetisk i Adresseavisen, ligerviis som den paa uindløste Breve, som Postvæsenet pleier at lade bekjendtgjøre; men jeg har siden betænkt at det maaskee kunde være ubehageligt for Vedkommende; jeg tager mig derfor den Frihed, med Deres Tilladelse, Hr. Redacteur, at lade denne Liste indlægge paa den flyvende Posts Contor, hvor enhver kan eftersee samme, og hvor ogsaa Bestillinger kunne modtages. Hippogryphen kommer hver Fuldmaane, og holder paa Gammeltorv ligefor Raad- og Domhuset, hvor Enhver, der selv vil see den og tale med Budet, kan træffe dem begge. Herved maa jeg iøvrigt anmærke, at jeg til Jordboernes Ære formoder, at det er enhver af dem bekjendt, under hvilke Betingelser man kan see og omgaaes med et ætherisk Væsen; thi vi heroppe have været færdige at lee os ihjel af Kjøbenhavnsposten, der uden videre er gaaet hen paa Volden, i den uskyldige Formening at han der kunde træffe det flyvende Postbud, og høre dets ætheriske Horn. Vi trøste os med at Hippogryphen endnu aldrig er udebleven for Nogen som har søgt den, saalidt som den flyvende Post har været usynlig for dens sande Venner.

Men nu tillader De mig endnu, Hr. Redacteur, at raadspørge Dem om en vigtig Ting: Det paaligger mit Embede, som sagt, at søge paa alle Maader at bevæge Vedkommende til at modtage deres tabte Fornuft. Man burde vel ikke raisonnere over sine Pligter, men i den senere Tid er det ofte faldet mig ind at tvivle paa Viisdommen i dette Lovbud, uden at tale om de mange Ubehageligheder, mine Bestræbelser have paadraget mig, thi der er Meget at sige i denne Sag, og den omtalte Forskjellighed af Fornuftens Beskaffenhed giver Meget at betænke. Naar et Menneske, som f. Ex. den høisalige Ridder Roland, har mistet sin Fornuft af Lidenskab, saa virker den indaandede Fornuft som *calmerende* eller smertestillende. Dette var jo ogsaa Tilfældet med

Roland. Han saae sig om, som En der vaagner af en svær Drøm: „Jeg aander atter frit,“ sagde han. En saadan Helbredelse gjør sjelden Opsigt, forvolder ingen onde Følger. Derimod den graa Fornuft virker inciterende. Saaledes f. Ex. sendte jeg en Flaske til en Embedsmand, over hvis Ufornuft, Dorskhed og Ligegyldighed der var en bestandig Klage, baade af Over- og Undermænd. Jeg fik ham rigtig til at tage sin Dosis; men nu begyndte han saadan at føre Krig mod gammel Slendrian, saadan at rydde op rundt omkring sig, at Alle skrege, at nu først havde han mistet Forstanden, og jeg handlede med falske Vare, hvilket var mig meget emfindtligt. Et andet stakkels Menneske var allerede til Aars og havde opoffret sit hele Liv til en Kunst, hvori han aldrig havde naaet det mindste Mesterskab. I en salig Uvidenhed havde han imidlertid henlevet sine Dage, og drømt sig agtet af Verden, som spottede ham. Ham fik jeg ogsaa til at tage sin aldeles bortdunstede Fornuft, men hvor bedrøvelig er nu hans Tilstand! hvor klager han over sit spildte Liv! — Et Par unge Ægtefolk har jeg ligeledes paa min Samvittighed. Konen er smuk, og saa elskværdig som det er muligt at være det uden Fornuft. At man kan have mistet sin Fornuft, og desuagtet have Talenter, ja Vittighed og selv Forstand indtil et vist Punkt, behøver jeg vel ikke at sige. Ved disse Talenter, denne Vittighed, denne Forstand og ved sin Skjønhed glimrede den unge Kone i Selskaber, og Manden var saa forelsket i hende, at han med Fornøielse tilsatte sin Formue og forsømte sine Børns Opdragelse for at føie hendes Luner. Hans Fornuft staaer heroppe i god Behold, det bebehøver jeg heller ikke at sige. Hendes Fader derimod, som er i fuld Besiddelse af sin, harmedes over sin Datter, lod hendes Fornuft komme, og overtalede hende til at tage den. Nu var hun som forvandlet, helligede sig til sit Huus og sine Børns Opdragelse, og fandt ikke mere Behag i sin forrige Levemaade. Men hvad blev Følgen? Siden den Tid kan hendes Mand ikke længer

lide hende, og siger, hun er bleven sløv og dum, og har mistet sin Forstand. En Historie, som jeg nylig oplevede, har gjort samme Virkning paa mig, som om jeg selv havde tømt en Fornuftflaske. Jeg sendte en elskværdig Kone hendes Mands Fornuft, for ved hende at insinuere ham samme. Manden var en brav, godmodig, forstandig Mand, men saa barnagtig forfængelig, at Fornuften, som sagt, var i Maanen, og Konen, som havde al sin, led ofte ved at see hans svage Side. Imidlertid svarede hun mit Bud, efter lidt Betænkning: „Nei, bring den tilbage. Han skal ikke tage den. Hans Forfængelighed er uskyldig, den skader Ingen, og gjør ham lykkelig. Jeg kan ikke nænne at berøve ham den." — Jeg maatte beundre Kjærlighedens klare Blik, men tænkte dog: O Himmel! Skal det nuomstunder geraade Folk til Ulykke at de komme til deres Fornuft, som man altid tilforn har bedet Vor Herre bevare os fra at miste?

Jeg beder Dem indstændig, kjære Hr. Redacteur! sig mig Deres Tanker om denne Materie. Jeg har altid med stor Fornøielse læst Deres Raisonnements, og sætter megen Priis paa Deres Mening. De kjender mig jo forresten nok! De erindrer mig nok! — De veed nok — Vi ere jo alle Mennesker, og qvindelig Skjønhed og Elskværdighed har hos Dem, som hos os, en stor Magt. Skulde det hænde sig at Deres Fornuft oftere skulde pryde mit Apothek, skal den ufortøvet blive Dem tilsendt af

Deres velaffectionerede
Cornelius Nepos,
himmelsk Apotheker.

II.

Til den flyvende Post.

Hr. Flyvepost!

Deres Forgængere, saavel den engelske som den danske Tilskuer, havde hver i sin Tid en Fortjeneste, som jeg anseer for meget stor: de vare nemlig en Tilflugt for den i sine huuslige Forhold eller i sit Hjertes Anliggender Bedrøvede, Betrængte og Forurettede; et Slags moralsk Skriftestol — om jeg saa maa udtrykke mig, et Sted hvor et Menneske kunde frit bekjende sine egne og sine Nærmestes Synder, uden at blive spurgt om Navn og Stand, uden at blive udsat for Brøvl og Sladder; et Sted hvorfra han kunde haabe at hente et forstandigt upartisk Raad; uden at tale om at han kunde nære det hemmelige Haab, at de Personer, over hvilke han beklagede sig, maaskee ved saaledes i disse Blade at finde Omstændigheder fremsatte, som de kunde eller maatte anvende paa deres egne Forhold og Opførsel, vilde see sig i Speil, og formaae at sætte sig i den Klagendes Sted; og saaledes have maaskee de forrige Generationer i disse gode Tilskuere mangengang fundet en Mægler mellem en enkelt Person og hans Nærmeste, en velvillig Ven der i en eensom Time er traadt hen til disse, og uden at bringe dem til at rødme for hans Øine, uden at afbryde ham inden han havde talt tilende, har udvirket hvad ingen Anden vilde været istand til.

Det synes som om Meddelelser af denne Natur ikke mere ere i Tidernes Aand; men da Mennesket til alle Tider trænger til Meddelelse af slige Ting, til Raad og Bistand, saa maa man billig forundre sig over at ikke Flere gjøre det Skridt, som jeg her vil vove, nemlig med Deres Tilladelse, Hr. Flyvepost, at vælge Deres Blad til Organet for mine Klager over Familie-Forhold, der gjøre mig ulykkelig. Jeg forudseer, at de Personer, som jeg her vil omtale, maaskee ville gjenkjende dem selv og mig i de Skildringer, som de her ville finde. Maaskee er Dette netop hvad jeg ønsker. Jeg veed ingen anden Maade at bringe dem til at forstaae mig, og i al Fald er min Stilling mig saa utaalelig, at det nu i Guds Navn maa briste eller bære.

De maa da vide, kjære Hr. Flyvepost! at jeg er en Mand i mine bedste Aar. Jeg har Embedsforretninger, som ikke optage mere af min Tid, end at jeg kan dyrke Videnskaberne, især en Green af samme, som jeg i mange Aar har gjort til mit Studium, med stor Kjærlighed og Vedholdenhed. Jeg er derfor vant til Eensomhed, til stille Beskjæftigelse, uagtet jeg tillige elsker det selskabelige Liv, og sætter en uendelig Priis paa en dannet Omgangskreds, men jeg ønsker at det Ene maa bestaae ved Siden af det Andet.

For to Aar siden giftede jeg mig med en ung Pige af en velhavende og agtværdig Familie. Vi elske hinanden, vi have vort rigelige Udkomme, og et vel indrettet Huus. Min Kone er smuk, god, from og huuslig, og uden at have nogen udmærket Forstand, har hun en sund Dømmekraft, og noget Behageligt, Beskedent og Tiltrækkende i sit Væsen, som gjør at jeg aldrig kjeder mig i hendes Selskab, naar vi ere ene. — Jeg hører de fleste Læsere lee, og sige: „Hvad fattes den Mand? Lad ham gaae hen og lægge sig med sine Beklagelser!“ — Ak kjære Læser! Du kan sagtens lee! — Læg Mærke til de fire Ord: naar vi ere ene! — Der er den skrækkelige Anstødssteen, hvorpaa min

jordiske Lyksalighed strander. — Jeg har flere Gange været paa Comedie, naar De Uadskillelige er blevet opført; naar da Klister siger: „Jeg søger hendes Selskab i al den Tid, mine Forretninger i Toldkammeret tillade det; men altid finder jeg Nogen hos hende, snart Faderen, snart Moderen, snart Søsteren; ah! det er ækelt!" — saa leer hele Publicum af den ulykkelige Mand, og jeg er dog neppe den Eneste i Huset, som kan sætte mig i hans Sted. Og naar Søstrene svare ham: „De skulde gifte Dem, Hr. Klister, saa kan De lukke Deres Døre i, og blive befriet for al Paatrængenhed," saa maa jeg baade lee og græde over dette eenfoldige Svar, thi Klisters Ord maa jeg gjøre til mine. Det er med faa Ord Familie-Kjærligheden, den saa meget anpriste Familie-Kjærlighed, som lægger mig i Jorden. Men da dette Capitel er uudtømmeligt for mig, saa vil jeg blot fortælle nogle Scener af mit daglige Liv, og saa lade Enhver bedømme, om jeg er at beklage eller ikke.

Min Kones Familie bestaaer, foruden Fader og Moder, af to Brødre og to Søstre. Disse sex Personer med min Kone, som er den syvende, elske hinanden med en saadan Kjærlighed, at de regne hver Dag, ja hver Time for spildt, hvori de ikke alle Syv see hinanden; og da jeg nu bliver regnet for den Ottende i denne Kreds, saa er det, naar jeg mangler, som naar der mangler fjerde Mand til et Whistparti, eller den ottende til en Contradands. Hertil kommer endnu den Ulykke, at min nye Familie anseer mig for et interessant Menneske, der skal more dem og oplive deres Kreds, og skjøndt Gud veed, jeg fortjener denne Berømmelse med hver Dag mindre, saa ere de nu engang af den Mening, og om jeg blev stum og døv, saa troer jeg ikke, det gjorde nogen Forandring deri; og da jeg nu eengang hører dem til, som de kalde det, saa falder det dem heller aldrig ind, at deres Selskab kunde være mig til Besvær.

Allerede Dagen efter mit Bryllup gjorde jeg den første

Erfaring af denne Natur. Det har altid forekommet mig som en barbarisk Skik, at to Nygifte skal offre den første Dag af deres Ægteskab til Kjedsomhed og Uro, ved at modtage de saakaldte Gratulations-Visiter, hvilket i mine Tanker er et sandt Offer til Nemesis. For at undgaae denne Qval, aftalte jeg med min Brud, at vi Morgenen efter vort Bryllup skulde, alene med hinanden, gjøre en Lysttour ud paa Landet, og ikke komme hjem førend silddigt om Aftenen. Det skjønneste Sommerveir, det yndigste Maaneskin begunstigede vort Forehavende, hvortil jeg hjertelig glædede mig. Jeg gav om Aftenen Ordre til Tjeneren, at om Nogen skulde indfinde sig næste Morgen inden vi vare bortkjørte, skulde han sige, at vi vare reist paa Landet Kl. 6. Til Kl. 10 var vor Vogn bestilt. Men allerede Kl. 9 bankede det paa Døren, og min Kones Forældre stode ved Siden af os: „For os kan I ikke nægte Jer hjemme, vi maae sige Jer Godmorgen og bringe Brudegave." — En saa venlig Hilsen maatte naturligviis finde en venlig Modtagelse. Men da de nu hørte vor Plan for Dagen, udbrød min Svigermoder med de Ord: „Det er jo en Vogn til fire Personer. Min Mand og jeg ville begge kjøre med. Vi kunne dog ikke undvære eder paa en Dag som denne." Og nu kjørte vi da sammen og tilbragte fjorten hele Timer i hinandens Selskab, hvilke i Sandhed ikke forløb som Øieblikke.

To Aar ere siden den Tid henrundne, men den Dag var virkelig som et Forbillede paa alle de mislykkede Planer til Fornøielse eller Nydelse, som jeg siden har udkastet; de have alle faaet et lignende Udfald. Fra den tidlige Morgen til den mørke Nat, saa er det — som Klister siger — enten Faderen, eller Moderen, eller Søstrene, eller Brødrene, eller dem Allesammen, som sidde i vor Stue, eller nøde os til at sidde i deres. Ville vi gaae paa Comedie sammen, hedder det strax: Vi ville gaae *med*. Kjøre vi om Sommeren ud med hinanden, kunde vi vædde

ti mod een, at nogen af dem har været hjemme hos os og hørt at vi ere kjørt ud, og da i en flyvende Fart til Hest og Vogns sætte efter os, og ovenikjøbet gjøre os tusinde Bebreidelser fordi vi ikke have underrettet dem om en saa vigtig og stor Plan. Kommer jeg hjem fra Forretninger, eller befinder jeg mig ikke vel og ønsker Ro, eller føler jeg mig opsat til at udøse mine Tanker for min Kone eller for en eller anden god Ven, som jeg bringer hjem med mig, saa kan jeg være vis paa at finde een eller flere af disse Personer, hvis Forestillinger eller Ønsker aldeles ikke stemme med mine, og som følgelig lægge Tvang paa al fri Samtale. Alt Dette er slemt, men endnu værre er den Omstændighed, at jeg ofte ikke kan have Ro i mit eget Studereværelse. Hvad som forvolder Dette, kan jeg ikke engang forklare: Det er snart en, snart en anden Gjenklang af Husets Urolighed: Støi i det tilstødende Værelse, maadelig Musik, som mine Svigerinder opføre der; Kunster, som gjøres af min Svoger Lieutenantens Hund, o. s. v. Undertiden kommer ogsaa min Kone, banker paa min Dør, og siger med indtagende Venlighed: „Min Ven! Vi kjede os utrolig. Vi længes saameget efter dit Selskab; du er saa interessant; det er saa dødt naar du er borte." — Naar jeg da kommer ind, siger min Svigerfader: „Naa kjære Ven! altid ved Studeringerne! Ja hvad kommer der udaf? Hvad veed Menneskene mere end hvad de vidste for to tusind Aar siden? Det de have lært mere gjør dem ikke lyksaligere. At dyrke Jorden, at være en god Mand og en god Fader. det er Kjærnen af al Viisdom." — Disse selvsamme Ord undlader min Svigerfader ved denne og lignende Leiligheder aldrig at sige. Overalt er der en Stadighed og Uforanderlighed i al vor Uro og Forandring. Man maa see det for at gjøre sig et Begreb derom. Hver Søndag tilbringe vi hele Dagen hos mine Svigerforældre. Dersom En af os ikke kommer, saa giver denne græsselige Omstændighed Stof til Samtale for hele Dagen. Ellers naar alting

gaaer i den sædvanlige Orden, saa mødes vi Kl. 1½ og gaae tilbords Kl. 2. Min Svigermoder siger da stedse til mig: „Kjære Søn! De maa undskylde, at vi borgerlige Folk genere Dem med at spise saa tidligt. Vi vide nok, at De ikke er vant til at spise inden fire, men saa maa man tænde Lys og vi holde ikke af at spise vor Middagsmad til Aften." — Min Svigerfader er en Mand, der bruger hvad man kalder fixe Vittigheder. Er Veiret taaget og mørkt, siger han: „Man seer at Lysene ere dyre deroppe i Himmelen;" er det klart, siger han: „Synes I ikke, vi skulle tænde Lys?" — Sætter man Oxekjød paa Bordet, siger han: „Vogter Jer Børn, at I ikke faae Benene af denne Fisk i Halsen!" o. s. v. — Ved enhver Ting veed jeg, hvad han vil sige. — Efter Bordet slaaer det aldrig feil, at min Svoger Lieutenantens Hund maa gjøre Kunster, og mine Svigerinder opføre Musik, der ogsaa altid klinger som det samme Musikstykke, og saaledes veed jeg i Forveien indtil den mindste Omstændighed af hvad der skal foregaae. Sædvanligviis lister jeg mig bort en Times Tid eller to; men uden at tale om, at inden jeg har forvundet den Kjedsomhed, jeg har udstaaet, er min Frihedstid forløben, saa veed jeg, at naar jeg kommer tilbage, bliver der ikke talt om Andet end om min Undvigelse, og min Kone selv er stødt paa mig derfor. Jeg forsikkrer, at denne Søndagsglæde er mig saa modbydelig, at jeg allerede begynder at sørge over den om Onsdagen; og Mandagen har hidtil været min kjæreste Dag i Ugen, indtil jeg selv ved et ulykkeligt Indfald har fordærvet mig den. Jeg maa nemlig sige, at jeg har begyndt paa adskillige Ting, for at gjøre vore lange Selskabstimer lidt taaleligere, som f. Ex. Læsning af Moerskabsbøger, Kortspil og mere Sligt. Det er Altsammen strandet paa den Sætning: „Skulde vi, som ere saa nøie forbundne og elske hinanden saa høit, ikke kunne more os ved at tale med hinanden, uden at behøve at *tage vor* Tilflugt til de lede Kort eller til Romaner?" — Da

nu Søndagsforestillingerne begyndte paa det Kongelige Theater, faldt det mig ind, der at søge en ypperlig Afleder for Søndagens Kjedsomhed (thi det er den værste Dag i Ugen, da vi paa den ere hele Dagen samlede). Jeg foreslog da, at vi skulde tage en god Loge hver Søndag Aften og paatog mig med Glæde den dermed følgende Bekostning. Dette Forslag blev antaget, det gik fortræffeligt! Aldrig har noget Skuespil forekommet mig mere tillokkende! — Det blev fastsat, at vi hver Søndag skulde have vor Loge. Men ak! en Slange lurede under denne Rosenbusk. Mandag Morgen, medens min Kone og jeg endnu sad ved Frokosten, kom mine to Svigerinder med et Brev fra Mama, hvori hun skrev, at hvor god Comedien havde været, saa kunde hun dog ikke for dens Skyld gjøre Afkald paa de Timer, hvori hun havde undværet vort kjære Selskab, og at hun derfor med Mand og Børn vilde invitere sig til Gjæst hos os til Middag og Aften idag, og herefter hver Mandag. Paa det, tilføiede hun, at de uventede Gjæster ikke skulde genere hendes Datter i Huusholdningen, sendte hun hende en Dyreryg, som hun havde faaet til Foræring. — Nu fortvivlede jeg reent. Jeg gik ud i den Hensigt, at gaae en heel Miil og overlade mig under Guds fri Himmel til mit onde Lune. Men neppe var jeg gaaet hundrede Skridt, førend jeg mødte min yngste Svoger, der vendte om og gjorde mig Selskab paa min Vandring, til jeg, under Foregivende af Upasselighed, vendte om og lukkede mig inde i mit Værelse, hvor jeg tusinde Gange beklagede den lykkelige Tid, da jeg var ugift og kunde i min eensomme Stand leve med mig selv og de stille Muser, der uagtet de ere ni Søstre, dog have det store Fortrin for de dødelige Skjønne, at de aldrig paa eengang besøge noget Menneske, men altid komme ene til den Lykkelige, som de unde deres Gunst.

Da jeg om Aftenen silde, træt og fortrædelig, vilde gaae ind i mit Sovekammer, kom min Tjener og betroede mig grædende,

at han og hans Kone havde havt den græsselige Sorg, at hans Svigerfader og Svoger, indviklede i en ulykkelig Sag, vare blevne dømte til tre Aars Fængsel. „Min gode Christen!" svarte jeg: „tro mig! det er ikke det Værste, der kunde hænde et Menneske. Gjør hvad du kan, for at lindre deres Kaar. Hver Søndag skal jeg give dig Noget, paa det du kan gjøre dem en god Dag."

De Følelser, der indblæste mig disse Ord, vare et Beviis mere for at Kjedsomhed er den værste Frister, den største Fordærver. Jeg skammede mig selv derved. Næste Morgen, var jeg — for første Gang i fjorten Dage — allene med min Kone. Hun sad ved Vinduet med vor lille smukke Dreng paa Skjødet. Den Uskyldighed og Fromhed, som udlyste af alle hendes Træk, vakte al min slumrende Kjærlighed. Jeg tænkte paa de Tanker, som Dagen iforveien havde beskjæftiget mig, hvorledes jeg havde ønsket at kunne tilintetgjøre vor Forbindelse; og henreven af mine Følelser, ilede jeg hen til hende, og sluttede hende og Barnet i mine Arme med Angers og Kjærligheds Taarer. Det kom til en Forklaring imellem os, og saa skaansomt som muligt sagde jeg hende, i mildere Udtryk, end jeg i disse Linier har brugt, Det som jeg her har bekjendt, og som jeg vel flere Gange har ladet hende forstaae, men aldrig med rene Ord har kunnet faae over mine Læber. Men hun forstod mig kun halvt. „Min Gud!" sagde hun: „hvad har du at udsætte paa min Familie? Du sønderriver mit Hjerte!" — Tilsidst brast hun i Graad, og sagde! „O min bedste Ven! du maa være syg! Gud bevare dig! Du maa være melancholsk og syg! hvor kunde ellers saadanne gode Menneskers Kjærlighed og Selskab være dig til Byrde?" — Og siden den Tid er alting forblevet som det var.

Kjære Flyvepost! og du, velvillige Læser! hav Overbærelse med denne min Jeremiade. Og I mine gode Slægtninge, som læse Dette! Gjenkjende I mig og eder i denne Skildring, saa optager vel hvad jeg her har sagt. I kunne det; I ere ikke

givne til Priis for Verdens Dom, Ingen vil gjætte paa os. Der er altfor Mange i samme Stilling, til at jeg hermed skulde have henvendt Nogens Opmærksomhed paa vor stille og kun lidet bekjendte Familiekreds. Blive I vrede paa mig? Velan! det vil jeg finde mig i. Et reent Uvenskab er tusinde Gange bedre end en tvungen Kjærlighed. Tage I derimod godmodigt og stille dette Vink, og unde mig den Frihed i mit Huus, den Ro som jeg ikke kan undvære, vil jeg ære eder; jeg vil ogsaa paa min Side lempe mig efter eders Ønsker; og den Tid vil komme, at I ville blive mig kjære, og jeg selv vil opsøge eder. Skulde I derimod, som Gud forbyde, slet ikke kunne eller ville forstaae mig, da lover jeg ikke for, at jeg længer med Taalmodighed kan bære mit Kors. Jeg synes jeg var istand til at forlade Kone og Barn og gaae til America. Den nye Verden! dette Navn klinger tillokkende for mig. Det er fælt, at slige Tanker kunne opstaae hos mig, men Livet er kort, og Den som stjæler min Tid, berøver mig i egenlig Forstand Livet.

— 219 —

III.

Til den flyvende Post.

Hr. Flyvepost!

I Nr. 146 af Deres Blade har De optaget et Brev fra en Mand, der lider af et Familieforhold, der vist nok er ligesaa almindeligt, som vanskeligt at raade Bod paa. Imidlertid ere ulykkelige Familieforhold et Onde, der har saa mange Grene, at dersom en ny Asmodæus tog Taget af vore Huse og fremviste vort huuslige Liv i Skjødet af vore Familier, da vilde man først erfare, hvilken langsomt dræbende Gift, der fortærer mangt et Menneskes Liv.

Den Beredvillighed, hvormed De har optaget det omtalte Brev, har givet mig Mod til at gaae i hiin ubekjendte Forfatters Spor og indføre Dem og Deres Læsere i et Familieforhold af en ganske anden, ja næsten modsat Natur. Min Hensigt med disse Linier, er ingen anden end den naturlige Lyst til at give sit Hjerte Luft i Ord, en Lyst, som griber Enhver, der er Vidne til noget Forkeert, Overdrevet, Uædelt; en Iver, som begeistrer os til at tale den Ulykkeliges og Forurettedes Sag. Efter denne Indledning tvivler jeg ikke paa, at Flyveposten jo vil være Organet ogsaa for mine Klager, der lyde som følger:

Jeg er en Mand af det meget almindelige Slags, om hvilke man kan sige, at Skjæbnen har behandlet dem med en sand *Ironie*, idet den har ladet dem løbe Aar efter en lykkelig Stilling

i Livet i alle de Aar, da de kunde nyde dettes Glæder; tilsidst gaaer det dem da, ligesom en Dreng, der hele Dagen har jaget efter en Sommerfugl: om Aftenen, naar ingen Fugl mere flyver eller kan fanges, sætter han sig stille og træt hen i en Krog og nøies med at klippe Fugle ud i Papiir, for at give dem til en yngre Broder. Saaledes er jeg, gjennem mange Omtumlinger og Forandringer i Verden, bleven en aldrende Mand, uden at have havt Kone eller Børn eller Noget af Det, som udgjør Verdens Herlighed. Mine Nærmeste og Kjæreste ere to Børn af en afdød elsket Søster, to tidlig Faderløse, af hvilke Sønnen, flere Aar ældre end Datteren, har viist sig som en høist agtværdig ung Mand. Født og opdragen i trange Kaar, har han uden synderlig Hjelp og Bistand, ved egen Flid og egne Talenter, vidst at bane sig Veien til Ære og Lykke. Men hvad der fremfor Alt behagede mig hos ham, var den broderlige Omsorg, den Ømhed, hvormed han antog sig sin opvoxende Søster. I flere Aar var hun i Huset hos en Præst paa Landet. Senere, da Lykken begyndte noget mere at smile til Broderen, lod han hende komme her til Hovedstaden for at have hende i sin Nærhed. Han satte hende i Kost hos deres Faders Søster, en huuslig, ordenlig, retskaffen Kone, men uden al egenlig Dannelse. For fire Aar siden kom jeg næsten daglig i denne Tantes Huus, og glædede mig over disse Søskendes høist elskværdige Forhold til hinanden. Louise var dengang femten Aar; blomstrende, munter til Overgivenhed, fortryllende i sin uerfarne Uskyldighed. Hun udgjorde sin Broders Glæde, hans kjæreste Selskab, hans eneste Adspredelse fra hans mange Arbeidstimer; og jeg troer at han satte en saa stor Priis paa hendes qvindelige Dyder, hendes Huuslighed, Beskedenhed og trofaste Hengivenhed til Alt, hvad hun elskede, og især til ham, som hun ærede som et høiere Væsen, at det forekom ham, som om hun, med saa megen virkelig Dannelse, ikke trængte til de Talenter og Færdigheder, som man i den store

Verden ikke uden Savn kan undvære; i det mindste syntes mig den Gang, at han i denne ene Henseende ikke gjorde Alt hvad han kunde. Iøvrigt bragte han hende Bøger, læste dem for hende, arbeidede en Time tidligere om Morgenen, for at kunne bringe hende paa Comedie om Aftenen, og kort sagt, det syntes, som om hans Bestræbelse gik ud paa at glæde hende. Mangen lykkelig Time tilbragte jeg i disse to Søskendes Selskab. Jeg hængte mit Hjerte ved dem og forlod dem med Bedrøvelse, da Omstændighederne for tre Aar siden nødte mig til at reise herfra.

Under denne Fraværelse, som varede i to Aar, vendte Lykken sig overordenligt til min Søstersøn. Han saae sig strax efter min Afreise i Besiddelse af et anseeligt Embede, og var saa heldig at vinde en Piges Hjerte og Haand, der syntes at forene Alt hvad en Mand kunde ønske. Hun var smuk, ung, af en anseelig Familie, elegant opdragen, fuld af Talenter, og eiede en betydelig Formue, som hun strax bragte sin lykkelige Brudgom i Medgift. Det unge Par gjør et — hvad man kalder — elegant Huus, hvori en stor Deel af Stadens Beau monde gaaer ud og ind, og hylder den unge Huusfrue som Dronningen i deres Kreds. I denne blev jeg ved min Hjemkomst strax optagen med største Artighed, som en gammel Ven.

Jeg kan her ikke tilbageholde den Bemærkning, at der i de fleste Menneskers Skjæbne gjerne er Noget, som erindrer om Feverdenen, da man paa Vuggen blev begavet med visse Lykkens og Ulykkens Gaver, som fulgte En igjennem Livet. Saaledes har jeg, der har saa Meget at udsætte paa mit Livs Skjæbne, dog det mig selv uforklarlige Held, at ligesom gjelde noget i Selskabet (Gud veed, hvorfor), opvække (Gud veed, hvormed) et Slags Tillid, Velvillie og deslige. Saaledes var jeg ogsaa her i min Søstersøns Huus saa lykkelig at vinde et Slags Gunst, endogsaa hos den unge, smukke Frue, hvilket smigrede og glædede mig, thi Mænd af den forrige Generation have i Almindelighed

en større Ærbødighed for qvindelig Elskværdighed end den nuværende mandlige Ungdom. Ved mit første Besøg spurgte jeg strax efter Louise, som jeg havde ventet at træffe der i Huset. Man sagde mig, at hun var bleven hos sin Tante; men da man ikke strax sendte Bud efter hende, gik jeg selv for at hente hende, paa det vi ret skulde nyde denne Aften i vor fordums fortrolige, nu forskjønnede Kreds. Hun saae ikke saasnart sin gamle Frænde, før hun med inderlig Bevægelse kastede sig i mine Arme. En stor Forandring var foregaaet med hende. Det var slet ikke mere den barnlige, rosenrøde Louise; det var en fiin, hvid, alvorlig Jomfru, med et ganske særeget Udtryk af dyb Ydmyghed og stille, qvindelig Værdighed. Dog, ogsaa saaledes forekom hun mig indtagende; men det var mig paafaldende, at hun syntes med Ulyst at ville følge med mig til sin Broder, hvilket tildrog hende mange Bebreidelser af Tanten, hvilke, skjøndt de bleve fremførte med al Venlighed, dog lode til at være hende meget bittre. Hun fulgte imidlertid med mig, men vi havde ikke længe været samlede, førend det var mig klart, at det gamle skjønne Forhold mellem disse Søskende var forandret. Endeel Herrer og Damer af Husets Omgangsvenner vare forsamlede, og man foreslog ud paa Aftenen at fordrive Tiden med en Selskabsleg af de mange, som man pleier at kalde Jeux d'esprit. Selskabet satte sig om et Bord, Hver især forsynet med en Blyant, og et Papiir gik omkring, hvorpaa man skrev et Spørgsmaal, som Naboen skulde besvare, hvilket Altsammen siden blev oplæst. Denne Leg, der, ligesom alle dens mange Søskende, efter Omstændighederne kan være meget underholdende eller inderlig flau, blev begyndt af Husets Frue paa Fransk, og siden fortsat paa flere fremmede Tungemaal, til stor Forlegenhed for den stakkels Louise, der foruden sit Modersmaal ikke forstaaer uden Noget af det Tydske, der — som man siger — er os alle medfødt. Da nu Touren kom til hende, skrev hun to Linier af P. A. Heibergs

vittige Parodie paa Baggesens Holger Danske: den i sin Tid bekjendte Holger Tydske, som hendes Broder i fordums Dage (en Aften jeg godt erindrede) havde læst for os. Disse Linier løde saaledes:

„Jeg heel maadeligt vel synger,
Men kun ei Tydsk, thi bli'er jeg ved det Danske."

Denne, som mig syntes, ret passende Idee, traf meget uheldigt, thi da den kom efter et italiensk Spørgsmaal, vare Nogle af Selskabet — jeg veed ikke om jeg skal sige — uhøflige eller udannede nok til at tage det bogstaveligt, og gjøre sig meget lystige herover, sigende at Jomfruen antog Italiensk for Tydsk. Siden da hun skulde skrive et Spørgsmaal, valgte hun den meget bekjendte Replik af Erasmus Montanus: „Hvem er Imprimatur i Aar?" — Da dette ligeledes ikke blev forstaaet, tog jeg mig den Frihed at oplyse Selskabet, der syntes ligesaa uvidende i Fædrelandets Litteratur, som Louise i de fremmede Sprog. Det ærgrede mig, at min nye Niece, som jeg havde saa stor Tilbøielighed til at elske og beundre, havde viist saa liden sand Dannelse, at begynde denne Leg i et Sprog, som hun vidste, at Een af Selskabet ikke forstod. Fra denne Aften af var det mig klart, hvad der forstemmer Louise i hendes Nærmestes Kreds, hvad Orm der fortærer hendes Hjerte, der eengang for alle er ligesom fastvoxet til den elskede Broder. Saa lidt som muligt lader hun sig see i hans Selskaber, men da hun er ganske afhængig af ham, gjør baade hans og Tantens Villie hende det umuligt, ganske at trække sig tilbage. Det Værste er, at de mange Krænkelser, hendes bløde Hjerte der maa lide, bestaae i saadanne Smaating, som næsten ikke kan beskrives, som man næsten ikke kan beklage sig over, hvor bittre de end ere. En Dag da hun var tilstede, aftalte man f. Ex. med megen Lystighed, at min Søstersøn, hans Kone og en Herre, som befandt sig der, skulde samme Aften tage Billetter til Parquettet, og gaae

sammen paa Comedie. Man indbød ogsaa mig til at tage Deel i dette Parti, men Louise tænkte Ingen paa. Jeg saae Taarerne i hendes Øine, og vidste at hun tænkte paa fordums Dage, da hendes Broder fandt en saa stor Glæde i at nyde denne Fornøielse i hendes Selskab. Jeg bad hende være min Dame ved denne Leilighed, men Ingen forenede sin Bøn med min. Man lod, som man ikke hørte det. Hun afslog det, og gik hjem, vist for at græde i Eenrum. Min Søstersøn var gaaet i Forveien, og den omtalte Herre yttrede med megen Varme sit Behag i Louises Person og Væsen og sin Bekymring over den Melancholie, der syntes at true hendes Ungdom og Sundhed. „De, min Frue!“ sagde han til min Niece, „maa gjøre Dem Umage for at opmuntre hende.“ — „Jeg!“ udbrød Fruen: „ja, da maatte jeg begynde med at skille mig fra min Mand, thi hele Hemmeligheden bestaaer deri, at hun vil besidde sin Broders hele Kjærlighed, og ikke kan taale at see paa, at han elsker sin Kone høiere end sin Søster, det kan jeg ikke gjøre for.“ Nu kunde jeg ikke holde mig længer. Med den tilbørlige Artighed, men med største Varme, talte jeg den fornærmede Louises Sag, og sagde blandt Andet: „Det er naturligt, at De maa være Deres Mands Hjerte nærmest, men den Deel, De har berøvet hende af hendes Broders Kjærlighed, maa De erstatte hende ved en Søsters.“ „Det staaer ikke i men Magt,“ svarede Fruen: „Louise er en god Pige, men hun passer ikke i vor Cirkel, hun har ingen finere Dannelse og mange ikke nette Manerer. Hun lægger sin Theskee tvers over Koppen. Hun tager sin Gaffel i høire Haand, og naar hun hjelper mig at byde Noget om, naar her er Selskab, forstaaer hun ikke at iagttage Personernes Rang, og gjør mange slige Fadaiser.“ Her kom jeg paa een af mine Kjephester, og med al den Veltalenhedens Galop, hvormed man rider en saadan Pegasus, udlod jeg mig over Forskjellen paa Aandens Guld og Talentets Glimmer, og kom i min Begeistrings

Hede til at sige: „End ikke Genier som Mad. Staëls, ikke den ærefuldeste Udøvelse af nogensomhelst Kunst erstatter i mine Øine Mangelen af den qvindelige Krands af Ydmyghed, Selvopoffrelse, Kjærlighed og Troskab, som Gratierne give deres Yndling, og denne besidder Louise." Siden denne min uanmodet holdte skjønne Tale, ere mine Actier desværre meget sunkne i min Nieces Gunst.

For nogle Maaneder siden var jeg en Aften i hendes Huus, da Louise kom. Hun saae endnu mere forlegen og bekymret ud, end sædvanligt. Jeg bemærkede, at hun flere Gange ligesom hemmeligt tog et lidet Brev op af sin Sykasse, og puttede det deri igjen. Hun nærmede sig til sin Broder, og standsede igjen. Endelig leverede hun ham denne Billet, som han læste, og uden at sige et Ord, stak til sig. Lidt før vi skulde skilles ad, nærmede hun sig et Spilleborb, hvorved han sad, stod lidt hos ham, som om hun vilde sige Noget, sagde dog Intet, men bad Godnat. Jeg havde aftalt at følge hende hjem, og neppe vare vi i Tantens Stue, førend denne spurgte: „Nu vel, Louise, har du flyet din Broder mit Brev? Har du Pengene med dig?" — „Nei kjære Tante!" sagde Louise undseelig: „jeg kunde ikke komme til at tale med min Broder, han sad ved Spilleborbet." — „Hvad det er for Narrestreger!" svarede Tanten: „Har jeg Raad til saadan at vente? I forrige Tider leverede han mig paa Dag og Time den Betaling, vi havde accorderet om for dig. Nu maa jeg vente hele Maaneder. Du kunde ogsaa gjerne sige det til din Svigerinde, det er jo den artigste Kone af Verden."

Denne Sum, som min Søstersøn hvert Qvartal betalte for sin Søster, var ingen stor Capital. Den næste Dag bragte jeg Tanten Pengene i hans Navn, og da han nogen Tid efter erfarede denne Sag, kom det ved den Leilighed til en Forklaring imellem os, hvori jeg ikke skjulte min Mening. „Er dit Hjerte ved Rigdom og Medgang blevet saa sammenkrympet, at det ikke

mere kan rumme Kjærlighed til din Kone og den Søster, som eengang var Gjenstanden for al din Ømhed og Opmærksomhed? Hvad vilde du have sagt, om man i et fortryllet Speil havde viist dig hende i dit Huus tilsidesat, forglemt?" — „Min Gud!" udbrød han: „Hvorover kan min Søster beklage sig? Hvad mangler hende? Er det saa stor en Brøde, at jeg, der har fuldt op af Udgivter, lader Tante engang imellem vente et Par Uger paa Betaling for hende? Skal jeg bøde, forbi jeg i yngre Dage overvældede hende med Godhed, som jeg heller ikke nu unddrager hende?" Jeg taug. Det er umuligt at tale med Folk om Forhold og Følelser af denne Natur, naar de ikke længer have Øre for at fatte Tonerne i denne Musik.

Kort Tid efter var det min Søstersøns Fødselsdag. Paa godt Kjøbenhavnsk, vrimlede hans Huus om Formiddagen af Herrer og Damer, der spiste en brillant Frokost, og ønskede ham mange Dage som denne. Paa et Bord laae udbredte som en „Avis au lecteur" — mange skjønne Foræringer. Ligesom jeg vilde tage Afsked, kom Tjeneren og bragte Herren en stor Pakke og et lille Brev. „Fra min Søster?" sagde han: „Hvem har bragt det?" — „Ja jeg maatte ikke sige det," svarede Tjeneren, „men Jomfruen har selv bragt det. Hun staaer i en Krog nede ved Bagtrappen, hun vilde ikke liste sig bort førend de Fremmede vare borte, som staae og tale nede ved Porten." Med to Spring var jeg nede ved Bagtrappen, og fandt min stakkels Louise staaende sammenkrympet og skjulende sig ydmyg i en Krog nede ved Bagtrappen, hvorfra hun vilde ile hjem, naar Farvandet var blevet klart for det larmende Selskab, som endnu opholdt sig der. Inderlig blev jeg bevæget ved dette Syn, hvis Yndighed jeg ikke kan forklare. Hendes Broder fulgte mig. Vi nødte hende til at gaae op til Selskabet. Fruen og en Klynge af Damer og Herrer stode imidlertid og betragtede Louises Foræring, som bestod i en broderet Pude efter Nutidens Mode.

Det var hendes eget Arbeide, et meget smukt Parti af Blade og smaa Blomster af et ubekjendt Slags. „Gud bevares!" raabte Fruen hende imøde: „Frue S., som har været i Bengalen, siger at dette er ostindiske Blomster, der ere forgiftige." — „Ja gode Jomfru!" sagde en Herre: „Vi klinke her og ønske Deres Hr. Broder et langt Liv, men skal han hvile sit Hoved i disse Blomster, saa vil vi ikke oftere samles saa fornøieligt paa denne Dag." — Saadan gik det nu i eet væk med mange deilige Indfald i denne Anledning. Louise stod først undseelig, men med eet tog hun Mod til sig, gik hen til sin Broder og sagde: „Kjære Broder! om disse Blomster ogsaa skulde være af en giftig Natur, saa har jeg udsuget al Giften af dem, og de kunne ikke mere skade dig." Min gode Søsterson gjorde dog et forlegent og tosset Ansigt ved denne Leilighed.

Jeg vilde aldrig blive færdig, dersom jeg skulde opregne de Scener af denne Natur, hvortil jeg har været Vidne. Jeg har i den senere Tid trukket mig meget tilbage fra min Søstersøns Huus, og derimod søgt ved bestandig Opmærksomhed og Hengivenhed at opmuntre Louise og træde i hendes Broders Sted. Men hvorlidet kan nogensinde det Forsvundne erstattes og komme tilbage! Jeg har kun den Sorg, at see denne saa livsglade Pige ligesom dødelig saaret i sit indre Væsen.

Jeg tilstaaer, at jeg ikke som min Forgjænger i Flyveposten Nr. 146 skriver disse Linier i det Haab, at Vedkommende skulde lægge dem paa Hjerte. Nei jeg er vis paa Det, hvad han kun frygter for: at disse Vedkommende hverken kunne eller ville forstaae mig. Men du, kjære Læser eller Læserinde! Dersom et Menneskes Skjæbne er lagt i din Haand, enten fordi det er afhængigt af dig, eller fordi det elsker dig, da tænk dig om, naar du læser denne min sanddrue Skildring; husk af din Børnelærdom salig Dr. Morten Luthers Commentar over det Bud: „Du skal ikke ihjelslaae."

IV.

Til Forfatteren af En Hverdags-Historie.

Min Herre!

Jeg maa begynde denne min Skrivelse med at forsikkre Dem, at jeg ikke har mindste Anelse om Deres Navn eller Stand, at jeg heller ikke paa nogen Maade bryder mit Hoved med at søge at udfinde, om jeg i disse Linier maaskee henvender mig til en personlig Bekjendt, eller ikke. Men hvem De end er, saa anseer jeg Dem for en Ven, thi De har opfyldt endeel af de Fordringer man gjør til en Ven, og vissselig ofte forgjæves, nemlig at han skal opmuntre og trøste os med sit Selskab, og gjøre os opmærksomme paa vore svage Sider, uden at fornærme os. Dette har De gjort i Deres Noveller, og derfor vover jeg herved hvad man tør vove mod en Ven: at bede Dem om en Tjeneste, som maaskee vil koste Dem Overvindelse, men som vil redde mig fra alvorlige Sorger. Jeg beder Dem herved, kort sagt, ikke om mindre, end at afkaste Deres Maske som Anonym, og frit og aabenhjertet vise Deres sande Ansigt for Verden, som jo er velvillig stemt til med Mildhed at see en Maske falde, der umuligt kan skjule noget ondt eller vanskabt Physionomie. De vil derved vise en sand Velgjerning mod Flere, som det nysgjerrige Publicum paadutter et Forfatterskab, hvilket de, tiltrods for den ufortjente Ære, man derved viser dem, dog af private Grunde, eller ialfald af en retmæssig Uvillie til at modtage hvad der ikke til-

kommer dem, høist ugjerne ville have Ord for. Iblandt Disse er jeg En, der har havt, ikke blot denne sidstomtalte Ubehagelighed, men alvorlige Bekymringer for det Rygtes Skyld, at jeg er Forfatteren til En Hverdags-Historie. Jeg vil nu fortælle Dem Alting med største Oprigtighed, og bede Dem selv dømme om mine Lidelser. Min Uskyldighed kjender Ingen bedre end De.

Hvad der fra først af har givet Anledning til det omtalte Rygte, kan jeg ikke begribe. Jeg har aldrig følt noget Kald til at optræde som Forfatter. Derimod har jeg stedse beflittet mig paa at være en god Læser — Noget, der vist ikke er almindeligt, og i Mangel af hvilket det kun vilde hjelpe lidet, at der gaves gode Forfattere. Poesiens og Litteraturens Frembringelser i det Hele have altid beskjæftiget mig overmaade meget, og jeg har ved hver given Leilighed gjerne indladt mig i Samtaler og Discussioner over de herhen hørende Materier. Mine Anskuelser, som jeg frit har yttret, stemme meget overeens med den Skoles (om jeg saa tør kalde den), til hvilken De synes at henhøre. Disse Omstændigheder have maaskee givet min Omgangskreds Anledning til mellem adskillige Andre ogsaa at gjætte paa mig. Da Hverdags-Historien kom ud i Flyveposten, fandtes deri omtalt den franske Talemaade: Marier sa voix au son de la lyre. Nu vilde min Skjæbne, at jeg nogle Dage i Forveien i en Ordstrid i Anledning af Sangen paa Theatret var kommen til at sige, at denne Sammensmelten af Stemmer og Instrumenter, hvilken man kunde betegne med hiin gamle, udtryksfulde Talemaade, syntes uddød paa vor Scene. Da nu det Nummer af Fortællingen, hvori denne Talemaade stod, var kommet ud, sagde strax en Bekjendt til mig: „Nu behøve vi ikke længere at spørge, hvem der er Forfatter til denne Novelle; det er dig, thi hvor kunde det være tænkeligt, at denne ualmindelige og lidet bekjendte Phrase skulde i de samme Dage findes i denne Fortælling og paa dine Læber?" Jeg maatte lee ad denne fortræffelige Beviisførelse,

og tog Anledning deraf til at gjøre mig lidt lystig over dannede Menneskers Ubekjendtskab med det franske Sprogs ganske almindelige Udtryk og Talemaader. Men uagtet jeg naturligviis benægtede at være den omtalte Forfatter, gik min sladderagtige Ven dog omkring i hele Byen, og fortalte sin sindrige Opdagelse. Dette er, saavidt jeg veed, den første Grund til den mig tillagte Ære. Nu hørte jeg af og til En og Anden synge den samme Vise, men da Flyveposten var ophørt i et Par Aar, og overalt hine Novellers Forfatter ikke mere lod høre fra sig, fik jeg efterhaanden heller ikke saa hyppig Leilighed til at fralægge mig hans Værker. Men da saa det første Bind af Deres samlede Noveller udkom, var jeg saa heldig ved en Vens Føielighed at erholde denne Bog, Dagen førend den blev averteret i Avisen til Salg. Det hændte sig, at jeg med Bogen under Armen kom til Knippelsbro i det Øieblik Broen var optrukken, fordi et stort Skib skulde gaae igjennem den. Medens jeg stod og ventede, tog jeg Bogen frem og tittede nysgjerrig i den, da jeg i det Samme blev vaer, at en Bekjendt stod bag ved mig, og saae i Bogen over min Skulder. Af Frygt for, at han efter sin Sædvane skulde forlange at laane den, puttede jeg den hurtig i Lommen. „Naa!" raabte han, „nu seer man da tydelig, at De er Forfatteren til En Hverdags-Historie. De har hans Noveller, inden de ere udkomne, hvilket er meget naturligt, og De skjuler Bogen som en stor Hemmelighed; men jeg fik dog Tid til at læse Titelen. O Gud velsigne Dem! laan mig den! De veed jo dog hvad der staaer i den." Jeg henviste ham til Boghandler Reitzel, der vistnok vilde have Medlidenhed med hans Utaalmodighed, skjøndt Bogen, hvoraf jeg ikke kjendte et Ord, først næste Dag vilde komme i Avisen. Men han svarede: „Nei Tak! kjøbe Bøger er ikke min Maade. Men saamegen Artighed synes mig dog, man kunde vente af en Forfatter, med hvem man mener at staae i venskabelig Forbindelse, at han kunde, om end ikke foræreFLAGsaa

idetmindste laane En sine Værker.“ Da det var plat umuligt at bringe dette Menneske til Fornuft, bad jeg ham tilsidst gaae Pokker i Vold, og siden den Time har jeg faaet en Uven i ham, der med mange Tilsætninger fortæller denne vor Samtale, og endog siger, at jeg har saa godt som tilstaaet at være Forfatter til Novellerne.

For hvert Bind, der siden er udkommet af disse, have mine Bekjendte meer og mere fundet Bekræftelse paa denne deres vise Paastand. Jeg vil spare Dem for Opregnelsen af alle de fortræffelige Grunde, hvoraf de udlede denne Slutning. Iblandt disse er der imidlertid ingen, der mere forundrer og ærgrer mig, end naar jeg paa mit evige Spørgsmaal: „Hvor falder man dog paa, at det just skulde være mig, som har skrevet disse Fortællinger?“ faaer det Svar: „De ligne dig;“ — thi dette Svar faaer jeg mangengang af Folk, der slet ikke vide, hvad der egentlig ligner mig, eller hvad der boer i mig, Folk som aldrig have seet mig udenfor det selskabelige Liv, hvori alle civiliserede Mennesker ligne hverandre, Folk som jeg aldrig har betroet nogen Tanke fra mit Hjertes Grund, ja som vel neppe engang kjende den Stiil, jeg fører i et ligegyldigt Brev.

Kjære Forfatter til disse mig i Sandhed kjære Fortællinger! see ikke i denne min Ærgrelse nogen Mangel paa Agtelse for Deres Værker, meen see blot et Menneskes onde Lune, fremkaldt derved, at et urimeligt Rygte har med grusom Haand indgrebet endog i hans nærmeste og kjæreste Forhold. Herpaa skal jeg nu meddele Dem nogle talende Beviser.

Jeg har en Moder, en Søster, en Broder og en Kjæreste, hvilke Alle ere komne paa en spændt Fod med mig over denne Sag. De ere Alle varme Venner af Deres Muse. Min Moder, som elsker Læsning, og ikke har mange Bøger, læser daglig i Deres. Hun studerer dem ret til Grunden, og jeg troer, hun kan *Drøm* og *Virkelighed* samt *Mesalliance* udenad. En

i denne sidste Fortælling yttret Mening om det Upassende i at unge Piger komme paa Klubballer, har fundet en saadan Gjenklang i hendes Sind, at hun ikke længere vil tillade min Søster at tage Deel i saadanne Forlystelser, men i en heel Vinter har nægtet den unge Pige Opfyldelsen af dette hendes høieste Ønske, Noget, hvorover min Søster meget ofte har været inderlig vred paa Mesalliancens Forfatter, og sagt: „Gud give, jeg kjendte ham! Jeg skulde rigtig læse ham sin Text! Jeg har før elsket disse Noveller saa høit, men nu hader jeg dem."

Som det almindeligen gaaer med Fru Famas Trompetstød, var Rygtet om den mig tillagte Værdighed, skjøndt udbredt over hele Byen, dog endnu ikke dengang naaet til mine Nærmeste. Men en Dag kom min Broder op paa mit Værelse. Han var overmaade exalteret, og sagde, at han længe havde følt sig hemmelig krænket ved den Tanke, at jeg ikke blot oversaae ham, fordi han endnu var et ungt Menneske, meget yngre end jeg, og derfor ikke heller viste ham mindste broderlige Fortrolighed, men at jeg endogsaa med Foragt betragtede de smaa poetiske Forsøg, hvormed han undertiden havde prydet vore Blade. Jeg begreb ikke Aarsagen til denne pludselige Hæftighed, men tilstod aabenhjertig, at jeg, med al broderlig Kjærlighed og Agtelse for ham, dog meente, at Pegasus var en altfor vælig Hest, til at styres af hans unge Kræfter. Med stigende Hæftighed sagde han nu, at kyndige Folk havde overbeviist ham om, at jeg i Forening med en fælleds Ven var Forfatteren til En Hverdags-Historie; at han fandt det meget ubroderligt og ukjærligt, at jeg vilde tage denne ubetydelige Person i Compagnie med mig, og forbigaae en Broder, der under min Veiledning kunde bringe det vidt, og som ikke ønskede sig nogen kjærere Beskjæftigelse. Denne Idee om et saadant Compagnieskab forekom mig nu saa kostelig, at jeg brast i en stor Latter. „Nei," sagde jeg, „du maa vistnok ikke være af Naturen bestemt til Digter, siden du kan troe Muligheden af et saadant

poetisk Contor og Handelshuus." Han kom nu strax med Scribes og hans mange Medhjelperes glorværdige Exempel. Jeg forestillede ham, at Scribes bedste Stykker ikke havde andet Navn paa Titelbladet end hans eget; at den Maade, hvorpaa de andre, ofte meget svage Vaudeviller blive til, er temmelig utrolig for os Danske, og ialfald at dersom En, som han meente, gav Stoffet til disse ovenomtalte Noveller, og en Anden udførte dem, saa var kun den Sidste den rette Forfatter. Over Dette blev han vred, og sagde, det var det moderne Vrøvl om Stof og Form, men nu havde jeg dog saa godt som tilstaaet, at jeg havde skrevet Novellerne.

Det hjalp ikke hvad jeg indvendte, han løb strax ned til vor Familie, og fortalte den mærkværdige Nyhed. Min Kjæreste var just i Besøg hos min Moder. Da jeg nu kom ned, bestormede de mig Begge med Bebreidelser for den Mangel af Fortrolighed til dem, som jeg ved denne Leilighed havde viist; min Søster overvældede mig med Bitterheder, og sagde grædende: „Det er da min egen Broder, som jeg har holdt saa meget af, der er Skyld i, at jeg maa undvære de Fornøielser, som alle andre unge Piger af mit Bekjendtskab faae Lov at nyde! Hvor har jeg dog havt min Forstand! Jeg burde strax have gjættet, at du havde skrevet disse forhadte Sentenser. De ligne just dig. Det er ogsaa din egen Mening." Jeg gav dem mit Æresord paa min Uskyldighed i denne Sag, men Dette og Alt, hvad jeg forsikkrede, hjalp kun til at forøge alle Damernes Hæftighed, og tilsidst græd de alle Tre, medens min Broder gik med indædt Vrede op og ned ad Gulvet. Siden den Tid finde de Alle med hver Dag nye Grunde til at ansee mig for Forfatteren af En Hverdags-Historie; de finde i Novellerne tusinde Spor af min Tale- og Tænkemaade. Min Moder syntes efter nogen Tids Forløb ganske godt at finde sig i den mig tillagte Forfatterære, men pinede mig, hver Gang vi vare ene, med Bønner om dog at betroe hende

min Hemmelighed. Men det blev endnu meget værre. En Dag var der Selskab hos min tilkommende Svigerfader, og ved Bordet kom blandt andre Dagens Anliggender ogsaa Novellerne paa Tale, og det faldt En af Gjæsterne ind at sige, at den Mand, som havde skrevet Drøm og Virkelighed, ganske nødvendig selv maatte have været i et Forhold som det deri beskrevne. En Anden svarede, at den Ting var indlysende for Enhver, da Fortællingen indeholdt Details, som Ingen kunde vide, der ikke selv havde befundet sig i lignende Omstændigheder. Min Kjæreste, der sad hos mig, blev blodrød, og sagde hviskende: „De Ord vare et Dolkestik for mig, og vække en gammel Mistanke, som jeg tilforn har bebreidet mig. En smuk Pige tjente en kort Tid hos din Moder, og kom pludselig bort. Jeg Ulykkelige! Du har bedraget mig." Forgjæves tilhviskede jeg hende de helligste Forsikkringer om at denne Sag i ingen Henseende angik mig; hun tabte al Fatning, brast i Graad, og maatte gaae fra Bordet, til stor Forundring for hele Selskabet, og til Ærgrelse for hendes Forældre, der troede, at jeg havde Skyld i hendes paafaldende Bedrøvelse. Denne ulykkelige Hændelse har reent forandret denne tilforn saa fromme Pige: hun er bleven hæftig, skinsyg, emfindtlig; og næsten daglig bebreider hun mig den lave Kjærligheds-forbindelse, som hun af ovenanførte Grunde tillægger mig.

Saa slemt som alt Dette er, saa var mine Ulykkers Maal dog ikke fuldt, før i dette Foraar, da de Skuespil udkom, som bare samme Firma som Novellerne. Af Det, som i Fortalen fortælles om Forfatteren til En Hverdags-Historie, har nu min hele Omgivelse fundet haandgribelige Beviser for, at Ingen uden jeg er denne Forfatter. Jeg havde nylig faaet en blaa Kjole med forgyldte Knapper; det var ikke muligt, at jeg kunde gaae paa Gaden med denne Kjole, uden at møde en eller anden Bekjendt, der strax udbrød: „Naa der have vi den vidtberømte blaa Kjole med de tolv forgyldte Knapper! Lad see! har den ogsaa

tolv Knapper? Hvad hedder Deres Skrædder?" o. s. v. En Aften i et Selskab udbragte En af de Tilstedeværende en Skaal for Forfatteren af En Hverdags-Historie, og henvendte sig i det Samme til mig. Da jeg nægtede at takke for Skaalen, omringede Selskabet mig med fulde Glas i Haanden, og i deres Iver overspildte de mig med den hede Punsch, og overplettede den ulykkelige blaa Kjole, som jeg Dagen efter solgte for under det Halve af hvad den fjorten Dage iforveien havde kostet mig. Men Dette var det mindste af mine Uheld, og Kjolen ikke det eneste af de ubedragelige Kjendemærker i mit Signalement. Min tilkommende Svigerfader eiede et Lyststed med et hvidt Gitter omkring Haven, og min Kjæreste havde virkelig en Poppegøie, som hun havde lært at udtale mit Navn. Nu var Sagen aldeles paa det Rene. Forgjæves indvendte jeg, at blaae Kjoler med forgyldte Knapper vare en meget almindelig Dragt, at min Svigerfaders Lyststed laae i en ganske anden Egn end Dyrehaven, at min Kjærestes Poppegøie var graa og ikke grøn, at det stakkels Dyr aldrig kom ud af sit Buur, og følgelig var langt fra saa lykkelig at klattre i en Busk, og begaae Forræderi; at man selv bedst vidste, at jeg ikke med de omtalte Personer havde besøgt Familien, at jeg ikke var hemmelig forlovet med Datteren af Huset, at jeg aldrig havde ligget syg af Nervefeber, uden at tale om andre væsenligere Uligheder mellem den i samme Fortale omtalte Forfatter og mig. Alt hvad jeg kunde sige, nyttede kun til at bekræfte den Erfaring: at naar Folk først have antaget en Mening, saa komme de bestandig tilbage til de samme Argumenter, om man end synes nok saa grundig at have gjendrevet disse.

Det vilde være altfor vidtløftigt at opregne alle de Ubehageligheder, som jeg afvigte Sommer har havt i denne Anledning. Jeg vil blot anføre, at engang da jeg kom hjem, sad min Mo-

der med de omtalte Skuespil i Haanden, og læste i Magt og List. Hun svømmede i Taarer, og da jeg forundrede mig over den store Virkning, som denne Læsning gjorde paa hendes Sind, sprang hun op i stor Sindsbevægelse, og paastod, at jeg, om hvem det nu var afgjort, at jeg var Forfatteren, havde i Baron Mørkes Characteer ganske livagtig bragt min egen salig Fader paa Scenen. „Med alle hans Feil," sagde hun, „burde du dog betænke, at han var din Fader, at hans Minde burde være dig helligt, og at du sønderriver din Moders Hjerte ved en saadan usømlig og afskyelig Handling."

Jeg spørger Dem, min Herre! maa De ikke selv have Medlidenhed med mig? Og Dette er endnu ikke Alt. For nogen Tid siden blev af mine Foresatte et Arbeide mig overdraget, som man ønskede snart at see fuldført. Deels fordi Arbeidet i sig selv var vanskeligt, deels maaskee ogsaa fordi mine huuslige Sorger gjorde mig mindre oplagt til mine Forretninger, gik det noget langsomt fra Haanden. For tre Dage siden bad jeg derfor den Øverste af mine Foresatte at tilgive, at jeg ikke kunde blive færdig til den Tid, man ventede. Med megen Bitterhed svarede han: „Ja, min Herre! Det har jeg forudseet, thi naar en Embedsmand giver sig af med at være Poet og Forfatter, saa gjorde han egenlig bedst i at begjære sin Afsked. Dersom jeg maa raade Dem, saa lad De for Fremtiden hellere det lediggaaende Publicum undvære Noveller, og læg ikke Kongens Arbeide tilside."

Da jeg nu igaar Aftes, i Haab om at trøste og adsprede mig, gik hen til min Kjæreste, traf jeg hendes Fader i et meget ondt Lune. Han begyndte med at forelægge mig en Regning fra en Maler, der havde overstrøget hans omtalte hvide Havegitter med en mørkerød Farve. Denne Regning, sagde han vranten, tilkom det egenlig mig at betale, thi for min Skyld havde han været nødt til at fordærve sit smukke Gitter, ved at give det denne

stygge Farve. Det var dog bedre, tilføiede han, end at komme i Folkemunde, og faae Fiender for sin Svigersøns Skyld. Nu kom han dybere i Texten, og fortalte, at min ovennævnte Foresatte havde anklaget mig for ham, og yttret, at jeg ved Uefterrettelighed i mine Forretninger vilde fordærve min Fremtid og følgelig min tilkommende Kones. Jeg modsagde ham naturligviis, og under denne Strid, hvori vi Begge talede temmelig høit, begyndte ogsaa Poppegøien at indføre sit Besyv; og da mit Navn desværre er Det, den siger allerbedst og allerhelst, saa skreg den uophørlig paa dette, og ligesaa uophørlig pegede min Svigerfader hen til dette Orakel, og sagde: „Der har vi det! Der hører De det selv.“ Fortvivlet over alt Dette, slog jeg i Vrede mod Poppegøiens Buur, og raabte: „Hold Mund, dit forbistrede Bæst!“ — Dette overilede Udbrud tog min Kjæreste usigelig ilde op, og bebreidede mig med Hæftighed og Graad, at jeg saa lidt skjønnede paa, at hun havde lært denne sin Yndling at sige mit Navn; kun Dette, sagde hun, manglede, for at overbevise hende om min Ligegyldighed imod hende. Hendes Fader skjændte paa os Begge. Opløst i Taarer kastede min Kjæreste sig i Sofaen, hendes Moder kom ind, tog hende i sine Arme, og en saadan Storm opstod fra alle Kanter, at jeg reddede mig med Flugten.

Efter en søvnløs Nat sidder jeg nu her, og skriver til Dem, min Herre! De er den Eneste, der kan redde mig. Tilgiv mig, at jeg taler saa frit, men jeg synes, at det er Deres Pligt at gjøre det. Jeg tør desuden paastaae, at jeg ikke er den Eneste, hvem Rygtet om dette Forfatterskab er til Byrde. Publicums Nysgjerrighed efter at opdage en Anonym er altid saa stor, at jeg troer, man kunde indbilde ellers fornuftige Folk de urimeligste Ting derom; ja have vi ikke allerede hørt de absurdeste Rygter i denne Henseende?

Jeg for min Part veed ikke, hvem Forfatteren til En

Hverdags-Historie er, men jeg føler mig overbeviist om, at han er en retsindig Mand. Ellers vilde jeg ikke vove at henvende mig saa frit og aabenhjertigt til ham, eller vente at see ham tage Notice af min Opfordring. Nu derimod underskriver jeg mig, i Haabet herom,

Deres hengivne Ven
Celestinus.

V.

Til Herr Celestinus.

Høistærede!

Jeg takker Dem for den frie og aabenhjertede Tone i det Brev, som De har gjort mig den Ære at tilskrive mig, og jeg vil vise min Erkjendtlighed ved at besvare det paa samme Maade. Tilgiv mig! men hvad De forlanger af mig, kan jeg ikke gjøre; i det Mindste ikke saaledes som De ønsker det. At fordre, at jeg skal give Slip paa min Anonymitet, er for mig det Samme som at fordre, at jeg aldrig mere skulde sætte Pen paa Papiret, og De kan dog ikke vide, om Dette ikke vilde forvolde mig en ligesaa stor Smerte som Tabet af Deres Kjæreste vilde forvolde Dem. Ordsproget siger: Enhver Fugl synger med sit eget Næb; men man kan vistnok tilføie: at enhver Fugl kun synger under sine egne Betingelser. Nogle synge kun ved lys Dag og Solskin; men andre søge Skygge. Til denne sidste Art hører jeg. Det gaaer mig som de Fugle, der tie, naar man seer paa dem. Heller ikke kan jeg indsee, at det er min Pligt at affaste min uskyldige Maske, thi hvo kan være ansvarlig for alle de Rygter og Gisninger, hvortil man mod sin Villie kan give Anledning? En polemisk Skribent bør maaskee i de fleste Tilfælde fremstaae med et aabent Visir, men de uskyldige Frembringelser, som ikke angribe Nogen, ikke høre til noget Parti, bør ansees med de

mme Øine, hvormed man paa en Maskerade anseer de Masker, n ikke bære nogen Characteerdragt, men skjule sig i en beskeden omino, og som derfor have Fordring paa den største Maskeshed. Desuden tillad mig, min ubekjendte Ven! at gjøre Dem mærksom paa, at selv om jeg i al dets Udstrækning opfyldte res Ønske, vilde det ikke være til den Nytte, som De formo:, thi — uden at fornærme Deres Omgivelser, maa den indrdes Tillid dog mangle i Deres Kreds og maa allerede have nglet, inden den Anledning indtraf, som mine Noveller have et. Dersom Deres Nærmeste, og blandt Disse især Deres rlovede, ikke troe Deres Æresord og hellige Forsikkringer, saa a man vist her anvende det saa ofte anvendelige Sprog: „Troe ikke Moses og Propheterne, saa ville de heller ikke troe, om ogen opstod fra de Døde.“ — Imidlertid gjør det mig inder; ondt, at De eller noget andet Menneske skal have et eneste ehageligt Øieblik for min Skyld; og min Lyst til at befrie em fra disse Ubehageligheder er saa stor, at jeg saameget vil te min Maske, som der behøves for at vise, at det Ansigt, den uler, ikke er et af dem, hvilke Rygtet — saavidt jeg veed — vner som den omtalte Forfatters, og tillige vil jeg angive runde, som forbyde mig, ganske at blotte mit eget Ansigt.

Det synes mig, som om enhver Forfatter, der fra først af fremstaaet som Anonym, ikke ustraffet ophører at være det. kjendte, nyere Exempler synes tilstrækkelig at bekræfte denne ening. Den rene Nydelse af Digterværket er fordærvet for de ste Læsere. Hvad de tilforn have læst for dets egen Skyld, se de nu igjen med Hensyn paa Forfatteren, og i hver Linie de de Spor af hans Personlighed, hans Stand og Vilkaar i erden, hans offentlige og hemmelige Levnet, hans Forbindelser. lt hvad man aldrig tilforn tænkte paa, udleder man nu af hans krifter; og ikke blot han selv, men ofte Andre, mangengang e, som han mindst vilde udsætte for Verdens Omtale, blive en

Gjenstand for denne; uden at tale om den Uværdighed, som man tillader sig ved at bringe uforskyldte, uheldige Tilfældigheder ved hans personlige Stilling i Forbindelse med hans Digterværd, — en Fremgangsmaade, paa hvilken man vel i de senere Aar kunde fremvise Exempler, endogsaa paa Tryk. Det forekommer mig derfor, som om Publicum selv taber i sin Nydelse ved at opdage en anonym Forfatter, og derimod kan jeg ikke indsee, hvad der kan vindes ved en saadan Opdagelse. Er Værket maadeligt eller slet, hvortil nytter da et Navn mere paa de maadelige Forfatteres altfor store Liste? Er Værket godt i sig selv, hvortil behøves da et, maaskee for de Fleste ubekjendt eller allerede forglemt Navn? Min ærede Correspondent giver mig desuden selv Vaaben i Hænderne ved sine afskrækkende Beretninger om de falske Slutninger, der i hans egen Kreds ere uddragne af det Forfatterskab, som man hos ham dog blot mistænker, og umulig kan være overbeviist om. Maaskee har jeg ogsaa ganske individuelle Grunde, der gjøre mig det umuligt at nævne mig; maaskee har jeg det ikke, men finder, at disse, som jeg kan bekjende for Verden, ere tilstrækkelige. Hvad jeg kan sige om mig selv, vil jeg her anføre, paa Ære, Tro og Love, uden mindste Usandhed.

Jeg er et Menneske, der i mange Aar har med Alvor og Kjærlighed røgtet et Kald, der er høist forskjelligt fra det, hvori jeg her fremstaaer, og jeg haaber, at mine ubetydelige litterære Frembringelser ikke skulle være det Eneste, jeg efterlader mig som Vidne om min jordiske Tilværelse. Jeg er et Menneske, der er tumlet om paa Verdens Hav i forskjellige Forhold, mellem de forskjelligste Mennesker og Nationer, og som for nærværende Tid, indløben i en roligere Havn, finder Trøst og Nydelse i at ordne de Tanker, udøse de Følelser, som jeg har samlet paa Livets Vei, af mit eget Indre og Andres Exempel. I eensomme Timer fremmaner jeg disse Billeder af Erindring og Phantasie, og finder Glæde i at fremstille en og anden elsket, forsvunden Skikkelse, og

forskaffe den Deeltagelse og Kjærlighed hos Dem, som enten aldeles ikke kjendte den, eller i det Mindste ikke i dens eiendommelige Elskværdighed. Hvad der saaledes under Arbeidet har været Forfatterens Løn, denne Forglemmelse af sin egen Individualitet, forenet med den største Bevidsthed af sit egenlige Væsen, Dette er den Nydelse, som Forfatteren til en Hverdags-Historie har ønsket at forskaffe Andre ved sine simple Fortællinger. De ere fortrinligen helligede alle Dem, som ønske i en stille Time at forglemme dem selv og deres Bekymringer. Af det her Anførte følger naturligt ikke blot mit Ønske at forblive anonym, Nødvendigheden for mig af en Frihed, en Eensomhed i en saaledes udstrakt Betydning af dette Ord, men heraf følger ogsaa ligesaa naturligt, at alle mine Noveller ere sande Hverdags-Historier. De bære Præget af den Jord, hvoraf de ere udsprungne. De ere Frugter af Livet, ikke af Lærdom og dybe Studier. Det huuslige og selskabelige Liv, de individuelle Forhold og Indviklinger ere den Kreds, hvorfra de ere hentede, og jeg tilstaaer oprigtig, at jeg tillægger disse huuslige og daglige Forhold en stor Vigtighed. De ere for alle Mennesker det Nærmeste, for alle Mennesker den Kilde, hvorfra deres Lykke og Ulykke udspringer, ja ikke blot deres Lykke og Ulykke, men som oftest deres Dyder og Laster. Jeg indseer vel, at der gives mere ophøiede Emner, men det forekommer mig, som om disse let kunde føre udenfor Novellens Grændser; og ialfald drømmer jeg ikke om at kunne flyve som Ørnen til de Regioner, hvorhen det uvæbnede Øie ikke kan følge; men Forfatteren til en Hverdags-Historie bygger som Svalen paa Menneskenes Huse, og istemmer der sin fordringsløse Sang.

Da jeg nu her for første og formodenlig for sidste Gang taler i mit eget Navn, vilde det være utaknemmeligt, om jeg undlod at takke de tre Recensenter, der med saa megen Velvillie og Skaansel have bedømt mine Arbeider; især maa jeg henvende denne min Tak til de to første; Recensenten i Prometheus,

og den under Firmaet Mening betegnede i Kjøbenhavns-posten; thi jeg tilstaaer, at Intet mere kunde oplive mit Mod, end den smigrende Følelse af, hvorledes disse Forfattere med digterisk Sind have ligesom trængt ind i mine Forestillinger, og gjort sig dem egne. At forstaaes til en saadan Grad af Fuldkommenhed, er visselig den største Løn, som kan blive en Digter til Deel*). Hvad min tredie Recensent i Maaneds-

*) At blive forstaaet, inden man bliver bedømt, er vistnok en Fordring, som enhver Skribent medrette kan gjøre til Critiken. Men at selv talentfulde og forstandige Critikere ikke altid opfylde denne billige Fordring, derpaa seer man — efter mine Tanker — et mærkeligt Exempel i Hr. Prof. Wilsters i Prometheus (2det Bind S. 127) indførte „Betragtninger over vor nyere Poesie." Dersom jeg ikke ganske har misforstaaet Hr. Professorens Mening, saa antager han, at Vaudevillen er et fra fransk Grund omplantet spinkelt Træ, som i vor nordiske Jordbund ikke kan fæste Rod, men udmarver denne. Det er mærkværdigt, at denne samme Beskyldning blev gjort imod Holberg, som jo ogsaa saaledes omplantede Moliere paa dansk Grund, at man med Sandhed kan sige, at han erobrede det franske Lystspil, og lagde det under dansk Herredømme paa vor Scene. Dette kunde maaskee ogsaa anvendes paa vore danske Vaudeviller. Men egentlig synes det mig at være en stor Misforstaaelse at tillægge de Heibergske Vaudeviller (og kun om disse er her Talen) fransk Herkomst, thi de have ikke synderlig Andet tilfælleds med de franske, end den blot ydre Form, som gjør dem til Theaterstykker. Deres fuldkommen nordiske Oprindelse er saa klar, at man kan forfølge deres Udvikling lige til det første Udspring, og sige, at de have udviklet sig som et Slags Naturproduct. Det er fuldkommen tydeligt, at de fra først af ere en dansk Gjenklang af den svenske Digter Bellmans Sange. De have, ligesom et Menneske, havt deres Barndom: de ere begyndte med de saakaldte Børneviser, hvilke et Par Aar efter deres Fødsel kom for Lyset i Flyveposten for 1827, Nr. 59, 60 og 61 (siden optagne i Forfatterens Digte og Fortællinger, 1ste Bind, S. 281—304). Disse Børneviser, som ere fra Sommeren 1825, altsaa tidligere end Forfatterens første Vaudeville, kunne, ligesom de fleste af Bellmans Epistler, vistnok kaldes udramatiserede Vaudeviller; men de

krift for Litteratur angaaer, da paaskjønner jeg tilvisse de aandrige Anskuelser, den Rigdom af lærerige Bemærkninger, som

dramatiserede fra samme Haand fornægte sandelig ikke deres Oprindelse. Deres Danskhed, deres Nationalitet maa, synes mig, anbefale dem til en Mand, der medrette sætter disse Fortrin saa høit. Det forekommer mig i det Hele, som der i disse Vaudeviller netop fandtes overordenlig Meget, som maatte give dem et høit Værd i hiin Critikers Øine, medens han dog synes at nedsætte dem saa dybt, at han ei engang har værdiget dem at indtrænge i deres egenlige Væsen. Saaledes, for at vælge et Exempel, anpriser han medrette smaa Digte, hvis Friskhed tiltaler os mere, end et langt, maadeligt Digterværk. Finder han da ikke i Vaudevillerne flere smaa Sange, der tiltale ethvert for Poesie og Nationalitet aabent Sind? Til Beviis vil jeg blot anføre Skibs-Capitainens Vise i Den otte og tyvende Januar, og Terzetten i Recensenten og Dyret, ved hvilken man virkelig føler sig som henflyttet til Dyrehaven paa en skjøn Sommeraften. Man synes at see „den svenske Kyst i Maaneskin," mens „i det Fjerne glimter et Lys," og at høre fra Gyngen, „de hvide Piger skrige høit af Skræk;" man føler sig: „kjølet af Himlen, og drømmer med Skyerne Kjærligheds Drøm." Det forstaaer sig, at disse Sange ere saa sammengroede med Melodierne, at man, for re at fatte dem, maa synge, ikke blot læse dem. Men at vælge Melodier i denne Forstand, er ikke et „Arrangement," som Prof. Wilster siger; det er ikke at arrangere, det er at digte paa Musik; og Digtekunsten og Musiken, blive ikke her „Søstre, som give hinanden Haanden," nei det gaaer dem omtrent som Elverpigerne: Tvende blive til Een, en næsten uadskillelig Eenhed. Dette er jo ogsaa Tilfældet med Bellman, denne store nordiske Mestersanger, som ligeledes har benyttet sig af bekjendte Melodier, hvilke, sammenvoxede med hans Text, erholde et Værd og en Betydning, som de oprindeligen ikke havde. Er Dette ikke ogsaa Tilfældet med Kæmpeviserne, der jo heller ikke altid have været gamle Sange? Som Sange have de bevaret sig i Folkets Mund; uden deres Melodier vilde de være forglemte. Mange af Sangene i Vaudevillerne leve for nærværende Tid paa Folkets Læber, og der vil ogsaa komme en Tid, da de kaldes „gamle Sange," og derved erhverve sig Adkomst til at roses af Critiken.

give Stof til Eftertanke; men det forekommer mig, som om han ikke var indtrængt i Novellernes Aand med et saadant digterisk Blik som hans to Forgængere, og som om han undertiden i Detaillerne ganske misforstod dem. Naar han f. Ex. i Anledning af Mesalliance siger: „at Helenes Omgivelser ere noget for stærkt omtaagede af de i Faderens Dagligstue smøgende, Gulvet tilsmudsende Skibs-Capitainers Røgskyer, der vel neppe vilde lade en slig Rose modnes,“ saa tilstaaer jeg, at jeg ikke indseer, hvad Skade der kunde opkomme for en Piges Dannelse af den Omstændighed, at i et ellers reenligt og ordenligt Huus, som Svendsens beskrives, en saadan Scene en enkelt Gang kunde finde Sted. Om Blomster i Urtepotter har jeg vel hørt, at de kunne tabe deres Duft af Tobaksrøg, men at noget Sligt kunde være Tilfældet med det Slags Roser, hvortil Helene hører, det har jeg aldrig fornummet. Flere Exempler paa lignende Misforstaaelser kunde vel uddrages af denne Recension, hvis Værd jeg iøvrigt, med Hensyn paa dens almindelige Principer, tilfulde erkjender.

Ikke for at besmykke mine Feiltagelser, men af Agtelse for mine Recensenter og af Attraa efter at vinde deres Bifald, vover jeg endnu ét Par Ord til Forsvar for en og anden Ankepost. Og her maa jeg begynde med at takke Recensenten i Kjøbenhavnsposten, der i Anledning af Laura i Drøm og Virkelighed yttrer, at det er vanskeligt at bestemme, hvilket Mod Kjærlighed og Enthusiasme kunne opvække i en qvindelig Sjæl. Dette har netop været min Tanke. Hvo har ikke oplevet Exempler paa, at netop i en qvindelig Sjæl opstaaer denne Enthusiasme, som undertiden hæver sig til et Heltemod, der bringer den ellers frygtsomme Skabning til at trodse Farer, ja endogsaa det Skin, hvorfor den under andre Omstændigheder vilde gyse tilbage? Laura er en af Kjærlighed giennemtrængt Sjæl; Sværmeri og Enthusiasme ere Træk i hendes Characteer, hvilke under en mindre god

Veiledning end Tantens kunde have ført hende i den ulykkelige Moders Fodspor. Nu derimod have disse Anlæg tjent til at opløfte hende over den almindelige Tænke- og Handlemaade. At hun, inden hun giver Julius sin Haand, eller bryder med ham, vil med egne Øine see hvad hun hidtil kun veed af en tvetydig Beretning, stemmer ganske med det Overlæg, den Characteerfasthed, som hun gjennem hele Fortællingen viser. At hun til sin Ledsager vælger Lieutenanten, er naturligt, da han er den eneste Indviede i denne Hemmelighed. Vel at mærke: denne er den første og sidste Gang, at hun betjener sig af hans Ledsagelse. Hun seer den frygtede Medbeilerinde kun lidet farlig, pøbelagtig, falmet, syg og ulykkelig; hun omfavner med Taarer den Elskedes Børn; og hvad der foregaaer i hendes Hjerte, vise noksom de faa Ord, hun efter Lieutenantens senere Beretning taler med ham paa Hjemveien. I et Par Maaneder tænker hun aldrig paa at vende tilbage til Lises Hjem, men da Julius i sin Feberphantasie nævner sin Frygt for at hans Børn og deres Moder ere i Nød, meddeler hans Angst sig ogsaa til Laura, og hun griber i sin Sjæls Varme det Middel at udgive sig for den unge Mand, hvis Navn og Slægtskab med Lise hun hændelsesviis har erfaret. Hændelsen, som virkelig spiller en langt større Rolle i Livet, end den, Critiken vil indrømme den i Romaner og Skuespil, giver hende denne unge Drengs Maske i Hænderne. Hun vil ikke betroe sit Ærinde til Andre; og at hun ikke i denne Sag vil betroe sig til sin Fader eller Tante, hvilke hun anseer for ganske uvidende om hendes Ægtemands ældre Forbindelse, synes mig fuldkommen naturligt hos en fiintfølende og elskende Qvinde. Den lovlige og med hendes Samvittighed overeensstemmende Vei, hvorpaa hun gaaer, indgiver hende Mod, og den indre Glæde, hun føler over sin egen Handling, bringer hende til at oversee de Følger, den muligviis kunde have. Dertil kommer ogsaa, at hun indseer, at Lises sig

daglig nærmende Død snart vil opklare Alt; ogsaa fatter hun en moderlig Kjærlighed til de Børn, den elskede Huusbond i sin formeente Dødsstund har anbefalet til hendes Godhed og Omsorg. Hun længes efter dem, og de efter hende. Hendes Medynk med den døende Medbeilerinde forvandler sig til et Slags Venskab; hun vil ikke, at hun maa døe forladt og med bittre Følelser. At hun netop vælger Opstandelsens Evangelium til at læse for den Døende, synes mig overeensstemmende med Lauras egen Stemning i dette Øieblik. Herved maa jeg tilføie en i sig selv meget ubetydelig Bemærkning, som jeg egenlig henvender til min ærede Recensent i Prometheus: I min Phantasie har jeg seet Laura, læsende Evangeliet, ikke just af Bibelen, men af Psalmebogen, da det er en Erfaring, som vist nok Flere end jeg have gjort, at simple Folk i Ulykkes- eller Sygdoms-Tilfælde ofte pleie at læse i Psalmebogen, og ved Dødens Nærmelse forlange, at man skal læse for dem af denne. Jeg har tænkt mig, at den døende Lise havde yttret samme Ønske; og at Laura da just vælger Opstandelsens Evangelium, synes mig baade naturligt for hende, og af god Virkning for den følgende Situation. At Novellen burde have endt strax efter den Drøm, som Julius har i sin Sygdom, er meget muligt. Det er ikke faldet mig ind, at denne Drøm var den egenlige Catastrophe. Jeg har tænkt mig Scenen ved Lises Dødsseng som denne. Det forekom mig, som Slutnings-accorden var udebleven, om vi ikke havde seet Laura som en trøstende Engel ved Lises Leie, hørt Dennes sidste Ord velsignende henvende sig til den ubekjendte Medbeilerinde, og derpaa seet den Ulykkelige fare hen i Fred. Det syntes mig ogsaa, at den Omstændighed, at Julius i lang Tid anseer den lykkelige Virkelighed for en Drøm — han som tilforn i lang Tid ansaae en Drøm for en lykkelig Virkelighed — hørte til det Heles Afrunding. I denne min maaskee alt for lange Apologie for een af mine kjæ-

reste Figurer har jeg kun alt for meget givet efter for den Fornøielse at fremstille mine Anskuelser for saa competente og velvillige Dommere, som hine Recensenter; jeg vil derfor ikke indlade mig i flere Discussioner, men blot kortelig berøre en eneste Ytring af Recensenten i Kjøbenhavnsposten, nemlig hvad han siger om min „Epicuraisme." Herpaa veed jeg intet Bedre at svare, end Følgende: I Balletten Faust seer man et Chor af himmelske Hærskarer nedstige til den tvivlende, bedrøvede, mellem Himmel og Helvede svævende Faust. Her komme til hans Trøst, og for at forsone ham med Tid og Evighed, ikke blot de store Cheruber: Tro og Haab, men i deres Følge en Skare af smaa Engle, som med venlige Blomsterkrandse tyde paa de ofte uændsede, himmelske Gaver, som Livet byder. Til disse Gaver regner jeg de venlige Blomster, som i det huuslige Liv fremspire af Orden og af Smag for det Skjønne; det er dem, som med qvindelig Gratie jævne mange Ubehageligheder, kaste et Slør over de trange Kaar, og, ligesom Nydelsen af den frie Luft og Naturens Herlighed, trøste det beængstede Sind, og ere at ansee som en Modgift eller et Præservativ mod al dæmonisk Indflydelse. Disse Blomsters Duft er den, hvoraf jeg har ønsket mine Noveller gjennemtrængte; men om jeg har formaaet det, om den maaskee antager en ganske anden Characteer, veed jeg ikke, men om saa var, da vilde det være meget mod min Villie.

Inden jeg slutter disse Linier, maa jeg billigen bede om Tilgivelse hos min ærede Correspondent og hos Enhver, som maa bære Skylden for mine Synder. Fremfor Alle henvender jeg herved min ydmygste Afbigt til den qvindelige Beskedenhed, som — det være sig med Ret eller Uret — anseer sig for krænket og fornærmet ved paa denne Maade at blive en Gjenstand for offentlig Omtale og Opmærksomhed. Af alle disse mine Bekjendelser vil man lettelig indsee, at jeg aldrig med min Villie vil

nævne det ubetydelige Navn, hvormed man i Verden kalder mig. Jeg har imidlertid Grund til at troe, at det vil blive bekjendt efter min Død. Jeg tilstaaer, at jeg ikke engang ønskede Dette, men at jeg helst tog denne uvigtige Hemmelighed med mig i Graven, og ikke levede i mine Landsmænds Erindring under andet Navn end

Forfatteren til „En Hverdags-Historie."

VI.

I Anledning af „en Blikkenslagers" Brev i Fædrelandet Nr. 152.

(1837.)

Vor Religionsstifter har sagt: „Du skal ei træde paa det brudte Rør". Enhver, som føler hvorledes Christendommens Aand udtaler sig af disse faa Ord, kan ikke afholde sig fra det Spørgsmaal: Er Blikkenslageren i Fædrelandet Nr. 152 ikke tilbørlig oplært i sin Christendom? Det synes imidlertid som om man ikke engang behøvede høiere Tilskyndelse end den simple menneskelige Instinct, for uden videre Betænkning at føle det uværdigt for os at sparke til det onde Rovdyr, naar det allerede ligger bundet, saaret og blødende for vore Fødder. Hvor ganske denne Følelse — som saamangen anden — ved nærmere Overveielse er overeensstemmende med Retfærdighed, ønsker Forfatteren af disse Linier at gjøre anskueligt, idet han foreløbigen erklærer, at den sidste Gjenstand for disse Forhandlinger, den strafværdige og ulykkelige Prinzlau, ikke er ham bekjendt uden af Anseelse, at han aldrig har staaet i noget optænkeligt Forhold til denne Mand, eller til noget eneste Medlem af hans Familie eller Omgangskreds; og end ydermere at intet Menneske i en lignende Skyld som Prinzlau, er eller har nogensinde været ham personlig bekjendt.

nævne det ubetydelige Navn, hvormed man i Verden kalder mig. Jeg har imidlertid Grund til at troe, at det vil blive bekjendt efter min Død. Jeg tilstaaer, at jeg ikke engang ønskede Dette, men at jeg helst tog denne uvigtige Hemmelighed med mig i Graven, og ikke levede i mine Landsmænds Erindring under andet Navn end

Forfatteren til „En Hverdags-Historie."

VI.

I Anledning af „en Blikkenslagers" Brev i Fædrelandet Nr. 152.

(1837.)

Vor Religionsstifter har sagt: „Du skal ei træde paa det brudte Rør". Enhver, som føler hvorledes Christendommens Aand udtaler sig af disse faa Ord, kan ikke afholde sig fra det Spørgsmaal: Er Blikkenslageren i Fædrelandet Nr. 152 ikke tilbørlig oplært i sin Christendom? Det synes imidlertid som om man ikke engang behøvede høiere Tilskyndelse end den simple menneskelige Instinct, for uden videre Betænkning at føle det uværdigt for os at sparke til det onde Rovdyr, naar det allerede ligger bundet, saaret og blødende for vore Fødder. Hvor ganske denne Følelse — som saamangen anden — ved nærmere Overveielse er overeensstemmende med Retfærdighed, ønsker Forfatteren af disse Linier at gjøre anskueligt, idet han foreløbigen erklærer, at den sidste Gjenstand for disse Forhandlinger, den strafværdige og ulykkelige Prinzlau, ikke er ham bekjendt uden af Anseelse, at han aldrig har staaet i noget optænkeligt Forhold til denne Mand, eller til noget eneste Medlem af hans Familie eller Omgangskreds; og end ydermere at intet Menneske i en lignende Skyld som Prinzlau, er eller har nogensinde været ham personlig bekjendt.

Den Sætning at Loven bør være eens for Alle, er netop hvad vi her ville begynde med at indrømme. Altsaa kræver Retfærdigheden, at to Forbrydere, som have begaaet samme Forbrydelse, skulle føle dens hævnende Arm i lige Grad, de skulle være lige ulykkelige. Man kan ogsaa, i Modsætning hertil, paastaae: To Mennesker som have i lige Grad gjort sig fortjente af Staten, skulle belønnes saaledes, at de blive lige lykkelige. Ved denne simple Fremsætning synes det at Sandheden af sig selv falder i Øinene og at Enhver, begavet med sund Fornuft, maa svare: „Ja naturligviis ifølge den individuelle Dannelse, Vane, physiske og moralske Beskaffenhed, som er bleven Hver især til Deel." — Man forestille sig blot, at en Fyrste, reddet af en eller anden Fare ved et i Armod opvoxet, af Natur og Opdragelse slet behandlet Menneske, vilde optage ham i sin personlige Kreds, paalægge ham — ikke Statens Byrder eller noget Ansvar — men kun den Tvang, som Conveniens og den finere Verdenstone fordre: vilde da al Glands og Velleven udvirke, at han følte sig tilfreds og hjemme i en hans Væsen saa modsat Atmosphære? — Vilde endvidere ikke mangen simpel Huusmand paa Landet, som fik en Gave af 100 Rdl., dermed kunne grunde sin timelige Velstand, medens en ti Gange saa stor Sum kun med Oeconomie kunde forslaae til en Embedsmands anstændige Bosættelse? Er det daglige Brød nu saa langt fra at være det samme for Enhver; er Belønning, for at kunne være Belønning, saa afhængig af Individets Stilling og Personlighed: hvorledes skulde Straffen da ikke være det? Det menneskelige Hjerte bløder vel altid ved Synet af disse Ulykkelige, der, lænkede som Dyr, drage Par og Par gjennem Gaderne, truede med det ladte Gevær i deres Oppassers Haand: imidlertid trøstes man ved at bemærke, at disse Folk mangengang sees med Rolighed, ja undertiden med Munterhed at tale med hinanden og med Lethed forrette det Arbeide, hvortil de synes at være vante. De lade næsten Alle til

at være Mennesker af den laveste Klasse, og ere for det meste skyldige i Tyveri. Nu er det vel desværre sandt, at Mangen af disse er dreven af yderlig Armod til denne Brøde; men i dette Tilfælde maa man ogsaa tilstaae, at en saadan Grad af Armod allerede i Forveien var en saa stor Elendighed, at den nye Tilvært til Nøden ikke altid er saa stor, som den kunde synes. Det være langt fra os at ville veie Tyngden af nogetsomhelst Menneskes Lidelser, men saa Meget er dog vist, at f. Ex. en Karl, der om Natten sover i en Grøvt, der aldrig har kjendt Ordens og Reenligheds Behageligheder, og som ombytter dette Levnet med Fængslets Brix og øvrige Levemaade, ikke lider samme Straf som den Mand, der ubrives fra et blot almindelig borgerligt hyggeligt Hjem, for at dele Hiins Kaar og nyde hans Selskab. — Dette Samfund, som i det mindste for en stor Deel bestaaer af Røvere, som uden Skaansel ere indbrudte i fredelige Huse, beredte paa at blive Mordere, om Leiligheden havde krævet det, af raae, til dyb Fordærvelse nedsunkne Mennesker, — er en bestandig Omgang med dette ikke en skrækkelig Straf for Den, som aldrig nærmede sig en lignende Omgivelse? Hvilken Straf er ikke den Tanke at vide sig som en Gjenstand for Spot og Afsky, vanæret, udstødt som af de Levendes Tal? Kjender den i Armod og ubekjendt Ringhed Opvorede disse Følelser? Eller ere de ham klare i den Grad, som de ere det for Den, der engang besad den offentlige Agtelse? Vi ville ikke engang her tale om den gemene Forbryder af den lave Klasse; men man sammenligne den fattige, i sine Udskeielser maaskee undskyldelige Ulykkelige, som betragter de Forbigaaende, for mellem dem at opdage et medlidende Aasyn, der giver ham Mod til hemmelig at anraabe om en lille Almisse, med Den, der i samme Stilling med nedbøiet Hoved skjælver ved hvert sig nærmende Fodtrin, af Angst for i den Forbigaaende at opdage en fordums Omgangsven, ja maaskee en

Broder eller en Søn. Lide disse To nu samme Straf? Er Loven eens for dem Begge?

„Men", vil man indvende: „deres Brøde er heller ikke lige stor; af en Mand i den dannede Klasse har man Ret til at kræve større Moralitet. Den utro Embedsmand, der misbruger Statens Tillid, som har betroet en Deel af sin Formue i hans Varetægt, begaaer en dobbelt Forbrydelse, han er baade en Tyv og en Troløs." Det er sandt! Men Den, som stjæler en Hest, der gaaer løs paa Marken, tager jo ogsaa Noget, som, da det er ubevogtet, er ligesom betroet til den offentlige Redelighed. Sjeldent er vel sagtens det Tilfælde at en Oppebørselsbetjent forgriber sig paa den ham betroede Kasse „for at holde Heste og Vogne", men næsten altid for at redde sig af en Forlegenhed, der for ham er ligesaa smertelig som Nød og Trang for den Fattige. Falsk Undseelse, taabelige Forhaabninger ere de Lygtemænd der lede ham til Afgrunden. Det er bekjendt at Strafværdige af denne Klasse i Almindelighed nære et vanvittigt Haab om at kunne erstatte de ranede Summer ved Hjelp af Lotteriespil eller i Forventning af en Arv, som slaaer dem feil. Med Printzlau skal ikke blot det Første, men ogsaa det Andet have været Tilfældet. Dersom nu altsaa Brøden paa den ene Side er større end den gemene Tyvs, saa er den paa den anden for saavidt mindre, som det vel aldrig falder Denne ind, at ville erstatte det Stjaalne, og Tanken herom er vel stedse den fristende Djævel, der driver den utro Oppebørselsbetjent til ligesom i Fortvivlelse at styrte sig i stedse nye Forbrydelser, for hvilke han selv vilde have gyset, om han havde seet dem for sig, da han gjorde det første Skridt til det Onde. Fortvivlelsen driver ham, medens den gemene Tyv ofte med koldt Blod gjør Profession af sin Forbrydelse. Hvor græsselig en saadan Fortvivlelse maa være, kan man forestille sig, naar man veed, at da en Mand, der i *høieste* Grad havde nydt den offentlige Agtelse, der i sine huus-

lige Omgivelser var lykkelig og forstod at paaskjenne det, havde gjort sig skyldig i troløs Omgang med de ham betroede offentlige Midler, og som en Følge heraf var falden i Rettens Hænder, skal have udladt sig med, at den første Nat, han havde tilbragt i sit Fængsel, ogsaa var den første, som i mange Aar havde bragt ham Søvn og Hvile. Saa langt er det fra, at Tanken om en mild Straf skulde — som Professor David ytrer — være en Opmuntring til at begaae Forbrydelser, der begaaes i Fortvivlelsens Helvede. Det er langt fra ikke Hensigten af disse Linier at ville besmykke en Bedragers Forbrydelse, at fremsætte den afsindige Mening, at Staten ikke skulde være pligtig at straffe Den, som saaledes som Printzlau forgriber sig paa Lov og Ret; men det tør man vel paastaae, at en saadan Forbryder dog ikke kan sættes i Klasse med Den, der, som mangen af Slaverne, har afklædt sig al menneskelig Følelse, og som nu, under samme Vilkaar, lider en meget ringere Straf.

Om den grændseløse Elendighed, som rammer den Familie af den dannede Klasse, hvis Mand, Fader eller Søn gribes af Retfærdighedens Arm, ville vi her ikke engang tale, da Professor David i sit Svar til Blikkenslageren allerede har afhandlet denne Side af Spørgsmaalet; her kan man visselig paastaae, at tvertimod den Regel, der siger, at det er bedre at ti Skyldige gaae fri, end at een Uskyldig bliver fordømt, saa lide her ofte ti Uskyldige, for at een Skyldig kan faae sin fulde Straf.

At Dommerne ikke kunne indlade sig i alle de Nuancer af Straffe, som Retfærdigheden synes at kræve, er Noget som Enhver kan indsee. Loven er deres Herre saavelsom Forbryderens, og de sidde paa deres Sæde som dens Organ. Men ingen Lov er ganske fuldkommen, derfor gives der et Evangelium, der, ikke mindre retfærdigt end hiin, dog siger Synderen et Trøstens Ord. Uden Frygt for at møde Beskyldningerne for „sentimentale Declamationer", sige vi det reent ud: Dette Evangelium, som her

paa Jorden repræsenterer det guddommelige Evangelium, er den Kongelige Benaadningsret. Den skal ikke være og ikke betragtes som en almindelig „Herskerens Villie, der lader Naade gaae for Ret", men som en høiere Anskuelse af Ret og Uret, som en finere Vægt end den, som den blinde Retfærdighed holder i sin Haand; kort sagt, som et Evangelium, der ikke ophæver, men forklarer, renser og formilder Lovens Strenghed.

Udvalg af Forfatterens og Udgiverens Fortaler.

I.

Forfatterens Fortale til Novellen „To Tidsaldre“.

Den lille Bog, som her voxer sig ud i Verden, troer Forfatteren at burde ledsage med nogle faa Bemærkninger.

Man seer undertiden, at Forældre give deres Børn et Døbe-vn, der vækker Forventninger, som Børnene ved deres sildigere dtrædelse i Verden ikke formaae at fyldestgjøre, og som derfor ı bliver dem en Anstødssteen mere paa deres Livsbane. Jeg ıde maaskee befrygte en lignende Skjæbne for nærværende ovelle, hvis Titel og Begyndelse kan vække Formodning om en litisk og historisk Tendens; men en saadan har Forfatteren rken havt Evne eller Villie til at give den.

Den Gjenstand, jeg har villet behandle, er ikke de store givenheder, der saa voldsomt rystede Slutningen af det forrige rhundrede, og som endnu forurolige vore Dage, ikke hiint ende Uveirs Gjenskin i vort Fædreland, heller ikke den kolde taagede Luft, som det har efterladt sig, men kun hvad jeg de kalde den huuslige Reflex deraf, den Virkning, som det har øvet i Familielivet, i de private Forhold, i de Enkeltes Me-ger og Anskuelser, en Indflydelse, hvoraf Enhver, bevidst eller evidst, er bleven berørt.

Prosper Mérimée, Perlen i Frankrigs nuværende skjønne Litteratur, siger i Fortalen til sin *Chronique du temps de Charles IX*:

„Det er curiøst, synes mig, at sammenligne hine Tiders Sæder med vore, og i disse sidste at lægge Mærke til, hvorledes de energiske Lidenskaber ere aftagne, til Bedste for vor Rolighed og maaskee for vor Lykke. Det Spørgsmaal staaer tilbage, om vi ere bedre end vore Forfædre, og det er ikke let at svare derpaa, thi i de forskjellige Tidsaldre ere Meningerne meget afvigende i Bedømmelsen af de samme Handlinger. Saaledes seer man, at i Aarene 1500 opvakte et Mord eller en Forgiftelse ikke den samme Rædsel som i vore Dage. En Adelsmand dræbte sin Fiende ved et Forræderi; Morderen bad om Naade, erholdt den, og viste sig igjen ved Hoffet, uden at det faldt Nogen ind at see suurt til ham. Undertiden endog, dersom Mordet var fremkaldt af retmæssig Hævn, talte man om Gjerningsmanden, som man nuomstunder taler om en Mand af Ære, naar han, haardt fornærmet af en lumpen Person, dræber denne i en Duel."

Disse Yttringer om Nutidens Forhold til en saa fjern Tidsalder synes mig at være endnu anvendelige, naar Talen er om meget nærmere Perioder af verdenshistorisk Betydning. Det slaaer neppe feil, at en stor Forandring i vore Sæder og Meninger er foregaaet i de sidste 50 til 60 Aar, skjøndt det paa den anden Side synes, som om det Samme dog bestandig gjentog sig i en forandret Form. F. Ex. en gift Kone, som var almindeligen anseet for at have en begunstiget Elsker, vilde ikke derfor været mindre vel antagen i hiin Tids gode Selskab, forudsat, at hun iøvrigt opfyldte dets Fordringer, og følgelig bevarede et fuldkomment Decorum; hvorimod en Kone, der ikke kunde beskyldes for noget utilladeligt Forhold, men som ikke undsaae sig ved at tale med Ringeagt om sin Ægtemand eller at indlade sig i Ordstrid med unge Herrer om deres hemmelige Elskovs-Eventyr,

vilde været udelukket af de dannede Kredse, som en for disse upassende Person. Nutildags finder saa omtrent det Omvendte Sted. Fremdeles: Dersom i hiin Tid en Mand vovede i et Selskab med Damer at indblande dristige, ja næsten tvetydige Hentydninger i sin Tale, da fandt han lettelig Tilgivelse, ja endog Bifald, saafremt kun hans Yttringer vare indklædte i Vittighedens eller Galanteriets epigrammatiske Form, hvorimod selv disse Fortrin nuomstunder ikke vilde redde ham fra et almindeligt Mishag. Men dersom Nogen for et halvt Seculum siden havde tilladt sig den hensynsløse, ubeskedne og raa Tone, der nu finder Indgang som en fri Anskuelse af Livet, som en oplyst Foragt for forældede Former, da vilde Intet have fritaget ham fra at blive udstødt af det gode Selskab, som et Menneske uden Opdragelse. En Elsker i det forrige Aarhundrede tog kun lidet Hensyn til de ydre Forhold, hvilke han ansaae for underordnede Kjærlighedens altoverveiende Magt. Derimod i vore Dage vil en Elsker betragte de ydre Forholds Magt som overveiende, og lade sin Kjærlighed være dem underordnet. Begge kunne de ad disse forskjellige Veie fordærve Livet for dem selv og den Elskede, og Begge kunne de ikke desmindre være gjennemtrængte af sand og inderlig Kjærlighed, ja endog have et ridderligt Sindelag.

Denne Tidsaandens Magt over Individernes inderligste Følelser, over deres ganske private Forhold og deres Domme om dem selv og Andre, den skjærende Modsætning, hvori de selvsamme menneskelige Lidenskaber, Dyder og Svagheder fremtræde i de forskjellige Tider, Dette er hvad jeg har ønsket at skildre, saaledes som det efter min egen og Andres Erfaring har fremstilt sig for mig. Men herved maa ikke tabes af Sigte, at Novellen har sine Indskrænkninger, at den forholder sig til Romanen som Genrestykket til Historiemaleriet. Og i denne Anledning maa det være mig tilladt at gjentage følgende, for længe siden udtalte Ord: „Jeg indseer vel, at der gives mere ophøiede Emner, men det fore-

kommer mig, som om disse let kunde føre udenfor Novellens Grændser; og ialfald drømmer jeg ikke om at kunne flyve som Ørnen til de Regioner, hvorhen det ubevæbnede Øie ikke kan følge; men Forfatteren til en Hverdags-Historie bygger som Svalen paa Menneskenes Huse, og istemmer der sin fordringsløse Sang." *)

Og hermed anbefaler jeg efterstaaende fordringsløse Fortælling til den velvillige Modtagelse, som er bleven de fleste af dens ældre Søskende tildeel.

---

*) Foranstaaende Side 199.

II.

Af Udgiverens Fortale til „Noveller, gamle og nye", tredie Bind.

„Familien Polonius" — en fælleds Titel, hvorunder den i 1ste Aargang af den flyvende Post optagne Fortælling i Brevform: Claras Skriftemaal, og de mindre Breve, som tjente den til For- og Efterløber, her er samlede — var Forfatterens første Forsøg i Novelledigtning. Da dette var bestemt for den flyvende Post, men et Ugeblad, i hvor høi en Virksomhed det end foresætter sig, dog maa hente Stoffet dertil fra det Ephemere og Locale, saa troede Forfatteren at efterkomme denne Fordring, og tillige, mistvivlende om sine Evner, at lette sig Opgaven, ved at søge et Udgangspunct, ikke i sin Opfindelse, men i den factiske Virkelighed. Et saadant fandt han i en ubetydelig, tilfældig Omstændighed, nemlig i det Pag. 4 anførte Avertissement, som virkelig stod i det første Nummer af Adresse-Avisen for 1827, ligesom Dette ogsaa var Tilfældet med de andre, Pag. 12—13 omtalte Avertissementer i samme Nummer. Ved denne Foranledning opstod Brevet fra en Lieutenant til Redacteuren af den flyvende Post (Pag. 3). Dette Brev, som indrykkedes i et af de første Nummere af den med Aaret 1827 begyndte flyvende Post, gjorde saa megen Opsigt — da man ikke vidste, om man skulde ansee Begivenhederne for virkelige eller opdigtede — at Forfatteren tog Anledning heraf, til ved to følgende Breve (Pag. 15 og 19) at gjøre en Overgang til en allerede i Tankerne udkastet

Fortælling, Claras Skriftemaal, til hvilken ligeledes Virkeligheden, paa en Maade, som det dog her ikke er tilladt at forklare, havde leveret nogle af Grundtrækkene. Da imidlertid Slutningen af Claras Skriftemaal endnu ikke var en Slutning af Familien Polonius, saa var det af denne Grund, at Forfatteren endnu tilføiede to smaa Fortællinger i Brevform (Pag. 72 og 82), i hvilke Læseren selv vil opdage et og andet Træk, som ligeledes er laant af en factisk Virkelighed. Overalt sporer man i hele dette første Forsøg af vor Forfatter en vis frygtsom Tilbageholdenhed af den begyndende Kunst, der endnu ikke har Mod til at sætte sig over det Virkelige, og beherske det; Phantasie og Virkelighed staae endnu ved Siden af hinanden, uden at blive fuldkomment forenede ved Kunstens Baand. Ligesom der i begge de velvillige og smagfulde Bedømmelser, som Novellernes to første Bind have været saa heldige at finde (den ene i Prometheus, af Hr. Professor Hauch, den anden i Kjøbenhavns-Posten, af en Anonym) medrette bemærkes, at flere af Forfatterens Noveller kunde føre Navn af Mesalliance, saaledes kunde Familien Polonius, betragtet fra det angivne Synspunct, gjerne kaldes Drøm og Virkelighed. Mangelen paa Eenhed mellem Det, som en Digter har drømt, og Det, som Virkeligheden paa hvilkensomhelst Maade har paatvunget ham, er Grunden til at det i den omtalte Fortælling ikke kommer til nogen fuldendt Kunstform; thi uagtet Forfatteren i sine andre Noveller, ligesom enhver Digter, tager Meget, ja man kunde sige Alt, af Virkeligheden, saa er dog Maaden, hvorpaa Dette skeer, heel forskjellig: medens nemlig den ufuldendte Kunstform bestaaer deri, at Virkeligheden kun er et Laan, altsaa noget Fremmed, saa viser den fuldendte sig derved, at Kunsten tilegner sig det Virkelige, eller gjør det til sin Eiendom, til sit Eget, og det i Kraft af Erobrerens Ret. Men den omtalte Ufuldkommenhed ved Familien Polonius vil dog ikke gjøre denne Fortælling Skade hos Læserne; tvertimod,

det interessanteste af alle æsthetiske Phænomener er udentvivl den synlige Bestræbelse og Fremgang hos en Digter; men en saadan kunde ikke finde Sted, dersom han i sit første Forsøg allerede havde vundet den Seir, som skal være Resultatet af hans hele digteriske Liv. Forresten er det indlysende, at i Familien Polonius er Claras Skriftemaal den egenlige Novelle; hvad der gaaer forud, og følger efter, er kun — hvad det ogsaa i nærværende Udgave kaldes — „Præliminarier" og „Catastrophe," i hvilke den tilfældige Anledning til det Hele er umiskjendelig.

III.

Udgiverens Fortale til „Skuespil af Forfatteren til en Hverdags-Historie."

Dichtung und Wahrheit.

Hvem er Forfatteren til „En Hverdags-Historie?" — Dette Spørgsmaal er saa ofte fremsat mundtligt, at man dog ogsaa engang bør see, hvorledes det tager sig ud paa Tryk, endskjøndt vel de Fleste ere mere nysgjerrige efter at læse et Svar paa Spørgsmaalet, end paa at læse Spørgsmaalet selv. Vel strækker min Fuldmagt sig ikke saavidt, at jeg reent ud tør nedskrive Forfatterens Navn og Titel. I saa Fald vilde nemlig ethvert Ord af mig have været overflødigt, thi da kunde Forfatteren jo ligefrem have nævnet sig paa Titelbladet af denne sin nyeste Bog. Virkelig var der ogsaa en Tid, da han ikke var utilbøielig dertil; men efter en altfor lang og langsom Betænkning, under hvilken Forlæggeren blev utaalmodig, forbi Udgivelsen af den allerede for længe siden trykte Bog forsinkedes, erklærede Forf. endelig, at han, „ifølge Skjæbnens Bestemmelse" (for at bruge hans egne Ord) endnu denne Gang maatte være anonym. Og ligesom han allerede tilforn havde brugt min Ringhed til Skjermbræt, saaledes maatte jeg ogsaa nu paatage mig hans Synd, og indbilde Bogens ærede og agtede Forlægger, hvem jeg yderst nødig vil sige en Usandhed, at Aarsagen til det

lange Ophold kun var den, at jeg endnu ikke havde faaet Tid til at skrive Fortalen; og dog vidste jeg endnu ikke, om jeg skulde skrive en Fortale, eller ei, thi Dette beroede jo ganske paa Forfatterens Bestemmelse, om han vilde navngive sig, eller ikke, eftersom Hovedindholdet af min Fortale skulde være en Skildring af hans Personlighed og Forhold, vel ikke saa tydelig, at man med Sikkerhed kunde slutte sig til hans Navn og borgerlige Stilling, men dog heller ikke utydeligere, end at den jo indtil videre kunde tilfredsstille et videlystent Publicum. Da følgelig mit Foretagende var aldeles afhængigt af Forfatterens Beslutning; da fremdeles Forlæggeren, der maatte ansee mig for den Skyldige, gjentagne Gange anmodede mig om at opfylde min Forpligtelse; og da jeg nu af disse og andre Grunde bestormede Forfatteren om dog engang at tage en endelig Bestemmelse: fik han pludselig det fortvivlede Indfald at lade — som han kaldte det — Skjæbnen raade, og for at erfare dens Orakelsprog, tælle Knapperne i sin Kjole. Jeg siger, at dette Indfald var fortvivlet, uagtet det i første Øieblik behagede mig, eftersom jeg tænkte, at Sagen paa denne Maade vilde være afgjort i en Fart; men tvertimod! Ligesom han havde begyndt Operationen med de Ord „jeg vil.... jeg vil ikke“ ...., bemærkede han, at der manglede et Par Knapper i Kjolen, og paastod nu, at Afgjørelsen maatte opsættes, indtil han havde faaet sin nye Kjole som han for længe siden havde bestilt. Man tænke sig nu min Forfatning! Min egen Punktlighed var afhængig af en Skrædders, og man veed, hvad det vil sige. Daglig sendte jeg Bud til Skrædderen, eller gik selv ind til ham, for at bede ham skynde sig med Kjolen, da min Ven — saaledes foregav jeg — ellers ikke kunde komme paa Kunst-Academiets Udstilling; men fra Dag til Dag blev jeg opholdt med uopfyldte Løfter. I denne lange Mellemtid faldt det mig ind, om jeg ikke selv kunde lede den blinde Skjæbne til et fornuftigt Svar, ligesom en vis Mand

engang forsøgte paa at bringe en fornuftig Regel ind i Classelotteriets Trækninger. Da jeg nemlig erindrede, at min Ven havde begyndt sin afbrudte Tælling med Ordet „jeg vil," ligesom det vel ogsaa falder naturligst, at begynde med den positive Side af Alternativet, betænkte jeg, at hvis der var et ulige Antal Knapper i Kjolen, vilde han ved Tællingen komme til at ende med det samme positive Udtryk, hvormed han havde begyndt. Jeg gik derfor en Dag ind til Skrædderen, og efter at have erfaret, at min Vens bestilte Kjole var blaa med forgyldte Knapper, spurgte jeg Skrædderen om, hvor mange Knapper han pleiede at sætte i Livet. Han svarede mig, at han brugte et Dusin, sex paa hver Side. Jeg bad ham nu om at vise mig den Villighed, at lade den øverste Knap paa den ene Side blive borte, en Mangel, som let kunde skjules ved den overfaldende Krave. Men saa vredt har jeg aldrig seet et Menneske, som Skrædderen ved dette Forslag. Han spurgte mig, om jeg vilde gjøre Nar af ham, om jeg ansaae ham for en Fusker, siden jeg turde anmode ham om at sætte elleve Knapper i en Kjole; tilsidst bad han mig om, at jeg i det Hele vilde lade være at blande mig i Ting, der ikke angik mig meer, end en anden Mands Kjole. „Ak, min gode Mand!" svarede jeg med et Suk: „Denne Kjole angaaer mig langt meer, end De kan eller maa vide; ja paa den beroer det endog, om det hele læsende Publicum skal faae sit brændende Ønske opfyldt, eller ei. Besvarelsen af et vigtigt, litterært Spørgsmaal er nedlagt i Deres Haand. Vær derfor ikke ubesindig, men lad Deres forresten agtværdige, skrædderlige Principer et Øieblik vige for Betragtningen af det Dommerembede, hvortil Skjæbnen i denne Stund kalder Dem" .... Meer fik jeg ikke sagt, thi med et forfærdet Øiekast, som syntes at sige, at jeg vistnok var gaaet fra Forstanden, skyndte Manden sig bort, og lod mig staae allene i Værelset. Ærgerlig og undseelig tog jeg min Hat, og iilte ud af

Huset. Om et Par Dage var den meget omtalte Kjole færdig; men da den haardnakkede Skrædder ikke havde givet efter for mine Bønner, kunde jeg ikke undres over det mig af min Ven meddeelte Resultat: at Forfatteren til en Hverdags-Historie endnu vilde være anonym indtil videre. I samme Øieblik, som jeg havde modtaget dette Budskab, satte jeg mig, skjøndt med et tungt Hjerte, og meget ilde oplagt, ned ved mit Bord, dyppede Pennen, og begyndte paa nærværende Fortale, hvori jeg da, efter Løfte, skal give alle de Oplysninger om Forf., som kunne bestaae med hans interimistiske Anonymitet og med det Hemmeligheds-Løfte, som jeg i den Anledning eengang for alle har givet ham.

Hvad der da for det Første maa ansees for en vigtig Oplysning, er den allerede paa Titelbladet meddeelte, som det forresten holdt haardt nok at faae Forf. til at rykke ud med: at det er ham, som har skrevet de i nærværende Bind indeholdte Skuespil, hvoraf to, som allerede fra Scenen ere Publicum bekjendte, og et tredie, som blot er kjendt i mindre Kredse, hidtil have seilet under mit Flag. Hvad der har været Aarsag hertil, fordrer en nærmere Forklaring.

Efter at Forf. allerede havde skrevet alle sine ældre, i den flyvende Post indrykkede Noveller, kom han en Dag, og bragte mig i Manuscript et Skuespil, som hed Sproglæreren, og bad mig om at læse det, og sige ham min Mening derom. Efterat have føiet ham heri, idet jeg ledsagede min Dom med Berømmelse over Stykket, bad han mig tillige om at skaffe ham det opført paa Theatret. Jeg lovede ham at gjøre et Forsøg dermed, og tilbød mig at indsende det under mit eget Navn til Theater-Directionen, eftersom det af flere Grunde var forbundet med Vanskeligheder for ham selv, at gjøre det; naar det først var antaget, og man begyndte at sætte det i Scenen, vilde jeg da lade Vedkommende vide, at det ikke var mit Arbeide, men at

jeg venskabeligen havde paataget mig dets første Indledelse paa Brøderne. Jeg var dengang langt fra at ane, hvortil dette, som mig syntes, ubetydelige Foretagende vilde føre.

I Juli Maaned 1831 indsendte jeg Stykket til Directionen, der hurtigt antog det til Opførelse, og bedømte det overmaade fordeelagtigt. Men formedelst Omstændigheder, som det her ikke er Stedet at anføre, gik hele den følgende Saison hen, uden at det kunde bringes paa Scenen. Ikke før i Slutningen af October 1832 blev det første Gang spillet, og med temmelig meget Bifald. Først henved denne Tid kunde jeg altsaa, ifølge min tagne Bestemmelse, have ladet Masken falde; men i det uventet lange Mellemrum vare andre Omstændigheder indtrufne, som gjorde det umuligt.

Forf. havde nemlig imidlertid skrevet to andre Skuespil: Fregatskibet Svanen (hvortil en Fortælling i Spectator havde givet ham Anledning), og Magt og List, hvilke han ligeledes underkastede min Dom. Denne kunde jeg nu meddele ham langt bestemtere end efter den blotte Læsning af hans første Stykke. „Det er mig nu ganske tydeligt," sagde jeg til ham, „at Novelledigteren skinner igjennem alle Deres dramatiske Frembringelser. Ethvert af Deres Skuespil er egenlig en Novelle. Om De derfor ikke havde gjort bedre i at beholde Novellens naturlige Form, end at dramatisere den, vil jeg ikke afgjøre. Det har imidlertid noget Tillokkende at forsøge sig i en ny Form. Ja selv om disse tre Skuespil vilde have vundet ved at være Noveller, ere de dog ogsaa interessante i den dramatiske Form, ja endog originalere, end de vilde have været som Noveller, thi de udgjøre egenlig en ny Art af Skuespil. Men De maa betænke, at selv denne Originalitet let kan blive farlig for Stykkernes Skjæbne; thi Publicum er nu engang vant til visse antagne, conventionelle Former, til noget Traditionelt, der vist nok i sig selv er vanskeligere at opfatte, end det Naturlige, men

n ikke desmindre ved Vanen har faaet saa stort et Indpas, at
n nu lettere forstaaer Det end Naturen. Man vil nu have
der og Laster, gode og onde Personer saa skarpt adskilte, at
n ikke, saaledes som i Virkeligheden, kan tage feil af dem;
hvis man ikke ved en Persons første Indtrædelse paa Scenen,
hans Udseende og Udtryksmaade, ja endog ved den Skuespil-
s eller Skuespillerindes Personlighed, som udfører Rollen,
r og ligesom iforveien er paa det Rene med Personens mo-
ke Characteer, saa veed man ikke længer at orientere sig, og
den fortræffeligste Characteer-Udvikling kan gaae ubemærket,
rstaaet og uopfattet forbi. Efter det traditionelle System maa
ung, elskværdig Pige ligesaalidt være en Løgnerske, og en ret-
fen, i alle andre Forhold agtværdig Mand ligesaalidt være
usttyran, som en Helt under nogen Omstændighed maa være
ge for sit Liv, uagtet den berømte Turenne, der selv var
t, og følgelig vel kunde dømme om Helte, pleiede at sige, at
ı aldrig maatte spørge, om denne eller hiin Officeer var tap-
, men kun om han havde været tapper paa denne eller hiin
g, i denne eller hiin Time. Disse og lignende Nuancer i
racteren ere naturlige og sande; men just derfor forstaaes
ikke mere af et Theater-Publicum, der bedre kan fatte det
nstlede og Usande. De, min Ven, er dristig i Deres drama-
Frembringelser, i den anden meer end i den første, og i den
ie endnu meer end i den anden, thi Intet er et større Vove-
ke, end at fremstille paa Theatret hvad Alle maae erkjende
naturligt og sandt; just fordi man veed Dette, vil man ikke
det. I denne Henseende ligner De Heinrich v. Kleist,
hans Skuespil have heller aldrig gjort Lykke ved Opførelsen.
g er det derfor ingenlunde afgjort, at Deres Stykker ikke ville
age. Det kommer meget an paa, hvor godt de blive spilte,
ket Publicum der er tilstede ved første Forestilling, hvor god
Stemning der hviler baade over de Spillende og over Til-

skuerne, samt paa mangfoldige andre, ligesaa tilfældige Omstændigheder. Sligt er et Lotterie, som et andet. Vor Beregning kan fordetmeste kun udfinde en større eller mindre Grad af Sandsynlighed, men ikke nogen fuldkommen Vished. Thi ligesom den eneste Vished, man har i Lotteriet, er den, at man ved visse Besætninger absolut maa tabe, saaledes veed man ved Theatret kun med Vished, at et Stykke kan være saa slet, at det absolut maa falde igjennem; men ved middelmaadige, ved gode og ved fortræffelige Stykker er det ene og allene Udfaldet, som giver fuldkommen Sikkerhed. Da man imidlertid ikke kan vinde uden at vove, saa vil jeg, ifald De ønsker det, ligesom forrige Gang, indsende begge de nye Stykker under mit Navn. Maaskee kunde vi da vente at faae et af dem sat i Gang, og probere dets Lykke, siden det trækler saa utilbørligt længe ud med Sproglæreren. Da desuden de to nye Stykker ere langt mere characteristiske i poetisk Henseende, end hiint Stykke, saa vil De, ved at gjøre det første Forsøg med et af dem, allersnarest faae at vide, hvorvidt Publicum maatte være stemt for denne Art af Dramer. Naturligviis forbeholder jeg mig at affaste Masken, saasnart et af Stykkerne skal opføres."

Min Plan havde Forfatterens Bifald, og begge Stykker bleve paa eengang indsendte til Directionen. Men denne Gang gik det hverken saa hurtigt eller saa let, som forrige Gang. Omsider blev Magt og List antagen, skjøndt ikke uden Betænkeligheder, men Fregatskibet Svanen retournerede med Protest. Magt og List blev nu uddeelt og indstuderet, og dets første Opførelse fandt Sted over ni Maaneder tidligere end Sproglærerens, nemlig strax efter Nytaar 1832.

Alt eftersom denne Epoche nærmede sig, fik vor Forfatter flere og flere Skrupler angaaende Dristigheden af sit Foretagende. Han gav mig Ret i Alt hvad jeg havde sagt om Publicums Ubekjendtskab med Natur og Sandhed i Characteertegninger, og

endelig fik han den næsten fixe Idee, at hans Skuespil, for, om muligt, at forstaaes af Publicum, maatte præsenteres det under en allerede bekjendt Theater-Digters Navn, da han ellers ikke turde haabe, at baade de Spillende og Publicum vilde anstrenge sig saa meget, som der behøvedes, for at opfatte det Nye i Skildringen, og ikke lade sig støde tilbage af det Usædvanlige. Jeg mærkede, hvor han vilde hen, men afslog hans Begjæring, endnu inden han var fremkommen med den i rene Ord. Jeg appellerede til hans egen Forfatterfølelse, og spurgte ham, om der ikke i denne var Noget, som modsatte sig en saadan Handling, om det ikke var ligesom en Krænkelse af den æsthetiske Pligtfølelse, at udgive sig for Forfatter til en Andens Værker, især naar det var muligt, at disse kunde vinde et stort og fortjent Bifald. Endelig gjorde jeg ham opmærksom paa, at hans Beregning meget let kunde slaae feil, og lede til det modsatte Resultat: Hvis nemlig et saa usædvanligt Stykke ikke behagede i høi Grad, vilde adskillige Personer, der af litterære eller andre Grunde havde Noget imod mig, vistnok gribe en Leilighed, paa hvilken de længe havde luret, for nu at springe over, hvor de troede at Gjærdet var lavest, og møde med en langt fiendtligere og hæftigere Opposition, end den, hvorfor en Anonym kunde være udsat.

I nogle af disse Bemærkninger gav Forf. mig Ret, i andre yttrede han en afvigende Mening. Da jeg ikke desmindre paa en aldeles bestemt Maade havde underrettet ham om, at jeg ingenlunde vilde paatage mig Forfatterskabet til hans Stykke længere end indtil den Dag, da Avertissementet om den første Opførelse, saavelsom Placaten skulde skrives, hvorimod jeg indtil da vilde, i Qualitet af Forfatter, bivaane Prøverne paa Stykket, gjøre de Erindringer, som jeg fandt nødvendige derved, og foretage hvad Smaaforandringer der ved Prøverne maatte befindes nødvendige i hans Manuscript: undrede det mig meget, at han alligevel, alt eftersom Forestillingsdagen rykkede nærmere, med en stedse

tiltagende Hæftighed gjentog den allerede afslaaede Begjæring. I min fleeraarige, nære Forbindelse med ham havde jeg lært ham at kjende som en Mand af Delicatesse og af fast Characteer. Hvorledes kunde det da vel forenes med Delicatessen, at han vedblev at anmode mig om Noget, der, efter min egen Erklæring til ham, saa aldeles stred mod min Følelse, og hvorom han selv havde indrømmet, at det i de fleste Tilfælde ogsaa vilde stride mod hans? Hvorledes kunde det forenes med hans ellers saa faste Characteer, at ængste sig i den Grad for Udfaldet af en Sag, der dog, naar Alt kommer til Alt, er en Bagatel? Hvorledes kunde han, der ellers i saa mange andre Henseende var aandelig selvstændig, lægge en saa urimelig Vægt paa, hvad Modtagelse hans Arbeide vilde finde hos et mangengang døsigt, uforstandigt, af gamle Vaner hildet Publicum, der ofte overseer det Bedste i et Kunstværk, medens det skjænker sit Bifald til det Ringere deri, til det Tilfældige, til Det, som Digteren tidt ei engang selv har lagt Mærke til, eller som han idetmindste ikke har villet udhæve?

Dog, Opløsningen af disse Gaader skulde om kort Tid blive mig alt for klar. Min Vens Dag for Dag stigende Uro og Ængstelse beskjæftigede mine Tanker saa meget, ja var mig endog saa ubehagelig, at jeg ei engang bemærkede hans i samme Grad tiltagende sygelige Udseende. Da jeg derfor pludselig overraskedes ved den sørgelige Efterretning, at han havde faaet en hæftig Feber, og at hans Tilstand ikke var uden Fare, satte jeg vel medrette hans ængstelige Stemning i Forbindelse med Sygdommen, men tog feil, idet jeg troede, at denne var fremkaldt ved hiin, da det tvertimod forholdt sig omvendt: hans usædvanlige Stemning havde været det første synlige Symptom af en Sygdom, som længe havde gjæret i ham, inden den kom til et virkeligt Udbrud. I hans nuværende Tilstand var det nødvendigt at skaane ham, ved deels ikke at berøre hans fixe Idee,

deels, naar han selv bragte den paa Bane, da at smigre ham med Opfyldelsen af hans Ønske. Herved lykkedes det mig at betage ham al Ængstelse; hvad der hidtil havde været Gjenstanden for hans halv bevidste, halv ubevidste Feber-Phantasier, forsvandt nu, lig en bortflygtende Skygge; og jeg troer, ligesom han ogsaa selv troer det, at jeg ved mit beroligende Løfte havde en ikke ringe Deel i at hans Liv reddedes; thi endskjøndt hans Phantasie nu foregjøglede ham andre Syner, der maaskee ikke vare mindre ængstelige, end Synet af en Flok Pibere i Parterret, saa havde de dog den Fordeel, at de vare forskjellige fra det foregaaende, at de følgelig bevægede andre Strænge i hans Sind, og derved gave de forrige Leilighed til at slappes. Et af de nye Syner, som i denne Tilstand beskjæftigede ham, og efterlod et uudslettetligt Indtryk i hans Sjæl, var den forunderlige Feberdrøm, som han, naturligviis med adskillige Forandringer og Tilsætninger, siden har beskrevet i Novellen Drøm og Virkelighed.

I de Dage, da Magt og List første Gang skulde opføres, var hans Sygdom paa det Høieste, ja Lægerne havde endog kun ringe Haab om hans Liv. Hvis det havde været muligt at faae Forestillingen udsat, da havde jeg grebet denne Udvei, men det var ikke at tænke paa; Rollerne vare indstuderede, Prøver vare afholdte, Forestillingsdagen var bestemt. At tale til Forf. derom, vilde ikke allene have været unyttigt i hans daværende Tilstand, men rimeligviis endog skadeligt for denne. Af et Slags Respect for et Løfte, som jeg — om end ikke i den Hensigt at holde det — havde givet en Døende, og maaskee endnu mere af Ligegyldighed for en Sag, der forekom mig ubetydelig i Sammenligning med de Bekymringer, hvormed min Vens farlige Tilstand idelige opfyldte mine Tanker, forholdt jeg mig passiv, taug stille, og lod Stykket annonceres under mit Navn. Forestillingen fandt nu Sted. Den første Act syntes at more og interessere

Tilskuerne, men under den anden Act slappedes Deeltagelsen, ja vendte sig endog hos Nogle til Afsky; og ved Teppets Fald var det Bifald, som Flere skjænkede Stykket, blandet med lydelige Mishagsyttringer.

Men ligesom denne Forestilling var en Crisis i Forfatterens dramatiske Skjæbne, saaledes var under de samme Timer, hvori den varede, en anden og langt gunstigere Crisis indtruffen i hans Sygdoms-Tilstand. Om faa Dage var al Livsfare forbi, og hans Convalescens gik saa hurtig fremad, at jeg snart turde fortælle ham, at hans Stykke var opført, at jeg havde paataget mig Forfatterskabet, og hvad Modtagelse det havde fundet, samt bede ham om at foretage nogle Forandringer deri, hvilke jeg, efterat have bivaanet Prøverne og den første Forestilling, ansaae for nødvendige, inden dets næste Fremtrædelse for et ingenlunde gunstigt stemt Publicum. Men ligesom vi tilforn havde stridt med hinanden, idet han havde forlangt, jeg skulde paatage mig Forfatterskabet, og jeg derimod havde nægtet det, saa opstod nu en ny Strid imellem os, hvori vi, ligesom de holbergske Advocater, byttede Roller med hinanden, og som jeg nu vil opskrive efter min Hukommelse, saa godt jeg kan erindre den.

Han. Nu først gaaer der et Lys op for mig. Hvormeget maa jeg ikke skamme mig over min utidige Frygt og Ængstelse! Det Eneste, som tjener mig til Undskyldning, er den Sygdom, jeg gik med i Kroppen. Men ikke desmindre har jeg en stor Uret imod Dem. Jeg har udsat Dem for Mishagsyttringer i Theatret. Ved Deres egne Arbeider har De endnu aldrig fremkaldt dem, og første Gang det hændes, skal det være for et Arbeide, som ikke er Deres eget!

Jeg. Lad denne Tanke ikke forurolige Dem. Slige Smaating tager jeg altid paa den lette Skulder. I Grunden er det jo ogsaa et Bizarrerie af Tilfældet, at man endnu ikke har peddet ad et eneste af mine Skuespil. Selv vore berømteste Digtere

have af og til havt denne Skjæbne. Hvorfor skulde da vel jeg gaae fri? Tvertimod, jeg har nu bragt Nemesis et lille Offer, som jeg aldrig kunde komme mageligere til, og Dette maa vistnok bringe mig Held.

Han. Saaledes har De Lov at tænke, men ikke jeg.

Jeg. Men jeg troer, at det Mishag, Stykket har fundet, og rimeligviis vil finde, allerede er og endnu mere vil blive en Partisag, fremkaldt derved at mit Navn staaer paa det. Ifald jeg har Ret heri, da er det jo mig, som er den Skyldige, og mig som bør undgjælde.

Han. Det veed jeg ikke, og det kommer mig ikke ved. Men jeg veed hvad der er min egen Pligt. Hvis De derfor ikke ufortøvet bekjendtgjør i vore Blade, at det ikke er Dem, som er Forfatter til Magt og List, saa skal jeg selv, skjøndt Anonym, bekjendtgjøre det, og tillige give Publicum en Beretning om Deres hele ædelmodige Opførsel i denne Sag.

Jeg. For Guds Skyld! Lad os ikke tage Publicum fra den sentimentale Side; det kan Ingen af os være bekjendt. De gaaer for hastig tilværks. Nu er det ikke Øieblikket til en saadan Bekjendtgjørelse. Tvertimod, hvis min Opførsel har, som De var saa god at sige, været ædelmodig, da vil De ikke nægte mig en Belønning for den. Hvad jeg forlanger af Dem, er da, at De tillader mig at spille den Rolle tilende, som jeg nu engang, ved Omstændighedernes Magt, har maattet paatage mig. Havde Deres Stykke vundet et overordenligt Bifald, da skulde jeg selv have været den Første til at forlange den omtalte Erklæring, eller til selv at give den; thi for Den, som har nogen Tiltro til sine egne Evner, kan Intet være ubehageligere, end at modtage Ære og Berømmelse for Det, som han ikke har udført. Men da Stykket derimod ikke har behaget Publicum, da det rimeligviis ved næste Forestilling vil møde en langt stærkere Opposition (uagtet vi ville gjøre alle de Forandringer, som maaskee

kunde svække denne), saa vilde det være en utilgivelig Feighed, om jeg i dette Øieblik fralagde mig Forfatterskabet. Jeg vilde betragte denne Handling som en Plet baade paa min litterære og moralske Characteer. Nei, som sagt, jeg vedbliver at være Forfatter, ikke blot til Magt og List, men endogsaa til Sproglæreren. Hvis det første af disse Stykker skulde gjøre Lykke ved næste Forestilling, da overlader jeg Dem Æren for begge. Ryger det derimod af Pinden, som der er al Rimelighed for, da faaer De endnu ikke Deres Eiendom, førend vi have seet, hvad Modtagelse Sproglæreren finder; men skulde ogsaa denne være uheldig, da maa det endnu vente nogle Maaneder eller henved et Aar, inden jeg kaster min Maske. De har selv sat mig i denne Nødvendighed. Jacta est alea, jeg kan ikke længere vende om, idetmindste ikke for det Første.

Efter at have hørt disse og lignende Argumenter, og efterat jeg havde gjentaget dem flere Gange, maatte min Ven give mig Ret. Det forblev altsaa ved min Bestemmelse. Forf. gjorde de af mig foreslagne Forandringer i Magt og List, og den anden Forestilling af Stykket fandt nu omsider Sted, over fire Maaneder efter den første, nemlig i Slutningen af Mai 1832. Den fik ganske det Udfald, som jeg havde ventet: En langt hæftigere Strid fandt Sted, Klappere og Pibere kæmpede til det Yderste, og først Gongonen gjorde Ende paa Optøierne.

I Begyndelsen af næste Saison, men endnu i samme Aar, opførtes første Gang Sproglæreren, der vandt et eenstemmigt Bifald, men dog ikke gjorde en saa stor Lykke, at jeg endnu fandt det passende at oplyse Vedkommende om Sagens rette Sammenhæng. Stykket blev haardt medtaget af Critiken, ifald man saaledes vil kalde de Theater-Artikler, som dengang indrykkedes i Kjøbenhavns-Posten under Firma af „et Selskab" (ligesom Oversættelsen af Tusinde og een Nat; see Maanedsskrift for Litteratur, 6te Aargang, 4de Hæfte), et Selskab, der ifølge

et Rygte, hvis Troværdighed befræftedes ved Betragtningen af Artiklerne, bestod af Skoledrenge, og hvis hele Existens jeg naturligviis vilde have glemt for længe siden, dersom jeg ikke erindredes derom ved den ypperlige Artikel i Bladet Dagen for 1832, Nr. 268, hvori hine Drenges Anmeldelse af Sproglæreren vurderedes med al den imposante Ringeagt, som den fortjente, og som sluttede med de endnu bestandig anvendelige Ord: „Det synes ved denne Leilighed, med Hensyn til de Exempler, den sidste Tid frembyder, ikke overflødigt, at erindre vedkommende Forældre og Værger om, ikke at lade deres smaa Børn gaae ene i Litteraturen. Hvor let ere de ikke udsatte for at komme til Skade, de smaa Stakler, naar de ikke kunne passe dem selv!"

Allerede længe før noget af disse Stykker var opført, havde jeg truffet en Overeenskomst med Herr Secretair Printzlau (som dengang var Forlægger af mine egne og mange Andres Skuespil) om at udgive Sproglæreren, Fregatskibet Svanen og Magt og List. Men da jeg naturligviis ikke vilde drive mit Maskespil til den Yderlighed, at nævne mig paa den officielleste Maade som Forfatter, nemlig paa Titelen af den trykte Bog; da jeg paa den anden Side heller ikke fandt det passende at afkaste Masken i den omtalte Mellemtid, saa blev den projecteerte Trykning udsat indtil videre. Først for et Aar siden, da jeg i den udstædte Subscriptionsplan til mine samlede Skrifter nævnede Titlerne paa alle mine Skuespil, faldt vor anonyme Forfatters i Øinene derved, at de manglede paa Listen, og allerede heraf kunde man da med Rimelighed slutte, at de ikke vare mine. Dog var det først nogen Tid efter, at jeg formelig erklærede for den kongelige Theater-Direction, at ikke jeg, men Forfatteren til En Hverdags-Historie havde skrevet dem. Imidlertid vare Manuscripterne, tilligemed det hele Printzlauske Forlag, gaaet over til Schubothes Boghandling, hvis Eier, Herr

Boghandler Langhoff, paa billige Vilkaar gav mig dem tilbage, for at jeg kunde overlade dem til den nuværende Forlægger, Herr Universitets=Boghandler Reitzel, der kort iforveien havde forlagt den samme Forfatters Noveller. I Mellemtiden var Samlingen af disse Skuespil bleven forøget med et nyt: De Forlovede, hvilket Forfatteren, afskrækket ved de forrige Fatalia, dog ikke havde bestemt for Theatret, og følgelig heller ikke indleveret til Direction n.

Da nu disse fire Skuespil vare trykte, men henlaae i Trykkeriet, fordi det endnu bestandig var uvist, om Forfatteren vilde navngive sig paa Titelbladet, eller ei, traf det sig, at jeg en Formiddag i dette Foraar, ved at spadsere i Nærheden af Fileværket i den nordlige Deel af Dyrehaven, mødte Forfatteren i Selskab med En af vore fællebs Bekjendte, som jeg for Korthebs Skyld vil kalde Herr A. „O!" raabte Denne, da han saae mig: „nu kan vi allerbedst faae Oplysning i den Sag, vi talte om. Er det sandt, at Forf. til En Hverdags=Historie vil nævne sig i det Bind Skuespil, som i denne Tid ventes fra ham?"

Jeg. De rører ved en øm Byld. Jeg forsikkrer Dem, at jeg ikke veed det, endskjøndt jeg vilde give Meget til at vide det.

A. Men han maa jo dog have sagt Dem sin Bestemmelse i denne Henseende.

Jeg. Han har endnu ikke taget den.

A. Er han da saa raadvild?

Jeg. Ja, i dette Punkt urimelig raadvild.

A. Da kan jeg ikke begribe, hvad han betænker sig paa. Dersom jeg var i hans Sted, skulde Sagen snart være afgjort. Ifald jeg var den Lykkelige, som ved Noveller eller andre Skrifter havde vundet saa stort Bifald og indlagt mig saa megen Ære, da skulde jeg sandelig ikke sætte mit Navns Lys under en

jeppe, men lade det skinne baade paa mig selv og paa mine
rfædre og Efterkommere.

Jeg. Jeg er ganske af Deres Mening, og vilde kun ønske,
rf. kunde høre Dem tale saaledes.

Forfatteren. Deri kan jeg ikke aldeles give Dem Ret.
onymiteten kan vist ofte være gavnlig for en Forfatter, ja
ogsaa behagelig.

A. Ja, i Begyndelsen, men ikke efter at man allerede har
naaet sin Hensigt med den. Jeg begriber meget vel, at en
rfatter begynder anonymt, for at erfare hvad Lykke han gjør
n Skribent; Anonymiteten kan i Begyndelsen af hans Skri-
tbane give ham større Sikkerhed. Men naar hans Lykke er
rt, og Sikkerheden vunden, til hvad Nytte kan det da være
n at beholde sin Maske? Og hvad Behagelighed kan der være
it nægte sig selv den personlige Ære, som dog ogsaa hører
d til det gode Arbeides Løn? Vi see jo ogsaa, at de af vore
onymer, hvis Værker have vundet Bifald, f. E. Paludan-
üller, Hertz, Overskou, Pastor Boye, have enten ligefrem navn-
et sig, eller idetmindste tilladt Publicum at titte ind under de-
Visirer.

Jeg. Jeg beklager bestandig, at Forf. ikke er tilstede, for
høre Deres grundige Argumentation. Jeg gad vide, hvad han
de svare derpaa.

Forfatteren. Svaret kan ikke være vanskeligt, saavidt
indseer. Jeg vilde i denne Henseende ikke være bange for at
e Forfatterens Sag.

A. Maaskee De, ved at læse hans Skrifter, er bleven in-
reret af hans Aand. Lad da høre, hvad De — eller rettere
t, hvad Forfatteren vilde svare.

Forfatteren. Hvad han vilde svare, paatager jeg mig
jenlunde at meddele Dem, men blot hvad han kunde svare.

A. Ja ja, Meer forlange vi heller ikke.

Jeg. Ikkemindste ikke af Dem.

Forfatteren. For saa vidt som jeg kan sætte mig ind i Forhold, der ere fremmede for mig og min Virken, synes mig, at den Sikkerhed, som Anonymiteten meddeler Skribenten, maa være til Gavn ikke blot for Begynderen, men ogsaa for den ældre og mere øvede Forfatter, især hvis han fra Begyndelsen af har betjent sig af Anonymitet, og derved er kommen i Vane med at sætte sig ud over alle de smaa, prosaiske Hensyn, hvilke udentvivl hyppigen maae indskrænke den Forfatter, der navngiver sig. Jeg forestiller mig, at der til at overvinde dette Tryk maa udfordres en anden Art af Virtuositet, end den, man kan vente af en Mand, der endnu ikke har behøvet at lægge sig efter den. Hvis Forfatteren til En Hverdags-Historie var bekjendt, da vilde man ved de eminenteste Figurer i hans Noveller maaskee tænke sig virkelige Personer af hans Bekjendtskab, saameget mere, som han jo skal have benyttet adskillige Træk af Virkeligheden. Det er rimeligt, at hvis han nævnede sig, da vilde hans følgende Frembringelser blive af en anden Art end de foregaaende; men det er da usikkert, om de i samme Grad vilde behage. Desuden er det ogsaa paa en anden Maade gavnligt for en Forfatter, at være anonym: han erfarer nemlig langt sikkrere den offentlige Mening, ved at høre de forskjelligste Menneskers snart overeensstemmende, snart afvigende Domme, end ved at læse vore trykte Critiker, som fordetmeste enten ere et privat Besyv, eller, hvor de gjøre Fordring paa at være den offentlige Menings Udtryk, kun ufuldkomment eller aldeles ikke have opfattet denne. Ingen roser eller dadler den Anonyme af personlige Grunde; han kan selv umiddelbart høre Meningerne om hans Værker, og han kan stole paa deres Oprigtighed, thi da Ingen kjender ham, saa hverken roser man ham af Smigreri, eller lader det være af Delicatesse, hverken dadler ham af Animositet, eller lader det være af Skaansel. Endelig maa der i alt Dette være en særegen Behagelighed: Ingen

peger ad ham med Fingre, Ingen vender sig om efter ham paa Gaden, Ingen siger: See, der gaaer, staaer, sidder, rider eller kjører den Mand, der har skrevet Det og Det! — Rolig og uforstyrret, som en sand Tilskuer, der ikke selv falder i Øinene, kan han bemærke Menneskenes Færd og Vandel, hvoraf han siden tager Stoffet til sine Skildringer. Alt Dette synes mig dog at være saa reelle Fordele, at man maa betænke sig paa at opoffre dem for Æren, som deels er meget usikker, deels af ringe Varighed, saasnart de uundgaaelige, personlige Hensyn indfinde sig.

A. Mig forekommer det dog, at en Forfatter, der allerede har opnaaet saa stor en Virtuositet, maatte interessere sig for endnu tillige at opnaae den, som De nylig omtalte, nemlig at vedligeholde sin Frihed og Sikkerhed, uagtet han var bekjendt; uden at tale om Æren, hvilken jeg ikke anseer for saa usikker eller ustadig, som De; ja uden at tale om de mere materielle Fordele, som hans Navngivelse rimeligviis kunde forskaffe ham.

Forfatteren. Materielle Fordele? hvilke skulde de være? Thi hans Honorar blev neppe større, maaskee snarere mindre, ifald han nævnede sig.

A. Ih nu, der maa jo kunne gives adskillige. Jeg har rigtignok endnu ikke betænkt, hvori de kunde bestaae. Dog, der falder mig strax Noget ind: Da Forf. til En Hverdags-Historie har skrevet to Skuespil, som ere opførte paa det kongelige Theater, saa kunde han jo gjøre Fordring paa en Fribillet.

Forfatteren. Man kan jo ikke vide, om han ikke, ligesom Overskou, har, inden han blev anonym, skrevet Skuespil, der ere opførte under hans Navn, og ved hvilke han allerede har erhvervet sig denne Fordeel. Det er jo ogsaa muligt, at han boer i en af Provindserne, og følgelig ikke kunde benytte en Fribillet. Der kan jo ogsaa tænkes mange andre Grunde, hvorfor han ikke skjøtter derom.

A. Maaskee kunde han faae et Reisestipendium af Fonden ad usus publicos.

Forfatteren. Det er jo muligt, at han allerede har havt det, inden han blev anonym. Det kan jo ogsaa være, at han sidder med Kone og stor Familie, og hverken kan eller vil gjøre en Reise.

A. Men saa kunde han jo til andre Formaal betjene sig af Regjeringens Understøttelse, og denne vilde vistnok blive ham til Deel, da den stedse viser sig liberal mod vore Digtere og Videnskabsmænd. Han kunde jo faae et Embede eller en aarlig Pension.

Forfatteren. Maaskee er han formuende, og trænger ikke dertil. Maaskee er han allerede i et høit Embede, og kan ikke avancere.

A. Saa maatte han jo være gammel.

Forfatteren. Det kan jo ogsaa gjerne være.

A. Nei, der er noget Ungdommeligt i hans Skrifter.

Forfatteren. Men ogsaa noget Gammelt, Noget som tyder paa en ikke ringe Erfaring.

A. Han maa vel altsaa være midaldrende?

Forfatteren. Det skulde jeg næsten troe.

A. En vis Omstændighed kunde rigtignok forklare det Hele.

Forfatteren. Og det er?

A. Ifald det var sandt, hvad Nogle paastaae, at Forfatteren er en Dame.

Forfatteren. Ja, men det vil jeg gjøre min Ed paa, at han ikke er.

A. Hvorledes kan De det?

Forfatteren. Jeg har megen Agtelse for Damerne; „sie flechten und weben," o. s. v., men ogsaa i Litteraturen pleier deres Flætten og Væven ikke at fornægte sin Natur: de sætte alt *for mange* „himmlische Rosen ins irdische Leben;" og jeg til-

staaer, at jeg endog paa Forfatterens Vegne er bleven krænket, hvergang jeg hørte hans Forfatterskab forklaret paa denne Maade.

Jeg. Undskyld, men er der Nogen, paa hvis Mening det her kommer an, da er det vel mig. Og jeg raader Dem til at blive ved den sidste Hypothese. Ved den er Alting forklaret: En midaldrende Dame, der har en Mand og mange Børn; Manden, der sagtens er meget prosaisk, vilde ærgre sig ihjel, ifald han vidste, at hans Kone var Skribentinde; hun maa altsaa skrive hemmeligt, tør aldrig nævne sig, saalænge Manden lever, og kan følgelig hverken forlange en Fribillet, eller et Reise-stipendium, eller et Embede, eller en Pension.

Forfatteren. Med Dem kan det nu slet ikke nytte at tale om denne Sag, thi man faaer ikke et alvorligt Ord ud af Dem. Til Dem vil jeg derfor heller ikke henvende mig. Men Dem, Hr. A., vil jeg forelægge en anden Hypothese, som ogsaa er falden mig ind. Vi antoge nylig, at Forfatteren var formuende. Sæt nu tvertimod, at han ikke allene var fattig, men endog i en stor Gjæld, som han lidt efter lidt vilde afbetale af den Fortjeneste, som hans Skrifter indbragte ham; han kunde da vel være nødsaget til at holde denne Erhvervkilde hemmelig, for at ikke hans Creditorer skulde spænde Buen høiere, og gjøre urimelige Fordringer.

Jeg. Det er jo endogsaa muligt, at han sidder i Slutteriet, og skriver for at udløse sig.

Forfatteren. En sublim Idee! Vi kan gaae endnu et Skridt videre: Maaskee har han engang stjaalet, eller begaaet en anden Forbrydelse eller æreløs Handling, og sidder nu i en offentlig Straffe-Anstalt. Ifald saa er, vil De selv indsee, at han ikke kan nævne sig.

Ved disse Ord slog Hr. A. en høi Latter op, og sagde: „Lad os nu holde op med denne Samtale, thi nu seer jeg nok at De Begge vil have mig til Nar. Men var jeg i Deres

Sted," vedblev han, idet han henvendte sig til mig, „da skulde jeg drille Forfatteren ved at anføre alle disse Gisninger i Fortalen til hans Skuespil; ja jeg skulde endogsaa tilføie, for at narre baade ham og Publicum: Forfatteren til En Hverdags-Historie er ingen Anden end" .....

Hvad Hr. A. her vilde have sagt, fik Ingen af os at vide, thi til vor største Forbauselse suppleredes hans Ord af en ubehagelig, skrigende Stemme, som syntes at lyde fra en stor og tæt Busk, og som ganske tydeligt udtalte Forfatterens Navn, baade For- og Efternavnet. „Hvorledes!" udbraabte A.: „det er jo en Orakelrøst! Det er altsaa Dem, som er Forfatteren?" — Baade min Ven og jeg stode som forstenede. Stemmen lod sig høre paany, og gjentog flere Gange det fulde Navn. Vi vilde ile hen til Busken; en Grøst, og paa dens anden Side et hvidt malet Gitterværk skillede os fra den. Jeg maa bemærke, at vi under den forrige Samtale, der havde været langt vidtløftigere, end jeg ovenfor har fremstillet den, vare komne udenfor Dyrehaven, og befandt os i de skjønne Egne, som ligge tæt udenfor dens nordvestlige Deel. Vi vare nærved et smukt lille Landsted, og den omtalte Busk hørte til Stedets Have. Uagtet vi, som sagt, ikke kunde nærme os denne, formedelst Grøften og det hvide Gitterværk, som adskilte os fra den, lykkedes det os dog endelig at faae Øie paa en stor, grøn Poppegøie, som klattrede mellem Grenene, og ufortrøden vedblev at udskrige Forfatterens fulde Navn. Men idetmindste min Forundring blev ikke mindre, da en ung, meget smuk Pige kom frem under Løvet, og støttende sin yndige Figur paa det hvide Gitter, idet en flygtig Rødme farvede hendes Kinder, tiltalte min Ven i en bekjendt, skjøndt undseelig Tone, og bad ham ikke at tage ilde op, at hun havde profaneret hans Navn, ved at lære sin Poppegøie at udtale det. Min Ven svarede hende i en ligeledes bekjendt, men ikke mindre *forlegen* Tone, at denne Overraskelse var høist smigrende for ham;

derpaa spurgte han til hendes Forældre, og bad om Tilladelse til at aflægge en Visit, og tage sine to Medvandrende med sig. Med Øine, som funklede af Glæde, iilte hun os ad en anden Vei imøde, og modtog os ved Indgangen til Huset, medens vi hele Tiden, i længere og længere Afstand, hørte den uforsigtige Poppegøie skingrende udraabe over Landeveien og over hele Egnen, hvem der var Forfatteren til En Hverdags-Historie.

Den unge Pige og hendes gjæstfrie Forældre nødte os til at spise Frokost. Ved Bordet, hvorved iøvrigt Forældrene ikke vare tilstede, talte vi om Poppegøien, der havde nævnet vor Vens Navn, og A. tilføiede, at det var det besynderligste Quiproquo, han endnu havde oplevet, da Navnet netop var blevet udraabt i samme Øieblik, som han vilde sige, hvem den anonyme Forfatter, efter hans Mening, var. Vi saae heraf, at han ingen Anelse havde om, at Poppegøien var bedre underrettet end han. Men den unge Piges hæftige Rødme og Forlegenhed ved disse hans Ord lærte mig, at hun var indviet i den litterære Hemmelighed, og at hun frygtede for at have bidraget til at den kunde røbes. Da jeg om lidt fik Leilighed til at tale et Par Ord med Forf. i Eenrum, sagde jeg til ham: „Jeg seer, at jeg er ikke Deres eneste Fortrolige, og tillige at jeg ikke er indviet i alle Deres Hemmeligheder." — „Nei," svarede han, „jeg kan ikke nægte, at jeg jo foruden Dem har havt een Fortrolig; men hvad mine Hemmeligheder angaaer, da har jeg herefter ingen flere for Dem." — „Jeg vilde gjerne takke Dem," gjentog jeg: „men hvad den sidste Hemmelighed angaaer, da maa jeg nok snarere takke Tilfældet og min egen ringe Combinationsgave. En ung Pige gjør sig neppe den Uleilighed at lære sin Poppegøie et Navn, der er hende ligegyldigt. Men hvorom Alting er, vil De vel neppe i den sidste Hemmelighed, saaledes som i den første, gjøre mig den Ære at betjene Dem af mit Navn." — „Jo," svarede han: „jeg behøver netop Deres Navn: De skal være min

Forlover i Ægteskabet, ligesom De har været det i Litteraturen." —

Man vil nu sagtens finde det uforsigtigt, at jeg har fortalt hele denne Begivenhed; thi naar min Beretning kommer Hr. A. for Øinene, vil han lettelig slutte sig til Sammenhængen. Men denne Indvending møder jeg med den Bemærkning, at han i disse Dage er reist til Brasilien. Det er saaledes rimeligt, at disse Blade ikke før langt om længe ville falde i hans Hænder; ja da han fra Brasilien agter at begive sig til andre langt fraliggende Steder, maaskee til Cap og Ostindien, er det endnu rimeligere, at han slet ingen Kundskab vil erholde om nærværende Beretning, før han er vendt tilbage til sit Fædreland; og inden Dette skeer, vil Forfatteren af mangfoldige Grunde finde det nødvendigt at navngive sig.

Man vil da nu maaskee drage ud til den nordvestlige Side af Dyrehaven, for at opspore den Poppegøie, der nævner Forfatterens Navn. Men for at Hyrekudskene ikke skulle fortjene for Meget paa Publicums Bekostning, vil jeg bemærke, at der gives flere Poppegøier i samme Egn, hvilke raabe paa heelt forskjellige Navne, og at den unge Pige, for at gjøre sin formeentlige Feil god igjen, har øvet den lærvillige Fugl i at udtale og memorere saa mange nye Ord og Udtryk, at dens gamle Lærdom reent er gaaet i Glemmebogen. Af Forældrene kan man heller ikke vente sig nogen Oplysning, thi skjøndt uindviede i den litterære Deel af Hemmeligheden, ere de meget vel bevandrede i den erotiske Deel af samme, og skamme sig — vist nok med Uret — over deres Datters saakaldte Uforsigtighed.

Nei, kjære Læser, intet af disse Spor kan det nytte dig at forfølge. Men hvis du derimod om kort Tid hører, at en Mand, som i Januar Maaned 1832 laae syg af Nervefeber, og som nylig har faaet en ny blaa Kjole med tolv forgyldte Knapper i, holder Bryllup med en ung, smuk og elskværdig Pige, og at jeg er hans Forlover, da behøver du ikke længere at spørge: Hvem er Forfatteren til en Hverdags-Historie?

Dog — jeg har Grund til at troe, at han allerede inden den Tid vil komme din Skarpsindighed i Forkjøbet.

